COLECȚIA

Iubiri de poveste

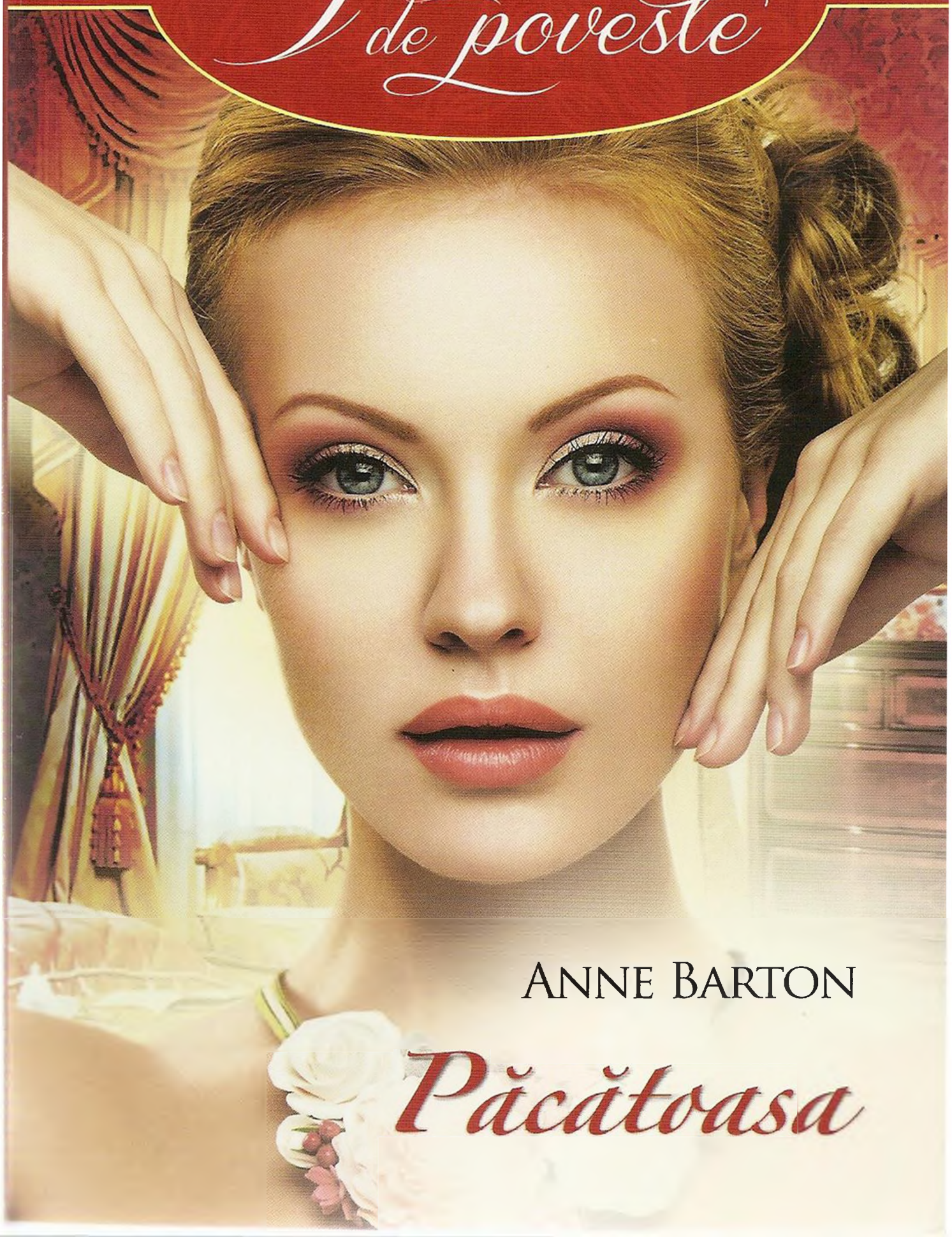

ANNE BARTON

Păcătoasa

Unele reguli pur și simplu cer să fie încălcate...

Domnișoara Anabelle Honeycote, croitoreasă la cel mai solicitat atelier din Londra, aude fără să vrea cele mai fierbinți secrete ale lumii bune și, ocazional, se folosește de ele în beneficiul ei și al familiei sale. Nu este deloc mândră de ceea ce face, însă lipsa banilor cu care să își îngrijească mama bolnavă și să plătească chiria locuinței o împinge spre șantaj. Ca pentru a se revanșa pentru faptele ei nedemne, Anabelle și-a impus să respecte câteva reguli:

- Nu cere niciodată bani de la cineva care nu-și poate permite să plătească.
- Nu dezvălui niciodată secretele unui client care te plătește.
- Nu intra niciodată în nici un fel de relații sociale cu un fost client.

Odată regulile clar stabilite, ea se ține cu înverșunare de ele – până când îl întâlnește pe chipeșul Owen Sherbourne, duce de Huntford, care nu numai că îi descoperă și-i zădărnicește planurile de șantaj, ci o face să viseze la mai mult decât mătăsuri și satin.

Alături de Owen, Anabelle descoperă misterele nebănuite ale plăcerii... până când un scandal din trecut iese la suprafață. Acum, regulile ei ar putea lucra în defavoarea familiei ducelui. Sărutările înfocate ale lui Owen îi promit pasiuni fără margini, dar oare cum va reacționa el când cel mai zdrobitor secret al lui Anabelle va fi, în sfârșit, dezvăluit?

Anne Barton a devenit un nume cunoscut în literatura de gen odată cu debutul ei în anul 2011 cu romanul *Păcătoasa,* care a fost distins cu premiul Golden Heart. Următoarele ei cărți s-au bucurat de același succes remarcabil în întreaga lume.

ANNE BARTON

Păcătoasa

Capitolul 1

Modificare: (1) O transformare făcută unui veşmânt pentru a se potrivi mai bine şi a fi mai elegant. (2) O schimbare de planuri, adesea necesară când apare ceva neprevăzut, ca atunci când cineva este surprins în timp ce comite o nelegiuire.

Londra, 1815

„Jecmănire" era un cuvânt urât. Te trimitea cu gândul la un ticălos care fura din buzunare sau calomnia numele nefericitelor victime.

Ce făcea domnişoara Anabelle Honeycote ca să-şi întreţină familia nu se putea considera *aşa ceva*.

Poate că acţiunile ei se potriveau celei mai brute definiţii a cuvântului, dar ea prefera să spună că „accepta nişte mărunţiş în schimbul promisiunii solemne de a păstra secrete". Mult mai puţin infam –, iar o fată trebuia să aibă un acoperiş deasupra capului.

Locul principal din care aduna Anabelle secrete nu era o alee mizerabilă sau un tripou, ci un magazin respectabil de îmbrăcăminte amplasat pe Bond Street, unde era croitoreasă. Mama ei ar fi fost îngrozită dacă ar fi ştiut cum câştiga ea bani, dar adevărul era că Anabelle ar fi stors bani şi de la arhiepiscop ca să plătească consultaţiile doctorului Conwell. Acesta reprezenta singura rază de speranţă a mamei – şi nu era ieftin.

Cineva din casa lor trebuia să fie pragmatic. Acel cineva era Anabelle.

Îşi şterse fruntea asudată cu mâneca şi trase draperia de muselină de la atelierul din spatele magazinului de îmbrăcăminte

al doamnei Smallwood. Cupoanele de materiale rânduite cu grijă pe rafturile de pe un perete lung alcătuiau un mozaic multicolor care reușea întotdeauna să stârnească imaginația lui Anabelle. Din unele materiale urma să se facă lenjerie practică pentru vreo mătușă celibatară, iar altele aveau să fie destinate trenei unei rochii de ducesă, fiind destul de frumoase încât să împodobească salonul unde se făceau prezentările la regină. Lui Anabelle îi plăcea să creadă că era posibil un asemenea salt în poziția socială – din atelierul modest la Palatul St. James. Nu că avea mari ambiții, dar o supăra să rămână în situația ei actuală toată viața, ca un fluture țintuit în colecția unui entomolog.

Trecu ușor pe lângă o masă mare, încărcată cu bucăți de rochii etalate ca piesele unui puzzle. Mâneci detașate, gulere și aplicații pentru fuste zăceau fără viață, așteptând ca ea să le transforme în ceva palpitant – ceva mai mult decât suma părților componente. La urma urmei, oricine putea să facă o rochie practică. Provocarea consta în a crea un veșmânt care să pară magic – textura materialului, croiala rochiei, podoabele îmbinându-se într-o armonie perfectă.

Cu toate că, din când în când, se gândea – luând o rochie de bal albă, simplă, dar elegantă, de pe cuierul cu proiectele ei în curs – că unei rochii îi trebuia *mai puțin*, nu *mai mult*.

Creația pe care o ținea acum, cea mai nouă rochie de bal a domnișoarei Starling, era un exemplu grăitor. Anabelle o răsuci în fața ei, să vadă dacă nu mai erau pe ea ațe sau scame. Satisfăcută, străbătu iute atelierul și intră în salonul magazinului, cu rochia pe braț. Când o ținu în sus să o vadă domnișoara Starling, fața tinerei se lumină de plăcere.

– Păi, domnișoară... Honeycut, nu?

– Honeycote.

Domnișoara Starling surâse, dar zâmbetul nu i se reflectă în ochii albaștri pătrunzători.

– Ce talentată ești! Rochia e minunată. Trebuie s-o probez.

Anabelle încuviință din cap cu falsă modestie și o conduse pe frumoasa femeie spre cabina de probă aflată la capătul magazinului, departe de ușa din față. Mama domnișoarei Starling sări

de pe scaunul pe care băuse ceai și o luă greoi după ele, strigând peste umărul fiicei sale:

– Asta e rochia pentru balul Hopewell? Dumnezeule mare! Arată groaznic de *modestă*, dragă. Banii nu sunt o problemă. Să mai pună fata câteva funde și podoabe, pentru numele lui Dumnezeu!

Anabelle deschise gura să obiecteze, dar se abținu. Dacă clientele ei voiau zorzoane, cine era ea să le refuze dorința? Doamna Smallwood o învățase cât conta să le faci pe plac clientelor, indiferent de cât de țipător era rezultatul. Însă știa măcar că patroana ei îi aprecia îndemânarea și dăruirea.

Problema era că, deși Anabelle trudea la magazin zi de zi, câștiga doar zece amărâți de șilingi pe săptămână. Dacă ar trebui să plătească doar pentru mesele și cazarea ei la o pensiune, salariul i-ar ajunge. Dar mama era prea bolnavă să se mute din camerele mici pe care le închiriaseră, iar doctoriile ei erau scumpe.

Trecuseră șase luni de când Anabelle scrisese ultima dată un bilet anonim în care cerea bani în schimbul tăcerii ei. Cu acea ocazie, Lady Bonneville îi plătise treizeci de lire pentru a evita ca detaliile aventurii ei pasionale cu chipeșul său majordom – care avea jumătate din vârsta ei – să apară în paginile celor mai citite fițuici de scandal din Londra.

Cu firea ei deschisă, vicontesa era una dintre clientele sale preferate, și lui Anabelle îi displăcea să fie nevoită s-o amenințe pe femeie; totuși, cu banii pe care îi dăduse, familia ei trăise toate lunile de primăvară. Tusea mamei părea că se mai potolise puțin, după ce inhalase aburii cu doctoria prescrisă de doctorul Conwell. Dar banii se terminaseră și un morman de facturi se adunase pe masa din salonul lor micuț.

Da, era timpul să acționeze din nou. Tata, Dumnezeu să-l odihnească în pace, fusese un gentleman, iar pe ea părinții o crescuseră cum se cuvine. Deși planul ei era greșit din punct de vedere legal și moral, fata nu era total lipsită de scrupule. Respecta un cod de comportament, așternut pe Lista cu Asta Niciodată. Făcuse lista înainte să scrie primul ei bilet cu solicitări, cu aproape trei ani în urmă.

1. Nu cere niciodată bani de la cineva care nu-şi poate permite să plătească.

2. Nu cere niciodată o sumă exorbitantă – doar atât cât ai nevoie.

3. Nu cere niciodată bani de la aceeaşi persoană mai mult de o dată.

4. Nu dezvălui niciodată secretele unui client care te plăteşte.

Şi, la sfârşit, cea mai importantă regulă:

5. Nu intra niciodată în nici un fel de relaţii sociale cu un fost client.

Această ultimă regulă era o măsură de precauţie, pentru a evita depistarea, însă era totodată menită s-o oprească să întreţină relaţii ipocrite cu cineva, lucru pe care îl găsea de-a dreptul insuportabil.

Se linişti doar trecând lista în revistă. Ca de obicei, avea să asculte cu atenţie în această dimineaţă, ca să prindă orice bârfă eventual utilă.

Cel mai fertil teren din magazin erau cabinele de probă, care se aflau într-o încăpere spaţioasă din faţa magazinului, împărţită de paravane pliante drapate cu material, care ofereau clientelor o intimitate sporită. Piesa centrală din zona de probă era un podium rotund care fusese vopsit în mod inspirat, astfel încât să semene cu un tort cu glazură roz. Anabelle saliva de fiecare dată când îl vedea, şi nici azi nu făcea excepţie, din moment ce nu avea pentru micul dejun decât o felie de pâine prăjită. Un taburet mare plasat într-un colţ oferea un refugiu potrivit pentru mame, surori, prietene, companioane sau altele asemenea. Mama domnişoarei Starling se duse aţă la taburet, iar Anabelle o ajută pe tânără să-şi scoată rochia de zi la modă şi să se strecoare în cea nouă.

Mânecuţele bufante abia atingeau umerii debutantei, punându-i în valoare linia frumoasă a gâtului, exact cum sperase Anabelle. Erau necesare câteva modificări la tiv, dar reuşea să le facă în aproximativ o oră. Domnişoara Starling păşi pe podium şi îşi netezi fusta de la talie în jos, pe şolduri.

Expresia încântată de pe faţa doamnei Starling îi spuse lui Anabelle că se răzgândise în privinţa podoabelor. Matroana se lovi cu mâna înmănuşată peste piept şi scoase un ţipăt slab.

– Huntford te va considera irezistibilă.

Domnişoara Starling pufăi de parcă era jignită de caracterul evident al afirmaţiei.

Faţa lui Anabelle se înroşi la menţionarea ducelui de Huntford. Fusese la magazin o dată, anul trecut, cu ibovnica lui. Părul lui negru, ochii verzi cu pleoape grele şi corpul său atletic o tulburaseră pe impasibila doamnă Smallwood, făcând-o să greşească la nota de plată.

Ducele era genul de bărbat care făcea o fată să se zăpăcească.

– Ducele va fi al meu înainte de sfârşitul sezonului de baluri, mamă.

Anabelle îngenunche în spatele domnişoarei Starling, îşi luă coşul şi începu să prindă tivul cu ace. În vreme ce se uita la imaginea clientei în oglinda din cabina de probă, îşi feri privirea, ştiind că înfăţişarea ei nu suferea comparaţie.

Buclele blonde ale domnişoarei Starling fuseseră prinse într-un coc grecesc lejer la ceafă, iar ochii îi străluceau de satisfacţie. Rochia albă era suficient de frumoasă pentru Afrodita.

Anabelle îşi dădu în sus ochelarii care îi alunecau mereu pe nas. Îngenuncheată în umbra frumuseţii incomparabile a sezonului, Anabelle era aproape invizibilă – un gând foarte deprimant, dar aşa era cel mai bine.

Doamna Starling încuviinţa din cap cu putere.

– Când ne-am întâlnit cu Huntford mai devreme, nu-şi putea lua ochii de la tine. Nu există fată de măritat care să-ţi întreacă frumuseţea sau graţia, două virtuţi ce lipsesc în casa lui, aş adăuga. A fost foarte drăguţ din partea ta să te împrieteneşti cu surorile lui – şi o mişcare inteligentă. Doamna Starling îşi făcu vânt cu evantaiul şi turui mai departe: Surorile sunt fete foarte plăcute, nu-i aşa? Dumnezeule mare, cea cu fruntea ciudat de mare...

– Lady Olivia, o ajută domnişoara Starling, binevoitoare.

–... A ieşit în fugă din librărie, ca un căţeluş neascultător. Şi fata mai tânără, aia cu părul portocaliu în dezordine...

– Lady Rose.

– ... E așa sfioasă, nu cred c-am auzit-o legând două vorbe. N-o întreba de vreme dacă nu ai un forceps să-i scoți răspunsul din gură. Ce păcat! Mai ales că ducele este un model de amabilitate și bună-cuviință.

Ultimul comentariu o făcu pe Anabelle să se înțepe la degetul arătător cu un ac. Ducele ăsta afurisit de atrăgător, un model de bună purtare? Văzuse lenjeria cu dantelă pe care o cumpărase pentru amanta lui. Nu erau genul de lucruri pe care le purta cineva sub straie monahale.

Anabelle se lăsă pe călcâie ca să măsoare mai bine tivul de mătase cu volan. Era perfect. Cum conversația devenea din ce în ce mai interesantă, se mulțumi să țâțâie și să-și mai facă de lucru cu volanul.

Domnișoara Starling zâmbi cu îngâmfare.

– Huntford are nevoie de o soție care să-l ajute să le introducă pe surorile lui stângace în lumea bună, și n-ar trebui să ezite. Când m-am dus să călăresc cu Olivia, săptămâna trecută, aproape mi-a mărturisit că îi place de grăjdarul-șef al ducelui.

– Nu! Domnișoara Starling își ține un pic răsuflarea, și pieptul ei amplu se ridică la câțiva centimetri de bărbie. Ce a spus?

Domnișoara Starling strânse din buze de parcă voia să țină secretul pentru ea. Anabelle încercă să se facă mai mică, mai insignifiantă, dacă era posibil. În final, domnișoarei Starling îi ieșiră din gură următoarele cuvinte:

– Ei bine, Olivia a spus că s-a întâlnit cu el de mai multe ori... *neînsoțită*.

– Ce naiba spui acolo?!

– A zis că îl găsește foarte arătos...

– Dar, dar... e un servitor.

Doamna Starling se strâmbă de parcă înghițise o felie de lămâie.

– *Și* Olivia a spus că e mare păcat că sora unui duce nu poate să se mărite cu unul ca el.

Gura femeii se deschise și se închise ca a unui păstrăv, înainte să vorbească:

– Asta e *peste măsură* de scandalos.

Scandalos, într-adevăr. Și exact ce-i trebuia lui Anabelle. Înălță la ceruri o rugă mută în semn de recunoștință, chiar dacă nu-i scăpă ironia de a-i mulțumi Domnului că îi dădea material să mai stoarcă niște bani.

Ducele era un candidat excelent. Avea o groază de bani și cheltuia într-o noapte la mesele de joc mai mult decât dăduse Anabelle pe chirie tot anul trecut. Bineînțeles, nu avea să ceară mai mult decât avea nevoie să plătească pentru îngrijirea mamei și cheltuielile curente ale casei pentru câteva luni. Având în vedere cât de dăunătoare putea să fie această informație pentru Lady Olivia, ducele scăpa ieftin. Mai bine să afle de imprudență acum, *înainte* ca domnișoara Starling s-o răspândească în toate comitatele.

Afișând o expresie impasibilă, Anabelle stătea în picioare și slăbea șireturile de pe o parte a rochiei de bal. După ce domnișoara Starling și-o scoase, Anabelle o prinse în brațe, având mare grijă cu mânecile delicate. În vreme ce își ajuta clienta să își pună la loc rochia de zi, o întrebă:

– Mai doriți ceva pe ziua de azi, doamnă?

– Poftim? Nu, asta-i tot. O să mai stau puțin să mă înviorez. Am nevoie de rochie mâine.

Anabelle înclină din cap.

– Vă va fi trimisă azi după-amiază. Duse repede rochia în atelier, gândindu-se ce noroc avea că nu era multă lume la magazin în acea dimineață, când sună clopoțelul de la ușa din față, anunțând sosirea unui client.

De fapt, trei.

Vocea stridentă a doamnei Smallwood se răspândi în tot magazinul:

– Bună dimineața, Excelență! Ce plăcere să vă văd pe dumneavoastră și pe frumoasele surori ale Domniei Voastre.

Degetele lui Anabelle amorțiră, ca atunci când o prinsese tatăl ei la el în birou, încercând să tragă un fum din pipa lui. Ducele nu avea cum să știe ce plănuise ea. Își înghiți nodul din gât și încercă să-și aducă aminte ce făcea înainte de sosirea lui. Deodată,

i se păru extrem de important să lase impresia că era foarte ocupată, chiar dacă el nu o vedea.

Vocea ducelui, calmă și profundă, îi pătrunse sub piele. Nu pricepu ce spunea. Dar tonul baritonal o încălzi atât de mult, că simți nevoia să-și facă vânt cu șorțul. Poate că doamna Smallwood avea să-și dea seama că lucra la ceva urgent și avea s-o scutească de...

– Domnișoară Honeycote!

Sau poate că nu.

Cu aceeași dorință cu care ar fi mers cineva pe o scândură îngustă atașată la corabia unor pirați, Anabelle atârnă rochia de bal pe cuierul liber și își scoase ochelarii de pe nas înainte să revină în camera din față. Încăperea părea mai mică, acum că ducele de Huntford era acolo.

Înainte, cele două fotolii elegante și masa incrustată păruseră să aibă dimensiunile corecte; acum arătau mai degrabă a mobile pentru copii. Umerii lați ai ducelui blocau mult din lumina dimineții ce intra prin fereastra magazinului, aruncând o umbră ce se întindea de la cizmele lui militărești, peste genunchi, până la botinele lui Anabelle. Părul negru, des și ochii verzi îl făceau să pară mai degrabă țigan decât aristocrat, și era vânjos ca un pugilist. Purta bretele din piele de căprioară și un sacou verde ca mușchiul, croit de un maestru în ale croitoriei, pe care putea să-l aprecieze pe deplin, fiind croitoreasă *și* femeie.

Cu întârziere, își aminti să facă o reverență.

Doamna Smallwood îi aruncă lui Anabelle o privire curioasă.

– Lady Olivia și Lady Rose vor fiecare câte o rochie nouă. L-am asigurat pe Excelența Sa că tu ai să lucrezi cu ele pentru a concepe rochii de bun-gust și pe măsura poziției lor în societate.

– Firește.

Sora pe care Anabelle o bănuia a fi Olivia se dusese în celălalt colț al magazinului și pipăia eșantioanele de materiale și dantelă. Părea să fie cu vreo doi ani mai tânără ca Anabelle, poate avea 19 ani. Rose era categoric sora mai mică; își tot învârtea nasturele de la mănușă, cu ochii în pământ.

Totuși, privirea arzătoare a ducelui era ațintită asupra lui Anabelle. Preț de trei secunde lungi, păru să cerceteze cu atenție

rochia ei maro ponosită, ochelarii ce nu i se potriveau și boneta prea mare. Dacă expresia sceptică de pe fața lui frumoasă și dură era vreo indicație, găsea întregul ansamblu mai degrabă deficient. Ea își ridică puțin bărbia.

Chiar și doamna Smallwood trebuie să fi perceput nemulțumirea ducelui.

– Păi, domnișoara Honeycote este foarte pricepută la lucrul cu acul, Excelență. Are un talent deosebit să creeze modele de rochii care să pună în valoare cele mai frumoase trăsături ale clientelor noastre. Ei bine, domnișoara Starling a fost încântată de ultima ei creație. Surorile dumneavoastră vor fi mulțumite de rezultat, vă asigur.

Ducele rămase tăcut câteva clipe, timp în care Anabelle era sigură că înșira în sinea lui deficiențele din înfățișarea ei. Sau poate doar se gândea dacă o croitoreasă timidă, fără accent franțuzesc, se califica pentru a concepe rochiile surorilor lui.

– Domnișoară Honeycote, nu-i așa?

Hartford era mai isteț decât majoritatea ducilor.

– Da, Excelență.

– Rochiile trebuie să fie decente.

De parcă ea ar desena ceva indecent.

– Înțeleg, spuse Anabelle. Mai sunt și alte cerințe?

Altă tăcere. Alte priviri.

– Să fie drăguțe.

– Drăguțe?

El se încruntă și își aranjă lavaliera, de parcă nu-i venea să creadă că rostise acel cuvânt.

– Drăguțe, repetă ducele, să fie potrivite pentru surorile mele.

Rose își ridică fața să se uite la el, cu un scepticism evident. Drept răspuns, ducele îi înconjură cu brațul umerii fragili și îi zâmbi cu o combinație de mândrie, protecție și iubire pe chip. Era destul de puternică încât să scoată un surâs de la Rose, și, în acea clipă, Anabelle văzu că Rose *era* drăguță. De-a dreptul răpitoare.

Întreaga scenă o lăsă pe Anabelle aproape fără suflare. Devotamentul față de familie era ceva ce înțelegea și respecta. Interesul

ducelui pentru surorile lui era mai mare decât i-ar fi cerut datoria de frate, iar acest lucru îl făcea să pară mai... uman.

Dar, vai, plănuise deja să stoarcă bani de la el; nu mai avea ce face. Totuşi, acum era nerăbdătoare să conceapă rochii care să le încânte pe domnişoare *şi*, în acelaşi timp, să dovedească fratelui lor cât de talentată era ea. Poate că, într-o mică măsură, asta avea să-i compenseze comportamentul necuviincios.

Domnişoara Starling ieşi repede din cabina de probă, cu mama sa pe urmele ei. Toate capetele din încăpere se întoarseră după debutantă, frumuseţea ei fiind la fel de irezistibilă ca forţa gravitaţiei. Olivia scăpă o bucată de panglică şi traversă în grabă magazinul, să ajungă la sora ei. Rose se duse mai aproape de duce.

– Bună dimineaţa din nou, Excelenţă, spuse domnişoara Starling, cu dulceaţă în glas. Ce încântată sunt să-mi văd scumpele prietene, Lady Olivia şi Lady Rose, de două ori în aceeaşi zi. *Şi* ce noroc pe capul meu să fiu aici ca să le ajut la alegerea rochiilor. Domnii nu-şi dau seama câte capcane trebuie să eviţi când îţi alegi o rochie de bal, nu-i aşa, doamnelor?

Olivia răspunse pe acelaşi ton dramatic:

– Vai, chiar aşa.

– Nu vă temeţi. Am multă experienţă în chestiuni de genul ăsta şi sunt încântată să o pun la dispoziţia Excelenţei Voastre... dacă nu aveţi obiecţii, zise domnişoara Starling şi îi zâmbi fermecător ducelui.

Ochii lui inteligenţi se opriră asupra lui Anabelle, deşi pentru scurt timp, dar îndeajuns cât s-o facă să se înfioare de plăcere. Apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre domnişoara Starling.

– E foarte generos din partea dumitale.

Fălindu-se ca un păun în grădina reginei, domnişoara Starling îi spuse:

– Vă puteţi bizui pe mine, Lord Huntford. O rochie elegantă poate să facă minuni cu aspectul unei femei. Nici n-o să vă recunoaşteţi surorile îmbrăcate aşa frumos. De ce nu ne lăsaţi singurele cam o oră?

Ducele cercetă feţele surorilor lui.

– Olivia? Rose? Fericită, Olivia încuviinţă din cap, dar Rose se trase mai aproape de el. O bătu uşor pe spate şi se uită implorator la domnişoara Starling, care reuşise să găsească o oglinjoară pe tejghea şi se încrunta la vederea unei bucle desprinse deasupra urechii. Nici un ajutor nu era prin apropiere, iar obrazul lui Rose era încă lipit de haina lui – cu cât încerca mai mult s-o dea deoparte cu blândeţe, cu atât mai tare se ţinea de el. Se întoarse spre Anabelle cu palmele întinse şi îşi împreună mâinile într-o rugăminte mută.

Uimită, ea se gândi ce bine ar fi s-o liniştească pe femeie şi îşi drese glasul.

– Dacă vreţi, Lady Rose, aş putea începe prin a vă arăta câteva schiţe şi rochii. Puteţi să-mi indicaţi ce vă place şi ce nu la fiecare. Odată ce îmi dau seama ce gusturi aveţi, o să vă desenez ceva care să vă vină de minune. Observând atitudinea sfioasă, dar amabilă a lui Rose, Anabelle se aventură să facă o presupunere. Ceva elegant şi simplu?

Rose se dezlipi încet de fratele ei, care arăta nespus de uşurat.

– De ce nu luaţi loc, atât dumneavoastră, cât şi sora Domniei Voastre? Anabelle le arătă scaunele de lângă ea, făcându-le cu ochiul. Promit să fac treaba asta cât mai puţin chinuitoare posibil.

Ducele se aplecă şi o strânse pe Rose cu afecţiune.

– Foarte bine.

Anabelle se străduí să nu se uite la umerii şi la braţele lui care se încordau pe sub sacou.

Vocea domnişoarei Starling o trezi din reverie.

– Va trebui să vedem cupoane de muselină roz franţuzească, mătase verde, satin albastru şi mătase de culoarea piersicii pentru căptuşeală, precum şi dantelă puf de lebădă şi din aceea pentru bordaj.

Anabelle o şi pornise spre camera din spate, sperând că toate cele înşirate nu erau pentru aceeaşi rochie, când domnişoara Starling adăugă:

– Şi adu-ne nişte ceai proaspăt, domnişoară Honeycut.

– Honey*cote*.

Într-un magazin plin cu femei, vocea poruncitoare a ducelui era greu de confundat.

Anabelle se opri. Își imagină că superba coadă de păun a domnișoarei Starling pierduse una sau două pene.

– Poftim? întrebă debutanta.

– Numele ei, zise ducele, este domnișoara Honeycote.

Spunând acestea, își îndesă pălăria pe cap, se răsuci pe călcâie și plecă din magazin.

Câteva ore mai târziu, Anabelle intră pe vârfuri în holul casei unde locuia și închise încet ușa de la intrare în urma ei. Apartamentul proprietăresei era la dreapta, dincolo de ușa care era, din fericire, închisă. Aroma ispititoare a pâinii abia coapte se răspândea din bucătăria comună de la stânga, dar Anabelle nu zăbovi. O porni iute pe scara lungă și îngustă care ducea la micul apartament pe care ea, mama și Daphne îl închiriaseră, pășind ușor pe a doua treaptă care avea tendința să scârțâie. Ajunsese la jumătatea scării, când se deschise ușa doamnei Bowman.

– Domnișoară Honeycote! Proprietăreasa lor era o văduvă amabilă, adusă de spate, cu părul cărunt, atât de rar, că i se vedea pielea capului. Își întinse gâtul prin ușă și zâmbi. Ah, cât mă bucur că ai o după-amiază liberă. Cum se simte mama ta?

Anabelle se întoarse încet și coborî scările, îngrozită.

– Cam la fel, mă tem. La urma urmei, starea persoanelor cu tuberculoză nu se ameliorează de obicei. Își înghiți nodul din gât. Gâfâie tot timpul și face febră seara, dar eu și Daphne sperăm că doctoria prescrisă de doctorul Conwell o va ajuta.

Doamna Bowman încuviință din cap cumpătat, îi făcu semn lui Anabelle s-o urmeze și se îndreptă târșâit spre bucătărie.

– Ia niște pâine și tocană pentru ea – și pentru tine și sora ta. Privirea i se îndreptă spre talia lui Anabelle și se încruntă. N-ai să poți avea grijă de mama ta dacă nu mănânci.

– Sunteți foarte drăguță, doamnă Bowman. Vă mulțumesc.

Bătrâna oftă adânc.

– Țin la tine, la sora ta și la mama voastră... dar, iubito, ați întârziat trei zile cu chiria.

Anabelle știuse că asta avea să urmeze, dar tot se înroși pe gât și la față. Proprietăreasa lor avea mare nevoie de bani, la fel ca ele.

– Îmi pare rău că nu pot plăti acum. Se oprise pe drumul spre casă și își cheltuise ultimul șiling pe hârtie pentru biletul pe care avea de gând să-l scrie ducelui de Huntford. O să vă pot plăti... Se gândi iute cum va decurge planul ei. Sâmbătă seară după ce mă întorc de la magazin.

Doamna Bowman o bătu ușurel pe umăr pe Anabelle în același fel liniștitor cum făcea mama ei cândva, înainte ca boala s-o cufunde în apatia aceea înspăimântătoare.

– Ai să-mi plătești când poți. Strânse din buze și îi dădu lui Anabelle o cratiță și o pâine învelite într-un șervet.

Mirosurile de usturoi, sos și drojdie o ameți brusc, de parcă organismul ei își amintise tocmai acum că sărise peste câteva mese.

– Într-o zi, o să vă răsplătesc pentru tot ce ați făcut pentru noi.

Bătrâna zâmbi, dar neîncrederea îi întunecă ochii.

– Transmite-le mamei și surorii tale urările mele de bine, zise ea și se retrase în apartamentul ei.

Anabelle își reveni din melancolie și urcă scările, înveselită de gândul că le ducea o cină gustoasă mamei și lui Daphne. Nici mama, care doar ciugulise din mâncare în ultimul timp, nu avea să fie în stare să reziste tocanei delicioase.

Deschise ușa fără să strige, în caz că mama dormea. După ce puse mâncarea pe masa de sub singura fereastră a camerei, se uită de jur împrejur în micul salon. Ca de obicei, Daphne făcuse ordine și aranjase lucrurile astfel încât încăperea să fie cât mai veselă posibil. Împăturise pledul de pe canapeaua unde ea și Anabelle dormeau cu rândul. Una din ele rămânea noaptea în camera mamei. Sora ei înfoiase pernițele de pe vechiul fotoliu și pusese o bucată de material colorat pe măsuța de alături, pe care se afla un portret în miniatură al părinților lor. Daphne îl scosese, probabil, din vechiul cufăr al mamei; Anabelle nu îl mai văzuse de ani întregi. Uitând de mâncare, se duse la tablou și îl ridică.

Ochii mamei erau strălucitori şi obrajii împurpuraţi; tata stătea în spatele ei, iar iubirea pentru proaspăta lui mireasă era aproape palpabilă. Tatăl ei, cel mai mic fiu al unui viconte, sacrificase totul ca să fie cu ea: avere, familie şi poziţie socială. Din câte ştia Anabelle, nu regretase niciodată. Până în pragul morţii. Atunci se dusese la părinţii lui şi îi implorase să-i ajute soţia şi fiicele.

Ei nu răspunseseră niciodată rugăminţii lui.

Şi Anabelle nu avea să-i ierte niciodată.

– Ai venit! Cum a fost la magazin?

Daphne apăru cu delicateţe în salon, zâmbetul ei radios contrastând cu cearcănele de sub ochi. Purta o rochie galbenă care îi amintea lui Anabelle de piciorul-cocoşului care creştea în spatele fostei lor căsuţe.

Anabelle puse în grabă portretul pe masă.

– Minunat! Cum se simte mama?

– Nu prea bine azi, dar se odihneşte acum. Daphne inspiră adânc. De la ce-i mirosul ăsta încântător?

– Doamna Bowman ne-a trimis cina. Trebuie să mănânci tot, apoi să ieşi la o plimbare în parc. Să iei puţin aer curat.

– O plimbare ar fi minunată, dar trebuie să mă duc până la spiţerie.

Anabelle îşi muşcă buza de jos.

– Daph, nu avem bani.

– Ştiu. Cred că mai pot să iau pe credit de la domnul Vanders.

Daphne probabil chiar putea. Voioşia ei reuşea să îmbuneze şi cea mai dură inimă. Dacă n-ar fi imobilizată în apartament, să aibă grijă de mama, ar avea o droaie de peţitori. Scoase de pe raftul de deasupra mesei nişte castroane ciobite şi câteva linguri, apoi se uită sub capacul cratiţei.

– Oho, zise ea, închizând ochii cât inspiră mirosul, e ceva divin! Hai, vino la masă şi mănâncă!

Anabelle ridică o mână.

– Nu pot. Doamna Smallwood m-a ghiftuit azi cu sendvişuri şi prăjituri înainte să plec de la magazin.

Daphne ridică o sprânceană blondă.

– E suficient aici, Belle.

– Poate după ce mănâncă mama. Anabelle scoase hârtia pe care o cumpărase, îşi trase un scaun şi se aşeză lângă sora ei. Vreau să compun o scrisoare astă-seară. Nu era nevoie să explice ce fel de scrisoare. O s-o trimit imediat ce se întunecă.

Sora ei lăsă jos lingura şi îşi puse o mână peste a lui Anabelle.

– Aş dori să mă laşi să te ajut.

– Faci mai mult decât suficient având grijă de mama. Am pomenit despre asta doar că să ştii că trebuie să ies în seara asta. Vom avea, în curând, nişte bani.

Mai târziu în acea seară, după ce se întoarse Daphne cu flaconul de doctorie, aşa cum promisese, Anabelle îşi sărută mama, îi ură noapte bună surorii ei şi se retrase în salon.

Se duse în spatele paravanului din colţ, care le servea pentru îmbrăcat şi dezbrăcat, şi îşi scoase ochelarii, pantofii, rochia, malacovul, corsetul şi ciorapii. Din colţul de jos al cufărului ei vechi, scoase o fâşie lungă de pânză care fusese strânsă într-un ghem. După ce găsi un capăt, şi-o vârî sub braţ, îşi înfăşură sânii goi de mai multe ori, fixând-o aşa strâns că abia mai putea să respire pe nas. Vârî celălalt capăt al fâşiei pe dedesubtul bandajului astfel improvizat, pe piele, şi îşi trecu palmele peste sânii aplatizaţi. Satisfăcută, mai scoase nişte piese vestimentare de care avea nevoie: o cămaşă, pantaloni, o jiletcă şi un sacou.

Îşi puse fiecare articol, uşurată că pantalonii nu o mai strângeau aşa tare pe şolduri ca ultima dată. Apoi îşi prinse părul sus în creştet, şi-l îndesă sub o şapcă de băiat şi trase cozorocul în jos. Erau câteva luni de când nu se mai deghizase, aşa că încercă să meargă în pantaloni – paşi mari, pieptul înainte, braţele bălăbănindu-se. Stofa aspră îi zgâria coapsele şi i se mula pe fund, dar pantalonii i se părură comozi după ce se obişnui cu ei.

Inima îi bătu cu putere şi respiraţia i se înteţi, dar nu neplăcut, când vârî scrisoarea pentru ducele de Huntford – cu mâna stângă, ca să nu i se recunoască scrisul – în buzunarul hainei jerpelite. După câteva întrebări discrete, îi aflase adresa, care era, în mod previzibil, în elegantul Mayfair, la câteva cvartale distanţă.

O femeie nu putea să umble singură noaptea pe străzile Londrei, dar unui băiețandru îi era permis. Misiunea ei era periculoasă, dar simplă: să-i lase biletul majordomului ducelui și să plece înainte să fie luată la întrebări. Probabil îi tremurau picioarele în cizmele ei la mâna a doua, dar partea imorală din ea își dorea aceste senzații tari, se bucura de șansa unei aventuri.

Înălță spre cer o rugă scurtă, cerând deopotrivă iertare și siguranță, apoi coborî scările și ieși în noaptea cețoasă.

Capitolul 2

– Mă scuzați, Excelență.

Owen Sherbourne, ducele de Huntford, își ridică ochii de la registrul pe care îl examinase în ultimele două ore. Ceva nu era bine în registrele sale, și avea să corecteze greșeala, chiar dacă urma să-i ia toată noaptea. Și așa se părea că avea să se întâmple. Majordomul său stătea în pragul ușii de la birou, cu sprâncenele albe și stufoase aproape unite, ca două omizi ce se împerecheau. Dacă făceau omizile așa ceva. Sfinte Dumnezeule!

– Ce e, Dennison?

Majordomul îi întinse o tavă de argint cu ornamente enervante.

– Tocmai v-a fost adusă această scrisoare. Mesagerul a spus că e ceva urgent.

– De la cine e?

– Nu știu, sir.

– Bine atunci, zise Owen, încercând să fie răbdător. Îți sugerez să te informezi.

Fălcile majordomului tremurară când scutură din cap.

– Nu pot. Mesagerul a tulit-o după ce mi-a înmânat scrisoarea.

Owen își puse tocul în mijlocul registrului și se frecă la ochi să șteargă numerele întipărite acolo.

– Un mesager misterios. Își împinse limba în interiorul obrazului. Lăsă sarcasmul să mocnească o vreme. Credeam că știi

pe toată lumea, Dennison. Pe fiecare valet, servitoare și majordom pe o rază de câțiva kilometri. Poftim, o iau. Îi făcu semn majordomului să intre și întinse mâna cu palma deschisă.

Dennison înaintă pas cu pas până la birou, de parcă intra în peștera Meduzei. Toată lumea știa ce se întâmplase acolo, și, cu toate că trecuseră trei ani de când se sinucisese tatăl lui Owen, servitorii tot trăgeau la sorți să aleagă cine trebuia să șteargă de praf rafturile de cărți. Owen nu îi putea învinovăți.

Luă scrisoarea și o puse în colțul biroului. Majordomul se făcu repede nevăzut. Hotărât să-și reia lucrul, Owen își luă tocul în mână și examină cu atenție coloanele de cifre, să găsească unde rămăsese. Într-adevăr, ceva urgent. Probabil încă o afurisită de invitație la bal. Se uită la bilet cu coada ochiului. Pergament ordinar, ceară verde, un sigiliu pe care nu-l recunoștea.

Mult mai interesant decât o pagină cu numere.

Înjurând, apucă scrisoarea, își trecu degetul pe sub sigiliu și o despături.

Stimate duce de Huntford,

Nu am cum să formulez asta în mod plăcut, așa că vă voi spune pe șleau. Am aflat că sora dumneavoastră, Lady Olivia Sherbourne, are o legătură sentimentală cu un servitor din casa Domniei Voastre. S-au întâlnit singuri de mai multe ori. În plus, ea are niște păreri neconvenționale despre relațiile dintre servitori și aristocrați.

Regret să vă dau aceste vești, pentru că sunt sigur că vă vor tulbura peste măsură. Regret și să vă spun că această informație va deveni publică în următorul număr al The London Tattler, dacă nu urmați instrucțiunile de mai jos.

Mai întâi, va trebui să puneți într-o batistă 40 de lire de aur și să o legați cu sfoară.

În al doilea rând, mâine-seară, după ce se lasă întunericul, trimiteți un servitor cu monedele la podul de piatră din capătul nordic al Serpent River din Hyde Park. Acesta trebuie să pună banii sub latura estică a podului, pe o piatră netedă de lângă mal.

În al treilea rând, nici Domnia Voastră, nici servitorul nu trebuie să aşteptaţi să-mi fac apariţia sau să încercaţi să aflaţi cine sunt. Dacă văd pe cineva în apropiere de pod, nu voi încerca să iau monedele, ci voi duce o scrisoare despre treburile surorii dumneavoastră direct la birourile ziarului The Tattler.

Totuşi, fiţi sigur că, dacă procedaţi aşa cum v-am instruit, nu voi dezvălui niciodată secretul surorii Domniei Voastre şi nici nu vă voi mai deranja în viitor. Vă dau cuvântul meu de onoare.

Cu respect,

Un cetăţean mânat de nevoie să fie inventiv

Furia, pură şi năvalnică, se scurse prin venele lui Owen şi se opri la tâmple, unde zvâcni cu putere. Mai citi o dată scrisoarea, căutând dovada că era o glumă proastă. Deşi ciudată, părea totuşi autentică.

O ameninţare la adresa *surorii lui*. Nimic nu-l putea înfuria mai mult. Totuşi, îi stârnise curiozitatea.

Ce Dumnezeu făcuse Olivia?

Îşi dădu scaunul în spate, înconjură biroul şi trecu pe lângă clopoţelul de pe hol.

– Dennison!

Majordomul veni în fugă de după colţ şi încercă să facă o plecăciune demnă.

Owen se uită chiorâş la el. Dennison era un filfizon, în felul său. Unele dintre servitoare roiau în jurul lui. „Şi dacă..." Owen nu putu să-şi termine gândul. Majordomul avea de trei ori vârsta Oliviei şi era aproape cu un cap mai scund ca ea.

Owen îi zâmbi batjocoritor omului, şi pe bună dreptate.

– Spune-i lui Lady Olivia că o aştept în salon. Să vină imediat.

Majordomul clipi nedumerit şi plecă.

Fără să se controleze prea mult, Owen împături scrisoarea şi şi-o puse în buzunarul de la haină. O luă pe hol şi se gândi să dea cu pumnul în perete, dar se abţinu. Uneori, reţinerea recent dobândită era o afurisită de pacoste.

În cei trei ani de când devenise duce, avusese o mulţime de provocări: datorii enorme, corupţie printre servitori, arendaşi supăraţi, din motive lesne de înţeles, şi obligaţii sociale şi politice pe care le ignorase zeci de ani. Rezolvase fiecare problemă în acelaşi fel: cu un plan logic, multă muncă şi hotărârea neclintită de a îndrepta lucrurile. Avea să se ocupe şi de această scrisoare – o încercare stângace de a stoarce bani din distrugerea reputaţiei surorii sale – în acelaşi fel.

Şi ticălosul care făcuse asta avea să regrete ziua în care pusese tocul pe hârtie.

Owen se duse furios în salon, dar mobila elegantă şi tapetul rafinat nu reuşiră să-i domolească sălbăticia din suflet. Păşi prin faţa ferestrelor cu atâta ferocitate, că draperiile de catifea se dădură înapoi.

Îi veneau în minte o mulţime de întrebări, dar nu putea să le răspundă până nu vorbea cu Olivia.

– Bună seara. Olivia veni repede spre el, imaginea inocenţei într-un halat alb ce o acoperea de la gât până în vârful picioarelor. Rose, care intrase în salon după Olivia, era îmbrăcată la fel. Amândouă fetele îşi împletiseră părul în cozi şi păreau complet incapabile să se gândească la nesupunere, cu atât mai puţin la purtarea şocantă descrisă în biletul primit de duce. Inima i se strânse când le văzu.

Erau mult mai tinere ca el, şi, de când se născuseră, le adorase. Olivia era încăpăţânată, cinstită şi impulsivă, un pui de pasăre dornic să îşi întindă aripile, uitând de şoimii care l-ar fi devorat fără remuşcări. Rose era tăcută şi energică. Ei bine, nu fusese întotdeauna tăcută, dar acum era. Profundă ca pădurile şi înţeleaptă ca dealurile. Şi, dacă nu se schimbau, nici una din surorile lui nu avea nici cea mai mică şansă să fie acceptată de înalta societate.

– Ce cauţi aici, Rose? o întrebă el pe un ton tăios. Trebuie să vorbesc cu Olivia.

Rose se arătă nedumerită.

– Doamne, Dumnezeule, Owen! exclamă Olivia. Nu trebuie să fii aşa rău. Eram amândouă în camera mea şi citeam poezii. Când m-ai chemat, ni s-a părut o ocazie perfectă pentru o vizită plăcută de familie. Eşti, de obicei, atât de ocupat. Se trânti pe canapea, îşi

strânse picioarele sub ea și bătu ușurel perna de alături. Vino aici, Rose dragă!

Owen își trecu o mână peste bărbie și se uită urât la Olivia. Nimeni nu ar îndrăzni să-i vorbească așa obraznic, dar era îngăduitor cu surorile lui de când părinții îi părăsiseră pentru totdeauna. Era un tutore slab, dar făcea tot ce-i stătea în putere. Își dorea din tot sufletul să facă mai mult.

– Am o treabă serioasă de discutat cu tine. Nu o privește pe Rose.

Ochii căprui ai Oliviei se măriră.

– Serioasă? Ce s-a întâmplat, Owen? Dacă e o problemă, cred că e cel mai bine să o înfruntăm împreună. Ca un trio.

Ducele chibzui puțin. Deși îl supăra să recunoască, Olivia avea probabil dreptate. La șaptesprezece ani, Rose nu mai era copil și avea mai multă minte decât majoritatea cunoștințelor lui. Îi lipseau discuțiile cu ele.

– Foarte bine. Închise ușa și se așeză pe un scaun în fața lor. Cineva m-a informat că tu – o indică din cap pe Olivia – ai o legătură sentimentală cu un membru al personalului nostru.

Rose tot învârtea o carte în poală, dar el nu avea să se lase distras. Studie chipul Oliviei cu atenție. Nu se vedea acolo vinovăție, așa cum se așteptase – doar mâhnire și o ușoară nedumerire.

După un timp, fata îl întrebă:

– Cine ți-a spus asta?

– Nu pot să zic.

Nu avea să le îndurereze cu adevărul; era el îndeajuns de mâhnit pentru toți trei.

– Nu poți sau nu vrei?

– Nu pot.

– Înțeleg. Cu chipul luminat, se aplecă în față. Cu cine se zvonește că am... o legătură?

– Cu un slujitor. Nu mi s-a spus numele lui. El își miji ochii. Dacă nu te-aș cunoaște, aș zice că te simți flatată.

– Să fii subiect de bârfă este, oricum, mai bine decât să fii ignorată. Dar spun cu toată sinceritatea că n-am idee ce anume a declanșat astfel de discuții. Își înclină capul de parcă tocmai i-ar

fi venit o idee. *I-am* dat în dar lui Newton o pereche de mănuși Crăciunul trecut – pe cele vechi și uzate. Poate cineva a interpretat greșit gestul, nu?

– Newton? Valetul nostru pe jumătate surd?

– Da, spuse Olivia. Despre el trebuie să fie vorba.

Owen rămase în picioare și își trecu o mână prin păr.

– Nu, nu. Ne scapă ceva. Își aminti alt detaliu din scrisoare. Ce părere ai despre relațiile dintre servitori și aristocrați?

Olivia schimbă cu Rose o privire rapidă, panicată. Așa! La urma urmei, era ceva cu acuzațiile acelea.

– Cred, spuse Olivia cu precauție, că, atâta timp cât ambele părți respectă cu strictețe diferențele sociale, o prietenie este posibilă.

– O prietenie? Ce naivă era! Olivia, un servitor nu-ți este egal din punct de vedere social. Acest gen de *prietenie* îți pune în pericol reputația.

Ea ridică din umeri, de parcă reputația ei era un lucru neînsemnat, ceva ce putea fi trimis la reparat, la nevoie.

Owen își puse mâinile în șolduri.

– Spune-mi cine este.

Olivia se uită iar la Rose; sora ei îi strânse mâna ușor, dar cu fermitate.

– De ce vrei să știi?

– Ca să-l pot da afară.

Olivia își puse mâna la gură. Bărbia lui Rose se zbârci ca o căpșună.

– Zi-mi cum îl cheamă.

Cu prea multă vehemență, Olivia răspunse:

– N-am idee despre cine vorbești. Și trebuie să spun că mă mir că dai crezare bârfelor.

– Olivia!

– N-am făcut nimic rău, și n-ai să mă determini să cred altfel.

– Eu încerc să vă protejez, iar voi două îmi puneți piedici. Owen își coborî tonul de la un nor de furtună la o ceață cenușie. Ce s-a întâmplat cu trioul nostru?

Olivia se ridică și își puse o mână liniștitoare pe umărul lui.

– Este intact, dragă frate. Dar e ceva fragil. Trebuie să ne respecți, să ai încredere în noi.

– Așa și fac. Chiar le respecta. Cu încrederea era mai greu. Încerc.

– Lucrurile sunt fie albe, fie negre pentru tine, nu-i așa? Corecte sau incorecte. Adevăruri sau minciuni. Stăpân și slujitor. Dar sunt mult mai complicate. Olivia se întoarse spre Rose și întinse o mână. Vino, e târziu, și nu vreau să avem ochii umflați la balul lui Lady Hopewell de mâine-seară. Îi zâmbi cu melancolie lui Owen. Totul va fi bine, ai să vezi.

Rose se ridică și îl strânse într-o îmbrățișare scurtă, dar vehementă, apoi ieși din încăpere după Olivia, lăsându-l singur.

Fir-ar să fie! Bârfele aveau, cu siguranță, un grăunte de adevăr – și, totuși, nu avea mai multe informații ca înainte. Olivia păruse atât de consternată de acuzație, încât se îndoia de vinovăția acesteia. Dar ce era aiureala aia cu negru și alb? În momente ca acestea, *aproape* își dorea să aibă o soție – cineva care să-l ajute să-și înțeleagă surorile și să le iubească tot așa mult ca el.

Epuizat, se trânti pe canapea și scoase biletul cu pricina din buzunar. Se strădui să-l analizeze cu obiectivitate.

Patruzeci de lire era o sumă neînsemnată pentru un om așa bogat ca el. De ce nu ceruse ticălosul mai mult? Cum auzise bârfa despre Olivia și de ce amenința să se ducă la *The Tattler*?

Nu avea la îndemână nici un răspuns în această seară. A doua zi însă avea să fie altfel.

Owen se târî înapoi în birou și își luă tocul din mijlocul registrului. Cu puțin timp înainte să se crape de ziuă, găsi vinovatul: un nouă care semăna cu un afurisit de zero.

Corectă greșeala, și, după două minute, îi căzu capul pe birou și începu să sforăie fericit.

Timpul scurs de la predarea biletului până la primirea banilor era întotdeauna cel mai chinuitor.

Anabelle se agitase toată ziua de vineri. Mai ceruse bani de la patru aristocrați bogați înaintea ducelui, dar el era diferit. Mai auster, mai amenințător... și păcătos de atrăgător. Somnul o ocolise

în acea noapte; nu conta – era o alinare pe care nu o merita. Trebuia să plece din casă cu două ore mai devreme în acea dimineață de sâmbătă, ca să poată traversa parcul, să ia monedele înainte de răsăritul soarelui și să ajungă la magazin la timp.

Acum, că se făcea timpul să plece, se simțea ușurată că avea ceva de făcut. Acțiunea era categoric preferabilă așteptării.

Deși vremea era plăcută, Anabelle își puse pe cap și pe umeri un șal de culoare închisă. Câțiva oameni harnici umblau deja pe trotuarele ce mărgineau Oxford Street, dar erau prea preocupați de treburile lor să o observe. Magazinele și localurile erau încă închise; doar la brutărie se vedeau semne de activitate. Trecu de Bond Street, unde cotea de obicei să meargă la magazin, și se înfioră. Nu se mai putea amăgi că era în drum spre lucru și nu pe cale să comită un delict îngrozitor.

Pe când se apropia de aleea pietruită ce șerpuia în partea nordică a Hyde Park, pulsul i se acceleră. Podul pe care îl alesese ca loc de predare a banilor era pe malul celălalt al râului față de Rotten Row, așa că nu trebuia să se certe cu domnii băuți și răgușiți care o invitau la o plimbare. Capătul parcului era aproape pustiu.

O femeie trasă la față veni șontâcăind spre ea pe alee. Inima lui Anabelle bătea așa tare, încât era sigură că avea s-o audă și femeia, dar aceasta trecu de ea zâmbind și înclinând ușor din cap.

Tocmai reușise să-și recapete răsuflarea, când îi apăru podul în fața ochilor. Se opri să cuprindă cu privirea întreaga zonă. Trestiile de pe maluri erau prea rare ca să ascundă pe cineva, iar copacii erau prea departe unul de celălalt ca să ascundă vreun om care stătea la pândă. În lumina slabă dinainte de revărsatul zorilor, îi era imposibil să-și dea seama dacă era singură, dar o și apăra de priviri indiscrete. Își ciuli urechile ca să prindă sunetele din parc: foșnetul făcut de veverițe în frunziș, croncănitul păsărilor, clipocitul blând al râului, dar, în rest, tăcere.

Cu gura uscată ca iasca, merse pe alee până la panta lină a podului. După ce mai aruncă o privire cercetătoare în urma ei, păși pe iarba taluzului de pe mal. Stând lângă pietrele ce formau baza podului, întinse mâna și bâjbâi în aerul umed de dedesubt. Nu voia decât să simtă greutatea monedelor, să și le pună

în geantă și să fugă la siguranța oferită de magazinul unde trudea zi de zi.

În final, dădu de piatra cea netedă, suprafața ei simțindu-se rece și aspră la pipăit. Se întinse mai mult sub pod, până dădu de niște bucăți grele. Le înșfăcă și auzi clinchetul minunat, inconfundabil al aurului lovit de aur.

Slavă Domnului!

Se puse pe vine și își deschise geanta ca să poată strecura acolo batista plină cu monede. Dar, când întinse din nou mâna spre bocceluță, o mână o strânse de braț.

Anabelle țipă de surprindere și încercă să se smulgă, dar cel care o prinsese o strânse de încheietură așa tare, că își simți pielea arzând.

Nu se putu clinti din loc.

O cuprinse o disperare pură și rece, care o pătrunse până în oase. Cum de lăsase să i se întâmple așa ceva? Le dezamăgise pe mama și pe Daphne. Urma să fie, probabil, spânzurată sau deportată în America.

Viața ei se terminase.

Bărbatul o trase mai aproape de el, cu atâta brutalitate, că îi căzură ochelarii de pe nas.

Era față-n față cu el sub pod. Într-o clipă, își dădu seama cine era.

Fusese prinsă asupra faptului de ducele de Huntford.

Capitolul 3

Piezișime: (1) O linie diagonală ce taie fibrele materialului. (2) O dispoziție, cum ar fi o detestare irațională a beretei unui servitor, care împiedică judecata imparțială.

– Nu te mai agita! Owen strânse încheieturile fetei una lângă alta și le prinse cu o mână. Cu cealaltă își vârî în buzunar punga

cu monede. Stătea aplecat de șale din cauza pietrelor cu mușchi aflate la câțiva centimetri deasupra capului său. Dă-te înapoi, ieși de sub pod. Mă simt ca un afurisit de trol.

Fata îi ignoră ordinul și se ghemui, tremurând ca un iepure speriat, ceea ce îl făcu să creadă că poate chiar *era* un trol. Sau un fel de căpcăun.

Owen scoase un suspin.

– Nu mă așteptam să găsesc o fată!

Ea se smiorcăi:

– Îmi pare rău că v-am dezamăgit!

Vocea ei era a unei fete mai mature decât se așteptase.

– Să știi că *e* o dezamăgire. Am stat ghemuit toată noaptea sub pod pentru a-i trage omului care mi-a amenințat sora o lovitură zdravănă în mutră.

Ea se făcu mică, și el simți o altă împunsătură de vinovăție. Ridicol! *Fata* aceasta încercase să stoarcă bani de la *el*.

– Cine *ești*? întrebă ducele.

În loc să răspundă, ea se lăsă pe spate, își puse un picior pe una dintre coapsele lui și își folosi toată greutatea pentru a încerca să-și elibereze mâinile. Se chinuia, se zvârcolea, lovea cu piciorul.

Opunea o rezistență impresionantă pentru mărimea ei, dar lui Owen nu îi era greu s-o țină. O lăsă să se zbată până își consumă toată energia și ajunse să gâfâie după aer.

În scurt timp, căzu grămadă, înăbușindu-și un suspin.

Perfect. Exasperat, o ridică în brațe, făcu un pas și...

Scârț.

Încremeni la jumătatea pasului.

– O, nu. Ochelarii mei.

Înjurând, îi lăsă picioarele să atingă pământul, dar o ținu strâns de talie. Apoi se aplecă peste ea și bâjbâi în jur prin desiș până găsi ramele zdrobite.

– I-am găsit. Ce a rămas din ei, oricum.

Îi îndesă în buzunar.

În cele din urmă, reuși s-o scoată de sub pod. Merseră clătinându-se pe iarba de la mal, udă de rouă. Cerul se luminase de la gri întunecat la argintiu și soarele contura copacii de la orizont.

Cu excepția câtorva rațe care se legănau pe apă la malul celălalt al râului, el și femeia erau singuri.

Și Owen habar nu avea ce să facă.

Cine era și cum de știa ce făcea sora lui? Rochia ei simplă, de culoare închisă, și boneta albă lăsată în jos sugerau că era servitoare. Îi veni o idee.

– Mai lucrezi cu cineva?

– Nu! strigă ea.

Era prima dată când se uita în ochii lui, și i se citea frica în privire.

– Înțeleg. Așadar, planul ăsta... a fost în întregime al tău?

– Da.

Ea își ridică bărbia, iar gestul ei mândru i se păru ciudat de familiar. O mai văzuse undeva – era sigur de asta.

– Și cât de lungă e lista victimelor tale?

– Poftim?

– Presupun c-ai mai făcut asta și înainte.

Ea roși.

– Niciodată.

Mda, sigur.

– Majordomul mi-a spus că un flăcău a adus biletul. O studie din cap până-n picioare, de parcă îi evalua conformația – ceea ce și făcea. Părea să fie de înălțime medie, dar era slabă. Cred că tu ai fost, nu-i așa?

Ea își înghiți nodul din gât înainte să răspundă:

– Da.

Interesant. Cu mâna liberă, ducele își masă șalele care îl dureau ca naiba.

– Dacă îți dau drumul, îmi promiți că nu fugi?

Ea încuviință din cap.

– Vreau să te *aud* promițând.

– Aveți cuvântul meu, mormăi ea.

– Minunat. Îi dădu drumul la încheieturile mâinilor. Ea făcu un pas înapoi, dar nu o luă la fugă. Ceea ce era un noroc, căci îl scutea de o alergare de dimineață prin Hyde Park. Planul tău de șantaj a fost *complet* nebunesc. Dar scrisoarea ta sugerează

că ai cel puțin un minimum de inteligență. Astfel stând lucrurile, sunt sigur că-ți dai seama că nu mi-ai lăsat de ales. Trebuie să te predau autorităților și să le spun de faptele tale ilegale.

Ea tresări de parcă fusese lovită.

– Dar, Excelență, se rugă ea, aveți o alternativă. Ați putea să-mi arătați milă, să mă lăsați să plec. Dacă ați face asta, jur să nu vă mai deranjez niciodată – și nici pe familia dumneavoastră.

El abia se abținu să nu pufăie.

– Poate că nu. Dar vei jecmăni o altă biată victimă. Ea deschise gura să nege, dar el i-o tăie: Nu pot permite să se întâmple așa ceva. Ai comis o infracțiune, domnișoară...? Fătuca încăpățânată nu-i spuse numele. Există consecințe.

– Adevărat, zise ea. Dar există și consecințe ale trândăviei.

Ce Dumnezeu mai însemna asta? Poate că nu era sănătoasă la cap. Cu cât mai repede scăpa de ea, cu atât mai bine. Dar era curios în privința câtorva lucruri.

– Înainte să te duc în Bow Street, am nevoie de câteva răspunsuri.

Ea se clătină pe picioare.

Iisuse Hristoase!

– Când ai mâncat ultima oară?

Ea își strânse cu putere pumnii, și iat-o din nou – sclipirea de mândrie!

– Nu văd de ce v-ar interesa.

Nu voia să-i leșine în brațe.

– E o bancă sub copaci în partea cealaltă a podului. Vom termina conversația acolo.

– Conversația sau interogatoriul?

– Spune-i cum vrei. Hai, vino! O luă de braț, ținând-o bine când traversară podul, și se îndreptară spre un pâlc de copaci. Ea se așeză pe bancă, apucându-se de marginea ei. Lumina era mai bună aici, și acum era convins că o cunoștea pe femeie. Avea gene dese ce-i mărgineau ochii cenușii, vigilenți. Părul nu avea o culoare clară – castaniu-deschis, așa credea –, dar era strâns la spate și lins, dezvăluindu-i fruntea netedă și obrajii supți. Felul în care strângea

din buze îi sugera că nu avea să-i dea răspunsurile aşteptate. Dar trebuia să încerce să le obţină.

– Cine eşti? Cum de ai ştiut ce face Olivia?

Ea se uită fix la raţele care înaintau cu greu prin apă pentru o bălăceală matinală, dar nu spuse nimic.

– Îmi protejez întotdeauna surorile, zise el.

Ea se uită la el şi încuviinţă din cap. Owen observă un fel de aprobare în mişcarea ei.

– Cum e şi firesc, aş vrea să mă asigur că zvonul pe care ai ameninţat să-l dezvălui e o minciună. Ai putea reduce răul deja făcut dacă eşti pe deplin sinceră acum.

O încruntătură îi schimonosi trăsăturile, iar el îşi dădu seama că se frământa, probabil ca să născocească o minciună complicată.

În cele din urmă, fata luă cuvântul:

– Dacă vă spun cine sunt şi cum am aflat veştile despre sora dumneavoastră, mă lăsaţi să mă întorc acasă, la familia mea?

– Eşti căsătorită? Ai copii?

Această posibilitate nu-i trecuse prin minte.

Ea ridică o sprânceană.

– Ne-am înţeles?

– Nu. Îşi trecu o mână prin păr. Aş fi iresponsabil dacă te-aş lăsa să pleci.

– Şi presupun că n-aţi făcut niciodată ceva iraţional, replică ea, mohorâtă.

Dacă ar şti!

– Nu în ultimul timp.

– Ştiţi, zise ea, uneori încalci regulile pentru o cauză nobilă.

Nu vorbea ca o servitoare. Ce spunea avea o tentă prea filosofică pentru o oră aşa matinală.

– Prostii! E o minciună pe care şi-o spun oamenii ca să nu se mai simtă aşa vinovaţi. Cred că eşti pe cale să susţii că ai avut un motiv întemeiat să storci bani de la mine.

– Mama e foarte bolnavă.

El se foi pe bancă. Era un motiv întemeiat. Desigur, nu avea de unde să ştie dacă era şi adevărat.

– Îmi pare rău!

– Cele patruzeci de lire ar fi plătit vizitele doctorului, medicamentele şi chiria la casă. Cel puţin pentru câteva luni.

Bocceluţa cu monede atârna greu în buzunarul lui. Pentru el, patruzeci de lire era preţul unui sacou nou şi al unei perechi de cizme. Dar era vorba despre principiu. Fata ameninţase să distrugă reputaţia surorii lui.

– De ce a rămas în sarcina ta să faci rost de bani? Nu ai un tată sau fraţi?

– Tata a murit. Vocea i se frânse la ultimul cuvânt. Împreună cu sora mea o îngrijim pe mama noastră.

– Existau, cu siguranţă, şi alte opţiuni. În afară de şantaj.

Ea pufăi.

– Da, puteam să-mi ridic fustele şi să mă învârt pe lângă Covent Garden.

– Mă gândeam că ai fi putut căuta o slujbă care să-ţi asigure un venit.

– *Am* o slujbă foarte respectabilă. Cel puţin, am avut-o până astăzi. Dar salariul meu nu ajunge pentru cheltuielile cu îngrijirea mamei.

Owen nu înţelegea de ce o credea pe femeia aceasta, când avea toate motivele să-l mintă. Tot ce ştia era că discuţia cu ea îl deprimase. Şi-l nedumerise.

– Presupun că ai talent la ceva, în afară de a scrie bilete pentru a cere bani.

– Da, spuse ea.

– Dar, dacă ţi-aş da drumul – ea se uită în sus la el, cu ochii ei cenuşii plini de speranţă –, tot vei avea mare nevoie de bani. Tot la şantaj ai recurge.

– Aş face orice e nevoie ca să am grijă de familia mea, spuse ea cu hotărâre în glas.

El revăzu privirea aceea cutezătoare, familiară. O rază de soare, pură ca lumina dimineţii, pătrunse prin coroanele copacilor şi îi lumină faţa. În acea clipă, el fu aproape sigur de identitatea ei. Când o întâlnise, bărbia ei ridicată cu mândrie îl şocase, căci nu se potrivea deloc cu hainele ei ponosite şi cu ochelarii

prea mari. Date fiind comportamentul și înfățișarea ei, numele croitoresei i se păruse, la început, ironic. După ce o studiase cu mai multă atenție, observase că, sub boneta groaznică pe care o purta, avea șuvițe aurii. Începeau de la tâmple și continuau ascultătoare până la cocul din spate. Și apoi se gândise că numele i se potrivea totuși.

– Poftim!

Scoase ochelarii din buzunar și i-i dădu.

Aveau o lentilă crăpată și rama deformată. Ea încercă fără succes să o îndrepte înainte să și-i pună pe nas.

Ochelarii prea mari puși pe nasul ei înclinat, alături de boneta ridicolă îi confirmară bănuiala.

– Îți admir devotamentul pentru familie, *domnișoară Honeycote*.

Ea icni.

El se aplecă până ajunse foarte aproape de ea.

– Și cred că am să-ți fac o propunere.

Zâmbetul îngâmfat al ducelui o sperie pe Anabelle.

Deși lentila stângă era crăpată, îl vedea clar cu cea dreaptă. Ochii lui injectați sugerau că dormise mai puțin ca ea, iar haina lui de un roșu-închis, cu bordaj de catifea contrastantă, arăta de parcă... ei bine, de parcă și-ar fi petrecut noaptea ghemuit sub un pod. Chiar și așa, tot era al naibii de arătos.

Anabelle nu mai vorbise niciodată așa sincer cu un bărbat. Dumnezeule mare, făcuse aluzie și la prostituție! Dar era în situația înspăimântătoare – și, în mod ciudat, eliberatoare – de a nu avea absolut nimic de pierdut.

– Și ce îmi propuneți? reuși ea să întrebe pe un ton calm, pragmatic.

De parcă nu era cu totul la mila lui.

– Zici că ai nevoie de bani să-ți întreții familia.

– *Da*.

Se simți jignită de sugestia că ar minți în această privință.

– Și lucrezi la magazinul de îmbrăcăminte al doamnei Smallwood.

Ea se gândi cu nostalgie la proiectele ce o așteptau în tihnita cameră din spate.

– Da. Doamna Smallwood mă așteaptă în această dimineață la deschiderea magazinului. Va fi îngrijorată dacă nu vin la lucru la timp.

El își mângâie bărbia, gânditor.

– Desenezi acum rochii pentru surorile mele.

– Așa e.

Se ocupa și de multe alte lucruri. Ce insinua el?

– În ziua când am intrat în magazin, aveam rezerve în privința ta. Le-am menționat domnișoarei Starling, și știi ce mi-a spus?

– Sigur că nu.

Dar era sigură că ducele sorbise fiecare cuvânt rostit de debutantă.

– Mi-a spus că tu ești secretul succesului doamnei Smallwood, că nu mai există în toată Londra o croitoreasă cu talentul tău. A zis că cele mai inteligente și mai frumoase doamne din înalta societate îți cer să le faci rochii.

Anabelle ridică din umeri. Nu se mira că domnișoara Starling se considera inteligentă și frumoasă.

– Presupun că ai auzit bârfele despre Olivia la magazin.

Se împurpură pe gât și la față și dădu aprobator din cap.

– Și îmi juri că n-ai mai jecmănit pe nimeni înainte?

– V-am spus deja...

– Juri, domnișoară Honeycote? E important să cunosc toate faptele. Să știu adevărul.

În ochii lui verzi se citea scepticismul. Și speranța.

Anabelle detesta să mintă – o îmbolnăvea de-a dreptul. Dar, dacă îi spunea ducelui de fostele ei victime, avea să-i ceară numele lor, iar ea nu avea să le dezvăluie niciodată. Își făcuse Lista cu Asta Niciodată dintr-un motiv întemeiat. Își proteja clienții și, mai important, își apăra familia.

– Jur!

– Ei bine, atunci, uite propunerea mea. Dacă vrei să eviți să fii adusă în fața judecătorului... poți veni să lucrezi pentru mine.

Ea își mijii ochii.

– În ce calitate?

– De croitoreasă, bineînțeles.

O, bineînțeles.

– Vreți să lucrez la reședința dumneavoastră?

– Da, în casa mea din St. James Square, după cum știi prea bine. Cred că l-ai întâlnit pe majordom.

Ea simți că roșește mai tare. Dar ducele îi oferea o alternativă la închisoare sau... mai rău. Și nu ar trebui să își ia adio de la mama ei și de la Daphne. Poate că își putea păstra totuși slujba de la magazinul de îmbrăcăminte.

Întrevăzu o rază de speranță.

– N-o să-mi ia mult timp să termin rochiile de bal ale surorilor Domniei Voastre. Le voi face bucuroasă în schimbul libertății mele.

El râse, scoțând un sunet strident și sec.

– Rochiile de bal sunt doar începutul. Aș vrea să le creezi garderobe complete. Au ieșit de curând din doliul după tatăl nostru, iar Olivia îmi spune că hainele ei vechi nu mai sunt la modă. Rose abia împlinise cincisprezece ani când... a murit tata. Are puține rochii potrivite pentru o tânără.

– Dar îmi va lua luni de zile să termin două garderobe complete.

– Ai prefera să-ți petreci aceste luni la Newgate?

– Sigur că nu. Își scoase pieptul înainte. Sunt obișnuită cu munca grea. Voi veni în zori în fiecare dimineață și voi lucra până la căderea nopții.

– Nu.

Nu?

– Nu înțeleg.

– Nu pot lăsa o fată care stoarce bani de la oameni printre cetățenii încrezători ai Londrei. Vei trăi sub acoperișul meu. Unde pot să stau cu ochii pe tine.

O, nu!

– Excelență, îl rugă ea, mama și sora mea au nevoie de mine. Nu le pot lăsa singure așa mult timp.

El își trecu o mână prin părul său negru, tuns scurt.

– Sora ta poate să aibă grijă de mama voastră. *Dacă* reușesc să-ți confirm povestea, voi plăti îngrijirea medicală a mamei și chiria familiei tale cât timp lucrezi pentru mine.

Anabelle își înghiți nodul din gât, și ochii ei aruncară văpăi. Gândul de a sta departe de mama ei și de Daph i se părea chinuitor, dar, trebuia să recunoască, era o ofertă generoasă.

– Poți să trimiți un mesaj familiei, continuă ducele. Spune-le ce vrei. Eu o voi informa pe doamna Smallwood de misiunea specială pe care o am pentru tine și dacă, după ce îți termini îndatoririle, sunt convins că te-ai îndreptat, cred că o pot convinge să-ți dea înapoi slujba.

– Aș putea să le spun la revedere mamei și surorii mele? întrebă Anabella fonfăit.

– De ce te-aș lăsa să pleci nesupravegheată când nu mi-ai dat nici un motiv să am încredere în tine? Nu. Trebuie să vii cu mine imediat. Se ridică, părând la capătul răbdării. Acceptă-mi condițiile sau renunță.

Ea ezită doar puțin înainte să se ridice și să se uite în ochii lui.

– Excelență, se pare că angajați acum o croitoreasă cu normă întreagă.

Își strânseră mâinile în semn că înțelegerea era încheiată, iar lui îi apăru un zâmbet firav de superioritate în colțul gurii, care-l transformă cât ai clipi dintr-un duce serios într-un crai fermecător.

Anabelle se înmuie pe dinăuntru, și, în același timp, un sunet de alarmă îi răsună în cap. Regula numărul cinci din Lista cu Asta Niciodată: „Nu începe niciodată o relație socială cu un fost client.

Își aduse aminte că aceasta era o chestiune de afaceri, atâta tot. Avea să rupă legăturile cu el și cu familia lui de îndată ce termina garderobele surorilor lui, iar ei aveau să se simtă negreșit ușurați să scape de ea. La urma urmei, era o croitoreasă fără o lețcaie și cu un trecut dubios. Și cu ochelarii spărți.

Ducele întinse o mână, indicându-i politicos direcția în care să o ia.

– Mergem, domnișoară Honeycote?

Ea o porni alături de el și își dădu seama – și nu mică îi fu groaza – că tocmai făcuse un pact cu diavolul.

Capitolul 4

Owen nu vorbi cu domnișoara Honeycote pe drumul spre casa lui din Londra. Era mult prea preocupat străduindu-se să-și dea seama ce naiba era cu el.

Micuța ticăloasă de lângă el amenințase să-i distrugă Oliviei reputația, și, în loc s-o predea poliției – cum ar fi fost logic –, o invitase la el *acasă*, dându-i acces nerestricționat la surorile lui. Ca să nu mai vorbim despre argintărie. Doamne sfinte!

Merse cu pași mari prin parc și se îndreptă spre vest pe Picadilly, încetinind uneori, când ea rămânea prea în urmă. Fusese cât pe ce să îi ofere brațul – din pură obișnuință –, dar, din fericire, se abținuse la timp. Aceasta nu urma să fie o plimbare plăcută. Se întrebă ce ar spune prietenii și cunoștințele lui dacă l-ar vedea așa răvășit, alături de jalnica lui însoțitoare. Cutremurându-se la acest gând, iuți pasul și mulțumi cerului că nici un membru respectabil al înaltei societăți nu ar ieși pe stradă la acea oră scandaloasă.

Când își văzu casa de cărămidă, Owen răsuflă ușurat. Odată ce intrau pe ușa din față, putea s-o dea pe domnișoara Honeycote în grija menajerei – doamna Pottsbury avea o slăbiciune pentru vagabonzi – și să-și vadă de treburile lui obișnuite.

Deschise ușa și o introduse în grabă pe domnișoara Honeycote în holul de la intrare. Dennison veni alene după câteva clipe, sprâncenele lui stufoase zvâcnind la vederea tinerei care îl însoțea pe stăpânul casei.

Owen îi aruncă majordomului o privire prin care-l avertiza.

– Spune-i doamnei Pottsbury că vreau s-o văd.

Dennison plecă în grabă, iar Owen păși, bocănind cu cizmele pe dalele venețiene din hol.

– Nu am la mine de nici unele, zise domnișoara Honeycote. Ață, ace, materiale, dantelă... Voi avea nevoie de multe ca să mă pot apuca de lucru.

El se opri și se uită chiorâș la ea. Părea foarte grăbită să-și îndeplinească sarcina, ceea ce, dintr-un anumit motiv, îl irita. Îi făcu semn spre cap.

– De ce porți chestia asta ridicolă?

– De dragul decenței, Excelență.

Însă tonul pe care rostise aceste cuvinte numai decent nu era. Mai degrabă sarcastic, de fapt.

Nu era sigur că boneta îl deranja atât de mult. Toate servitoarele o purtau, într-o formă sau alta. Dar părea prea demodată pentru o femeie așa mândră ca domnișoara Honeycote. Dacă era în stare să facă lucruri așa frumoase, de ce nu-și făcuse ceva mai puțin hidos?

– Îți face capul să arate ca o ciupercă.

Ea ridică din sprâncene și deschise gura, dar doamna Pottsbury intră legănându-se și o reduse la tăcere.

– Bună dimineața, Excelență, spuse ea și făcu o plecăciune.

Owen era întotdeauna fascinat de felul în care reușea femeia să-și mențină echilibrul. Având conformația asemenea numelui[1], era rotundă la mijloc, cu brațe fusiforme și picioare micuțe. Chiar și boneta ei semăna cu mânerul de pe capacul unui ceainic.

– Doamnă Pottsbury, zise el. Ți-o prezint pe domnișoara Honeycote. Am angajat-o să le facă noi garderobe surorilor mele, așa că va sta la noi câteva luni.

Menajera îi zâmbi domnișoarei Honeycote, dar ridurile de pe fruntea ei îi trădau nedumerirea.

– Înțeleg. S-o instalez într-una din odăile din pod?

Nici menajera lui cea bună la toate nu era sigură cum să procedeze cu o croitoreasă care urma să locuiască în casa lui.

– Te las pe tine să hotărăști.

Doamna Pottsbury se încruntă și i se adresă celei mai noi membre a personalului:

– Unde-ți sunt lucrurile?

– La mine acasă. Domnișoara Honeycote îl privi pe duce cu subînțeles. N-am avut timp să mă duc după ele.

Menajera cloncăni:

[1] În limba engleză, pot înseamnă „oală". (n.tr.)

– Doamne sfinte!

În sfârșit, ducele se întoarse spre domnișoara Honeycote.

– Vom trimite să-ți fie aduse lucrurile. Poți să le scrii mamei și surorii tale. Eu voi vorbi cu doamna Smallwood despre faptul că te-am angajat pentru un timp și o voi ruga să-ți trimită toate materialele de care ai nevoie. Dar, înainte să faci *orice* altceva, du-te cu doamna Pottsbury la bucătărie și ia un mic dejun ca lumea. Știa că vorbea ca un tiran. Dar nu-i păsa. Și găsește-ți altă bonetă.

Ambele femei icniră, iar menajera o duse repede pe domnișoara Honeycote spre încăperea unde mâncau servitorii.

Lipsa de somn era probabil de vină pentru dispoziția lui neagreabilă. O porni spre birou, dorindu-și să nu fie prea devreme pentru un pahar cu coniac.

Doamna Pottsbury o însoți pe Anabelle într-o cameră mică și îngrijită ce părea să-i servească menajerei drept birou. Pe un perete erau rafturi pline de borcane colorate, cu alimente conservate, cutii strălucitoare de toate mărimile și diverse cărți de gospodărire. Ca reacție la mirosul plăcut al cafelei, al ceaiului și al mirodeniilor lui Anabelle începu să-i chiorăie mațele.

Menajera îi indică un scaun cu spătar vârât sub o masă rotundă îndeajuns de mare pentru două persoane.

– Stai jos! Stăpânul vrea să mănânci. Strânse din buze și se uită la Anabelle cu un ochi critic, apoi adăugă: Și înțeleg de ce. Am să aduc din bucătărie câte o farfurie pentru fiecare din noi și voi veni și eu la masă. Apoi o să te instalez. Sper să nu te superi dacă spun asta, dar arăți de parcă ai avea nevoie de odihnă înainte să te apuci de treabă – își flutură mâinile micuțe și grațioase –, adică să croiești, să însăilezi, să coși. Apoi plecă, cu legătura de chei zăngănindu-i în talie, înainte ca Anabelle să poată răspunde.

Mulțumită că rămăsese un minut singură, Anabelle se strădui să-și potolească înțepăturile din piept. Încercă să-și netezească partea de sus a rochiei, ignorând coastele proeminente sub straturile de bumbac și lână.

Mai întâi, ducele râsese de boneta ei, și apoi doamna Pottsbury insinuase că era prea slabă și că arăta obosită. Anabelle nu era o frumusețe. Avusese nevoie de ochelari la puțin timp după

ce învățase să citească și fusese întotdeauna sora cea șterșă. Dacă Daphne era o narcisă perfectă, scăldată în lumina soarelui, Anabelle era o simplă trestie uscată. Așa stăteau lucrurile.

Și era, de fapt, un noroc. În comparație cu ea, clientele de la magazin păreau întotdeauna frumoase și elegante. Domnii o remarcau rareori, așa că nu trebuia să respingă avansuri nedorite.

Nu, nu-și făcuse niciodată griji din pricină că nu era drăguță.

Dar astăzi ar fi vrut să fie. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru a alunga expresia de milă de pe chipul doamnei Pottsbury. Și poate batjocura de pe cea a ducelui.

– Uite și mâncarea. Pantofii menajerei bocăneau la fiecare pas mărunt făcut pe podeaua de scândură, iar femeia puse pe masa micuță două farfurii, șervețele și tacâmuri de argint.

Anabelle se uită admirativ la mâncarea îngrămădită pe farfuria ei. Șuncă, ouă, fazan și pateuri.

– Mănâncă, te rog, o îndemnă doamna Pottsbury. Eu mă duc să aduc ceaiul.

Menajera ieși din nou șontâc-șontâc, iar lui Anabelle îi veniră în ochi lacrimi neașteptate. Porția din farfuria ei era mai mare decât tot ce mâncase familia ei în ultimele două zile. În timp ce stătea acolo cu un ospăț în față, mama și Daph mâncau pâine uscată și poate câte un ou fiert. Avea să vorbească azi cu ducele și să-l întrebe – nu, să-i ceară – să le trimită bani și unele produse necesare.

În vreme ce ea se întreba cum să-l abordeze pe duce, doamna Pottsbury se întoarse.

– Ce-i asta? Domnișoară Honeycote, trebuie să mănânci. Doamne, copilă, ce ai?

Anabelle se șterse pe față și scutură din cap.

– Nimic. Mâncarea arată minunat, mulțumesc. Își apucă furculița și luă un pic de șuncă. Era delicioasă. Va avea grijă ca mama și Daph să aibă de-ale gurii în bufet. Cât de curând.

După un sfert de ceas, farfuria era goală, burta plină și abia își mai ținea ochii deschiși. Luă puțin ceai și oftă. Doamna Pottsbury înghiți, la rândul său, ce mai avea din ou și se șterse pe buze cu un șervețel.

– Şi acum, zise menajera, m-am gândit ce cameră să-ţi dau cât ai să stai aici.

– Oricare e bună, vă asigur.

– Hmm. Dar mă gândesc că ai să petreci mult timp cu Lady Olivia şi cu Lady Rose. Vei mai avea nevoie de o cameră pentru materiale şi pentru rochiile terminate. Odăile din pod sunt mici şi nu ar fi potrivite.

Anabelle ridică din umeri.

– Vă apreciez grija, dar sunt sigură că mă descurc oriunde.

– Nu, nu. O cameră din pod chiar n-ar fi potrivită. O să te instalez în camera goală de lângă apartamentele doamnelor. Are o uşă care dă în odaia copiilor, care va fi un atelier numai bun pentru tine.

– Nu ştiu... Nu părea corect să stea într-o cameră de oaspeţi când era pe jumătate servitoare, pe jumătate prizonieră. Totuşi, doamna Pottsbury avea dreptate – Anabelle va avea nevoie de mult spaţiu pentru a desena şi a crea rochii.

– Ducele m-a lăsat pe mine să hotărăsc, şi cred că odaia de oaspeţi e cea mai bună soluţie. Menajera se ridică de la masă şi împinse scaunul dedesubt. Vino, te conduc în camera ta.

Doamna Pottsbury ieşi cu Anabelle din micuţa cameră de serviciu şi o duse pe fată în holul cu covor pe jos, făcând un ocol să-i arate bucătăria bine utilată şi sufrageria spaţioasă. Dar salonul opulent de la etajul întâi o lăsă fără grai. Tavanul era alcătuit din hexagoane ce se îmbinau formând un fel de fagure de miere, iar în centrul său erau pictaţi serafimi durdulii care se zbenguiau printre nori. Trei ferestre adâncite în zid încadrate cu rame de lemn elegant sculptate se întindeau de la podea până în tavan. Mai multe oglinzi mari plasate la intervale regulate pe pereţii încăperii o făceau să pară chiar mai mare. Partea de sus a pereţilor era acoperită cu brocart verde-deschis care făcea legătura între toate din cameră: pictura murală de pe tavan, covorul de pluş şi mobila elegantă.

Nuanţa deosebită de verde – ca spuma mării – îi făcu lui Anabelle inima să bată mai repede. Visase adesea să-şi facă o rochie de mătase verde pal. Poate că într-o zi, după ce îşi executa pedeapsa

şi mama se făcea bine, iar Daphne se mărita cu un domn onest, Anabelle avea să-şi coasă o rochie de această culoare. Oftă uşor. Şansele ca acest vis să se împlinească erau la fel de mari ca acelea ca Anabelle să ajungă pe tron.

Dar toată lumea avea voie să viseze.

La primul etaj, menajera îi arătă cu mândrie şi biroul ducelui, unde accesul era, desigur, strict interzis.

– Şi acum ajungem la etajul al doilea. Doamna Pottsbury îşi pusese un deget la buze şi urca scările pe vârfuri. Lady Olivia şi Lady Rose sunt încă în pat, după cum şi trebuie de altfel. Aşa nişte fete minunate, spuse ea. Au trecut prin atâtea.

Anabelle îşi dorea să întrebe ce li se întâmplase tinerelor şi dacă avea legătură cu fratele lor autoritar, dar nu voia să rişte să trezească pe cineva.

Menajera se opri în capul scărilor să-şi tragă sufletul şi făcu semn spre ceva aflat mai încolo pe hol.

– La dreapta este apartamentul stăpânului, şopti ea cu respectul cuvenit. Camerele astea două – indică uşile închise alăturate – sunt dormitorul lui Lady Olivia şi cel al lui Lady Rose. Al tău e la stânga. Hai!

Doamna Pottsbury intră, îi făcu semn lui Anabelle s-o urmeze şi închise uşa după ele.

Anabelle rămase fără grai. Toată camera era decorată în... verde pal. Îi amintea de lichenul ce creştea pe copaci în pădurile din jurul casei rustice a familiei sale şi de frunzele noi care apăreau în fiecare primăvară. Deşi odaia era mică, decoraţiile erau somptuoase. Cuvertura de mătase, draperiile de catifea şi covorul Aubusson gros erau demne de un palat.

– E foarte mult praf, spuse menajera în chip de scuză. N-am avut ocazia să aerisesc camera asta.

Era de înţeles, căci nu avea cum să prevadă că ducele, după ce fusese plecat toată noaptea, avea să se întoarcă acasă cu o croitoreasă.

– E frumoasă. De fapt, mult prea mare. După ce îşi petrecuse nopţile pe un scaun sau o canapea în ultimii doi ani, un asemenea lux i se părea, bineînţeles, decadent.

– Trimit o servitoare să-ți aducă apă. Vei găsi hârtie, toc și cerneală în sertarul biroului. Știu că vrei să scrii familiei tale, așa că ia ce ai nevoie.

– Mulțumesc.

– Și acum, să-ți arăt unde ai să lucrezi. Doamna Pottsbury se duse spre o ușă aflată vizavi de pat și luă o cheie din legătura de la cingătoare. Băgă cheia în broască și o răsuci până când ușa fostei camere a copiilor se deschise. Camera asta a stat încuiată de când... Ei bine, de mult timp.

Camera cea mare avea un bovindou, și, de îndată ce doamna Pottsbury trase draperiile, Anabelle văzu că dădea spre grădina cu flori multicolore din spatele casei. Câteva piese voluminoase de mobilier erau ascunse sub cearșafuri și tot ce se afla în cameră era acoperit cu un strat subțire de praf. Molii micuțe pluteau prin aer, luminate de soarele dimineții ce se revărsa prin geamurile murdare.

Era perfect.

Menajera încuviință din cap, de parcă putea citi gândurile lui Anabelle.

– Voi trimite două servitoare să șteargă praful și să scoată husele de pe mobile. Thomas și Roger – adică valeții – vor aduce niște mese și felinare în plus. Cercetă odaia cu privirea. Mai este ceva? Întrebări?

O, da, Anabelle avea întrebări de pus. De exemplu, când avea să le vadă pe surori și dacă ele știau că ea folosise un secret al Oliviei pentru a încerca să stoarcă bani de la fratele lor. Și de ce i se făcuse milă ducelui de ea. Dar spuse numai:

– Nu. Mulțumesc.

– Nu-mi place să aduc vorba despre asta, dar ducelui părea să-i displacă tare mult boneta ta. Doamna Pottsbury își făcu de lucru cu cheile. Am câteva foarte drăguțe și... nu prea uzate. Poți să alegi una pe care s-o porți până îți ajung lucrurile.

– Vă mulțumesc, dar mă descurc cu ce am.

Doamna Pottsbury se dezumflă.

– Stăpânul n-o să fie mulțumit. N-am idee de ce îl deranjează așa mult.

– Nici eu.

Dar nu avea să-l lase să-i spună ce putea să poarte și ce nu. Și așa îi rămăsese acum foarte puțină libertate.

Menajera îi zâmbi, lăsând-o să înțeleagă că n-avea decât să facă precum voia, se întoarse să plece, apoi se învârti ca un titirez.

– N-ai vrea să-ți trimit ochelarii la reparat?

Deși lui Anabelle nu i-ar fi plăcut nimic mai mult, nu își putea permite. Nu dorea câtuși de puțin să-i fie și mai îndatorată ducelui.

– Nu, mulțumesc. Am o pereche de rezervă acasă, minți ea.

– O, foarte bine atunci. Femeia cea amabilă o bătu ușurel pe umăr. Odihnește-te puțin, ne vedem la prânz. Bănuiesc că le vei întâlni prima oară pe domnișoare în această după-amiază.

Anabelle aștepta să plece doamna Pottsbury din camera copiilor – mai bine zis, atelierul ei acum –, apoi se întoarse în odaia sa prin ușa dintre camere. Își scoase șalul negru și ponosit și îl puse pe pat. Materialul aspru și grosolan al șalului nu se potrivea deloc cu luxul încăperii. Era singurul lucru care nu avea ce căuta acolo – în afară de ea.

Înconjură patul cu baldachin și se așeză la micul birou de sub fereastră. Îi fu ușor să găsească hârtia de scris, tocul și cerneala. Să decidă cât să le spună mamei și lui Daphne era mult mai greu.

Dragele mele mamă și soră,

Sunt sigură că sunteți șocate să primiți o scrisoare de la mine, așa că lăsați-mă să vă potolesc imediat temerile: am vești grozave. Am fost angajată de ducele de Huntford să fac garderobe noi pentru ambele lui surori. E o ocazie minunată, și voi câștiga mai mult decât la magazinul de îmbrăcăminte. De fapt, ducele mi-a dat un avans generos din leafa mea, așa că pot să plătesc doctorului Conwell, precum și chiria pe care o datorăm. O să vă trimit bani pentru alte cheltuieli de îndată ce pot.

Singurul meu regret e că trebuie să stau aici, la reședința ducelui din Mayfair, până îmi termin treaba. Nu am nici

un fel de greutăți, vă asigur, în afară de faptul că mi-e tare dor de voi două. Aș vrea să fiu lângă voi, să vă ajut la treburile din gospodărie.

Însă mă aștept să lucrez aici cam trei luni. O să vă scriu des, bineînțeles, și voi va trebui să mă țineți la curent cu tot ce spune doctorul Conwell despre sănătatea mamei. Dacă aveți nevoie de mine, trimiteți-mi vorbă la adresa asta și voi veni cât de repede pot.

Cu dragoste,
A voastră Anabelle.

Ușurată că le scrisese și frustrată că pe moment nu putea face mai mult, își scoase ochelarii și boneta, își trase acele din păr și își masă capul care o durea. După ce își dădu jos pantofii, se urcă în pat și se afundă în saltea. Deși stătuse trează vreme de două zile, era mult prea agitată pentru a adormi. Dar tot avea să încerce să se odihnească. Se ghemui pe o parte și își puse obrazul pe fața de pernă de mătase.

Deși condițiile de trai erau mai mult decât confortabile, nu avea să lase garda jos. Aristocrații nu erau oameni de încredere. Bunicii ei cu titlu nobiliar erau exemplul perfect. Își dezmoșteniseră fiul – doar pentru că se însurase cu o fată de rând.

Bogăția și privilegiile stricau caracterul unei persoane, iar ducele le avea din plin pe ambele. Avea și ochii aceia verzi care le înnebuneau pe femeile nevinovate.

Nu că asta ar conta.

Se gândea la acei ochi simțitori, cu pleoape grele, când, în ciuda bunelor ei intenții, adormi.

Capitolul 5

Legătură: (1) O fâșie lungă de material folosită pentru a crea o margine îngrijită și decorativă la un veșmânt. (2) Ceva

care roade sau restricționează mișcările, cum se întâmplă adesea la corsetele prea strânse din șireturi.

După ce se întoarse din Hyde Park în acea dimineață, Owen petrecu vreo câteva ore în liniștea biroului său. Îi trimise un mesaj doamnei Smallwood, anunțând-o pe patroana magazinului de îmbrăcăminte că prețioasa sa angajată avea o misiune specială pentru câteva luni. Ea răspunse că era fericită să îi împrumute serviciile domnișoarei Honeycote și că magazinul avea să-i asigure toate materialele și furniturile necesare.

Îi trecu prin minte că pedeapsa domnișoarei Honeycote se dovedea a fi o perspectivă cam costisitoare.

La micul dejun, le spuse surorilor lui ce se întâmplase de dimineață. Omisese chestia cu podul și șantajul.

Ele părură încântate când le anunță că domnișoara Honeycote avea să le facă fiecăreia mai multe rochii noi, și chiar mai încântate când menționă că tânăra croitoreasă avea să stea la ei. De parcă era într-o afurisită de vizită.

O muscă bâzâindu-i în jurul capului îi distrase lui Owen atenția de la documentele pe care i le adusese administratorul său de la conacul Huntford. Aruncă o privire la ceasul de pe poliță șemineului și văzu cu surprindere că, deși era deja două după-amiaza, nu se bărbierise încă și nu luase prânzul. Hotărând că avea nevoie de o scuză pentru a-și dezmorți picioarele, urcă scările spre dormitorul lui și, pentru că valetul nu era prin preajmă, își săpuni singur fața.

Cu lama răcoroasă își dădu jos barba și, când termină, se simți un pic mai civilizat. Acum, dacă ar găsi pe undeva un sendviș, ar fi un om fericit. Străbătu coridorul cu pași mari și se întoarse spre scări, apoi se opri. Ceva la capătul celălalt al holului arăta ciudat. Altfel.

Ușa de la camera copiilor. Era întredeschisă.

Se duse până acolo și o deschise. Nu era nimeni înăuntru, dar *fusese* cineva. Cearșafurile care acopereau mobila dispăruseră, iar rafturile fuseseră șterse de praf și golite. Patru birouri mici erau

puse unul lângă altul să formeze o masă și alte două mese mari fuseseră amplasate la perete, vizavi de ferestre. Mijlocul covorului era rărit de la toate bătăliile pe care le reconstituise cu figurine de lemn când era copil. Dar acum se afla acolo o oglindă mare proptită de un scaun. Și coșuri pe podea. Când se uită mai atent, văzu că erau pline cu ace, foarfeci, nasturi și alte lucruri pe care nu s-ar aventura să le numească.

Mai rămăseseră vestigii ale copilăriei lui. Un glob într-un colț. Tăblițe pe un raft. Un volum cu operele lui Homer în latină – la a cărui vedere se cutremură și acum. Însă era clar că, cel puțin pentru o vreme, fosta cameră a copiilor urma să fie folosită drept atelier de croitorie.

Era un plan bun. Nu avea rost să țină camerele încuiate, doar din cauza uneia sau a două amintiri neplăcute, când...

Interesant. Ușa dinăuntru, care ducea la o cameră de oaspeți alăturată, era deschisă. Traversă camera pentru copii și intră în dormitor. Totul părea normal...

Cu excepția faptului că...

Acolo, în mijlocul patului cu baldachin, dormea o femeie. Știa că ar trebui să plece imediat, înainte ca ea să se trezească sau să-l vadă cineva acolo. Dar rămase țintuit locului.

Părul ei lung se revărsa pe pernă în valuri strălucitoare, castanii. Obrazul neted îi era un pic împurpurat. De parcă visa ceva urât. Buzele puțin întredeschise erau de culoarea piersicii pârguite și se arcuiau într-un zâmbet slab.

Se îndreptă spre pat, oprindu-se și ținându-și răsuflarea când ea își schimbă poziția în somn. Când ajunse aproape de ea, o recunoscu pe frumoasa adormită.

„Frumoasă" nu era un cuvânt cu care își imaginase vreodată că avea s-o descrie pe domnișoara Honeycote. Mândră, necinstită, încăpățânată și sarcastică – *acele* cuvinte o descriau. Dar dovada era în fața lui. Trăsăturile ei erau aproape perfecte, în afară de forma concavă a nasului – motivul pentru care nu-i stăteau niciodată ochelarii pe nas. Trupul îi era mlădios, și, cu toate că nu-i vedea picioarele, își închipui că erau lungi.

Genul de picioare pe care prefera să le simtă încolăcite în jurul taliei lui. Sau, și mai bine, să le mângâie. Începând de la gleznă, zăbovind în spatele genunchiului, atingând ușor pielea din interiorul unei coapse și necăjind zona aceea moale, umflată...

Ea se trezi brusc și se ridică în capul oaselor.

– Excelență? Era o întrebare și totodată o mustrare. Înșfăcă o pernă, de parcă încerca să-și acopere goliciunea, când era, de fapt, îmbrăcată din cap până în picioare.

Ce păcat!

– Bună dimineața, domnișoară Honeycote.

Cu coada ochiului, ea se uită la fereastră.

– Am dormit toată noaptea?

– Nu, glumeam.

Ea se uită urât la el.

– Eram în camera pentru copii, am văzut ușa deschisă și am intrat aici. Credeam că doamna Pottsbury plănuia să te instaleze în pod. Aș prefera, de fapt...

Roșind puternic, ea zise:

– A insistat că odaia asta e mai potrivită. Aș fi fost foarte mulțumită să stau într-una din pod.

– Nu, asta e foarte bună.

– Bine atunci, spuse ea, strângând în continuare perna la piept, poate mă lăsați singură, nu?

Ar fi fost ceva foarte decent și cuviincios.

– Mai avem de discutat câteva lucruri.

– Acum?

– Credeam că vei fi dornică să le trimiți vorbă – și fondurile necesare – mamei și surorii tale.

Era un adevărat ticălos.

– Și sunt, zise ea repede. Am scris o scrisoare în care le explic situația actuală. Uitându-se cu prudență la el, se dădu jos din pat și îl ocoli în drum spre birou. Perna era scutul ei, pusă între ei oricând. Îi dădu scrisoarea. Poftim.

El se bătu în palmă cu hârtia împăturită.

– Cât de mult le-ai spus?

– Doar că m-ați angajat pentru trei luni... și că leafa pe care mi-ați oferit-o a fost generoasă.

– Așa e, zise el pe un ton sec. Cred c-ar trebui să achităm de îndată datoriile pe care le ai. Vreau să mă pot încrede în tine că n-o să-mi bagi în buzunar obiectele de mare preț și să le duci la cea mai apropiată casă de amanet. Cine e doctorul mamei tale și cât îi datorezi?

– Îi datorăm doctorului Conwell cincisprezece lire, iar spițerului, domnul Vanders, două lire.

Probabil, o mulțime de bani pentru cineva ca ea.

– Mi-ai stârnit curiozitatea, domnișoară Honeycote. Oare cât câștigă o croitoreasă?

– Zece șilingi pe săptămână. Își ridică bărbia, și ochii îi scăpărară scântei. De aceea am rămas așa în urmă cu plățile.

– Ce alte datorii mai ai?

Ea își înghiți nodul din gât și își lăsă ochii în pământ.

– Chiria. Îi datorăm zece lire doamnei Bowman.

– Și altcuiva?

– Nu... Dar mama și sora mea nu mai au bani pentru mâncare și alte lucruri absolut necesare, ca lumânări sau gaz pentru lămpi. Dacă mi-ați putea împrumuta câțiva șilingi în plus, v-aș fi recunoscătoare.

Buzele ei erau atât de strânse, că formau o linie subțire în timp ce îi aștepta răspunsul. Nu era ușor pentru ea să ceară ajutor. El plănuise deja să-i trimită familiei fetei bani de cheltuială, dar credea că ea nu s-ar simți în largul ei să primească de pomană.

– Sunt gata să-ți dau un avans din leafă. O să ți-o câștigi în următoarele trei luni. Se uită la așternutul mototolit. Apropo, cele trei luni nu încep până nu *te apuci* de lucru.

Ea azvârli perna pe pat și își încleștă pumnii. Aruncă o privire la măsuța de toaletă, unde își lăsase ochelarii și boneta, apoi încercă să-și croiască drum într-acolo pe lângă el. Dar făcu un pas greșit cu unul din papucii ei și un picior i se îndoi sub ea.

Cu un țipăt, începu să cadă, fluturându-și brațele, și îl lovi în falcă.

El tresări, dar o prinse de mijlocul subțire. Și o luă în brațe să îi prevină căderea.

Palmele ei erau proptite de pieptul lui, unde inima îi bătea mai tare decât ar fi trebuit. Se simțea bine să își sprijine trupul de al lui. Surprinzător de puternic, dar moale. Vârfurile mătăsoase ale părului ei îi atingeau ușor dosul palmei, iar el trăgea în piept mirosurile proaspete de săpun și bumbac.

Când se uită la el, privirea din ochii ei cenușii nu era severă și furtunoasă, după cum se așteptase el. Era afectuoasă și arzătoare. Ea își mușcă buza de jos, plină și umedă. Lui i se întări mădularul.

Doamne, cât dorea să o sărute – trebuia să încerce. Se aplecă peste ea, dar Anabelle ridică o mână la fața lui. Cu o atingere blândă, trasă încet o linie pe bărbia lui. Pielea îl furnică în locul unde îl atinsese.

– V-am zgâriat, spuse ea.

El clipi nedumerit, dar nu zise nimic.

– Vă doare?

– Nu.

Vocea îi era mai răgușită ca de obicei.

– Ați putea, ah, să-mi dați drumul acum.

Iisuse Hristoase, o ținea încă în brațe de parcă urmau să danseze un afurisit de vals.

– Sigur. Fără tragere de inimă, îi dădu drumul și încercă să netezească scrisoarea mototolită din mâna lui. Apoi o ridică. Mă voi ocupa să fie trimisă la tine acasă, împreună cu suficienți bani cât să le ajungă pentru mai multe luni. Nu vreau să-ți faci griji pentru familia ta cât timp ești aici. Ți-ar distrage atenția de la treburile tale.

Ea încuviință din cap cam cu reținere.

– Să trimit un valet să-ți aducă lucrurile aici?

– O, da, vă rog. După ce sora mea Daphne va citi scrisoarea, va ști ce să-mi împacheteze.

– Foarte bine. O să le spun surorilor mele că vă vedeți în atelier – făcu semn din cap spre camera copiilor – după ce luați prânzul. Să zicem... pe la trei. Că veni vorba, ele nu știu nimic

despre planul tău de a stoarce bani de la mine. Prefer să le protejez de lucrurile urâte.

Ea își lăsă capul să atârne, părul formându-i un văl frumos în jurul feței.

– Da... înțeleg. Promit... să nu le fac nici un rău.

– Mai ales lui Rose, e foarte fragilă, zise el. Nu știuse niciodată cum să-și explice ciudățeniile ei. Nu vorbește cu nimeni în afară de Olivia – și cu ea doar rareori, adăugă el. Dar, altfel, e foarte deșteaptă și comică în alte moduri. Olivia o înțelege intuitiv, dar eu... Scutură din cap, neștiind de ce îi mărturisea toate acestea croitoresei. Nu vreau decât să le văd fericite.

– Atunci acesta va fi țelul meu, spuse ea, și el o luă în serios.

Reușise s-o facă pe Rose să se simtă în largul ei la magazin; poate că mai putea face niște mici minuni.

Se uitară unul la altul preț de o clipă nesfârșită. Deși el era duce, iar ea un fel de servitoare, și îi despărțea o întreagă structură socială complicată, el se simți foarte apropiat de ea. Și ea părea să simtă la fel. El se întoarse să iasă pe ușa de la camera copiilor, astfel încât, dacă se afla cineva întâmplător pe hol, să nu știe că fusese în camera domnișoarei Honeycote. Pe când trecea pe lângă măsuța de toaletă pe care își pusese ea ochelarii sparți, îi luă pe furiș și-i vârî în buzunar. Din fericire, ea nu observă.

Al naibii să fie dacă avea de gând s-o lase să umble prin casă purtând ochelari sparți. Acesta era principiul după care se ghida. Ar putea să facă o cusătură strâmbă la rochiile surorilor lui sau să nu vadă o treaptă și să cadă pe afurisitele de scări și să-și rupă gâtul. Fusese destulă suferință în casa aceea.

El se opri în prag.

– Cred că aranjamentul ăsta ar putea să meargă mai bine decât ne-am fi așteptat amândoi.

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare – nici nu se așteptase la mai mult –, iar el închise ușa. Când o auzi trântindu-se, zâmbi în sinea lui.

Deși era mai optimist decât îi stătea în fire în privința croitoresei, nu trebuia să uite ce făcuse femeia și cum ajunsese aici.

Și era clar că nu putea să o sărute. Nici măcar să se gândească să o sărute.

Cu doar două seri în urmă, îi ținuse o predică Oliviei pe acest subiect. Relațiile dintre nobili și servitori erau interzise – și pe bună dreptate. Acel gen de aventuri le făceau rău din punct de vedere social unei lady sau unui gentleman, e adevărat, dar servitorul avea cel mai mult de pierdut. El nu ar fi niciodată atât de crud – sau de disperat – să folosească în acest fel un membru al personalului.

Problema era că nu se așteptase ca domnișoara Honeycote să fie așa frumoasă. Dacă făcea abstracție de afurisita ei de bonetă, de ochelari și de șalul pe care îl purta mereu, era chiar fascinantă.

Din fericire, nu se aștepta să se vadă prea mult cu ea în următoarele trei luni. Probabil că ea urma să-și petreacă timpul în camera copiilor și cu surorile lui. El avea să fie ocupat cu administrarea ducatului și cu frecventarea unor evenimente sociale plicticoase la care aveau să apară niște debutante răsfățate.

Scoase amărâții de ochelari din buzunar. Doar o persoană încăpățânată ca domnișoara Honeycote ar insista că vede perfect prin păienjenișul de crăpături.

Nu, nu era nici un motiv să creadă că urma să o vadă prea des, poate doar în trecere. Da nu se știa niciodată.

Anabelle răsuflă zgomotos după ce-și ținuse răsuflarea preț de câteva clipe.

Ce naiba era cu ea?

Nu ar fi trebuit să adoarmă. Această treabă era prilejul ei de a-i dovedi ducelui că nu era o oportunistă leneșă care voia să profite de pe urma altora. Plănuise să-l impresioneze cu hărnicia și sârguința ei, dar *adormise* până la urmă.

Însă acesta nu era singurul motiv pentru care merita să fie aspru criticată. În loc să-l dea afară de cum intrase în cameră, se apucase să stea de vorbă cu el. Și, mai rău, fusese îmbrăcată sumar, și *asta* o pusese într-un mare dezavantaj în timpul conversației. În timp ce el purtase un sacou croit impecabil care

îi punea în valoare umerii laţi, ea fusese prinsă cu părul despletit. Era umilitor.

Felul în care o privise ducele o tulbura. Şi o zăpăcea. În puţinele momente petrecute în braţele lui, se purtase ca o destrăbălată – lipindu-se de el şi atingându-i faţa – înainte să-şi recapete bunul-simţ. Slavă Domnului că o făcuse, pentru că, oricât de puţin probabil părea, bănuia că el fusese cât pe ce să o sărute.

Şi ea fusese cât pe ce să îl lase.

Sărutul era absolut interzis de regula numărul cinci de pe Lista cu Asta Niciodată.

Cel puţin, vizita lui neaşteptată o scutise să îl caute prin casă. Era o mare uşurare să ştie că mama şi Daphne urmau să aibă destui bani pentru o vreme. Câteva mese bune şi mai multe vizite ale doctorului Conwell poate aveau s-o ajute pe mama ei să se simtă mai bine. Era puţin probabil, dar, pentru prima dată de multă vreme, întrezărea o rază de speranţă.

Hotărând că era timpul să se apuce de lucru, lăsă grijile pentru mai târziu, îşi îndreptă spatele şi se duse la lavoarul de pe măsuţa de toaletă. Avu o senzaţie minunată când îşi dădu cu apa răcoroasă pe piele, dar, când se uită în oglinda de sus, gemu. Părul îi era despletit şi răvăşit, şi semăna cu una dintre nimfele neastâmpărate din păduri care umblau întotdeauna prin codru în picioarele goale. Era exact *opusul* impresiei pe care voia să i-o facă ducelui.

Bine. Avea să îndrepte lucrurile chiar acum, cu perie sau fără. Luând o mână de ace, plecă de la măsuţa de toaletă şi începu să-şi dea pe spate şuviţele rebele, strângându-le într-un coc în creştet. Depuse ceva efort, nu fu aşa uşor cum i-ar fi plăcut, dar reuşi să tragă şi ultimele bucle în coc.

Acum boneta. Păstrase ultimele două ace ca s-o fixeze. Când întinse mâna după ea, observă că altă bonetă fusese pusă deasupra ei – era manevra doamnei Pottsbury, fără îndoială. Cea nouă era mult mai mică decât a ei, delicată şi bordată cu dantelă. Anabelle o luă în mână şi o admiră. Arăta ca o prăjiturică dichisită. Ducele ar găsi-o mult mai puţin insultătoare.

Păcat, nu avea nici o intenţie s-o poarte.

Băgă frumosul articol într-un sertar şi îşi puse pe cap propria bonetă neglijentă, asigurându-se că acoperea cât mai mult păr posibil. Aşa. O trase în jos, neavând deplină încredere în cârlionţii de dedesubt.

De îndată ce îşi punea ochelarii, avea să se simtă din nou ea însăşi. Doar că nu-i găsea. Era sigură că îi lăsase pe măsuţa de toaletă, dar poate că doamna Pottsbury îi luase de acolo când lăsase boneta. Anabelle căută pe podea, poate căzuseră acolo, şi se uită pe biroul unde scrisese biletul. Nu erau nicăieri. Încercă să nu se lase cuprinsă de panică, dar, fără ei, orice obiect aflat mai departe decât mâna ei întinsă arăta de parcă ar fi fost cufundat la un metru sub apă.

Nu-i stătea în obicei să le schimbe locul; dar rătăcise tot felul de lucruri azi.

Bănuia că acest necaz recent nu avea să fie ultimul.

Capitolul 6

Fără ochelari, Anabelle se lovi de pereţi şi de mobile ca un copil care juca baba-oarba.

Poate că doamna Pottsbury ştia unde erau. Anabelle coborî scările pe bâjbâite, bucuroasă că fusese foarte atentă când făcuse turul casei.

O găsi pe menajeră în micul ei birou de la etajul întâi. Cel puţin presupuse că silueta înceţoşată de lângă peretele cu rafturi era a ei.

– Scuzaţi-mă, doamnă, spuse Anabelle.

Conservele zăngăniră când menajera se întoarse cu totul.

– A, aici erai – arăţi foarte în formă.

Anabelle simţi că roşeşte.

– N-am vrut să dorm atâta. Aţi găsit cumva ochelarii mei? I-am căutat peste tot.

– Nu, draga mea, dar nu-ţi face griji, spuse doamna Pottsbury pe un ton voios. Probabil sunt în acelaşi loc precum ciorapii

dispăruți, butonii sau cordoanele. Toate apar mai devreme sau mai târziu.

Anabelle voia să spună că pierderea ochelarilor era mult mai deranjantă decât pierderea unei panglici. Dar menajera era atât de amabilă, că Anabelle își ținu gura.

– Următoarea noastră treabă e să luăm prânzul, anunță doamna Pottsbury. Vino cu mine. Te voi prezenta bucătăresei și vom mânca ceva în bucătărie.

Anabelle spera să nu se împiedice de nimic pe drum. Cu o mână pe perete, merse împleticindu-se după menajeră de parcă ar fi băut prea multe pahare cu vin.

O oră mai târziu, după ce luară o masă delicioasă compusă din felii de pui, mazăre și struguri copți, Anabelle și doamna Pottsbury se întoarseră în atelier. Cearșafurile fuseseră scoase de pe mobile, fuseseră aduse mai multe mese, iar Anabelle de-abia aștepta să-și ia acul și să înceapă lucrul.

– S-au livrat multe lucruri cât timp te odihneai, o anunță menajera. Le-am spus servitoarelor să pună pachetele pe masa de acolo.

Anabelle miji ochii în direcția indicată de doamna Pottsbury. Într-adevăr, pe una din mese erau teancuri de pachete maro. Ar fi putut fi saci de grâu sau o grămadă de câini adormiți, din câte putea vedea ea. Dar cel mai probabil veniseră de la magazinul de îmbrăcăminte.

– Vă mulțumesc. Asta e un loc minunat – aproape la fel de mare ca întreaga încăpere din spatele magazinului doamnei Smallwood. O să încep să pun toate în bună rânduială.

– Foarte bine. Dacă mai ai nevoie de ceva, anunță-mă.

– Ați vrea să spuneți personalului că mi-am rătăcit ochelarii?

Doamna Pottsbury o bătu ușurel pe umăr.

– E-n regulă, drăguțo. Ai văzut boneta pe care ți-am lăsat-o pe măsuța de toaletă? E foarte frumoasă.

– Da. Vă mulțumesc pentru ea, dar sunt mulțumită cu asta. Nu e nici pe departe așa elegantă, bineînțeles, dar pentru mine e numai bună.

Deși Anabelle nu putea să distingă expresia de pe fața menajerei, își închipui că femeia era alarmată și făcuse ochii mari. Doamna Pottsbury tuși ca să-și acopere icnetul.

– Nu mai spune. O las la tine în caz că te răzgândești. Zăngănind nervoasă din chei, ieși în grabă pe hol.

Anabelle își croi drum cu grijă prin atelier, până la masa unde erau pachetele. Cu o pereche de foarfeci pe care le scosese dintr-unul din coșurile de pe jos tăie sfoara cu care erau legate pachetele și rupse hârtia maro de parcă ar fi ridicat capacul unei lăzi ce adăpostea o comoară.

Doamna Smallwood îi trimisese cele două rochii de bal la care începuse să lucreze, pentru Lady Olivia și Lady Rose. Celelalte pachete conțineau metri întregi de materiale splendide, dantelă, șnururi, panglici, pene și nasturi.

Anabelle simți că se sufocă. Ardea de nerăbdare să înceapă treaba. Când se concentra pe detaliile unei rochii superbe, uita de propriile necazuri. Teancurile de facturi, boala mamei, ducii cu gânduri necurate și ochelarii pierduți încetau s-o frământe.

Dăduse deoparte draperiile pentru ca încăperea să fie inundată de lumina soarelui și băgă ață într-un ac, când clientele ei intrară în cameră.

– Bună ziua, domnișoară Honeycote. Lady Olivia intră aproape țopăind. Mama domnișoarei Starling caracterizase exuberanța Oliviei ca fiind nedemnă de o lady. Anabelle o găsea înviorătoare.

Se ridică și făcu o reverență.

– Bună ziua, doamnelor. Își înghiți nodul din gât, întrebându-se cum să-și înceapă treaba în cel mai bun mod cu putință. „Îmi pare rău că am amenințat să răspândesc un zvon scandalos despre dumneavoastră, Lady Olivia. A fost un mare noroc că fratele Domniei Voastre v-a salvat de la decădere în ochii societății. Spuneți-mi, ați prefera mătase sau satin pentru căptușeala hainei de blană?" Era clar că asta *nu* avea să meargă. Dacă urma să colaboreze cu doamnele în următoarele trei luni, trebuia să stabilească o relație cu ele. De-abia aștept să...

– Uite, Rose, a început rochiile noastre de bal – cele pe care ne-a ajutat domnișoara Starling să le alegem. Lady Olivia trecu

repede pe lângă Anabelle și se duse spre masa pe care aceasta întinsese materialele. Scoase mătasea roz elegantă din grămadă și o ținu în dreptul obrazului. Oho, e superbă, nu-i așa, domnișoară Honeycote?

Apoi îi strânse mâna lui Anabelle de parcă nu era o servitoare, ci o prietenă dragă.

– Da, e superbă, admise Anabelle.

Erau secole de când o atinsese cineva așa, în afară de Daphne. O cuprinse vinovăția, și își trase mâna cu delicatețe.

Lady Rose se apropie ușor de masă, se opri lângă sora ei și zâmbi la vederea rochiei sale, drapată peste muntele de furnituri. În momentul de față erau mai multe mese pe care să încapă atât corsajul, cât și fusta. Culoarea albastră a cerului era perfectă pentru pielea ei crem și părul roșu precum căpșunile. Era un pic mai prudentă, dar Anabelle avea să încerce să o convingă să probeze o eșarfă sau un șal într-o nuanță mai închisă.

– Totul este foarte captivant, spuse Lady Olivia, bătând din palme.

– Da, aprobă Anabelle. Femeile acestea nu erau asemenea clientelor sigure pe ele de la magazinul doamnei Smallwood. Slavă Domnului! Cu ce ați vrea să începeți?

Lady Olivia se încruntă.

– O, nu știu. Tu ce crezi, Rose?

Acea întrebare fusese pusă de parcă Rose răspundea de obicei cu mai mult de o înclinare sau scuturătură din cap. Anabelle se străduia să găsească un mijloc de a pune capăt tăcerii stânjenitoare, când o văzu pe Rose gesticulând.

Ochelarii ar fi ajutat-o mult în acea clipă. Se apropie și își mijì ochii. Lady Rose ținea o palmă întinsă în fața ei, apoi își încleștă cealaltă mână într-un pumn nu prea strâns și îl puse în palmă.

– Oh, Doamne, ai perfectă dreptate! exclamă Olivia. Vai, unde îmi sunt manierele? Își vârî capul pe ușa dinspre hol și chemă o servitoare în trecere pe acolo. Judy, adu-ne niște ceai, te rog. Și câteva cornuri și unt. Apoi reveni lângă Anabelle și Rose. Hai să ne așezăm și să vorbim puțin, vreți?

Anabelle ezită, dar Rose arătă politicos înspre bancheta mare de sub fereastră. Se instalară pe perna decolorată, dar comodă, punându-și perniță și la spate. Anabelle se așeză pe un loc însorit și savură căldura razelor pe ceafă. Camera pentru copii transformată în atelier era net superioară încăperii din spate, întunecoasă și ticsită cu toate cele, a magazinului doamnei Smallwood. Și era, totodată, imensă, preferabilă unei celule de la închisoare. O trecu un fior pe șira spinării, o amintire nu prea subtilă a motivului pentru care era aici.

Anabelle își drese glasul.

– Cred că, în primul rând, ar trebui să termin cele două rochii de bal. Amândouă n-o să-mi ia mai mult de trei zile. Deși, dacă decidem să punem podoabe complicate, poate va fi necesară și a patra zi.

Dacă nu-și găsea ochelarii, ar putea să dureze și mai mult.

– Sunt sigură că e perfect, replică Lady Olivia pe un ton politicos, dar numai vag interesat.

Lady Rose încuviință din cap, așa că Anabelle continuă:

– După asta, aș vrea să creez o rochie pe săptămână pentru fiecare din voi. Voi hotărâți care veșminte sunt cele mai urgente, dar mă aștept să aveți nevoie de rochii de dimineață, de plimbare și de seară. Și toate articolele auxiliare necesare, desigur. Jachete scurte, blănuri, cape, mantii și cămășuțe. Simpla înșiruire a lucrurilor pe care le avea de făcut era descurajatoare. Era un program ambițios, dar ea era hotărâtă să se țină de el, pentru a-și ispăși pedeapsa la termen și a se întoarce la mama ei și Daphne. Fiind în preajma surorilor Sherbourne, îi era și mai dor de familia ei. Voi va trebui să faceți două, trei probe pe săptămână, pentru ca rochiile să vă vină cât mai bine. Dar după exact trei luni, veți avea fiecare zece rochii noi. Ei, ce credeți?

– Păi, pare destul de obositor. Nu probele – eu și Rose nu avem altceva mai bun de făcut, nu-i așa, Rose? Dar e extrem de mult de cusut. Ai pe cineva să te ajute?

Anabelle se abținu să nu râdă.

– Nu, o să fiu foarte ocupată, dar îmi place să fac rochii. Este... o satisfacție pentru mine.

Rose se aplecă, arătând fascinată. Chiar și pe jumătate oarbă cum era acum, Anabelle înțelese întrebarea din ochii ei.

– O rochie drăguță face fericită o femeie. O văd pe fața ei, și asta *mă* face să mă simt minunat. Să nu mă înțelegeți greșit, cusutul este uneori obositor – îți amorțește mintea, dacă vreți să știți adevărul –, dar să lucrezi cu acul poate fi și o alinare...

– Până se încurcă ața într-un nod dezastruos.

Lady Olivia se cutremură, de parcă o pățise și ea.

– Așa e, încuviință Anabelle. Nodurile sunt înfiorătoare. Și ele chicotiră – chiar și Lady Rose, deși pe muteşte.

Un valet înalt apăru în prag, ținând în mână un obiect bej, pe care Anabelle îl identifică drept geamantanul ei ponosit.

– Oho, zise ea, deja în picioare. Mi-au sosit lucrurile.

– Intră, Roger, îl îndemnă Lady Olivia. Se întoarse spre Anabelle. Vrei să-ți ducă geamantanul în camera ta?

– Îl iau eu. Era curioasă dacă nu găsea acolo un bilet de la Daphne.

Roger intră și îi dădu geamantanul. Ea îi mulțumi și îl deschise. Trei rochii simple – din care una era a lui Daphne –, două cămășuțe, un corset, ciorapi, papuci, o perie de păr și o oglindă... dar nici o scrisoare. Fusese probabil prea ocupată. Anabelle oftă.

– Unde-ți sunt restul lucrurilor? o întrebă Lady Olivia.

Anabelle roși.

– În afară de câteva obiecte personale, asta-i tot ce am. Se încruntă când mai căută prin haine o dată. Deși văd că nu este aici cămașa mea de noapte. O lăsase pe podea, în spatele paravanului, în graba cu care plecase spre Hyde Park în acea dimineață. Îi era greu să creadă că noaptea trecută dormise pe canapeaua din salonașul familiei. Părea să fi trecut o viață de atunci.

Lady Olivia deschise gura să spună ceva, dar atenția îi fu distrasă de sosirea unei servitoare care împingea un cărucior pentru ceai. Lady Rose îl turnă, și se serviră toate cu cornuri calde unse cu unt. Anabelle nu își amintea să fi mâncat vreodată așa mult într-o singură zi.

Spre ghinionul ei, când își băga în gură ultima bucățică de corn delicios, ducele intră în cameră cu pași mari.

– Owen! strigă Lady Olivia. Vino, ia loc. Trebuie să bei și tu un ceai cu noi.

Anabelle se concentră asupra înghițitului. Să nu cumva să se înece – după ce fusese mai întâi prinsă dormind, iar acum luând ceaiul pe îndelete în ceea ce trebuia să fie prima ei zi de muncă.

Ducele se uită chiorâș la toate trei, și, în timp ce surorile lui îi așteptau răspunsul la invitație, Anabelle avu timp să se gândească.

Numele lui de botez era Owen. Părea foarte nepotrivit ca ea să știe asta, dar o și amuza să descopere că temutul duce de Huntford era doar „Owen" pentru surorile lui. I se potrivea. Scurtimea numelui, rotunjimea vocalei de început, fragilitatea consoanei finale.

– Nu, mulțumesc.

Își aranjă lavaliera, și privirea lui Anabelle fu atrasă de mușchii puternici, încordați ai gâtului.

– Materialele și... ăăă... celelalte furnituri au sosit?

– O, da. Toate sunt acolo pe masă.

Lady Olivia o bătu ușor pe genunchi pe Anabelle.

– Mai ai nevoie și de altceva, domnișoară Honeycote?

Anabelle puse pe tava pentru ceai farfuria pe care rămăseseră doar câteva firimituri.

– Nu pentru moment.

El se uită lung la ea câteva clipe, dar nu spuse nimic. Ea își dădu seama că trebuia să se obișnuiască – să fie măsurată cu privirea în tăcere, căci acesta era obiceiul lui.

În cele din urmă, el zise:

– Lucrurile despre care am vorbit mai devreme s-au aranjat.

Ea presupuse că se referea la datoriile ei.

– Scrisoarea asta – el se apropie de ea și i-o dădu – este pentru tine. Valetul a adus-o după ce ți-a luat lucrurile.

Anabelle ținu scrisoarea aproape de față. Pe plic apărea numele ei, cu scrisul exuberant al lui Daphne, dar biletul nu era sigilat. Probabil că sora ei nu avusese timp. Anabelle bănui că ducele îl citise și speră ca Daphne să nu fi scris nimic stânjenitor. Chiar dacă el aflase probabil multe dintre secretele lor.

– Mulţumesc.

El mormăi ceva şi făcu semn cu bărbia spre geamantan.

– Ţi-au venit lucrurile.

– Da. Ea se strădui să stea perfect nemişcată, cu un zâmbet politicos pe faţă, în timp ce el o ţintuia din nou cu privirea.

– Sper că ai altă bonetă, mai de bun-gust, în bagaj. Ai grijă să ţi-o pui mâine.

Înclină din cap în direcţia fiecăreia din surorile lui, care se uitau la el cu gura căscată în vreme ce ieşea grăbit din cameră.

Lady Olivia îşi drese glasul.

– Trebuie să-mi cer scuze pentru fratele meu. Uneori, poate fi cam...

– Autoritar? îi sugeră Anabelle – deşi nu se cuvenea din partea ei.

– Exact. Lady Olivia oftă. Cred că are intenţii bune. Era cu totul altfel până la moartea tatei. Dar să nu discutăm lucruri serioase astăzi. Ar trebui să te lăsăm să despachetezi şi să ne pregătim pentru cină.

Cină? Anabelle spera că nu va mai trebui să mănânce din nou măcar câteva ceasuri.

– Mulţumesc. Aş vrea să lucrez o vreme la rochiile voastre de bal, ca să fie gata de probă mâine.

– Aşteptăm cu nerăbdare. Nu-i aşa, Rose?

Lady Rose zâmbi, înclină sfioasă din cap şi se ridică.

După ce surorile îşi luară rămas-bun, Anabelle citi scrisoarea lui Daphne. Era curioasă, lucru foarte normal, să afle în ce condiţii fusese angajată Anabelle de către duce, dar nu pomenea nimic despre starea mamei. Anabelle avea să-i scrie a doua zi şi să-i ceară informări zilnice.

Oftând, se apucă să lucreze la rochia lui Rose. Modelul pe care îl alesese domnişoara Starling pentru tânăra roşcată la magazin părea prea pretenţios pentru ea. Domnişoara Starling ceruse epoleţi din dantelă, bordaj de crep şi trei rânduri de volane din muselină în jurul părţii de jos. Dar acum, că Anabelle o cunoştea un pic pe Lady Rose, credea că i s-ar potrivi mai bine un stil mai simplu, mai rafinat.

Hotărând să se încreadă în judecata ei, Anabelle schimbă linia rochiei şi se apucă să înlocuiască epoleţii cu nişte mânecuţe scurte. Avea să le decoreze cu două şiruri de perle micuţe ce vor cădea din spatele umărului spre partea din faţă a braţului. Mânecile mai moi şi feminine aveau să-i pună lui Rose în valoare braţele lungi şi graţioase.

Anabelle tăie, prinse în ace şi cusu până când lumina de la fereastra camerei pentru copii deveni prea slabă ca să-şi vadă acul, iar atunci aprinse câteva lămpi şi mai lucră un timp, deşi o dureau ochii. Doamna Pottsbury veni să-i amintească să coboare la cină, dar Anabelle era prea cufundată în lucru ca să ia o pauză – şi, în afară de asta, nu îi era deloc foame.

După mai multe ore, termină – cel puţin tot ce putea face în acea seară. A doua zi dimineaţă avea să se trezească devreme şi să înceapă lucrul la rochia lui Lady Olivia. Pusese deoparte rochia albastră şi se târa pe podea, căutând pe bâjbâite resturi de aţe şi mătase, când auzi o bătaie la uşă. Inima îi bubui în piept. Aproape sigur nu ducele era cel care o căuta la o asemenea oră târzie.

Se ridică şi se întoarse cu faţa la uşă.

Fără ochelari, nu putu distinge cine intrase la ea în cameră, dar, dat fiind că purta o rochie, Anabelle putea să-l excludă cu siguranţă pe duce. Părul roşu era totuşi cel mai bun indiciu al ei.

– Lady Rose! E aşa târziu. E totul în regulă?

Fata încuviinţă din cap şi zâmbi, apoi scoase o boccea albă din spate. O puse în mâinile lui Anabelle.

– Ce e asta? Veşmântul alb, moale era împăturit cu grijă într-un pătrat şi mirosea a bumbac curat, proaspăt spălat.

Lady Rose nu scoase o vorbă, aşa că Anabelle îl despături. Valuri de batist se revărsară pe podea.

O cămaşă de noapte.

– E pentru mine?

Lady Rose ridică din sprâncene şi zâmbi superior, de parcă s-ar fi gândit că răspunsul era evident.

Lui Anabelle i se puse un nod în gât.

– Mulţumesc. E aşa frumoasă!

Fata zâmbi din nou şi ieşi din cameră cu paşi uşori.

– Noapte bună! strigă Anabelle după ea.

Nu era prea sigură de ce un simplu act de bunăvoinţă o mişcase aproape până la lacrimi.

Dar *era* sigură de un lucru. Avea să-i facă lui Lady Rose o rochie de bal care o să aducă la picioarele ei pe toţi burlacii din înalta societate. După ce toate domnişoarele Starling din lume aveau s-o vadă pe Lady Rose în rochia ei superbă, nu aveau să o mai privească niciodată cu milă sau condescendenţă. De fapt, singurul sentiment care să le marcheze trăsăturile avea să fie cel de invidie – o invidie intensă, disperată.

Capitolul 7

Bolt[1]: *(1) O cantitate de material înfăşurat în jurul unui cilindru. (2) A o lua la sănătoasa: acţiunea instinctivă firească a unei persoane după ce s-a purtat ca o femeie uşoară.*

După ce începuse şovăielnic, domnişoara Honeycote părea *în sfârşit* să-şi intre în ritm. Owen o văzuse ultima dată luând tihnită ceaiul cu surorile lui în camera pentru copii, fără nici o grijă. Dar în cele trei zile trecute de atunci, primise de la doamna Pottsbury şi de la Olivia informări impresionante cu privire la hărnicia ei. Dacă era să-i dea crezare menajerei, domnişoara Honeycote nu prea dormea şi trebuia să i se aducă aminte să se oprească din lucru ca să mănânce. Olivia făcea mare caz de schiţele croitoresei, de parcă fata era un geniu – nu mai puţin ca un Gainsborough[2] la lucrul cu acul şi aţa. Cel mai surprinzător era

[1] Pentru definirea ambilor termeni, autoarea foloseşte cuvântul bolt, care înseamnă, printre altele, şi cupon de material, dar şi fugind mâncând pământul. În limba română, nu există un cuvânt similar care să poată fi folosit. (n.tr.)

[2] Thomas Gainsborough (1727–1788) a fost unul dintre cei mai faimoşi pictori portretişti şi peisagişti britanici ai secolului al XVIII-lea. (n.tr.)

totuşi că se spunea că Rose – care cunoştea foarte bine caracterul oamenilor – o plăcea nespus pe Anabelle.

Anabelle.

Escroaca devenită croitoreasă avea un nume. Olivia chibzuise că, dat fiind că cele trei femei aveau să petreacă următoarele câteva săptămâni împreună, ar trebui să aibă relaţii mai puţin oficiale.

Owen mormăi ceva în sinea lui. Nu dădea o para chioară pe felul în care i se adresa Olivia. Pentru el, ea era domnişoara Honeycote. Sau, şi mai bine, *croitoreasa*. Şi aşa avea să fie întotdeauna.

Impulsul ciudat de a o săruta după ce o găsise dormind nu era decât o aberaţie bizară. Amanta îl părăsise de două luni, iar el se plictisise de legătura lor cu trei luni înainte de asta. Nu-şi explica de ce, în afară de faptul că femeia era tot timpul dornică să-i facă pe plac. Îi lipseau spiritul şi... autenticitatea. Prietenii lui erau convinşi că-şi pierduse minţile.

Probabil aveau dreptate.

Frumuseţea neaşteptată a domnişoarei Honeycote îl prinsese cu garda jos în dormitor în acea zi. Era ca atunci când descoperi că o plantă urâtă din grădină a făcut o floare rară. Era interesant la început, dar, odată ce noutatea îşi pierdea farmecul, rămânea doar o floare frumoasă într-o grădină plină de altele asemenea ei. Nu, puternica atracţie fizică pe care o simţise pentru croitoreasă se datora categoric lipsei de sex şi somn şi, poate, nebuniei sale.

Owen se duse de la fereastra biroului său la masa de scris din mahon şi deschise sertarul de sus, din dreapta. Scoase de acolo un pachetel şi îl aruncă pe birou.

– Dennison! strigă el.

Valetul îşi făcu apariţia în cadrul uşii.

– Da, Excelenţă?

– Spune-i domnişoarei Honeycote că vreau s-o văd de îndată.

– S-o conduc în salon să vă vedeţi acolo, sir?

Owen îl măsură pe valet cu privirea din cap până-n picioare. Dennison încerca să evite ca domnişoara Honeycote să intre în birou, locul unde se întâmplase lucrul acela cumplit, sau poate chiar considera salonul un loc mai potrivit pentru întâlnirea lor.

Toți cei din casă păreau s-o considere o tânără naivă, când era, de fapt, o *escroacă*, pentru numele lui Dumnezeu!

– Eu nu sunt în salon, Dennison. Sunt *aici*.

Sprâncenele stufoase ale valetului se ridicară puțin, și apoi bărbatul ieși în grabă.

Owen îi dăduse ochelarii la reparat ca să vadă bine când cosea tivurile, punea podoabe sau ce naiba mai făcea o croitoreasă. Nu suporta ideea ca unul dintre angajații săi să-și vadă de treabă cu o lentilă crăpată. Lumea și-ar face o impresie proastă despre el, chiar dacă nimeni nu știa că el călcase pe ochelari.

Nu avea nevoie de recunoștința domnișoarei Honeycote. Nu voia decât ca ea să fie în stare să-și facă afurisita de treabă.

Fata intră în birou, purtând în continuare blestemata aceea de bonetă. Era chiar hidoasă.

Totuși, obrajii îi erau mai plini decât înainte, ceea ce îl impresiona plăcut. Trăsăturile ei păreau mai blânde, și ochii cenușii îi străluceau. În loc de oribila ei rochie maro, purta acum una de un verde urât, care nu putea fi considerată câtuși de puțin mai drăguță. Dar era o vagă îmbunătățire. Cel puțin, își dădea seama că fata avea o siluetă. Sânii ei, deși mici, erau țanțoși și frumos conturați. Șoldurile armonioase, abia vizibile sub fuste, îi făceau sângele să clocotească de dorință.

Dar boneta. Era o insultă adusă altor bonete. Decise să uite de ea – pentru moment.

– Ați trimis după mine, Excelență?

– Da, intră.

Ea se apropie încet și rămase în fața biroului. El luă pachetul, ocoli biroul și i-l dădu.

– Poftim. E pentru tine.

Pe fața ei se citi încântare, urmată de curiozitate. Este de la sora mea?

– Nu.

– Atunci de la cine?

– De la nimeni.

Ea îi aruncă o privire plină de îndoială.

– Am primit un pachet de la *nimeni*?

Doar ea putea să aibă suspiciuni când venea vorba despre un simplu cadou.

– Deschide-l! Vei vedea.

Ea dezlegă sfoara și scoase hârtia de ambalaj.

– Ochelari, zise ea, încruntându-se la vederea lor – ca o sirenă căreia i se dăduseră pantofi.

– Credeam că ai să te bucuri să-ți primești înapoi ochelarii.

Ea scutură încet din cap.

– Ăștia nu sunt ochelarii *mei*. Ai mei erau mai mari, și rama era rotundă. Ăștia sunt ovali. Nu știu ai cui sunt, dar ai mei nu. I-i dădu înapoi și se întoarse de parcă voia să plece.

– Așteaptă!

Ea se opri și se întoarse încet cu fața la el.

Owen își trecu o mână prin păr.

– Ți-am luat ochelarii vechi și i-am dus la reparat, dar bijutierul mi-a spus că nu mai poate face nimic.

– *I-ai luat?* Nu aveai nici un drept. Ea își puse pumnii în șolduri. Îi vreau înapoi.

Fir-ar, dar asta se transforma într-un dezastru. Un instinct masculin străvechi, dar de încredere, îl avertiză că urma un scandal, așa că o luă spre ușă, o închise și se întoarse.

– Vechii tăi ochelari nu mai puteau fi salvați. S-au dus.

Deodată, se simți din nou ca un căpcăun. Bănuia că asta se întâmpla când încerca cineva să facă un lucru pentru o delincventă cu prea multă mândrie.

– Ce vrei să spui cu „s-au dus"? Vocea ei devenise tăioasă. Tata mi-i comandase.

El își aminti că ea îi spusese că tatăl ei murise. Bijutierul se oferise să împacheteze vechii ochelari, dar Owen îi spusese să distrugă lucrurile stricate. Nici prin gând nu-i trecuse că avea să regrete.

– Chiar crezi că tatăl tău ar vrea să porți ochelari sparți?

– Nu despre asta e vorba, scuipă ea cuvintele.

Sigur că nu era. Dar nu se mai putea face nimic acum.

– Bijutierul a spus că ăștia vor fi mai ușori, mai comozi. Lentilele sunt nou-nouțe. Nu știu cum ai putut vedea cu cele vechi,

așa zgâriate cum erau. Am îndrăznit să comand lentile un pic mai puternice. Pune-i, te rog.

Îi întinse ochelarii cei noi, dar ea își încrucișă brațele pe piept.

Fetișcană încăpățânată ce era!

– Bine. Nu te mișca!

Se aștepta ca ea să o ia la fugă, dar, numai de această dată, făcu întocmai ce îi spusese. Se apropie de ea ca de o iapă nărăvașă, dintr-o parte, cu palmele întinse. Parcurse distanța dintre ei în doi pași prudenți.

– Probează-i.

Ea nu făcu nici un gest să accepte cadoul.

– Uite, vezi ce subțiri sunt ramele? Sunt curbate ca să-ți vină comod în jurul urechilor. El răsuci ochelarii, ca ea să-i poată examina. Și lentilele mai mici se potrivesc mai bine cu fața ta.

Minunat. Vorbea ca un afurisit de comis-voiajor.

Ea își îndreptă privirea spre ochelari, trădându-și curiozitatea.

Încet, el îi ridică în dreptul feței lui Anabelle.

– Nu te mișca! Nu vreau să-ți scot un ochi. Ce treabă enervantă!

Remarca lui îi smulse cel mai palid surâs atotcunoscător. El puse cu grijă rama pe șaua nasului ei înclinat, apoi în jurul urechilor. Când degetele lui îi atinseră scoicile delicate, ea se dădu înapoi. El își lăsă mâinile pe umerii ei și îi strânse ușor, ca s-o susțină. Mirosurile de pânză, lână și săpun îi incitară simțurile, și, deși nu voia să-i dea drumul, o făcu.

– Ei bine? întrebă el.

Ea clipi de două ori în spatele lentilelor limpezi precum cristalul și apoi deschise larg ochii.

– Uimitor.

– Cum așa?

– N-am văzut niciodată lumea așa – nici cu foștii mei ochelari. Privirea i se îndreptă spre fereastră. Norii de afară – sunt cenușii, îngrămădiți, ceea ce înseamnă că va burnița toată ziua. Este... e minunat!

– Burnița îmi strică groaznic dispoziția.

Ignorându-l, ea se uită cu atenție prin cameră.

– Biroul este grozav – pot să văd fiecare striație din structura lemnului. Știți că au curs pe el trei picături de ceară albastră de sigiliu?

El se aplecă peste umărul ei să confirme petele de ceară. Al naibii să fie dacă fata nu avea dreptate.

– Impresionant.

Ea se întoarse și tresări ușor, surprinsă să se trezească înghesuită între el și birou. Privirea o întâlni pe a lui, pupilele ei negre atrăgându-l ca focul într-o noapte cu ger năprasnic. Și nu avea de gând să se miște de acolo.

În spatele ochelarilor noi, ochii ei scânteiau de uimire și inteligență. Mușchii delicați ai gâtului se mișcau la fiecare înghițitură în sec, iar pieptul i se ridica și cobora la fiecare respirație ușoară. Prea repede își lăsă privirea în pământ.

Atunci s-ar fi dat un pic mai la o parte – sincer, așa ar fi făcut – dacă ea nu s-ar fi aplecat să-i cerceteze pieptul.

– Textura jiletcii e fascinantă, o *fleur de lis*[1]. Cu vârful unui deget, trasă modelul de pe brocart, făcându-i inima să bată mai tare. Aproape pot să văd firele, unul câte unul.

El rezistă tentației de a-și întrepătrunde degetele cu ale ei și de a o trage mai aproape. Interesul ei pentru afurisita lui de jiletcă era pur profesional. Din câte știa el, croitoreselor li se cerea să studieze asemenea lucruri.

– Vezi firele? Asta-i alarmant, spuse el. Pe urmă ai să-mi zici că poți să vezi *prin* jiletca mea.

Ea ridică din sprâncene, cu o expresie răutăcioasă.

– Lentilele sunt chiar deosebite.

El râse, pentru prima oară în ultima lună.

– E rândul meu. Ochii domnișoarei Honeycote se măriră, și își lăsă mâna pe lângă corp. Credeai că ești singura care poate juca acest joc? El își drese glasul. Pielea ta e moale ca... Fir-ar, ce era moale? Mătasea. Da, mătasea. Un clișeu, totuși se felicită în sinea lui. Și părul tău...

[1] Floare de crin (în limba franceză, în orig.) (n.tr.)

Cu o mișcare amplă și rapidă, îi smulse boneta de pe cap și o aruncă înspre rafturile din spatele biroului. Aceasta aterizează pe ceasul lui vechi într-un unghi amuzant.

Domnișoara Honeycote icni și se uită la el atât de fix, de parcă i-ar fi scos corsetul, nu doar afurisita aia de bonetă. Dar, pentru că nu mai putea să dea înapoi, el îi dădu înainte.

– Părul tău nu se poate hotărî dacă vrea să fie castaniu, roșu sau auriu. E schimbător, dar... frumos.

Ducele își pierduse mințile. Dacă expresia consternată de pe fața domnișoarei Honeycote putea fi luată drept indiciu, fata era de acord. Dar zâmbea cu sfială, făcând întregul moment stânjenitor să merite osteneala.

– Mulțumesc. Pentru ochelari, desigur.

El mormăi ceva. Nici nu se uitase încă la afurisiții ăia de ochelari. Apucând-o de umeri, o puse în fața oglinzii mari sprijinite de polița șemineului.

– Ce crezi?

Strâmbând din nas, ea spuse:

– Îi simt mai ficși pe nas decât pe cei vechi. Poate că nu vor aluneca așa des.

Îi scăpa esențialul, fir-ar să fie.

– Îți plac?

– Cred că-mi va lua ceva timp să mă obișnuiesc cu ei. Sunt cam ciudați, nu?

Ciudați?

– Nu. El se apropie de ea până când se atinse cu pieptul de spatele ei. Privirile li se întâlniră în oglindă. Mai uită-te o dată.

Domnișoara Honeycote oftă de parcă n-o interesa deloc imaginea ei din oglindă. Ce diferită era de majoritatea femeilor! Originală, autentică... și extrem de pragmatică. De unde și biletul prin care încercase să obțină bani.

– Vrei să știi ce cred? o întrebă el.

Privirea ei o întâlni pe a lui în oglinda din fața lor.

– Sunt sigură că sunteți hotărât să-mi spuneți.

– Te ascundeai în spatele vechilor ochelari.

– Aiureli. Ea făcu stânga-împrejur și încercă să treacă pe lângă el, dar, fără să-și dea seama ce face, el o apucă de brațe.

– Ce-nseamnă asta?

Bună întrebare.

– Asta.

Și o sărută.

Buzele lui, calde și ferme pe ale ei, provocară, nu se știe cum, un fior ce străbătu tot corpul lui Anabelle, amețind-o într-un mod plăcut. El îi trecu degetele prin păr, apăsându-i ușor pielea capului. I se desfăcu puțin cocul și auzi acele căzând.

Uitase cum se respiră – sau, dacă respira, nu îi intra destul aer în plămâni. Totul era foarte ciudat. Și minunat.

Sperase să fie sărutată ca lumea într-o zi. Ea și Daphne discutaseră pe îndelete această posibilitate, și amândouă conveniseră că preferau să fie sărutate de un gentleman blând, amabil și nu prea exigent.

Nici într-o mie de vieți n-ar fi visat Anabelle că avea să fie sărutată de un duce din cale-afară de arătos, de la care încercase chiar în acea săptămână să stoarcă patruzeci de monede de aur.

O parte din ea se întreba dacă își imaginase tot ce se întâmplase – toate orele în care cususe lucrături complicate cu mărgele fără îndoială că o zăpăciseră de cap. Deschise ochii să arunce o privire la el și văzu o buclă neagră pe fruntea lui.

Acesta nu era un vis.

Deși era greu de înțeles, el era același duce cumplit care o făcuse prizonieră sub pod. Hainele lui elegante nu-i puteau ascunde trupul vânjos și tensiunea din el. Iar obiectul concentrării lui intense din acest moment era *ea*.

Perii de pe bărbie îi înțepau și-i gâdilau obrazul. Gura lui o acoperea pe a ei în modul cel mai intim cu putință, buzele i se mulau perfect pe ale ei. El avea gust de ceai aromat – tare și masculin. Ea savura fiecare senzație ca un călător pe un tărâm necunoscut, plin de texturi și miresme exotice.

Mâinile lui coborâră pe șira spinării și rămaseră pe șalele ei, unde trasară cerculețe îmbătătoare care îi făcură lui Anabelle

picioarele să se înmoaie. O sărută mai pasional, îi deschise buzele şi le însemnă cu limba lui. Apăsarea, căldura şi umezeala îi făcură inima să bată nebuneşte – şi înţelese.

Înţelese *de ce* atâtea femei din magazinul de îmbrăcăminte al doamnei Smallwood erau dispuse să-şi rişte reputaţia pentru un sărut.

Şi apoi fruntea ducelui se lovi de noii ei ochelari.

Deschise ochii şi, pentru o clipă, fu nedumerită de ceaţa care acoperea lentilele. Se îndoi că exista o metaforă mai bună pentru minte înceţoşată. Dumnezeu îi dădea un semn. O palmă divină peste faţă.

– Lasă-mă să ţi-i scot, zise ducele cu blândeţe, întinzând o mână spre ramă.

– Nu. Dacă l-ar lăsa, înainte să-şi dea seama, avea să-i ceară permisiunea de-a scoate şi *alte* articole personale. Prefera să nu-şi supună voinţa la o încercare aşa grea. Cred, spuse ea, făcând un pas înapoi, că ar trebui să plec. Îşi scoase ochelarii, şterse cu grijă lentilele cu şorţul, apoi şi-i puse la loc. Inima îi bătea încă nebuneşte, dar simplul obicei de a-şi pune ochelarii o ajută să-şi recapete calmul.

Doamne, Dumnezeule! După această întâlnire, el urma să aibă o părere şi mai proastă despre caracterul ei. În mintea lui, probabil nu mai era doar o escroacă, ci o escroacă de moravuri uşoare – o etichetă în plus, de care nu avea nevoie.

El se îndreptă spre ea, apoi se opri ca fulgerat.

– Anabelle, ăă... domnişoară Honeycote, ar trebui să-mi cer iertare pentru ce am făcut.

Ea scutură din cap. Dacă el greşise, şi ea făcuse o greşeală. Scuzele nu aveau s-o facă să se simtă mai bine.

Ducele se apropie de ea şi îi luă un obraz în palmă, forţând-o să se uite în ochii lui.

– Îmi pare rău dacă te-am făcut să te simţi jenată. Dar *nu*-mi pare rău că te-am sărutat.

Vai, Anabelle nu era obişnuită cu asemenea declaraţii, aşa că încercă să-şi aducă aminte ce le spunea Daphne pretendenţilor care roiau în jurul ei. „Ah, sunt foarte flatată de interesul

dumneavoastră. Totuşi, cred că trebuie să plec şi să uităm tot ce-a fost", rostea ea cu hotărâre în glas.

– Sunt sigură că ochelarii au costat mult. Nu ştiu cum şi când voi fi în stare să vă dau banii înapoi, dar o voi face. Singurul lucru pe care îl putea face era să coasă rochii. Aveţi şi alte rude pentru care aş putea să fac garderobe noi?

– Am paisprezece strămătuşi cu vârste între 59 şi 82 de ani.

Ea clipi încet, întrebându-se cât costaseră exact ochelarii.

– Asta-i o glumă.

El zâmbi drept răspuns. Bineînţeles că o tachinase. Dar ea oftă uşurată.

Zâmbetul îi păli şi sprâncenele negre i se îmbinară într-o încruntătură uşoară.

– Nu-mi datorezi nimic pentru ochelari. Eu i-am spart pe cei vechi.

Ea ridică dintr-o sprânceană pentru ca el să ştie că era conştientă de eroarea lui de logică, şi anume că el nu ar fi călcat niciodată pe ochelarii ei dacă ea nu i-ar fi scris biletul acela ticălos prin care îi ceruse bani pentru tăcerea ei.

Răsuflând uşurată, încercă să-şi pună la punct ţinuta, astfel încât să-i dea aparenţa de respectabilitate. Îşi netezi fustele şi îşi vârî cârlionţii răvăşiţi pe după urechi, ignorând în tot acest timp privirea amuzată a ducelui.

– La revedere, Excelenţă, zise ea şi, cu toată demnitatea de care era în stare, o luă spre uşă.

El se dădu înapoi, tăindu-i calea, şi îi luă o mână într-ale sale. Cu un zâmbet ironic, îi spuse:

– La revedere, domnişoară Honeycote.

Apoi depuse un sărut arzător pe mâna ei. Ea se strădui din răsputeri să pară neafectată, dar ieşi din încăpere clătinându-se pe picioare. Începea să înţeleagă semnificaţia a ceea ce făcuse. Îşi sărutase angajatorul, care era, întâmplător, un duce *şi* un om de la care încercase să stoarcă bani. Era o încălcare clară şi grosolană a propriilor reguli. Gonea pe hol şi se îndrepta spre scară, când se opri brusc.

La naiba cu toate, trebuia să se întoarcă.

Îngrozită, se răsuci pe călcâie şi reveni în locul unde se sărutaseră – adică în birou. Când ajunse în prag, îl găsi pe duce uitându-se pe fereastră cu un aer meditativ. Nu ştia sigur la ce se aştepta de la el, dar se simţi foarte uşurată că nu se lovea cu fruntea de birou de regret şi nu dădea pe gât un pahar mare cu gin.

Când îşi drese glasul, el se uită la ea mirat. Şi, poate, cu puţină speranţă.

– Am venit să iau ceva ce îmi aparţine. Fără să mai aştepte ca el să-i dea voie, traversă biroul, îşi luă boneta de pe ceas şi şi-o îndesă pe cap.

Îi trecu prin minte că ar trebui să-şi completeze Lista cu Asta Niciodată cu reguli privitoare la neobişnuita ei relaţie cu ducele. Prima adăugire ar fi „Nu-ţi scoate niciodată boneta – şi nici nu lăsa pe cineva să ţi-o scoată – în prezenţa ducelui, căci ăsta ar putea fi singurul obstacol în faţa unei purtări desfrânate din partea amândurora." Da, acum, că se gândea la asta, regulile erau categoric necesare.

Ea nu îndrăzni să se uite la el când ieşi din birou – pentru a doua oară. Era aproape sigură că îşi bătuse joc de ea; dar, bineînţeles, asta făcuse de când îl întâlnise.

Problema era că acum îi păsa mult mai mult decât ar fi trebuit.

Capitolul 8

A doua zi, în vreme ce stătea în trăsura lui şi străbătea oraşul spre locul unei întâlniri, Owen încerca să se împace cu ce făcuse. La început, îşi spuse că o sărutase pe Anabelle pentru că îi părea rău de ea. Era rizibil. Nu era genul de femeie de care să-ţi fie milă – nu ţi-ar fi îngăduit niciodată aşa ceva.

Apoi se întrebă dacă nu-l sedusese ea cumva cu priviri sfioase şi invitaţii dibace. Dar şi asta era ridicol. Era imposibil ca o femeie să fie sfioasă cu o bonetă enormă şi neglijentă pe cap.

Unii ar putea spune că, în lipsa unei amante, îşi coborâse standardele, de obicei înalte, pentru compania feminină. Dar.... nu.

Adevărul era că o admirase din prima dimineaţă când o întâlnise. O dorise din seara când se împiedicase şi căzuse în braţele lui. Era deşteaptă, mândră, frumoasă şi loială.

O combinaţie afurisit de excitantă.

Chiar în acea dimineaţă se pomenise căutând un pretext să intre în atelierul unde ştia că avea să fie ea. Atunci îşi dăduse seama că trebuia să iasă din casă. Hotărât să se concentreze asupra afacerilor – contracte, treburi de la domeniu şi finanţe –, se rezemă de pernele de catifea din trăsură şi îşi luă mâinile de pe faţă.

Poate după ce avea să se termine întrevederea cu James Averill, Owen avea să-l convingă pe avocat – un alt prieten de încredere – să meargă cu el pe Bond Street la un meci de box.

Owen era un luptător bunişor. Luase parte la încăierările din taverne, şi, cu toate că rareori scăpase nevătămat, adversarul lui arăta mult mai rău. Dar Owen nu se putea pune cu Averill într-o partidă de box. Câţiva pumni zdraveni în capul lui Owen ar putea să-l ajute să uite de Anabelle. Sau măcar să-şi bage mintile în cap. Acest gând îl înveseli.

Trăsura lui se opri în faţa biroului lui Averill de pe Chancery Lane. Owen o luă cu paşi mari pe o alee pietruită ce părea străveche şi intră în biroul lui Averill, unde era îngrămădită o colecţie ciudată de mobilă exotică pe care o cumpărase în călătoriile sale. Avocatul era aplecat peste un teanc de hârtii de pe birou şi arăta complet consternat – ca un arheolog frustrat care încerca să descifreze hieroglife.

Fără preambul, îşi ridică privirea la Owen şi spuse:

– Alocaţiile pe care le-ai stabilit mătuşilor tale sunt extrem de generoase, Huntford. Eşti sigur că n-ai mai adăugat un zero sau două aici?

Îi puse lui Owen o hârtie în faţa ochilor ca s-o examineze.

Owen verifică cifra şi mormăi ceva.

– Sunt nişte doamne în vârstă foarte drăguţe. Şi mă cunosc de când eram în scutece.

– În cazul ăsta, alocaţiile nu pot fi prea mari. Averill zâmbi mânzeşte. După ce am văzut cifrele astea, mă gândesc c-ar trebui să-mi măresc onorariul.

Owen luă o urnă cu aspect jalnic și cercetă crăpătura de lângă marginea de sus.

– Ca să îți cumperi mai multă mobilă șubredă și vase ciobite?

Averill se ridică iute de pe scaun, îi smulse urna din mâini și o legănă în brațe de parcă era primul său născut.

– Asta e o piesă din Grecia Antică. Am dat pe ea aproape cât ai plătit tu pe calul tău primăvara trecută.

– Dacă așa vezi tu investițiile, zise Owen, aș fi țicnit să-ți încredințez afacerile mele.

– Nu țicnit. Poate un pic naiv.

Zâmbi iar mânzește, puse vasul pe un teanc de volume pline de praf din spatele lui și se întoarse la scaunul său.

Râzând pe înfundate, Owen luă statuia de marmură a unui bărbat cu picioarele încrucișate de pe scaunul *lui*.

– Scuze, îi spuse lui Buddha, punându-l pe jos. Apoi i se adresă lui Averill: Cum a fost la operă ieri-seară?

– Îngrozitor. Cu toate astea, sora mea fost hipnotizată de reprezentație. A spus că-ți rămâne îndatorată pe veci. Îți mulțumesc că ne-ai dat locurile tale.

Owen ridică o mână, mulțumit că fusese scutit să asiste la spectacol.

– Totuși, domnișoara Starling a fost dezamăgită să descopere că eram noi în loja ta... și tu nu. Averill ridică dintr-o sprânceană într-un gest infatuat. Lui Owen avea să-i placă să-i tragă câțiva pumni mai târziu. Zestrea ei ți-ar umple bine sipetele.

– Sipetele mele sunt suficient de pline.

– Așa e, dar, dacă le tot dai mătușilor tale alocații enorme...

– La naiba, Averill, dă-mi odată hârtiile alea să le semnez.

După un ceas și câteva băuturi, Owen își termină treaba. El își slăbi lavaliera, iar Averill mai turnă niște coniac în pahare.

– Ce ai reușit să realizezi în ceva mai mult de doi ani, cugetă Averill, este un adevărat miracol. Aș vrea ca și alți clienți ai mei să-și ia în serios responsabilitățile măcar pe jumătate cât ai făcut-o tu.

Owen se uită țintă în pahar. Decât să înfrunte realitatea neplăcută – și anume, că avea o soție adulteră și o avere în scădere –,

tatăl lui Owen își pusese pistolul la tâmpla dreaptă și apăsase pe trăgaci. Săvârșise acea faptă din lașitate și egoism feroce. În copilărie, Owen dorise să fie ca el – să călărească numai cai pursânge, să dea petreceri fastuoase și să bea coniac scump.

Dar Owen *nu* era ca tatăl lui. Nu și-ar lăsa niciodată familia de izbeliște, nu s-ar eschiva niciodată de la responsabilitățile rangului său.

Vai, cât detestase că trebuise să preia rolul de duce atât de curând, însă faptul că pusese în ordine treburile domeniilor îi dădea mai multă satisfacție decât crezuse. Treaba asta îi lua o groază de timp și energie, dar merita osteneala. *Surorile* lui meritau tot ce făcea pentru ele.

Întâlnirea cu Averill decursese foarte bine, dar Owen tot nu reușise să și-o scoată din minte pe Anabelle.

Îi trecu prin gând că farmecul ei putea să-și aibă originea în misterul ce o înconjura. Domnișoara Starling, de exemplu, deși incontestabil frumoasă, nu era atrăgătoare. Owen avusese ghinionul să stea lângă ea la o serată muzicală cu o săptămână în urmă și, în timpul unei evoluții de douăzeci de minute, aflase că ea brodase toată ziua păsări pe o batistă și își cumpărase o pălărie nouă. Fata așteptase să-i laude achiziția, iar el o făcuse, deși nu îi atrăsese cu nimic atenția. Domnișoara Starling era ca orice tânără de măritat: hotărâtă să pună mâna cu orice chip pe un gentleman nobil.

Dar Anabelle era o enigmă, și în asta consta farmecul ei. Dacă ar ști mai multe despre ea, cu siguranță n-ar mai fi așa fascinat.

Nici măcar în mintea lui teoria nu prea stătea în picioare.

Agită lichidul din pahar, studiind unduirile băuturii. Anabelle încercase să stoarcă bani de la el. Era convins că povestea despre situația grea a familiei ei era adevărată, dar ce dovadă avea? Poate că fata mințise cu privire la boala mamei sale ca să-i câștige mila. Nu era rău să facă niște investigații.

– Ai auzi vreodată despre un doctor Conwell? îl întrebă pe Averill.

Pe fața prietenului său se citi îngrijorarea.

– Surorile tale se simt bine? Sper că nu e nici una bolnavă.

– Olivia este foarte bine, iar Rose, ei bine, e la fel. Am întrebat pentru că mama uneia din servitoarele mele e bolnavă. Doctorul Conwell o tratează, şi sunt curios... să ştiu cât de gravă este boala ei.

Averill, naiba să-l ia, se uită la el bănuitor.

– Îţi cere servitoarea asta prea multe zile libere, îşi neglijează îndatoririle sau ce?

– Nimic de genul ăsta. Dar mă tot întreb dacă mama domnişoarei Honeycote este aşa bolnavă cum spune fata.

– Spune-mi, este cumva tânără şi frumoasă această domnişoară Honeycote?

N-avea rost să-l mintă pe Averill.

– Da. Dar e şi încăpăţânată, şi şireată.

Prietenul lui încuviinţă din cap ca un înţelept şi îşi desfăcu degetele.

– Te gândeşti să ţi-o faci amantă sau să te însori cu ea?

– Doamne sfinte! E croitoreasă. Se îmbracă precum o fată bătrână pe care nu a luat-o nimeni de vreo douăzeci de ani. Nu prea e făcută să fie ducesă.

– Amantă, atunci.

– Nu, spuse Owen, clocotind de mânie. Cât îşi dorea să-i tragă lui Averill un pumn în faţă şi să-i şteargă zâmbetul acela superior! În schimb, se ridică şi spuse: Gata cu interogatoriul ăsta. Vreau să mă duc prin oraş şi să-mi întreb doctorul de Conwell. De ce nu vii şi tu? După aia am putea boxa câteva runde, nu-i aşa?

Averill se ridică, îşi flexă mâinile şi se uită la Owen de parcă prietenul lui ar fi luat-o razna.

– Dacă eşti sigur.

Owen se uită chiorâş la el şi o luă spre afurisita de uşă.

– Vii sau nu?

Anabelle aproape terminase rochia de bal a Oliviei. Era din mătase albă, cu un corsaj şi mâneci de satin albastru care îi punea în evidenţă Oliviei ochii verzi. Mânecile, despicate în faţă, erau

prinse cu agrafe din aur, asortate cu bordajul grecesc. Anabelle plănuia să coasă bordajul cu fir de aur, dar voia ca Olivia să mai probeze rochia o dată înainte să o facă.

Dat fiind că Olivia era la cumpărături şi nu avea să fie disponibilă cel puţin o jumătate de oră, Anabelle se duse la parter să-l întrebe pe domnul Dennison dacă nu venise poşta. Trecuseră două zile fără să primească o scrisoare de la Daphne. Fiindcă nu stătuse niciodată aşa multă vreme despărţită de familie, lui Anabelle îi era dor de mama şi de sora ei. Era obişnuită să vină de la serviciu, să se aşeze la patul mamei şi să le spună ei şi lui Daphne totul despre clientele mofturoase de la magazin. Prostioare, cum ar fi nenumăratele cereri de a li se pune cinci pene de struţ la pălării sau dorinţa debutantelor de a folosi mult material de umplutură în zona de la piept a corsetului.

De când stătea în casa ducelui, adică de doar cinci zile, văzuse multe şi trecuse prin tot atâtea.

Mamei i-ar plăcea enorm să-i descrie candelabrul de cristal din sala de la intrare, iar Daphne ar savura scena sărutului din biroul ducelui. Anabelle bănuia că putea descrie candelabrul într-o scrisoare, dar un sărut ca acela... ei bine... era greu de descris.

În lipsa unei scrisori de la sora ei, Anabelle îşi imagină tot felul de tragedii. Poate că Daphne se îmbolnăvise sau starea mamei se înrăutăţise, ori poate cheltuiseră toţi banii trimişi de duce şi preferau să moară de foame în apartamentul lor decât s-o îngrijoreze pe Anabelle. Spera din tot sufletul să primească veşti de la ele.

Când dădu cu ochii de majordom în cămară, unde stătea de obicei, sprâncenele acestuia se ridicară până aproape de fruntea lui ridată.

– Domnişoară Honeycote, spuse el cu glas blând. Cu ce te pot ajuta?

– Bună ziua, domnule Dennison. Îmi puteţi spune dacă a venit poşta?

– Da. Se ridică de pe taburet și îi făcu semn lui Anabelle să-l urmeze. După ce căută într-un teanc de scrisori de pe masa din sală, îi dădu un plic. A sosit cu doar câteva minute în urmă.

Ea se uită la plic, ușurată să vadă scrisul lui Daphne.

– Mulțumesc. Luă plicul în mână și se îndreptă spre dormitorul ei, un loc retras, unde putea citi în liniște scrisoarea de la sora ei. După ce își dădu jos pantofii și se sui în pat, își vârî picioarele sub ea și deschise scrisoarea.

Draga mea Belle,

Regret că nu ți-am scris de vreo două zile. Cred că mori de nerăbdare să-ți dau veşti despre mama. Aș vrea să-ți spun că starea ei e mai bună, dar, din păcate, se înrăutățește. Tusea n-o mai lasă și mănâncă foarte puțin. Nu că n-am avea de mâncare. Îți mulțumesc pentru suma generoasă pe care ne-ai trimis-o. Eu m-am ospătat ca o regină, dar nici cele mai bune bucăți de carne n-au atras-o pe mama.

E atât de slăbită, încât nu vrea decât să doarmă. O las în cea mai mare parte a timpului, deoarece pare tare istovită. Cel puțin când doarme o mai slăbește tusea. Doctorul Conwell a consultat-o ieri și i-a mai prescris niște doctorii. A promis să vină să vadă cum se simte mama la începutul săptămânii viitoare.

Între timp, fac tot ce pot să se simtă ea bine. Ieri a venit doamna Bowman să stea cu mama în timp ce eu m-am dus să fac niște cumpărături. M-am oprit la bibliotecă și am împrumutat mai multe cărți. Am început să-i citesc mamei unul dintre romanele doamnei Radcliffe, și pare să-i placă, până ațipește. Oricum, lectura ne ajută să ne petrecem timpul într-un mod plăcut.

Cât mi-aș dori să-ți dau veşti mai bune! Știu că muncești mult să avem tot ce ne trebuie și îți sunt recunoscătoare pentru tot ce ai sacrificat de dragul nostru. Totuși, nu doresc decât să fii aici cu noi. Sunt sigură că tu ai știi ce să faci ca s-o ajuți pe mama.

Firește că te voi anunța dacă survine vreo schimbare în starea ei. Între timp, ai grijă de tine și nu te necăji prea tare de veștile pe care ți le-am dat.

Cu mult drag,

Daph

Apăsându-și scrisoarea pe piept, Anabelle scoase un suspin. Mama era din ce în ce mai bolnavă și suferise de o boală înspăimântătoare încă de la început. Dacă Daphne, cea mereu optimistă, se arăta acum îngrijorată, situația trebuia să fie cumplită.

Anabelle se dădu iute jos din pat și măsură cu pasul lungimea camerei. Trebuia s-o vadă pe mama. Dar ducele îi spusese răspicat că nu avea voie să facă vizite cât timp stătea la el. Deși fusese corect în majoritatea privințelor, îi transmisese foarte hotărât că era prizonieră în casa lui. Nu-l putea învinovăți că nu avea încredere în ea. Probabil se temea că ar părăsi orașul, lăsându-i surorile cu nimic mai mult decât o jumătate de rochie fiecare. Ea nu avea nici o intenție să nu-și îndeplinească partea ei de înțelegere, dar nu putea să-și lase familia la greu.

Trebuia să plece pe furiș în toiul nopții. În acea seară.

– Bună ziua, Anabelle!

Când o văzu pe Olivia în pragul dormitorului ei, Anabelle tresări și scoase un țipăt slab.

– O, Doamne, iartă-mă că te-am speriat. E totul în regulă?

Anabelle zâmbi, deși încă îi tremurau mâinile.

– Sunt foarte bine. Împături scrisoarea de la Daphne și o vârî în buzunarul șorțului. Mă bucur că ai venit. Ai timp pentru încă o probă?

– Speram să mă întrebi, spuse Olivia voioasă. Sunt nerăbdătoare s-o probez.

– Atunci așa vei face. Anabelle o conduse în atelier și o ajută pe Olivia să-și schimbe rochia, ușurată că avea ceva de făcut care să-i abată gândul de la veștile din scrisoarea lui Daphne. Deși nu putea face nimic acum, se liniști știind că avea să se ducă la mama și la Daphne în acea noapte. Problema era cum să iasă din casa ducelui fără să fie văzută. Și apoi să se întoarcă.

Olivia stătu nemișcată cât o îmbrăcă Anabelle în rochia de bal. O urmări pe Olivia cum își punea palma pe corsaj și se uita mândră în oglinda lungă din fața ei.

– Cordonul ăsta din mătase de culoarea prunei este minunat, zise ea. Arăt aproape...

– Frumoasă? îi sugeră Anabelle. Bineînțeles. Carnetul tău de dansuri va fi plin la balul lui Lady Milverton.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc. Și nici Rose. Îi place la nebunie rochia pe care i-ai făcut-o. Dar cred că și pe tine te place nespus.

– Nu-mi dau seama de ce. Nu era genul de persoană pe care s-o admire domnișoarele. Uneori femeile mai coapte, ca doamna Bowman, o făceau – poate pentru că preferau genul ăsta de bonetă.

Anabelle începuse să țină la Rose și o bucurau vizitele ei în atelier. Dar numai una din ele întreținea conversația. Deși Rose comunica prin semne și prin scris din când în când, lui Anabelle i-ar fi plăcut mult să-i audă vocea și să aibă ocazia să discute cu ea.

– Mă bucur că Rose este mulțumită de rochia ei, spuse Anabelle, aplecându-se să prindă cu ace tivul Oliviei. O persoană cu o fire atât de plăcută și de generoasă merită să fie fericită. Se opri puțin. Iartă-mă că-ți pun o întrebare așa indiscretă, dar de ce nu vorbește?

Olivia oftă.

– Vorbea odată. Era chiar foarte vorbăreață până acum trei ani.

Lui Anabelle i se strânse stomacul.

– A avut un accident?

– Nu. Adică nu suntem întru totul siguri.

Olivia se încruntă și își ridică tivul rochiei ca să nu se împiedice în el, se duse la bancheta de sub fereastră și se așeză pe perna decolorată. Anabelle o urmă și se puse lângă ea.

– Rose era o fată deșteaptă, plină de viață. Dar apoi, când avea cincisprezece ani, mama ne-a părăsit.

– Unde s-a dus?

– Cred că avea un amant pe continent.

Olivia spusese asta pe un ton nonșalant, dar ridurile fine de la colțurile gurii îi trădau suferința. Anabelle știa ceva despre reputația scandaloasă a ducesei și își dori să nu fi știut.

– Mai... trăiește?

Deși era nepoliticos să-ți bagi nasul în viața altora, Olivia părea ușurată să vorbească despre asta.

– N-am auzit să fi murit, așa că presupun că trăiește. Însă n-am primit nici o scrisoare de la ea.

– Îmi pare rău!

Olivia își pipăi corsajul, plimbându-și mâna în toate direcțiile.

– Nu eram prea apropiată de ea. A plecat fără ca măcar să-și ia rămas-bun, ceea ce l-a distrus pe tata. S-a sinucis la câteva săptămâni după aceea.

Anabelle icni. Auzise zvonuri că fostul duce se sinucisese, dar, desigur, autoritățile îi declaraseră moartea un accident, ca să poată fi înmormântat după datină.

– Vai, Olivia ! Nu știu ce să spun.

– Owen a avut grijă de noi, s-a ocupat de toate. Dar n-a reușit s-o facă bine pe Rose. Nimic nu-l face să sufere mai mult.

Pe Anabelle o durea inima.

– Nu cred că Rose e distrusă. Pare fericită și e evident că vă iubește pe tine și pe fratele ei.

– Eu și Rose avem foarte puține secrete, dar nici eu nu știu ce s-a întâmplat în acea zi – în ziua când a plecat mama mea. Eram toți la conacul Huntford, domeniul nostru de la țară, unde părinții mei dădeau o petrecere. În a patra seară după sosirea oaspeților, Rose a dispărut. Oamenii au căutat-o toată noaptea. A doua zi dimineață, mama a plecat, și Owen a găsit-o pe Rose dormind în grajd. Nu era rănită, dar n-a mai scos o vorbă de atunci.

Nu se cuvenea, dar Anabelle trebuia să întrebe:

– Ai încercat să vorbești cu ea despre acea noapte? Să afli ce s-a întâmplat?

– Da, eu și Owen am încercat. Nu știm de ce a plecat din casă și ce a tulburat-o. De câte ori aducem vorba despre asta, ea doar se uită fix drept înainte – de parcă nici nu suntem în preajma

ei. Olivia oftă adânc. Owen credea că n-ar trebui să-şi facă intrarea în societate anul ăsta, chiar dacă are şaptesprezece ani. Era îngrijorat că oamenii au să-şi bată joc de ea, vor confunda tăcerea ei cu lipsa de inteligenţă. Mai rău, îşi făcea griji că vreun gentleman lipsit de scrupule ar încerca să profite de starea în care se află.

– Îi înţeleg rezervele. Vă protejează foarte mult pe amândouă.

– *Puţin* spus. Olivia zâmbi slab. L-am convins totuşi s-o lase pe Rose să-şi facă debutul la câteva baluri mai mici. Ea are mai multă tărie de caracter decât orice persoană pe care o cunosc. S-o izolăm de societate ar fi incorect şi, într-un fel, chiar insultător.

Anabelle era impresionată. Şi jenată că nu-şi dăduse singură seama de adevăr.

– E norocoasă că are o soră ca tine.

– Şi eu am mare noroc.

Rămaseră o vreme într-o tăcere amicală, apoi, de parcă îi venise gândul chiar atunci, Olivia întrebă:

– Ai o soră?

Anabelle atinse scrisoarea din buzunar.

– Da. Este cu câţiva ani mai mică decât mine şi mult mai frumoasă.

Olivia întinse mâna şi i-o strânse pe a lui Anabelle.

– Mă îndoiesc. Adică, sunt sigură că sora ta e frumoasă, dar şi tu eşti. Poate într-un fel diferit.

Şi ducele îi spusese că este frumoasă. Se părea că întreaga familie avea idei ciudate despre frumuseţe. Dar Anabelle era preocupată de griji mai mari pe moment. Era deja cu o zi în urmă faţă de programul ei de lucru autoimpus şi trebuia să termine pe seară rochia Oliviei. Apoi, după ce se ducea toată lumea la culcare, trebuia să găsească o modalitate de a ieşi din casă pe furiş, să meargă la familia ei în toiul nopţii şi să se întoarcă în Mayfair înainte să se crape de ziuă. Regreta că nu avea la ea hainele de băiat, dar Daph nu i le trimisese. Urma să rămână în întuneric şi să meargă cât putea de repede.

O aştepta o noapte lungă.

Capitolul 9

Buckle[1]: *(1) O clemă folosită la fixare. (2) A se îndoi, a se încovoia sau a cădea, aşa cum se întâmplă adesea când ţi se înmoaie genunchii în timpul unui sărut cu un duce îndrăzneţ.*

La două noaptea, Anabelle se dezveli şi se dădu iute jos din pat, îmbrăcată din cap până-n picioare cu o rochie gri-închis care spera să nu se distingă în întuneric. Îşi trase botinele, legând strâns şireturile, de parcă asta îi oferea protecţie de bandiţii care înţesau străzile Londrei. Poate reuşea totuşi să fugă mai repede, dacă era necesar.

Dar se rugă să nu se ajungă la aşa ceva.

În casă era linişte ca într-o biserică. Anabelle ieşi prin atelier, apoi o luă pe coridorul întunecat. Merse pe vârfuri pe lângă uşa lui Rose, trecu de a Oliviei şi coborî scara până la primul etaj. Când trecu de biroul ducelui, pulsul i se acceleră. Noaptea trecută îi părea aproape ireală. Nu avea să uite niciodată cum simţise trupul ducelui, cald şi vânjos, în spatele ei sau cum se minunase să descopere că gura lui se potrivea perfect cu a ei. Se înroşi la faţă şi iuţi pasul, ca şi cum, îndepărtându-se de locul cu pricina, avea să-şi şteargă din minte scena sărutului. Era absurd, dar merita să încerce.

În tăcere, se îndreptă spre scara îngustă de serviciu din spatele casei şi coborî treptele ce scârţâiau, păşind cât de uşor putea. Când ajunse la uşa din spate, se opri să-şi tragă sufletul. Se gândise să plece din casă pe această uşă, dar unul dintre servitori putea să descopere că fusese lăsată descuiată şi să o încuie, împiedicând-o să se întoarcă pe acolo. În plus, uşa din spate dădea în grădină şi, de la ferestrele etajului de sus, Anabelle observase poarta

[1] Pentru definirea ambilor termeni, autoarea foloseşte buckle, care înseamnă atât „cataramă, clemă", cât şi „a se încovoia". În limba română nu există un astfel de cuvânt care să aibă ambele sensuri. (n.tr.)

din gardul de fier, înalt și negru, care era, fără îndoială, încuiată. Dennison dormea aproape de ușa din față, așa că nu putea să iasă sau să intre pe acolo.

Avea nevoie de o altă cale de scăpare, așa că, după ce se gândi bine, hotărî să iasă pe fereastra bibliotecii. Biblioteca se afla la parter, în partea casei dinspre fațadă, și avea ferestrele spre stradă. Era ușor să deschidă cerceveaua și să coboare pe trotuar.

Așa spera.

Făcând pașii gândiți dinainte, Anabelle își croi drum pe lângă dulapuri, fotolii și mesele în stil Chippendale până ajunse la fereastra enormă din încăpere. Draperiile groase de catifea erau trase, și, când se strecură în spatele lor, acestea o acoperiră, permițându-i să umble la cercevea fără teamă că va fi descoperită. Încuietoarea se blocă la început, dar, până la urmă, reuși s-o dea într-o parte și întredeschise fereastra. Simți pe față aerul cald și umed și inspiră adânc. Reușise! Daphne și mama aveau nevoie de ea.

După ce se asigură că nu trecea nimeni prin fața casei, își scoase capul pe fereastră și se uită cu atenție în jos. Trotuarul părea mai departe decât crezuse – poate la vreun metru și ceva. După ce spuse o rugăciune scurtă, dar plină de ardoare, își ridică un picior pe pervaz, se strecură prin fereastră și sări în jos – spre libertate.

Owen hotărî să se întoarcă acasă pe jos de la clubul White's. Savurase o masă excelentă și câteva pahare de băutură fină după aceea. O plimbare înviorătoare care să-i limpezească mintea era tocmai ce-i trebuia.

Mai devreme în acea după-amiază, el și Averill îi făcuseră o vizită doctorului lui Owen și îi puseseră câteva întrebări. Doctorul nu auzise niciodată de Conwell. Apoi Owen îi poruncise vizitiului să-i ducă la adresa unde trimisese banii pentru tratamentul mamei lui Anabelle. Casa, aflată într-o zonă cam dubioasă a Londrei, părea părăsită.

Se părea că această croitoreasă a lui era mai intrigantă decât o crezuse.

Anabelle născocise probabil boala mamei sale, inventase numele doctorului și îi dăduse adresa unui complice – poate amantul ei. Owen ignoră senzația de greață ce îl cuprinsese.

Dacă era încurcată cu cineva, nu era treaba lui, dar nu avea să accepte să fie înșelat de ea. Ce nebun fusese să o creadă – să trimită bani la doctori, spițeri, mame suferinde și surori neajutorate. Era evident că fusese orbit de dorință. A doua zi dimineață avea s-o cheme pe Anabelle la el în birou și să-i spună categoric că...

Ce *naiba* se întâmpla în casa lui?

Se opri în colțul străzii și aruncă o privire la ce părea să fie fundul atrăgător al unei femei atârnând pe o fereastră.

Fereastra *lui*.

Se ținu aproape de fațada din cărămidă a casei pe lângă care trecea, apoi continuă să meargă spre femeie. Pe când se avânta peste pervaz, i se agățară fustele de cercevea. Owen zări niște picioare subțiri în lumina felinarului, înainte ca femeia să cadă pe pământ și să-și tragă fustele după ea. Femeia se uită în jur, așa că el își lipi spatele de cărămizile aspre și așteptă să vadă în ce direcție avea s-o ia.

Trebuia să fie Anabelle. Chiar și fără boneta ei oribilă, îi recunoștea mișcările eficiente și zvelțețea corpului. Inima îi bătu mai tare la vederea ei. Poate pentru că o confruntare era iminentă.

La urma urmei, de câte ori era în preajma ei, sângele i se înfierbânta brusc.

Ce naiba credea că face plecând pe furiș din casa lui? În primul rând, era al naibii de periculos pentru o femeie să umble noaptea pe străzile Londrei. Dar altceva îl contraria.

Voia să fugă.

Crezuse că se înțelegeau toți destul de bine. Surorilor lui le plăceau rochiile pe care le făcea Anabelle pentru ele. Ei îi plăceau noii ei ochelari. Lui îi plăcea cum săruta ea.

Dar acum pleca, și, la ora aceea din noapte, singura explicație posibilă era o întâlnire amoroasă.

Owen își înghiți amăreala din gât și o porni pe urmele ei. Se îndrepta spre est, pășind pe trotuar de parcă îi aparținea, dar el ghici că bravada ei era doar o aparență. Orice femeie sănătoasă

la cap ar fi îngrozită. Își încleștă pumnii. Ce fel de om trebuia să fie iubitul ei dacă o lăsa să cutreiere străzile singură în toiul nopții?

Pentru numele lui Dumnezeu, Owen avea să afle în curând.

Lămpi de gaz luminau cartierul pustiu. Din când în când, țipătul unei bufnițe sau huruitul unei trăsuri rupea tăcerea. Anabelle se grăbea, oprindu-se din când în când să asculte – de parcă bănuia că o urmărea cineva.

El se retrase mai departe în întuneric, iar ea iuți pasul pe următoarele câteva străzi când ieși din relativa siguranță oferită de Mayfair și intră într-o zonă mai puțin elegantă a orașului. Când ajunse la intersecția străzilor Holborn și Red Lion, se auzi un urlet. Anabelle îngheță de spaimă, și lui Owen i se zbârli părul de pe ceafă.

Din întuneric, doi câini uriași se năpustiră în direcția lor, ducându-se glonț la ea. Ochii le străluceau albi în beznă – păreau răi ca niște cerberi. Animalele lătrau și își dezgoleau colții în timp ce se apropiau. El se așteptase la tâlhari sau la filfizoni beți, pentru numele lui Dumnezeu, nu la câini. De zgarda aflată în jurul gâtului gros al fiecărui câine atârna o sfoară roasă, care se ondula după ei în vreme ce alergau.

Dacă se lua după coastele lor proeminente, ar fi zis că animalele erau flămânde.

– Anabelle! Fata se întoarse spre el și, în lumina stranie a lămpilor de pe stradă, ducele văzu ce îngrozită era.

– Fugi!

El luă o piatră de pe jos și alergă spre câini, sperând să le abată atenția de la ea. Dar nu putea să arunce piatra fără să riște s-o lovească pe ea.

Ea se uită la stânga, spre un scuar pustiu, apoi la dreapta, pe alee. Ridicându-și puțin fustele, o luă la fugă pe alee și dispăru între două clădiri.

El aruncă piatra spre cele două javre, dar acestea doar mârâiră și se repeziră după Anabelle pe alee, mai s-o ajungă din urmă.

Owen se luă după ei, fugind cât putea de repede. El coti și... *la naiba!* Aleea se termina într-un zid de cărămidă.

– Vin! strigă el. *Rezistă.*

Ea se uită îndărăt, îi văzu pe câini și pe el, apoi fugi în continuare. El voia să-i spună să fie atentă pe unde mergea, dar nu-și putea lua ochii de la câinii cei răi.

De la câțiva metri distanță, îi strigă:

– Atenție!

Prea târziu. Se izbi de o ladă din lemn și căzu întinsă pe spate. Unul din câini o atacă, prinzându-i fusta în fălci și rupând-o într-o secundă. Ea încercă să se dea repede înapoi târându-se pe fund, dar câinii o înconjurară.

– Ajutor! strigă ea.

Owen veni în fugă pe aleea alunecoasă din cauza mizeriei și o înșfăcă o ladă când trecu pe lângă ea. Se repezi printre câini și se aplecă peste Anabelle, lovind cu lada câinele care îi rupea fusta. Acesta lătră, se dădu înapoi, iar celălalt câine mârâi, țintuind-o pe Anabelle cu o privire fioroasă. Owen îi trase una în cap, doborându-l. În acest timp, prima javră se repezi la el, înfigându-și colții în antebrațul lui.

Durerea îi străbătu brațul până la umăr. Anabelle țipă și se ridică, nesigură pe picioare.

– Fugi! îi strigă el.

În timp ce unul din câini scheuna și celălalt îi folosea antebrațul pe post de jucărie, ea putea să scape.

El încercă să-și elibereze brațul legănându-l, dar câinele își înfipse colții și mai adânc. Agitând lada, îl ținu pe celălalt câine la distanță.

Anabelle îi ignoră porunca – ceea ce nu era de mirare. Bâjbâi pe jos și se grăbi să ajungă lângă el. El încercă din nou:

– Pleacă!

De parcă nici nu-l auzise, ea ridică o scândură lungă deasupra capului. Cu un țipăt sălbatic, îl pocni în cap cu scândura pe câinele agățat de brațul lui Owen.

Imediat, câinele îi dădu drumul și se făcu mic de frică; celălalt făcu la fel. Owen îi mai lovi cu lada de câteva ori și, în cele din urmă, potăile fugiră.

El rămase pe loc o vreme, încercând să-şi tragă sufletul. Dându-şi seama că nu mai avea nevoie de ladă pe post de armă, o azvârli în lături. Sângele i se scurgea pe braţ şi îi îmbiba mâneca.

– Eşti rănită? o întrebă, uitându-se la rochia ei ruptă şi la faţa murdară.

– Nu... cred.

Ea se sprijini de zid de parcă i se înmuiaseră picioarele.

Fără să se gândească, Owen o trase spre el şi o înconjură cu braţul nevătămat. Inspiră mirosul proaspăt al părului ei – un adevărat refugiu în bezna de pe alee – şi savură apăsarea trupului ei lipit de al lui. Erau întrebări pe care trebuia să i le pună, dar, pentru moment, îi era de-ajuns s-o ţină în braţe.

O sărută în creştet, şi ea îşi ridică faţa să se uite la el.

– Văd că ochelarii tăi sunt întregi.

Ea îi zâmbi slab.

– Da.

Cu o mână, el i-i scoase cu grijă şi îi puse în buzunar. Apoi o sărută pe frunte, pe ochi şi pe obraji, iar la urmă, pe gură. Ţinându-i faţa în mâini, îi deschise buzele cu limba şi o savură. Nu încercă să-şi ţină dorinţa în frâu. O sărută aşa cum dorea de mult timp – lacom, înflăcărat, posesiv.

De parcă era a lui cu adevărat.

Anabelle îi răspunse. Se agăţă de el, iar limba ei se lipi de a lui într-o imitaţie a ceva mai intim. Când o sărută mai adânc, ea îşi înfipse degetele în părul lui de parcă îl voia şi mai aproape de ea.

Ironia situaţiei înfipse un pumnal în inima lui, căci ştia ce îşi dorea fata cu adevărat. Ce încercase să facă chiar în noaptea asta: să fugă.

Owen pierdu noţiunea timpului. Nu voia să-i dea drumul, să înceteze a o mai săruta sau s-o dojenească pentru că încercase să-l lase baltă în toiul nopţii. Dacă n-ar fi fost pe o alee umedă şi întunecată, poate şi-ar fi scos hainele şi şi-ar fi explorat trupurile. Numai Dumnezeu ştie cât i-ar fi plăcut lui. În schimb, se mulţumi să-i treacă o mână peste piepţii rochiei, atingându-i uşor sânii şi necăjindu-i sfârcurile până se întăriră. Se imaginâ deschizându-i nasturii din spatele rochiei, dându-i jos mânecile de pe umeri

şi slăbindu-i corsetul. I-ar ţine sânii grei în mâini, i-ar cuprinde cu gura un sfârc trandafiriu şi l-ar suge până când ea...

– Excelenţă, zise ea, întrerupând sărutul.

Fir-ar! Formula ei oficială de adresare îl îngheţă ca o baie într-un lac rece.

– Owen. Sau Huntford, dacă te hotărăşti să-mi spui pe numele de botez.

Ea îşi înghiţi nodul din gât şi îşi drese glasul, dar nu scoase nici un sunet.

El mormăi o înjurătură, o luă de mână şi o trase după el pe stradă. Când treceau pe sub o lampă, el văzu că partea de jos a fustei lui Anabelle lipsea, dar cămăşuţa îi acoperea picioarele.

– Sunt sigură că ai motive să crezi tot ce e mai rău despre mine şi nu ţi-aş găsi vreo vină pentru asta, spuse ea. Dar, te rog, lasă-mă să-ţi explic...

Vai, Doamne, ce serioasă părea şi demnă de încredere! Ochii ei mari şi expresia sinceră îl răciră până în miezul fiinţei lui. Ce fel de persoană putea fi aşa amăgitoare, aşa pricepută la minţit? Şi cât de nebun era el că avea o rază de speranţă că ea putea să-i explice de ce plătise unor doctori inexistenţi şi cum de avea întâlniri amoroase în miez de noapte?

– Nu mă interesează scuzele tale. Aveam o înţelegere. Serviciile tale de croitoreasă pentru trei luni în schimbul libertăţii tale. Ai încercat să te furişezi.

– Nu-i adevărat. M-aş fi întors înainte să se crape de ziuă.

Cuvintele ei aproape îl făcură să se încovoaie, ca un pumn în burtă. Se întrebă de câte ori ieşise ea pe furiş din casă şi se dusese la vreo întâlnire, riscându-şi viaţa ca să se vadă cu cineva. Încercă să-şi înfrâneze gelozia care îi făcea sângele să clocotească.

– Cum să nu, eşti o angajată conştiincioasă.

Ea se dădu înapoi de parcă o lovise cu biciul.

– Nu mă crezi.

– N-are importanţă dacă aveai de gând să te întorci sau nu. Ai încălcat oricum înţelegerea noastră.

– Am avut un motiv întemeiat să plec. Şi *m-aş fi* întors, spuse ea, bătând din picior pentru a se face mai bine înţeleasă.

– Nu cred că te-ai fi întors. Știi de ce? El ajunse lângă ea din doi pași, se aplecă și îi vorbi la ureche: Nu ai fi reușit. Ai fi sângerat de moarte pe o nenorocită de alee în timp ce te mâncau câinii.

Anabelle își reținu un suspin, dar lacrimile începură să-i curgă pe obraz.

– Știu. Dar trebuia să le văd. Încă trebuie.

„Pe ele, nu pe el...?"

– Pe cine?

– Pe mama și pe Daphne. Am primit ieri o scrisoare de la ele, și Daph spunea că starea mamei s-a înrăutățit. Sora mea e foarte optimistă de fel, așa că, atunci când am citit veștile rele, am știut că trebuie s-o văd pe mama cu ochii mei.

– Dacă e adevărat...

– *Este* adevărat.

– ... Atunci de ce nu mi-ai cerut voie să te duci la ele? La o oră decentă din zi, adăugă el.

– Ți-am cerut o dată, replică ea. În prima zi, te-am întrebat dacă pot să-mi iau rămas-bun de la ele. M-ai refuzat. Nu pari genul de persoană care se răzgândește.

El își amintea vag conversația. Dacă se gândea mai bine, nu procedase corect. Dar pe atunci încă era furios pe ea fiindcă îi amenințase sora. Și, după o noapte petrecută sub un pod, nu prea fusese dispus să-i facă favoruri lui Anabelle.

– Lucrurile s-au schimbat de atunci.

Era adevărat. Tot nu știa dacă putea avea încredere în ea sau dacă mama ei era într-adevăr bolnavă. Dar acum, voia să știe. *Voia* s-o creadă.

– Sora ta te așteaptă în noaptea asta?

Ea scutură din cap.

– Ar fi fost furioasă pe mine că mi-am asumat un asemenea risc.

– Eu și sora ta gândim la fel. Dacă ai fi reușit să ajungi cu bine, era foarte posibil ca mama și sora ta să doarmă. Ne întoarcem acum acasă la mine. Dimineață, te voi însoți să-ți vezi familia. Mai avem și alte lucruri de discutat, dar, pe moment, prima mea grijă e să te duc acasă teafără.

Își aminti cu întârziere că ochelarii ei erau la el în buzunar și i-i dădu.

Ea și-i puse pe nas și își mijì ochii.

– Brațul tău, zise ea, luându-i mâna.

Rana trebuie curățată și bandajată imediat.

De fapt, se părea că sângerarea încetinise. Avea să supraviețuiască, dar nu putea să rămână așa, cu haina pe el. Mâneca era toată zdrențe și avea urme de colți.

– Sunt total de acord că trebuie să ajungem degrabă acasă. Și să evităm câinii de orice rasă.

– Și dacă acei câini erau... Adică... puteau să fie?

– Păreau mai degrabă flămânzi decât turbați.

Ea ridică mâna și îi netezi una din sprâncene cu arătătorul.

– Și ochiul ți-e tăiat și umflat. Ești mai rănit decât mi-am dat seama.

Owen își atinse ochiul învinețit cu podul palmei și tresări.

– Asta nu e de la câini. Prietenul meu, Averill, mi-a făcut-o.

– *Prietenul* tău ți-a făcut asta?

Owen zâmbi.

– Da, dar el a plecat cu o buză umflată.

Nu știa de ce se simțise obligat să menționeze așa ceva. Blestemata de mândrie, bănui.

– Ce încântător!

– Ți-ar plăcea de Averill, pufăi Owen. Tuturor doamnelor le place.

– Da, ei bine, n-am fost niciodată una care să se ia orbește după turmă.

Răspunsul ei fu pe placul lui Owen. Ea se uită mai îndeaproape la brațul lui înainte să-i dea drumul.

– Ar trebui să trimiți după un doctor.

– Probabil, admise el. Dar tot ce vreau acum este să mă bag în pat.

Ea încuviință din cap și căscă.

– O idee excelentă.

El își arcui o sprânceană înspre ea, și chiar în întuneric, văzu că i se împurpurau obrajii.

Merseră unul lângă altul, în tăcere, pe străzile pustii, până la el acasă. Când o conduse pe treptele din faţa intrării, îi spuse:

– Nu e nici pe departe aşa aventuros să intri pe uşa din faţă ca, să zicem, pe o fereastră, dar măcar nu eşti nevoită să te cocoşezi.

Ea roşi din nou.

– Cum de ştii aşa ceva?

El se gândi înduioşat la fundul care îi atârnase de la fereastra bibliotecii şi se aplecă spre urechea ei.

– Te-am văzut. Am văzut totul.

Gura ei se deschise, iar el avu pe neaşteptate un impuls pasional s-o sărute din nou, dar, din sala întunecată de la intrare, auzi pe cineva dregându-şi glasul. Era Dennison. Majordomul trecu de colţ, ţinând un felinar în sus.

– E totul în regulă, Excelenţă?

Dennison cuprinse cu privirea hainele lui jerpelite şi ţinuta lui Anabelle înainte să se uite la pendula de pe perete.

– Perfect, răspunse Owen cu voioşie în glas. Îi plăcea să-şi necăjească majordomul. Lui Anabelle îi spuse: Noapte bună, domnişoară Honeycote. Odihneşte-te bine ca să fii în formă la ieşirea de mâine-dimineaţă.

Ea o luă la fugă spre camera ei de parcă era urmărită de o haită de câini sălbatici.

Capitolul 10

A doua zi dimineaţă, Anabelle se dădu cu greu jos din pat. Picioarele îi erau ca plumbul şi avea ochii umflaţi. Toată noaptea fusese obsedată succesiv de imaginea mamei tuşind într-o batistă pătată de sânge şi a ducelui mâncat de viu de câini fioroşi. Pe deasupra, aştepta cu nerăbdare să ajungă la mama ei şi la Daph.

Pe de o parte, era generos din partea ducelui să o însoţească. Avea să vadă cu ochii ei cum se simţea mama. Pe de alta, gândul că el urma să-i vadă condiţiile umile de trai o făcu să simtă un ghem

în stomac, ca aţa pentru broderie a unei începătoare. Jena nu era singurul motiv pentru care şovăia să-i arate apartamentul lor. Era mai mult decât atât.

Să-l prezinte pe duce mamei şi surorii ei era acelaşi lucru cu a-l invita în cealaltă viaţă a ei – cea *adevărată*. Aceea la care urma să se întoarcă după ce-şi ispăşea pedeapsa lucrând pentru el, şi nu-i surâdea ideea ca el să fie parte, fie şi pentru scurt timp, din viaţa lor pentru a-şi satisface curiozitatea – sau, mai rău, pentru a avea grijă de ele, de parcă făcea un act de caritate pentru familia ei.

Poate că nu aveau prea multe, dar mândria nu le lipsea. Şi, mai important, se aveau una pe alta.

După ce se spălă în grabă pe faţă şi se îmbrăcă, se duse la parter, luă micul dejun, apoi se întoarse în atelier. Avea o mulţime de treabă şi, deoarece bănuia că ducele urma să mai doarmă câteva ore, îşi propusese să lucreze cât de mult.

Astăzi începea o nouă rochie de plimbare pentru Olivia. Fiecare rochie pe care o termina o aducea mai aproape de libertate, dar mai avea încă optsprezece de cusut şi nu intenţiona să facă rabat de la calitate, oricât de mult dorea să ajungă acasă. Stabilise să facă rochia de plimbare din muselină indiană, dar blana urma să fie într-o frumoasă culoare aurie, bordată cu o panglică lată de dantelă. Culoarea elegantă se potrivea cu şuviţele aurii din părul Oliviei, iar Anabelle abia aştepta să-i arate creaţia ei.

În timp ce Anabelle măsura mătasea chihlimbarie pentru căptuşeala tocii de blană, Olivia intră în atelier să-şi facă obişnuita vizită de la jumătatea dimineţii.

– Bună dimineaţa, zise ea, uşor nedumerită. Am trecut pe lângă fratele meu când mă întorceam de la micul dejun şi mi-a cerut să i te aduc.

Anabelle îşi înghiţi nodul din gât.

– Chiar aşa?

– Da. Şi părea gata să facă o vizită cuiva. Ai idee ce pune la cale?

– Cred că da. Scuză-mă o clipă.

Puse jos centimetrul şi îşi luă poşeta din dormitorul de alături. Când se întoarse în atelier, Olivia se uită fix la ea.

– De ce tu şi Owen arătaţi aşa obosiţi în această dimineaţă?

Anabelle râse – un pic prea tare – drept răspuns.

– Mă tem că am stat până târziu ieri-seară. Dar nu va afecta lucrul la rochia ta nouă. Mă întorc în câteva ore și voi lucra mai mult la ea.

Olivia zâmbi de parcă era amuzată.

– Excelent. Voi trece pe aici și poate vom mai sta de vorbă.

– M-aș bucura.

Anabelle se strecură grăbită pe lângă Olivia, coborî scările și îl găsi pe duce așteptând-o în sala de la intrare. Dennison stătea lângă el, ținând pălăria ducelui pregătită.

– Mergem? o întrebă ducele.

Ea își pipăi capul cu mâna, ușurată că boneta era bine prinsă.

– Da.

Își luă pălăria și și-o îndesă pe cap, înainte să iasă cu ea pe ușa din față. Cerul cenușiu părea tare aproape de pământ și încărcat, iar Anabelle simți pe față picături de ploaie rece. Se înfășură mai bine în șal, dorindu-și să nu semene cu un șobolan ud când aveau să ajungă acasă.

Dar, în loc să pornească pe stradă, ducele o conduse la cea mai frumoasă trăsură pe care o văzuse vreodată. Îi aștepta la doar câțiva pași, cu caroseria neagră a cabrioletei atât de lustruită, că își vedeau imaginea reflectată. Un „H" pictat cu praf de aur decora ușa trăsurii, însemnând-o ca fiind a ducelui. În caz că mai era vreo îndoială.

– Mergem cu *asta*? întrebă ea.

În chip de răspuns, unul din valeți veni și deschise ușa trăsurii cu locuri din catifea neagră și perne. Anabelle de-abia aștepta să pipăie materialul și să-i verifice textura, să vadă dacă era așa gros și moale cum părea.

Ducele o ajută să urce și, după ce ea își alese bancheta din spate, el o conduse la cea din față și se așeză lângă ea. În clipa când valetul închise ușa trăsurii, ducele dădu cu pumnul în tavan, și vehiculul se puse în mișcare.

Cabrioleta era mai plăcută și mai intimă decât se așteptase Anabelle. Cu transperantele trase pe jumătate, ziua mohorâtă de afară abia se mai vedea. Deși interiorul era spațios, picioarele

ducelui se întindeau pe toată podeaua și capul aproape îi atingea tavanul. Îi mirosea crema de bărbierit și îi simțea căldura emanată de corp. Părul negru era umed de la ploaie și ochiul i se colorase într-o nuanță urâtă de vinețiu. Deși linia gurii îi era aspră, buzele lui erau pline. Senzația acestei guri frumoase lipite de a ei – caldă, umedă, insistentă – îi reveni în minte, asaltând-o.

Chiar atunci, zări cu coada ochiului un coș vârât sub locul de vizavi din trăsură.

Privirea ducelui se mută de la ea la coș și înapoi.

– Bucătăreasa a trimis niște fructe, brânză, pâine și Dumnezeu mai știe ce pentru mama și pentru sora ta. E sigură că toată lumea mai are puțin și moare de foame.

Poate. Dar bucătăreasa n-ar fi pregătit nimic dacă ducele nu i-ar fi sugerat... sau chiar cerut. Acest gest o mișcă pe Anabelle mai mult decât cel cu ochelarii. El părea să nu o creadă, dar nu o păcălea. Era mai generos decât lăsa să se vadă.

Se uită la ea pe sub genele lui negre.

– De ce Dumnezeu insiști să porți boneta asta?

Ea clipi, speriată de întrebarea aceasta directă. Răspunsul era complicat. Boneta era dovada statutului ei de servitoare și o amintire concretă a faptului că, în ciuda visurilor ei prostești din atelierul magazinului de îmbrăcăminte, probabil nu avea să fie niciodată mai mult de atât. Ah, putea să doarmă în așternuturi de mătase și să mănânce friptură de vită la cină timp de câteva luni. Putea să fie chiar obiectul actual al dorinței ducelui. Nu era nici un rău în a se lăsa în voia fanteziei cât timp ținea, dar nimic nu era de durată sau real. Realitatea ei era lupta zilnică pentru a pune mâncare pe masa familiei și a o ține pe mama sa în viață. Dacă își scotea boneta, oricum nu schimba nimic din toate acestea, oricât de mult și-ar fi dorit. Și, dacă boneta ei demodată îi amintea ducelui de statutul ei de servitoare, cu atât mai bine.

Dar nu avea rost să îi spună și lui ce gândea.

– Cum e brațul astăzi?

Nimeni nu și-ar fi dat seama, doar uitându-se la el, că un câine feroce își înfipsese colții în brațul lui cu câteva ore în urmă. Haina îi arăta impecabil, și se mișca fără să pară stânjenit, dar

ea îi văzuse rana şi cămaşa îmbibată de sânge noaptea trecută. Probabil că-l durea.

– E foarte bine, spuse el, crispat.

– Pot să...?

Fără să aştepte răspuns, întinse mâna înspre braţul lui, îi împinse haina cât de blând putea, apoi îi suflecă mâneca până la cot. Ducele îşi dădu ochii peste cap, dar nu se retrase.

Rana îi fusese pansată cu fâşii de pânză curată, dar deja se vedea o pată stacojie prin bandaje. Pielea părea umflată la marginea bandajelor, roz şi fierbinte la atingere. Ea începu să aibă mustrări de conştiinţă. Dacă nu ar fi plecat...

– Credeam că ai să chemi un doctor să-ţi vadă rana.

– Poate chiar am făcut-o.

Ea îi aruncă o privire sceptică şi se dădu mai aproape de el să îi examineze ochiul. Pleoapa se umflase, dar, în loc să-l urâţească, îi dădea un aer meditativ şi periculos. Ea deschise gura să-l tachineze pentru culoarea vineţie a ochiului, când trăsura se clătină şi ea îşi pierdu echilibrul.

Anabelle se agăţă de umerii lui laţi; el o prinse de talie şi o trase pe una din coapsele lui. Senzaţia era ciudată, dar nu neplăcută. Totuşi, să stea în poala unui gentleman depăşea limitele bunei-cuviinţe, chiar şi pentru ea. Această situaţie avea probabil nevoie de o nouă regulă: „Nu sta niciodată lângă un duce într-o trăsură care se hurducăie". Păcat că nu avea la îndemână Lista ei şi un toc.

Se agită, încercând să revină la locul ei, dar el o ţinea strâns. Piciorul lui era tare şi solid sub fundul ei, iar mâinile lui mari aproape îi înconjurau talia. În loc să se retragă, îşi strecură o mână la ceafa lui şi îl sărută cu gingăşie.

Păreau să-şi facă un obicei din asta – cu bonetă sau fără.

El nu preluă iniţiativa, aşa cum se aşteptase Anabelle, ci o lăsă să-l exploreze după voia ei. Îşi plimbă mâna pe ţepii scurţi de pe maxilarul lui şi îi atinse uşor buzele cu ale ei. Când îi dezmierdă şi îi deschise buzele cu limba, el gemu şi o trase mai aproape, sărutând-o mai adânc.

Trupul ei răspunse imediat gustului deja cunoscut al corpului lui. O fierbinţeală umedă i se acumulă între picioare, şi se lipi, instinctiv, de el. Începu să se înfioare, şi, cu toate că era foarte plăcut, nu prea era de-ajuns. Ea gemu şi se lipi mai tare de el, enervată de materialul fustei şi al juponului dintre ei.

– Anabelle, icni el. Doamne!

Părea năuc, abia mai respira.

Ea se dădu înapoi, simţindu-se puţin încurcată şi ruşinată. Nu *credea* că făcuse ceva rău, dar arta sărutatului era un lucru foarte nou pentru ea.

– Îmi pare rău, spuse el cu exasperare în glas. Îmi vine greu să mă stăpânesc în preajma ta.

Neştiind dacă trebuie să se simtă flatată sau insultată, ea se mută din poala lui şi se retrase pe locul din capătul opus al banchetei. Între timp, el îşi trase în jos mâneca hainei şi îşi trecu o mână prin păr.

Anabelle se uită pe geam, surprinsă să vadă că erau la doar câteva străzi distanţă de casa ei.

– Aproape am ajuns.

Grija pentru mama, dată uitării cât timp îl sărutase pe duce, o apăsa acum pe piept ca o grămadă de cărămizi.

– Voi aştepta în trăsură, zise el. Te las singură cu familia ta.

Ea se gândi o clipă.

– Dacă nu intenţionai să vii înăuntru, de ce m-ai însoţit? Putea să mă aducă şi un valet.

Era convinsă că el insistase să o însoţească pentru a afla dacă ea spunea adevărul despre situaţia tragică a familiei sale.

– Ca să mă asigur că ai ajuns aici teafără şi nevătămată.

– Şi să fii sigur că mă întorc?

El îi aruncă o privire directă.

– Da. Cât se poate de corect.

– Am făcut o promisiune atât ţie, cât şi surorilor tale, zise Anabelle. Şi vreau să mi-o ţin. Dar trebuie şi să mă încredinţez că familia mea e bine.

– Ştiu.

Când el îi întinse coșul de sub banchetă, își dădu seama că, dintre toți oamenii, el *avea* să înțeleagă. Își iubea surorile așa cum ținea și ea la mama ei și la Daph. Era o legătură între ei și, în acea clipă, părea atât de sigur pe el – dar și atât de vulnerabil –, încât simți nevoia de-a se arunca din nou asupra lui și de a-l săruta.

Trăsura se opri în fața clădirii unde locuia Anabelle, iar trecătorii care alergau să se adăpostească de ploaie se opriră și ei holbându-se la ea. Avea să facă obiectul multor bârfe astă-seară la cârciumile din partea locului – deși nu chiar atâtea ca în cazul în care ar fi stat încă în poala ducelui cum făcuse atunci când se clătinase trăsura. Ploua cu găleata, așa că își trase șalul peste bonetă și se pregăti să o ia la fugă până la intrare.

– Așteaptă.

El scoase o umbrelă de sub banchetă și coborî primul, deschizând umbrela și ținând-o îndatoritor deasupra ei. De nenumărate ori își târâse picioarele pe acest trotuar și niciodată nu se gândise că avea să i se întâmple una ca asta.

– Nu te grăbi, îi spuse el, deschizând ușa de la clădire și ținând-o pentru ea.

Ea intră, apoi se întoarse spre el să-i mulțumească, dar el deja închisese ușa după ea.

Anabelle inspiră mirosurile de acasă – pâine proaspăt coaptă, izul acru al alifiei cu care se dădea doamna Bowman pe încheieturile dureroase și mucegaiul care părea să nu mai iasă din traversa uzată de pe scări. Totul îi era atât de cunoscut, de parcă tocmai se întorsese acasă după o zi de muncă la magazin. Urcă scările în grabă, abia așteptând să le vadă pe mama și pe Daph, încă îngrijorată că mama avea să fie mai slabă ca înainte și că pe Daph urma s-o găsească albă la față de oboseală. Anabelle își îndreptă spatele. Oricare ar fi problema, o s-o rezolve. Așa cum făcuse întotdeauna.

Când ajunse pe palier, puse mâna pe clanță și ezită. Avea cheia, dar nu voia s-o sperie pe Daph, așa că bătu repede de câteva ori înainte să intre.

Salonul era imaculat. O vază de pe măsuța lor avea flori proaspăt tăiate, și încăperea mirosea a lămâie, de parcă fiecare suprafață fusese recent ștearsă de praf și curățată. Tava cea mare pe care o foloseau să transporte castroane și cești la spălat era goală – oare nu mâncaseră? Puse coșul pe jos, lângă tavă.

– Daphne? strigă ea.

– Belle!

Daph intră grăbită în cameră, și cele două surori se îmbrățișară cu înflăcărare și cu lacrimi în ochi. Anabelle nu își dăduse seama ce dor îi era de sora ei. Fără ea, fusese într-o stare deplorabilă – dar acum totul părea în regulă. S-o îmbrățișeze pe Daphne era ca și cum ținea în brațe o rază de soare care îi încălzea și-i alina sufletul.

Amândurora le șiroiau lacrimile pe obraji când Daphne îi dădu drumul în cele din urmă lui Anabelle și o ținu la mică distanță ca să se uite bine la ea.

– Ochelarii tăi! strigă ea. Ești chiar mai frumoasă ca înainte.

Anabelle uitase cât de schimbată arăta.

– Văd mult mai bine cu ei.

Și era ușurată că, în pofida cearcănelor de sub ochi, Daph părea sănătoasă – și tot așa frumoasă ca oricând. Ochii ei albaștri scânteiau de emoție, și obrajii îi străluceau de fericire.

– Arăți minunat. Dar mă tem că ai muncit prea mult fără mine aici, ca să-ți mai ușurez din povară.

– Doamna Bowman vine să stea cu mama o dată la două zile ca să pot ieși eu în oraș și să cumpăr lucrurile de care avem nevoie. Banii pe care ni i-ai trimis ne-au ajuns să mâncăm și să ne îngrijim. Sper că nu muncești peste măsură, Belle.

Ea se gândi la orele de muncă grea, dar plăcute, pe care le petrecuse în atelierul din casa ducelui.

– Nu – sincer. Cum se simte mama?

Daph își mușcă buza de jos.

– Vino s-o vezi!

O luă pe Anabelle de mână și o duse în dormitorul cu storurile trase unde dormea mama, cu pielea aproape la fel de albă precum cămașa ei de noapte. Părul îi părea mai cărunt decât și-l

amintea Anabelle, ceea ce era ridicol – oamenii nu îmbătrânesc într-o săptămână, dar mama așa părea să fi pățit. Anabelle se duse la marginea patului, îi mângâie mamei obrazul alb ca varul și o sărută pe fruntea răcoroasă. Buzele îi erau uscate și crăpate.

Anabelle își aminti de tava goală din salon.

– A mâncat în ultimul timp?

– Nu mult. Am încercat s-o tentez cu toate felurile ei preferate, dar n-o interesează mâncarea.

– Ce spune doctorul Conwell?

Daphne ridică din umeri cu tristețe.

– A părut mulțumit că ne putem permite mai multă doctorie și i-a prescris o doză mai mare. Cred c-o face să se simtă mai bine, dar e atât de apatică. Și doarme aproape toată ziua.

Anabelle își puse mâna la gură. Chiar și atunci când mama tușea cel mai rău, tot dorea să fie fetele cu ea. O încântau cântecele lui Daph și poveștile lui Anabelle despre clientele banale de la magazinul de îmbrăcăminte. Îi plăcea mult să le povestească despre tatăl lor și să le citească scrisorile pe care i le trimisese cu ani în urmă. *Nu* trebuia să stea întinsă în pat și să-și doarmă ce îi mai rămăsese din viață.

Și, dacă Anabelle putea să o ajute în vreun fel, nu avea să se dea în lături.

– Cred c-ar trebui s-o trezim. Luă mâna mamei și o sărută pe dosul palmei. Mama, sunt Anabelle, spuse ea cu fermitate.

Capul femeii se întoarse dintr-o parte în alta, dar ochii îi rămaseră închiși.

– Mamă, sunt acasă, adăugă ea, atingând-o încet pe umăr.

Ea mormăi ceva nedeslușit, dar nu se trezi.

Anabelle se uită neputincioasă la Daph, care întinse mâna după paharul cu apă de pe noptieră.

– Câteodată, ceva rece de băut o face să-și revină.

În timp ce Anabelle își ajuta sora s-o ridice puțin pe mama și îi ținea paharul la gură, simți o admirație și mai mare față de Daph. Manevra era dificilă și pentru ele amândouă, dar Daphne trebuie s-o fi făcut de multe ori singură.

Mama înghiți puțină apă, murmură ceva și apoi adormi din nou.

Lui Anabelle i se puse un nod în gât. În mod egoist, voia ca mama s-o îmbrățișeze și să-i spună ce dor îi fusese de ea. Cel puțin, spera ca vizita ei s-o mai însenineze. Dar femeia era într-o apatie îngrozitoare.

Daphne o trase de cot.

– Vino. Să mergem în salon să stăm de vorbă. Vreau să știu totul despre duce și surorile lui.

Anabelle mai că uitase că el o aștepta la parter.

– Cred că putem vorbi vreo câteva minute, dar trebuie să mă întorc la lucru.

Se așezară pe canapeaua uzată din salon, iar Anabelle se simți neobișnuit de stânjenită cu sora ei. Avusese foarte puține secrete față de Daphne de-a lungul anilor. Oricât ar fi vrut să i se destăinuie, relația cu ducele era prea complicată. O începuse ca dușman al lui, ajunsese angajata lui și apoi devenise un soi de... aventură romantică.

Dacă pomenea despre sărutări, banii pe care i-i dăduse el ca avans nu ar fi părut plata pentru talentele de croitoreasă, ci pentru cu totul altceva – și nu era deloc cazul. Acum, că se gândea la asta totuși, delimitarea nu era atât de clară cum i-ar fi plăcut.

– Așadar, zise Daphne, spune-mi cum l-ai convins pe ducele de Huntford să te angajeze croitoreasă. A fost o idee strălucită.

– Nu mi se cuvine cinstea. A fost... sugestia lui.

Sugestie suna mai bine decât *ultimatum*, iar Anabelle se gândi că era preferabil să nu spună că ducele o amenințase că avea s-o dea pe mâna autorităților. I-am întâlnit surorile la magazin. Sunt niște drăguțe și m-am atașat de ele.

– Sunt sigură că și ele te adoră. Dar vreau să știu mai multe despre duce. Daph își ridică o sprânceană aurie. Este așa arătos cum se spune?

Trupul lui Anabelle se înfioră doar când auzi de el.

– Da. Și foarte arogant. Simțindu-se un pic vinovată, adăugă: Dar generos. Într-adevăr. A plătit următoarele două consultații

ale doctorului Conwell și trei luni pentru doctoria mamei de la spițerie.

Daph înclină din cap.

– Pe lângă cele treizeci de lire care au venit odată cu scrisoarea de la tine. Nu-ți face griji, am făcut economie – știu că trebuie să ne țină mai mult. Dar e așa bine că, pentru următoarele luni, nu trebuie să alegem între a cumpăra mâncare și a lua doctorii.

Banii ajutau, dar mama abia se mai agăța de viață. Anabelle se ridică, se duse la fereastră și se uită la aleea murdară din spatele clădirii lor. Nu se gândise că ducele trimisese o sumă atât de mare. Era prea generos, și avea să-i ia zeci de ani de lucru la magazin ca să i-o restituie.

– Mi-aș dori să pot sta cu tine toată ziua. Dar trebuie să plec acum. Ducele m-a adus aici cu trăsura și așteaptă în stradă.

Daphne făcu ochii mari.

– Te-a însoțit până aici? Pot să cobor cu tine și să-l întâlnesc? Aș vrea să-i mulțumesc pentru tot ce a făcut pentru noi.

– Bineînțeles. Anabelle regretă imediat că pomenise de prezența lui acolo. Era îngrozitor din partea ei – meschin și naiv. Dar, odată ce ducele avea s-o vadă pe Daphne, nu avea să se mai simtă deloc atras de Anabelle. Așa fusese întotdeauna. Sora ei nu era vinovată. Frumusețea și farmecul ei îi făceau pe bărbați să-și piardă mințile. Voiau să fie lângă ea, s-o protejeze, să-i dea tot ce dorea. Ducele avea să cadă în mrejele lui Daphne în clipa când urma s-o vadă și nici nu avea să se mai uite la Anabelle. Poate era mai bine așa.

Daphne își luă pălăria albă din cuierul de lângă ușă și își legă panglicile pe o parte a bărbiei. Boneta era veche și categoric nu ultimul răcnet al modei, dar nu conta. Ea era fragedă și frumoasă – o piersică pârguită, tocmai bună de cules. Anabelle își verifică acele care îi prindeau boneta pe cap. Ea era un strugure ce se stafidea în vie.

În mod normal, nu o invidia pe Daphne pentru nenumărații ei admiratori. Dar, numai de această dată, Anabelle își dorise un admirator doar al ei. Își dorise acest dram de fericire.

Coborâră scările până în micul hol de la intrare și întredeschiseră ușa. Trăsura era trasă în fața casei, cu suprafața ei neagră și lucitoare udă de ploaie. Era cu totul nepotrivită pe strada lor liniștită – mult prea strălucitoare și mare. Ploaia devenise torențială și nu permitea nici măcar o scurtă conversație. Daphne scoase un suspin dezamăgit.

– Poate în altă zi.

Apoi ducele ieși din trăsură, cu o umbrelă închisă în mână, și o luă spre ușa lor de parcă nici nu simțea că ploua. Umerii lui lați și șoldurile înguste o făcură pe Anabelle să se înfioare.

– Gata? o întrebă el, deschizând umbrela.

Anabelle surprinse momentul când el o văzu pe Daphne în spatele ei. Încremeni o clipă, închise umbrela și intră în casă. Holul era așa micuț, că stătură aproape umăr la umăr. Picături de ploaie cădeau la picioarele ducelui. Se uită când la Anabelle, când la Daphne, cu oarecare speranță în privire.

Anabelle încercă să-și ascundă orice strop de amărăciune din voce – era poate prea greu pentru ea.

– Excelență, aceasta e sora mea, domnișoara Daphne Honeycote. Daph, domnul e ducele de Huntford.

Daphne încercă să facă o reverență, dar cotul ei o lovi din greșeală pe Anabelle.

– Îmi pare rău, Belle! spuse ea roșind, și toți trei râseră cu veselie. Daphne avea acest efect asupra oamenilor. Cine altcineva mai putea să-l facă pe cel mai arogant duce din Anglia să râdă la prima întâlnire?

El o salută politicos, dar adevărul era că Anabelle asculta doar pe jumătate. Voia să se convingă pe ea însăși că nu-i păsa dacă ducele era vrăjit de sora ei. Anabelle nu avea nici un drept asupra lui. Și totuși, o durea inima.

Epuizară repede subiectele obișnuite de conversație. Anabelle nu rezistă să o mai îmbrățișeze pentru ultima dată pe Daph înainte să-și ia rămas-bun. Ducele se înclină formal în fața fetei – de parcă sora ei era o prințesă și nu o țărancă – și ținu umbrela în sus cât o conduse pe Anabelle în trăsura uscată și plăcută.

Ploaia răpăia pe acoperiș. Ar fi fost o vreme tocmai bună de dormit; aproape toată ziua fusese mohorâtă. Poate că îi influența-se dispoziția lui Anabelle mai mult decât alte lucruri.

El bătu în tavan, și trăsura se puse în mișcare.

– Cum se simțea mama ta?

Grija din ochii lui verzi o emoționă profund.

– Nu prea bine. N-am reușit s-o trezesc și n-a mâncat aproape nimic în ultimul timp.

Lui i se încreți fruntea.

– Cât de bine îl cunoști pe doctorul Conwell?

– A primit recomandări călduroase de la spițerul la care ne-am dus mereu.

– Doctorul meu n-a auzit de el.

Așadar, ducele îi verificase spusele. Asta o deranja.

– Londra e un oraș mare.

– Nu așa mare cum crezi. El își mângâie bărbia și se uită pe geamul din dreptul lui, pe care șiroia ploaia. Aș putea să-l trimit pe doctorul meu s-o consulte pe mama ta.

Din pură mândrie, ea dădu să spună că nu era necesar. Dar se gândi că ducele avea probabil cel mai bun doctor posibil, iar mama ei avea nevoie de cel mai bun – la naiba cu mândria!

– Mulțumesc, spuse ea cu glas gâtuit. Eu și sora mea vă vom fi foarte recunoscătoare.

– Mă bucur că am cunoscut-o pe sora ta, zise el. Era încă distrat și se tot uita pe fereastră la clădirile pe lângă care treceau. Dacă ar fi să ghicească, probabil visa să danseze un vals cu Daphne.

– Este la fel de bună pe cât e de frumoasă, spuse Anabelle cu blândețe.

De aceea îi era așa de greu să o deteste.

– Vrei să știi ce mi-a plăcut cel mai mult la ea?

Nu, nu voia, dar își înghiți nodul din gât, încuviință din cap și își adună curajul pentru a face față răspunsului. Bănuia că avea să fie ceva de genul: „ochii ei ca două albăstrele" sau „părul ei auriu și strălucitor". Bărbații erau creaturi previzibile.

– Mi-a plăcut că te-a făcut să râzi. Nu te-am auzit niciodată râzând înainte. Apoi se întoarse spre ea și îi luă fața în mâinile lui calde. Și că ți-a spus Belle. Ți se potrivește... Belle.

Capitolul 11

Contur: (1) Tăietură într-o linie curbă, nu dreaptă. (2) O formă sau suprafață curbată, ca în exemplul: „Ea îi trasă contururile pieptului cu vârful unui deget".

Owen voia s-o sărute pe Anabelle. Din nou.

Voia să-și apese buzele pe ridurile de pe fruntea ei și s-o facă să-și uite problemele familiale. Nu l-ar deranja s-o aibă din nou în poala lui, să simtă apăsarea fundului ei moale legănându-se peste el. Cu fiecare răsuflare slabă, îl ispitea mai mult.

Dar era necăjită, și lucrul pe care îl dorea cel mai mult era același pe care el se pricepea de minune să-l evite. Conversația.

O mângâie cu degetele mari pe obraji.

– Tare aș vrea s-o pot ajuta pe mama ta. Îți promit să fac tot ce-mi stă în putință. Ea zâmbi și el oftă ușor, ușurat să știe că spusese lucrul nimerit. Încurajat astfel, continuă: Știu cum este să-ți faci griji pentru familia ta – și eu sunt la fel când vine vorba despre surorile mele.

Ea se încruntă, și sprâncenele i se lăsară sub rama ochelarilor.

– Dar ele sunt sănătoase și fericite, și tu te-ai asigurat să nu le lipsească nimic.

Grijile lui păreau probabil neînsemnate pe lângă ale ei. În familia lui, nu era o chestiune de viață și de moarte, dar, dat fiind că-i muriseră ambii părinți, el era singurul care le purta de grijă surorilor lui.

– S-ar putea ca Rose să nu mai vorbească niciodată și să nu aibă parte de bucuriile vieții așa cum ar trebui.

Anabelle se uită fix la o pată de pe fusta ei.

– Rose este așa inteligentă și afectuoasă, încât uit uneori că nu... vorbește.

– Și eu. Cel mai rău este că mi-e din ce în ce mai greu să-mi amintesc cum suna vocea ei. Nu mă refer la ton și inflexiune, ci la toate lucrurile pe care le-a spus și *cum* le-a spus. Chicotea când

citea despre scandaluri în ziarele de profil. Vocea îi era spartă când citea scena dramatică în care Romeo o găsește pe Julieta în criptă. Îmi lipsește partea asta a ei – chiar și felul în care mă mustruluia că vânam niște biete vulpi fără apărare. Acum, că tace mereu, am pierdut o parte din ea.

Anabelle încuviință din cap, dar cu reținere.

– Vrei asta înapoi, o vrei *pe ea* înapoi, dar te simți vinovat că n-o accepți pe Rose așa cum este acum.

„Exact." El tuși și își duse mâna la gură.

– Ceva de genul ăsta.

Întreaga discuție cu Anabelle i se părea dificilă, de parcă își folosise mușchi pe care nu-i mai exersase de câteva zeci de ani. Dar era o ușurare să spună altei ființe umane ce gândea de atâta timp. Anabelle părea să înțeleagă. Îi împreună degetele cu ale lui și își atinse palma de a lui, încântat de modul cum se potriveau.

– Nu numai Rose mă îngrijorează. Îmi fac griji și că firea încăpățânată a Oliviei o s-o bage în bucluc. A fost întotdeauna impulsivă, și e vina mea. După ce a murit tata, am fost prea îngăduitor cu ea. Încă nu știu cu care dintre membrii personalului se vede. După ce am primit biletul tău, am vorbit cu ea. Refuză să discute despre asta.

Anabelle roși când i se pomeni de bilet. După câteva momente de tăcere, îi spuse :

– Mă întreb dacă te pot ajuta.

– Cum?

– Păi, începu ea, umezindu-și buzele trandafirii, aș putea încerca să aflu mai multe despre surorile tale – nu ca spioană a ta, înțelegi, ci ca o prietenă îngrijorată. Eventual, le-aș putea convinge să ți se destăinuiască.

– Ai face asta?

Ea se uită lung la degetele împreunate.

– Măcar atâta să fac și eu. Tu ai făcut așa mult pentru mine și familia mea. Și nu cred că va fi greu să le conving pe surorile tale să discute cu mine despre problemele lor personale. Te adoră, să știi.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Au un fel ciudat de a o arăta.

– Când admiri pe cineva, ți-e mereu teamă să nu-l dezamăgești.

El se întrebă dacă înțelepciunea ei fusese dobândită cu greu; puține lucruri din viața ei fuseseră probabil ușoare.

– Crezi că Rose și Olivia se tem de mine?

– Sigur că nu. Cred că sunt printre puținii oameni care nu se tem de tine. Dar le e poate teamă că nu se ridică la înălțimea așteptărilor tale.

Ridicol.

– Nu m-ar putea dezamăgi niciodată.

Anabelle își potrivi ochelarii pe nas.

– Lor le-ai spus asta?

– Nu în ultimul timp. De fapt, niciodată.

– Înțeleg. Ea se uită drept la el cu ochii ei mari în care se oglindeau compasiunea și amuzamentul. O să le încurajez pe Olivia și pe Rose să-și deschidă sufletul în fața ta. Dar tu...

– Eu ce?

– ... Trebuie să nu le sperii.

– Absurd. Eu... Se opri și îi zâmbi parșiv. *Pe tine* te sperii, Belle?

Ea își ridică bărbia în felul ei adorabil.

– Nu, spuse ea un pic prea apăsat. *Tu* nu ești înspăimântător. Însă nuanța de verde din jurul ochilor tăi... *asta-i* destul de alarmantă.

Owen încuviință din cap, mulțumit de cum se desfășurase dimineața și iritat că aproape se terminase. Trăsura hurducăia mai departe și stropi mari de ploaie continuau să cadă pe acoperișul ei. Anabelle își smulse mâna dintr-a lui și și-o puse în poală, lăsându-l descumpănit. Cu cât se apropiau de Mayfair, cu atât mai țeapănă stătea Anabelle. El se gândi să-i poruncească vizitiului să mâne caii spre nord vreme de două ceasuri, până când clădirile aristocrației ar rămâne punctișoare în peisajul văzut pe geamul din spate al trăsurii.

Relația lor – dacă se putea numi așa – nu se încadra în nici o categorie clară, iar asta îl enerva. Categoriile erau folositoare. De exemplu, ființe erau animalele, plantele și microorganismele. El clasifica de obicei femeile în soții, amante, rude și cunoștințe.

Dacă relația lui cu Anabelle nu era o aventură și nici un soi de curtare, atunci ce era? De ce naiba nu exista o categorie pentru nu chiar o aventură între un duce și o croitoreasă cu veleități de escroacă?

Ea stătea cu el pe aceeași banchetă, având picioarele la câțiva centimetri de ale lui, dar prăpastia ce se căsca între ei era tot așa întinsă precum Canalul Mânecii. Când se zări St. James's Square, el se agăță fără rușine de singurul lucru care îi lega.

– Olivia îmi spune că le-ai promis ei și lui Rose câte zece rochii pentru fiecare.

Anabelle clipi nedumerită, vizibil consternată de schimbarea bruscă a subiectului.

– Așa e.

– Sper că vei fi în stare să le termini în perioada de trei luni.

Se felicită pentru tonul său mândru, ducal. Doamne, ce ticălos era.

Pe fața ei se ivi o expresie jignită, apoi o mască de indiferență îi luă locul.

– Da, voi face douăzeci de rochii înainte să plec și fiecare dintre ele îți va mulțumi surorile. Ai cuvântul meu, spuse ea și adăugă pe un ton ironic: Excelență.

„Touché."

– Minunat.

Potrivit Oliviei, Anabelle terminase până acum două rochii și jumătate. Presupunea că la următoarele optsprezece avea să lucreze, nu glumă, iar asta însemna că Owen urma să aibă timp. Timp să încadreze relația lor într-o categorie ușor de identificat și legitimă. Când trăsura se opri în piață, el spuse:

– În tot acest timp, nu ai să mai pleci din casa mea fără să mă anunți. Dacă vrei să te duci la familia ta, te voi însoți personal.

Ea își miji la el frumoșii ochi cenușii. Fir-ar, probabil că îi citea gândurile – știa ce disperat era s-o țină doar pentru el. Chiar și vizitele acasă la ea îi ofereau un pretext să mai petreacă timp cu ea.

– Îți mulțumesc că m-ai salvat ieri-noapte și m-ai ajutat azi.

– N-a fost mare lucru. Îl trimit pe doctorul meu azi după-amiază s-o consulte pe mama ta.

– Poate ar trebui să-l rogi să vină aici mai întâi și să aibă grijă de brațul tău.

Bună idee! Antebrațul îl durea ca naiba.

– Poate ar trebui să-ți scoți boneta asta oribilă.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare.

Măcar erau din nou pe teren cunoscut, solid.

Trăsura se opri, un valet deschise portiera și Owen coborî. Ploaia torențială se prefăcuse în burniță. Îi întinse o mână lui Anabelle s-o ajute să coboare din trăsură.

– Farmecul tău n-are margini, îi spuse ea cu glas dulce.

El râse pe înfundate.

– Așa mi s-a spus.

În timp ce ea intra în casă, el îi evaluă linia elegantă a gâtului și legănatul plăcut al șoldurilor. Spera să aibă nevoie de foarte multă vreme pentru a face optsprezece rochii.

După câteva ceasuri, Owen strângea din dinți de durere. Avea genul de durere care te face să înjuri și să bei cantități mari de alcool. Nu avea nimic personal împotriva doctorului Loxton, dar Owen nu avea încredere în nici un medic. Loxton folosi o tortură sadică, susținând că probabil are să-i facă bine brațul, scuturând în tot acest timp din capul acoperit cu păr cărunt, nevenindu-i să creadă că, în capitala unei națiuni civilizate ca a lor, puteai întâlni câini sălbăticiți pe stradă. Când își puse jos instrumentele ascuțite de metal și începu în sfârșit să-l bandajeze, Owen își descleștă mâna de pe brațul scaunului și respiră mai regulat.

Loxton era unul dintre rarii doctori pe care nu-i deranja să muncească. Pusese oase fracturate în ghips și cususe răni câtă vreme avea încredere că pacienții respectivi nu intenționau să sufle o vorbă în oraș despre detaliile sângeroase. Firește, nu voia să se știe că făcea câteodată și astfel de treburi nedemne de un gentleman – soția lui fusese prezentată la curte, pentru numele lui Dumnezeu.

Doctorul își dădea cu părerea despre orice, lucru care nu-l deranja pe Owen. În schimb, îl *deranja* să-i asculte părerile, dar suporta aiurelile doctorului, pentru că era cel mai bun.

– Aș vrea să o examinați pe mama... unei servitoare de-ale mele. Owen îi întinse o carte de vizită cu adresa lui Anabelle. Numele mamei este doamna Honeycote. Nu știu multe despre boala ei, dar fiicele ei sunt îngrijorate. Este tratată de doctorul Conwell.

Doctorul își mângâie barba stufoasă.

– Omul de care ai întrebat acum câteva zile? M-am interesat de el. Nu are autorizație de la Royal College.

– Poate e chirurg.

Naiba să-l ia pe Loxton, că strângea prea tare bandajul.

Doctorul pufăi.

– Atunci n-ar trebui să se dea drept doctor. Nici unul dintre colegii mei nu-l cunoaște. Cred că e un șarlatan.

Owen își încleștă pumnul și verifică bandajul în timp ce se gândea că era posibil ca Anabelle să-și dea fiecare bănuț pe care îl câștiga – sau îl storcea de la alții – unui șarlatan.

– Doamna Honeycote e foarte bolnavă. Nu-i spune ce bănuieli ai ei sau fiicei sale, Daphne. Doar fă tot ce poți s-o ajuți și trimite-mi nota cu onorariul.

Doctorul ridică din sprâncenele lui albe și țepoase.

– Ești un pacient generos, Huntford.

– De fapt, sunt un pacient exigent. Ca să-i arate că așa era, mușcă nodul de la bandaj și îl scoase ca o mumie înfuriată. E un bandaj, nu un garou. Mai fă-l o dată.

Mai târziu în acea seară, Anabelle cosea, dar se tot gândea la drumul cu trăsura ducelui. Owen. După ce îl sărutase astăzi în trăsură – al treilea sărut al lor –, începuse să se gândească la el folosind numele de botez, chiar dacă nu putea să îl rostească încă.

Sărutul îl făcuse să-i pară mai puțin intimidant. Vorbea cu ea de parcă era mai mult decât o umilă croitoreasă – de parcă ar vorbi cu o prietenă în care avea încredere.

Lucrurile între ei se complicaseră, într-adevăr, dar ea nu-și făcea iluzii în privința adevăratei naturi a relației lor. Era o servitoare plătită... cu care avea chef să flirteze. Prietenia ce se înfiripase între ei în ultimul timp încurca lucrurile, dar, odată ce o să se achite de datoria față de el, nu avea să-l mai vadă niciodată – dacă

nu cumva mai venea la magazinul doamnei Smallwood pe viitor, cu amanta după el.

Însă îi era îndatorată lui Owen din multe motive. Se oferise s-o ajute pe mama ei, îi cumpărase ochelari noi și o salvase de câinii cei răi. Deși Lista cu Asta Niciodată îi interzicea să se atașeze de el, se simțea obligată să-i ajute pe el și pe surorile lui. Avea să facă tot ce putea ca Rose să nu mai fie așa timidă și să-i apropie mai mult pe frați.

Starea mamei era îngrijorătoare, iar Anabelle abia aștepta vești de la doctorul Loxton. Fiindcă nu avea altceva de făcut decât să aștepte, își petrecu timpul lucrând la o superbă rochie de plimbare pentru Rose. Tocmai se pregătea să coasă un bordaj de catifea la mantaua îmblănită, când ambele surori intrară în atelier.

– Bună seara, zise Anabelle, surprinsă.

Olivia îi zâmbi cu afecțiune.

– Sper că nu te deranjează să stăm cu tine. Eu și Rose ne-am gândit să-ți facem o vizită în timp ce lucrezi – dacă nu te deranjăm prea mult.

– Deloc. Anabelle curăță bancheta de la fereastră de resturile de material și dantelă, apoi le invită pe femei să ia loc. Mă bucur mult că ați venit. Ați vrea să vedeți cum vă vin noile rochii?

Rose scutură din cap și îi dădu încet un cot surorii sale.

– Nu, zise Olivia. Nu de asta am venit. Se jucă puțin cu vârfurile panglicilor roz care serveau drept centură rochiei sale. Am auzit că Owen te-a dus să-ți vezi mama azi-dimineață. N-am știut că e bolnavă. Dacă te putem ajuta cu ceva, trebuie să ne spui. Ne simțim îngrozitor că tu stai aici și trudești la rochii elegante, deși ar trebui să fii lângă mama ta.

Anabelle simți furnicături în nas și ochii îi lăcrimară; puse blana în poală.

– Sunteți amândouă foarte drăguțe. Vă mulțumesc. Generos cum este, fratele vostru s-a oferit să-l trimită pe doctorul lui, dar, sinceră să fiu, nu sunt sigură că o mai poate ajuta ceva.

Rose întinse mâna și o luă pe a lui Anabelle.

– Nu trebuie să spui asta, o dojeni Olivia. Nu-ți pierde speranța. Doctorul Loxton e un om învățat. Are grijă de toate strămătușile noastre.

Anabelle își trase nasul. Așadar, Owen *chiar* avea strămătuși.

– Câte mătuși aveți?

– Paisprezece, spuse Olivia cu mândrie, cu vârste cuprinse între 59 și...

– Optzeci și doi.

Rose bătu din palme încântată.

– De unde știi? întrebă Olivia.

– Fratele tău a pomenit de ele la un moment dat.

Bineînțeles, imediat după aceea le negase existența.

– Chiar așa? întrebă Olivia, puțin mirată. Le iubește la nebunie și nu se jenează de asta.

Ce interesant! Anabelle mări flacăra lămpii cu gaz de pe masă și își potrivi ochelarii înainte să se apuce iar de cusut.

– Fratele vostru pare să vă iubească la nebunie și pe voi două.

– O, da, zise Olivia. Oricum, ne vrea binele. E uneori greu pentru el să-și dea seama că nu mai purtăm codițe și rochii cu șorțulețe. Ne ține foarte din scurt și nu ne spune niciodată nimic.

Anabelle înclină din cap.

– De ce crezi că e așa?

Olivia oftă.

– De când a murit tata, Owen a fost foarte protector. Ar vrea să ne apere de toate lucrurile neplăcute din viață, dar, după cum știi, este imposibil. Sau nu-ți mai trăiești viața. Suferința face parte din viață. Se uită cu melancolie la Rose, apoi continuă: Oricum, credem că, dacă și-ar găsi femeia potrivită cu care să se însoare, ea l-ar ajuta să nu mai fie...

– Așa bățos?

– Exact! Firește, fratele nostru e foarte pretențios când e vorba despre femei. Toată lumea crede că domnișoara Starling va fi fata pe care o va îndrăgi.

Rose se strâmbă de parcă supsese o felie de lămâie.

Olivia se întoarse spre sora ei.

– Nu poți nega că domnișoara Starling e frumoasă. Și are maniere rafinate. Ar fi o excelentă ducesă.

Anabelle încercă să privească obiectiv chestiunea, dar era greu, pentru că simțea o durere în stomac. Dădu vina pe peștele mâncat la cină. Dar era evident că domnișoara Starling fusese crescută ca să fie ducesă – sau cel puțin contesă. *Ea* părea să gândească așa, cu siguranță.

– Fratele vostru pare să țină la ea?

Era o întrebare absurdă. Orice bărbat cu sânge în vene s-ar îndrăgosti de domnișoara Starling.

– E greu de spus, recunoscu Olivia. Owen nu ne ține la curent cu chestiuni din astea. Mă aștept să ne cheme într-o seară în salon și să ne spună că s-a logodit, cam la fel cum ne-ar anunța că și-a cumpărat un cal.

Interesant. Owen voia ca surorile lui să fie mai apropiate de el și ele doreau același lucru de la el.

Îndeosebi Rose părea agitată de această conversație. Anabelle nu-și dădea seama dacă fata avea obiecții cu privire la domnișoara Starling sau respingea ideea ca fratele ei s-o anunțe pe neașteptate că s-a logodit. Oricum, schimbarea subiectului era bine-venită. Se strădui să zâmbească radios.

– Bine atunci. Ce fel de soți credeți c-ar alege ducele pentru voi?

Surorile schimbară o privire pe care Anabelle nu o înțelese.

– Cineva dintr-o familie respectabilă, spuse Olivia.

– Un gentleman vrei să spui?

Anabelle își aminti de zvonul pe care îl redase în biletul prin care cerea bani și se simți ca pe marginea prăpastiei.

– Un gentleman bogat, cu titlu nobiliar, o lămuri Olivia.

Anabelle le zâmbi cu simpatie.

– Nu vi se pare rezonabil? La urma urmei, sunteți surorile unui duce.

Rose o bătu ușurel pe umăr pe Olivia și își puse mâna în dreptul inimii.

Olivia îi explică gestul.

– Rose crede că o fire blândă și plăcută e mai importantă ca bogăția și neamul nobil. Ea crede în iubire.

Anabelle nu se mira că Rose era o fată romantică. În împrejurări diferite, și Anabelle ar fi putut să fie. Dar, la cum stăteau lucrurile, nu mai credea în basme. Îi spuse lui Rose:

– Poate c-o să ai destul noroc să găsești un bărbat care să corespundă atât standardelor ridicate ale fratelui tău, cât și alor tale.

Deși Anabelle voise s-o înveselească pe Rose, umerii roșcatei se lăsară de parcă i s-ar fi... frânt inima.

– Iartă-mă dacă te-am jignit, îi zise Anabelle.

Rose se ridică, zâmbi slab și o atinse pe umăr pe Anabelle, apoi își înclină capul înspre ușă, cu regret.

– Somn ușor, îi spuse Olivia surorii ei. Te vei simți mai bine mâine-dimineață.

Rose ieși ușor, în tăcere, din cameră, lăsând-o pe Anabelle într-o stare deplorabilă.

– Îmi pare rău că am necăjit-o. Ce Dumnezeu am spus?

Olivia nu-i luă în seamă scuza.

– Amândouă am fost un pic prea sensibile în ultimul timp. Nu aveai de unde să știi de...

De ce? Sau de cine? Anabelle aștepta cu nerăbdare ca Olivia să-și termine ideea.

– N-ar trebui să spun mai mult pe această temă.

Anabelle nu-și arătă dezamăgirea.

– Înțeleg.

– Însă ar fi minunat să am pe cineva în care să mă încred și să-i mărturisesc totul. Tu pari așa sigură pe tine – și înțeleaptă pentru o persoană atât de tânără.

Deși Anabelle dorea nespus să afle secretul surorilor, nu se simțea vrednică de încrederea lor, după ce amenințase să publice bârfele îngrozitoare despre Olivia. Și, dacă se gândea mai mult la asta, chiar nu voia să fie în situația neplăcută de a-i ascunde secretul lui Owen.

– Ați putea să vă încredeți oricând în fratele vostru, zise ea.

– Nu, nu. Sigur nu putem. Olivia începu să se învârtă prin încăpere, mușcându-și arătătorul când păși pe covorul Aubusson. Știu că ne putem încrede în tine.

Anabelle își domoli valul de vinovăție ce o năpădise. Dacă Olivia alegea să aibă încredere în ea, nu avea s-o dezamăgească din nou.

– Da, bineînțeles.

Olivia se duse la ușă, o închise fără zgomot și continuă să se învârtă prin cameră.

– Rose își închipuie că e îndrăgostită.

– Păi, asta-i minunat, nu?

– Da. Și nu. Bărbatul pe care-l iubește nu este pe placul fratelui meu.

– Pentru că nu e nobil?

– Și nici bogat, adăugă Olivia.

– Poate că, dacă l-ar cunoaște, fratele tău și-ar schimba părerea. Omul ăsta se poartă frumos cu Rose? O face fericită?

– Charles – așa îl cheamă – o admiră mult pe Rose. Iar ea, când este cu el, parcă e altă persoană. Încrezătoare în forțele ei, sigură pe ea... și da, fericită. Nu știu dacă sora mea va mai vorbi vreodată, dar cred că, dacă o poate ajuta cineva, Charles e acela.

– Poate că, dacă fratele tău vede cu ochii lui ce fericită e Rose cu Charles, va fi mai dispus să accepte ideea unei căsătorii.

Din cine știe ce motiv, Anabelle voia neapărat să creadă că așa ar reacționa ducele.

Olivia își dădu ochii peste cap.

– Am menționat oare că Charles este grăjdarul-șef de la domeniul nostru din provincie? Owen are reguli foarte stricte referitoare la prieteniile cu servitorii. De parcă tocmai îi trecu asta prin minte, întrebă: E un subiect stânjenitor pentru tine? Oricum, eu nu mă gândesc la tine ca la o servitoare, deși cred că asta ești, în sensul strict al cuvântului. Și totuși, ne-am împrietenit, nu?

Anabelle își înghiți un nod din gât.

– Aș spune că da. Și apoi, deși bănuia că răspunsul avea să fie dureros, se simți obligată să pună întrebarea: Care *sunt* regulile fratelui tău cu privire la prieteniile cu servitorii?

– Acestea sunt strict interzise. Cel mai rău este însă că a amenințat să dea afară pe orice membru al personalului pe care îl bănuiește că ar fi implicat într-o asemenea relație. Desigur, e convins că eu sunt cea care se întâlnește pe ascuns cu Charles, când, de fapt, e vorba despre Rose.

Anabelle asimilă noutățile. Era încântată că Rose avea o fire un pic rebelă. Cel puțin ea nu se temea să-și sfideze fratele. Cum putuse cineva cu îndrăzneala ei să rămână complet tăcută aproape trei ani? Îi veni o idee.

– Ai spus că Rose a dispărut de la petrecerea ținută în noaptea dinainte de plecarea mamei tale.

Olivia încuviință din cap.

– Eram speriați să nu fi pățit ceva. Dar, când am găsit-o a doua zi, părea foarte bine, cel puțin din punct de vedere fizic. Doar că nu...

– Poate că, dacă am afla ce s-a întâmplat în acea noapte, am putea s-o ajutăm să-și recapete glasul.

Olivia schiță un zâmbet obosit și ridică din umeri.

– Am întrebat-o. Orice a fost, Rose nu vrea să discute despre asta.

– Poate știe cineva care a fost la acea petrecere. Îți amintești cine a mai luat parte la ea?

– Mama și tata, Owen, eu și Rose... Olivia numără oaspeții pe degete. Lady Fallon, Sir Howard, Lord și Lady Winthrope...

Când auzi ultimul nume, lui Anabelle îi sări inima din piept.

– Ai zis Winthrope? Contele?

– Da. Îl cunoști?

Anabelle nu-l cunoștea personal. Dar știa despre el mai multe decât o bună parte a membrilor înaltei societăți. Și își dorea să nu fi știut.

– Nu, nu-l cunosc pe conte. Știu doar puțin *despre* el.

– Păi, nu-s prea multe de știut. E genul de bărbat înfiorător de plicticos. E aproape complet chel, dar încearcă să o ascundă trăgându-și câteva șuvițe pe creștet. Nu spune prea multe, dar are mereu o expresie încruntată.

– Chiar așa? Amanta contelui îl descrisese cu totul altfel în magazinul de îmbrăcăminte al doamnei Smallwood. Ea făcuse aluzie la bărbăția lui în pat și la pofta sa de a se împerechea cu două în același timp.

Anabelle își reținu un fior.

În acea dimineață crucială și mohorâtă când Owen o prinsese în Hyde Park și o întrebase de alte escrocherii pe care le făcuse... îi ceruse adevărul. Chiar și atunci, știuse că minciuna ce îi ieșise pe gură avea să o obsedeze. Dar nu bănuise niciodată că urma să fie așa nefericită fiindcă înșelase niște oameni.

Se părea că primul ei plan de a șantaja pe cineva se ciocnise – deși era foarte puțin probabil – de un al patrulea.

Capitolul 12

Cu mult înainte de răsăritul soarelui, Anabelle se agită pe salteaua de puf, încurcându-și picioarele prin cearșafurile de mătase. Își spuse că nu era nimic rău în faptul că visase ochii cu pleoape grele ai lui Owen sau mâinile lui mari și calde atingându-i ușor șoldurile și fundul. Fantezii desfrânate – pe care nici nu și le imaginase până atunci – i se desfășurau în minte.

El se strecură în pat în spatele ei, își apăsă pieptul tare ca un zid de spinarea ei și îi șopti numele la ureche. Răsuflarea lui, fierbinte și umedă pe ceafa ei, îi trimise fiori de dorință în brațe și picioare. El își strecură o mână pe sub cămașa ei de noapte, o mângâie pe șold și îi luă în mână un sân. Plăcerea îi radie prin tot trupul înainte să i se cuibărească între picioare, pulsând într-un ritm hipnotic.

Anabelle nu mai voia să se trezească niciodată.

Totuși, când începu să se crape de ziuă, nu mai simți căldura corpului lui Owen și nu-i mai auzi vocea răgușită. Visul cel frumos se retrăsese ca mareea, lăsând-o pe țărm singură și înfrigurată. Închise ochii, disperată să se întoarcă în locul unde se putea

lăsa în voia celor mai puternice dorințe ale ei, unde amenințările cu scandalul și distrugerea nu o mai sufocau.

În schimb, amintiri chinuitoare despre contele de Winthrope îi băteau la ușa conștiinței. Fără tragere de inimă, dădu la o parte plapuma, o porni încet spre lavabou și se dădu cu apă rece pe obraji. Avea puternica senzație că acel conte era într-un fel legat de pierderea bruscă a graiului fetei pe nume Rose. Anabelle își amintea bine tot ce spusese despre conte amanta lui, domnișoara Peckham. Și, dacă era adevărat, nu era de mirare că Rose se condamnase singură la o viață de tăcere.

După ce își uscă fața, Anabelle se uită la imaginea ei neclară din oglindă și se gândi în trecut, la ziua când auzise prima oară de contele de Winthrope. Era și ziua când se simțise tentată pentru prima dată să jecmănească pe cineva.

Domnișoara Peckham și prietena ei intraseră pe ușa magazinului în acea dimineață de decembrie, aducând cu ele o pală de aer rece.

Și un prilej numai bun.

Amintirea acelei zile de acum aproape trei ani avea să fie mereu asociată cu o stare de disconfort fizic. Îi era atât de foame, că și-ar fi vândut sufletul pentru un măr; frigul era așa pătrunzător, că degetele abia puteau să-i țină acul; deznădejdea provocată de boala mamei era atât de profundă, încât Anabelle abia mai putea să respire.

Vremea geroasă îi ținuse pe majoritatea oamenilor acasă, în fața focului plăcut din șemineu, așa că în magazin era nefiresc de liniște. Doamna Smallwood se dusese în spate cu registrele ei, lăsând-o pe Anabelle să se ocupe de magazin. Domnișoara Peckham și prietena ei, domnișoara Devlin, intraseră acolo cu tot felul de solicitări.

– Magazinul modistei este închis, ceea ce-i foarte neplăcut. Aș vrea să faceți asta – domnișoara Peckham trântise o pălărie simplă albă pe tejghea – să arate ca asta de aici. Pusese lângă pălărie un număr mototolit din *The Lady's Magazine*, unde se vedea o femeie putând o pălărie bogat împodobită. Părea să aibă struguri sau fructe de pădure prinse pe o parte, lucru care

îi întorsese lui Anabelle stomacul pe dos, dar încercase să le zâmbească radios clientelor.

– Pot să vă arăt tot felul de podoabe. Avem trandafiri artificiali, rămurele de mirt, hermină, pene de struț, dantelă și catifea în toate culorile. De unde ați vrea să începem?

Domnișoara Peckham zâmbise amuzată.

– N-am nici cea mai vagă idee, dragă. Nu mă pricep la pălării.

Domnișoara Devlin chicotise.

– Dar la neglijeuri...

– Poftim? întrebase Anabelle.

– Nimic, zisese domnișoara Peckham. Vrei să fii așa drăguță să-mi coși ceva pe asta cât timp aștept? O să călăresc prin parc mai târziu – cu un gentleman.

– Ce frumos! spusese Anabelle, deși, sincer vorbind, plimbatul călare în aer liber pe un ger năprasnic numai plăcut nu era. Cred c-ar trebui să vă puneți hermina, ca să vă ferească de răceală. Și poate o panglică albastră pentru contrast, nu?

– E bine, zisese domnișoara Peckham, trăgându-și un scaun. Pe conte nu-l va interesa pălăria mea.

Domnișoara Devlin ridicase dintr-o sprânceană ciudat de arcuită.

– Bărbații nu știu să aprecieze pălăriile. Însă jartierele sunt cu totul altceva.

Anabelle simțise că roșește. Încercase să îndrepte subiectul discuției spre ceva mai puțin riscant.

– Dacă vreți, pot să bordez cu hermină și capișonul.

– Da, dacă termini într-o oră sau așa ceva, zisese domnișoara Peckham.

Domnișoara Devlin îi dăduse coate prietenei sale.

– O eșarfă îmblănită oferă multe posibilități interesante.

Din moment ce femeile păreau chitite să discute despre înclinațiile rușinoase ale contelui și poate despre ale lor, Anabelle zisese:

– O să stați aici ceva vreme, așa că o să pun de-un ceai. Vă rog să mă scuzați.

Intrase într-un suflet în camera din spate și dăduse de doamna Smallwood în drum spre bucătăria minusculă.

– Cum e totul în față, Anabelle? o întrebase pe jumătate absentă proprietara magazinului.

Ochii îi erau aproape încrucișați de la cât se holba la cartea din fața ei.

– Liniște, răspunsese ea. Fac o pălărie pentru domnișoara Peckham.

Anabelle voia să demonstreze că putea să facă față unei asemenea responsabilități. Poate că doamna Smallwood urma să-i mărească puțin leafa; Dumnezeu îi era martor că familia ei avea disperată nevoie de fiecare șiling în plus.

– Draga mea, să-mi spui dacă ai nevoie de ajutor.

– E totul sub control. Anabelle pusese un ibric cu apă pe aragaz și mai luase câteva provizii din camera din spate. Apoi, pregătindu-se să se simtă și mai rușinată, se îndreptase curajoasă spre camera din față.

– ... Nu-i de mirare că a plecat ducesa, spunea domnișoara Peckham. S-a enervat când a auzit de regulile din înalta societate. V-am spus despre petrecerea dată la ea acasă luna trecută?

Domnișoara Devlin își ridică privirea de la unghia la care se tot uita.

– Nu.

– Ne-a invitat pe mine și pe conte în dormitorul ei. Huntford l-ar fi ucis pe Winthrope pe loc dacă ne-ar fi descoperit pe toți trei făcându-ne de cap în patul soției sale. Din câte se pare, *am fost* descoperiți. Acum domnișoara Peckham captase pe deplin atenția prietenei sale. Și pe a lui Anabelle.

Domnișoara Peckham își netezise corsajul mantalei îmblănite și foarte îngrijite și se uitase spre Anabelle, care își făcea de lucru scotocind prin nenumăratele sertare din spatele tejghelei. Amanta contelui ridicase din umeri și își continuase povestea.

– Noi trei ne distram de minune, când am auzit trântindu-se ușa de la dormitorul ducesei. Contele și-a tras pantalonii și și-a scos capul pe hol, dar intrusul se făcuse nevăzut. Ducesa a spus

că probabil fusese slujnica ei, care știa că nu trebuie să sufle o vorbă. L-a convins pe conte să vină înapoi în pat.

– Habar n-aveam că ducesa era așa depravată.

În vocea domnișoarei Devlin se distingea o notă de uimire.

– Este și frumoasă pe deasupra. Nu m-ar fi deranjat să repetăm isprava, dar am auzit bârfe cum că a fugit în Europa.

Anabelle ascultase cu un interes crescut. Conversația femeilor trecuse de la subiecte indecente la lucruri normale și din nou la obscenități, iar magazinul de îmbrăcăminte rămăsese gol. Când terminase în cele din urmă modificările la bonetă și capișon, înălțase cele două articole, ca domnișoara Peckham să se uite cu atenție la ele.

– E bine așa?

Domnișoara Peckham ridicase din sprâncene.

– Arată mai bine decât în *The Lady's Magazine*. Bună treabă, domnișoară...?

– Honeycote.

– Cred că îi voi părea irezistibilă contelui îmbrăcată așa, zisese ea.

Domnișoara Devlin protestase.

– Poate dacă n-ai purta nimic altceva.

Domnișoara Peckham plătise, și Anabelle împachetase totul, recunoscătoare că femeile plecau. Mult mai târziu seara, după ce se întorsese în apartamentul înghețat pentru care plătea chirie și auzise tusea măgărească a mamei, iar apoi deschisese un dulap gol, lui Anabelle îi trecuse un gând prin minte.

Veștile auzite la magazin ar putea fi de folos.

Două zile mai târziu, după ce cântărise toate aspectele și schițase o Listă cu Asta Niciodată, scrisese un bilet de șantaj prin care îi cerea contelui treizeci de lire ca să păstreze secretul referitor la legătura sa amoroasă cu ducesa de Huntford. Acei bani le ajutaseră pe ea, pe mama și pe Daphne să nu moară de foame, așa că nu se gândise niciodată la restul persoanelor care ar fi putut fi afectate de evenimentele din acea seară.

Acum, după atâția ani, era conștientă și i se rupea sufletul. Persoana care intrase din greșeală în dormitorul cu pricina în seara petrecerii fusese fiica de cincisprezece ani a ducesei. Rose.

Anabelle își puse ochelarii. Pistruii de pe nas deveniseră mai vizibili în oglindă. Era prea devreme, așa că singurele persoane treze erau probabil servitorii, motiv pentru care nu se sinchisi să se schimbe de cămașa de noapte sau să își perie coada înainte să se furișeze în camera de lucru și să dea draperiile deoparte ca să lase lumina dimineții să pătrundă. Dacă o lua amețeala când tivea rochia Oliviei, atunci avea să se ducă înapoi în pat să mai tragă un pui de somn.

Dar să tivească feston de-a lungul marginii se dovedi o distragere bine-venită. Atâta timp cât se preocupa să fie cusăturile egale și distanța între semicercuri uniformă, nu prea avea vreme să se îngrijoreze în privința altor lucruri, cum ar fi sănătatea mamei, starea delicată în care era Rose... sau sărutările lui Owen.

Tivise aproape tot, când auzi o bătaie la ușă. Doamne! Nu avea habar cât timp trecuse, dar soarele era deja sus pe cer și era încă în cămașa de noapte. Probabil venise Rose sau Olivia și spera să aducă vești legate de mama ei. Acum știau că era bolnavă, așa că amândouă păreau hotărâte să o ajute. Anabelle puse jos rochia, acul și ața, merse tiptil de-a lungul încăperii în picioarele goale și stătu nemișcată aproape de ușă.

– Cine e? întrebă ea.

Ușa se deschise, și Anabelle făcu un mic pas înapoi ca să nu fie lovită. Owen intră valvârtej în încăpere, părând la fel de mirat ca ea.

– Nu ți-am dat voie să intri, îi zise ea exasperată.

– M-am săturat să aștept. Și aici nu-i dormitor. O măsură cu privirea din cap până în picioare. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ești îmbrăcată așa?

Anabelle se îmbufnă. Părea să o critice mereu pentru felul în care se îmbrăca. Deși, se gândi ea, uitându-se la cămașa de noapte, în dimineața asta chiar avea dreptate.

– Nu mai contează, mormăi el. Se duse într-un colț al camerei de lucru, unde marea parte a mobilei din odaia copilului fusese

adunată ca să facă loc pentru mese. Deschise un cufăr și scoase o pătură pe care i-o puse pe umeri.

Gestul era drăguț, accentuat de dorința care îi clocotea în privire.

– Ce-ți mai face brațul? îl întrebă.

– E bine.

Ce ciudat, se așteptase la o replică ironică. Ceva de genul „încă mai e lipit de umăr".

– Ești sigur? Am ac și ață aici, îl necăji ea.

– Trebuie să vorbim, începu el, arătând spre scaunul de la fereastră. Te rog, hai să ne așezăm!

Comportamentul lui civilizat era destul de alarmant, dar, când îi observă mina îngrijorată, i se ridică părul pe ceafă. Era sigură că avea legătură cu mama și că veștile nu erau bune.

– Ce e? întrebă ea. E legat de mama, nu?

– E bine. Cel puțin asta crede doctorul Loxton. O apucă de brațe, o duse cu blândețe spre banchetă și se așeză lângă ea. A consultat-o ieri-noapte și a vorbit pe îndelete cu sora ta despre tratamentul prescris de Conwell. Mama ta e foarte bolnavă.

– Știu. Își înăbuși lacrimile de frustrare. Poate s-o ajute doctorul Loxton?

– Cred că da. A sfătuit-o pe Daphne să o facă pe mama ta să renunțe la medicație.

– Poftim? Dar e ridicol!

Anabelle se ridică, își dădu pătura de pe umeri și se îndreptă spre camera ei, să se îmbrace. Era evident că trebuia să se ducă acasă și să se îngrijească ea însăși de treburi. Nu avea de gând să stea neputincioasă în timp ce un doctor nebun nu îi mai dădea medicamentul care îi făcea bine mamei. Și o ținea în viață.

– Anabelle. Owen era cu doi pași în spatele ei. Lasă-mă, te rog, să-ți explic.

Se întoarse să se uite la el, cu mâinile proptite în șolduri.

– *Nu poate* să nu mai ia doctoria. Trebuia să o fi văzut cum era înainte. Tușea atât de tare, că mă temeam să nu i se fisureze coastele. Fiecare respirație era un chin și delira de la febră. Nu o mai supun niciodată la așa ceva. N-o s-o fac!

Vocea îi suna strident chiar și în urechile ei. De ce nu o înțelegea?

Ar fi închis ușa, l-ar fi dat afară, dar el o apucă de umeri.

– Poate că doctoria pe care i-a prescris-o doctorul Conwell a ajutat-o la început. Acum nu face altceva decât să o adoarmă. Doza e mult prea puternică. Nu numai că îi scade pofta de mâncare, dar a devenit dependentă.

Anabelle fu copleșită de panică. Își duse mâna la gură ca să nu țipe. Voia să aibă încredere în Owen și era conștientă că nu avea nimic de câștigat dacă o mințea. Poate doar voia să se răzbune pentru tentativa de șantaj. Dar nu credea că el era capabil de așa ceva. Prin materialul subțire al cămășii de noapte, mâinile lui erau calde și puternice. Sprijinul și forța lui o calmară.

– Vrei să-mi spui, zise ea încetișor, că doctoria pe care o ia nu-i face bine, ci mai mult rău? El ezită o fracțiune de secundă.

– Da.

– Atunci... de ce i-o tot prescrie doctorul Conwell?

– Cred că și-a dat seama că, atât timp cât mama ta e bolnavă, vei plăti consultațiile.

Deja toate gândurile i se învălmășeau în minte.

– Nu, e imposibil. Doctorul Conwell mi-a fost recomandat călduros de către domnul Vanders, spițerul nostru.

– Probabil cei doi s-au vorbit să te stoarcă de bani. Din câte știu, Conwell nu are patalama de doctor. Nici măcar nu l-am găsit la adresa unde are cabinetul. Mai mult ca sigur a aflat că îl caut și a părăsit orașul.

Anabelle înlemni. Inima îi bătea tare în piept.

Era încredințată că doctorul Conwell era slaba speranță care o ținea pe mama ei în viață. Își pusese toată încrederea în el și, pe deasupra, riscase tot ce avea – chiar viața – ca să îl plătească. Dacă mama ei nu se mai făcea bine niciodată, avea să-l găsească și să-l strângă de gât cu stetoscopul.

Dar el nu era singurul vinovat. Fusese o proastă pentru că acceptase orbește minciunile îndrugate de el.

– Ești bine? Cred că ar trebui să stai jos. Owen îi luă mâna într-a lui și o duse înapoi la scaunul de lângă fereastră. N-aveai de unde să știi că e un șarlatan. Nu-i vina ta.

Ea clipi și își puse mai bine ochelarii pe nas.

– De unde ai știut că la asta mă gândesc?

– Pentru că, dacă aș fi în locul tău, m-aș gândi exact la asta, îi zise el, zâmbind cu timiditate.

Anabelle își luă ochii de la chipul lui arătos și se uită cu atenție la lumina punctată a soarelui care dansa pe draperii.

– Cred că întrebarea care se impune este cum să o fac pe mama mai bine.

– Într-adevăr. L-am rugat pe doctorul Loxton să treacă pe la ea în fiecare zi și să îi țină sănătatea sub control. Vrea ca Daphne să reducă treptat dozajul și să-i spună mamei tale că trebuie să mănânce măcar puțină ciorbă până mai primește altă pastilă. Loxton crede că se va simți mai bine foarte rapid.

Pronosticul optimist era aproape crud. Anabelle își dorea să fie adevărat, se rugase pentru asta în fiecare zi, dar dorințele și rugăciunile erau zadarnice.

– Are tuberculoză. Dacă pare mai bine, probabil se întâmplă fiindcă boala e în ultimul stadiu. Ar fi nevoie de un miracol ca să-și revină.

Owen îi luă mâinile între ale lui și o obligă să se uite în ochii lui.

– Loxton nu e convins că are tuberculoză. Ar putea să mai dureze puțin până îi pune un diagnostic corect. Dar e posibil să fi avut crup[1] sau scarlatină.

Anabelle se străduia să creadă că mama ei nu avea să moară totuși. Crupul și scarlatina nu erau boli minore, dar erau de preferat tuberculozei. Era prea mult ca să îndrăznească să spere. Își sprijini capul de pieptul lui Owen și izbucni în lacrimi. Nu erau lacrimile acelea drăguțe pe care le varsă o femeie după ce aude o poezie emoționantă, ci suspine îngrozitoare care te răvășesc și te copleșesc când emoțiile sunt prea sfâșietoare pentru altceva.

[1] Afecțiune respiratorie cauzată de o infecție virală a căilor respiratorii superioare. Infecția provoacă inflamarea internă a gâtului. (n.tr.)

Owen nu îi spuse să facă liniște sau să nu mai plângă. Poate că știa că nu i-ar fi făcut deloc bine. Spre cinstea lui, îi scoase ușor ochelarii ca să plângă mai cu foc. Îl înșfăcă de cămașă și suspină până când țesătura de batist era udă de lacrimi. Nu părea să îl deranjeze.

Îi masă spatele și brațele, îi mângâie coada, îi șopti fleacuri care păreau drăguțe, deși nu putea distinge cuvintele din cauza suspinelor ei demne de milă.

Plânse până când trupul îi amorți de oboseală, iar pe urmă își mai trase nasul și sughiță câteva secunde. Când simți în cele din urmă că putea sta în capul oaselor fără să se agațe de el, se ridică și simți imediat lipsa mirosului de scrobeală, dar totodată masculin, a cămășii lui.

Owen scoase o batistă din buzunar și i-o oferi cu un zâmbet cuceritor. Își șterse recunoscătoare fața.

– Nu vreau să-ți dau speranțe prea mari. Îi luă mâinile într-ale lui, făcându-i fluturii din stomac să se agite. Dar doctorul Loxton m-a îngrijit de când eram mic – și pe tata înaintea mea. Aș avea încredere în el – și *am avut* – ca să se îngrijească de surorile mele. Poate reușește să o ajute și pe mama ta.

– Mă simt o proastă că l-am crezut pe Conwell pe cuvânt. Nu știu ce să zic... decât să-ți mulțumesc.

Se uitară unul la altul preț de câteva secunde, fără a vorbi. Degetele lui desenau cu blândețe cercuri în palmele ei, iar dorința o cuprinse. Sfârcurile i se întăriră, și deveni dintr-odată pe deplin conștientă că nu avea corset, cămășuță, nimic sub cămașa subțire de noapte. Și, deși era foarte nesăbuit din partea ei, nu se sinchisi.

Îi plăcea să fie centrul atenției lui și urma să se bucure de asta oricât avea să dureze. Cu o îndrăzneală de care nu se credea capabilă, se ridică pentru a avea fața la același nivel cu al lui, îi luă obrajii aspri în palme și îl sărută.

Nu din recunoștință, nu din obligație sau pentru a dovedi ceva.

Îl sărută pe Owen pur și simplu pentru că... își dorea să o facă.

Capitolul 13

Darts[1]: *(1) Bucată (triunghiulară, trapezoidală) de pânză sau de stofă, folosită ca piesă componentă ori ca adaos pentru a lărgi unele confecții; (2) Săgeată: Obiect ascuțit asemănător cu o suliță, folosită de Cupidon pentru a induce dorința, un comportament prostesc*

Owen își aminti ca prin vis o promisiune pe care și-o făcuse înainte să o caute pe Belle pentru a-i da veștile ce aveau să o neliniștească. Era sigur că promisiunea se referea la un sărut. Sau la lipsa unuia. Asta era. Nu trebuiau să se sărute sub nici o formă.

Nu pentru că se opunea ideii – dimpotrivă.

Dar bănuise că Anabelle avea să fie supărată și nu voia să profite de suferința ei. Numai un ticălos ar încerca să seducă o femeie care tocmai primise asemenea vești importante.

Cuvântul „ticălos" i se părea o descriere potrivită pentru el. În apărarea lui, ea începuse... iar trupului său i se păru o idee de o importanță capitală.

Când îi gustase sarea lacrimilor de pe obraji și buze, își dori să îi facă durerea să dispară. Deși avea ochii umflați și fața trandafirie, era incredibil de irezistibilă. Nu își închipuia că își arăta această parte vulnerabilă prea des, dar o făcuse pentru el, iar Owen se simțea ciudat de umil.

Îi venise mai greu decât crezuse să îi spună lui Belle că fusese trasă pe sfoară. *N-ar fi trebuit* să fie. Până la urmă, mama ei avea să primească o îngrijire adecvată acum și urma să se pună pe picioare. Dar familia lui Belle însemna totul pentru ea, și, oricât de ridicol părea, credea că o dezamăgise. Owen văzuse asta în groaza și-n furia de pe chipul ei. Văzuse cum dintr-o femeie care se ținea

[1] Termen care înseamnă și „lance, suliță, săgeată", dar și bucată de material folosită ca adăugire. În limba română nu există un cuvânt similar. (n.red.)

mândră și dreaptă, acum avea umerii lăsați, de parcă se simțea înfrântă.

Și voia să o facă să se simtă din nou bine, să îi aducă aminte că nu era doar fiică, soră sau croitoreasă. Era toate acestea și mai mult – o femeie tânără și plină de viață, cu visuri și dorințe proprii.

Voia să i le îndeplinească pe toate.

Trupul ei micuț se lipea de el, tentându-i și torturându-i simțurile. Limba îi necăjea colțul gurii, și, pentru câteva momente, Owen se gândi să o rezeme de pernele moi de la geam și să o seducă până avea să îl implore să o pătrundă – la naiba cu promisiunile onorabile! La vederea sfârcurilor ei întărite, își dorea să îi posede fiecare centimetru până când avea să îi strige numele.

– Owen, murmură ea.

În sfârșit îi spusese pe nume. Nu „Excelență" sau „Huntford", ci *Owen*.

O sărută ultima oară mai îndelung, înainte să se retragă.

– Ești așa frumoasă, îi zise el, dându-i deoparte câteva fire de păr de pe față, că uit de mine. Nu știi cât de mult te doresc.

Ea roși.

– Îmi place să te sărut.

Din moment ce conversația pe care o purtau acum nu îl făcea să o dorească mai puțin, trebuia să acționeze inteligent și să stea mai departe de ea. Se ridică, își trecu o mână prin păr și se duse la globul vechi de pe raftul unde îl lăsase cu zeci de ani în urmă. Îl învârti și trecu cu degetele peste oceane și continente, până se opri.

– Anabelle, mai trebuie să-ți spun ceva. Când îi văzu expresia deznădăjduită de pe chip, adăugă grăbit: Cred că vei fi încântată.

Părea neîncrezătoare, dar zâmbi curajos.

– Date fiind împrejurările, zise el, aș sugera să modificăm înțelegerea noastră.

– Nu pricep. El ridică din umeri, încercând în van să pară degajat, deși nu se simțea deloc așa. Sunt sigur că ți-ai dori să fii cu mama ta acum și, deși Olivia și Rose vor fi tare dezamăgite,

pot să pun pe altcineva să le facă rochiile. Dacă vrei să pleci, ești liberă.

Își ținu răsuflarea și așteptă răspunsul ei. Sperase să se poată bucura de prezența ei măcar trei luni, dar era egoist din partea lui. Știa de multă vreme că nu prezenta o amenințare publică, și totuși își dorise să rămână. Ca să îl ajute să își înțeleagă surorile. Ca să îl provoace când se comporta urât. Ca să însenineze toată casa aia afurisită.

Dar nu putea să o țină ca pe o prizonieră. Învârti din nou globul.

Ea își mușcă buza inferioară.

– Îmi ștergi datoria?

Suna atât de categoric.

– Da.

– Ești foarte generos... dar nu te pot lăsa să faci asta.

– Deja am făcut-o.

– Îți datorez prea mult. N-ar fi corect după câte ai făcut pentru mine și pentru familia mea. Știu că nu voi putea să îți dau vreodată toți banii – asta dacă nu aflu că sunt moștenitoarea unei averi uitate de multă vreme.

– Am înțeles. Dar, dacă devii moștenitoare, o să vin să-mi iau datoria. Cu dobândă.

– Mi se pare rezonabil, zise ea cu seriozitate.

O tachina, pentru numele lui Dumnezeu!

– Anabelle, nu mai ai nici o datorie.

Ea veni spre el și își puse palma pe glob, oprindu-l.

– Nu accept milă.

El pufni. Nu se putu abține.

– Ai fost dispusă să mă șantajezi pentru bani. Cum te poți opune unei sume de bani?

Ochii ei cenușii îl fulgerară, iar el află răspunsul. Din mândrie.

– Am făcut o înțelegere și intenționez să mă țin de ea. Măcar atât să fac.

Stătea așa aproape, că simțea mirosul săpunului cu care se spălase pe păr – aromă dulce de citrice –, iar mâna îi era lângă a lui, undeva aproape de Polul Nord.

– Prea bine. Reuși să vorbească pe un ton degajat, de parcă nu îi păsa defel.

Îi spusese răspicat că se ținea de înțelegere doar din obligație, dar măcar știa că nu avea să dispară complet din viața lui. Nu încă. Expiră, îi luă mâna de pe glob și i-o ținu cu blândețe într-a ei. Mai avea să îi ofere o alternativă.

– Dacă vrei să te întorci acasă și să fii cu familia ta, ești liberă. Poți lucra din apartamentul tău sau din magazinul doamnei Smallwood ca să termini garderobele Oliviei și ale lui Rose și să îți respecți angajamentul.

Își ținu răsuflarea și așteptă răspunsul ei.

Ea îi dădu drumul la mână și se învârti prin cameră, oprindu-se când și când să inspecteze diferite obiecte. Diafană în cămașa ei de noapte de culoare deschisă, își trecu degetele peste materialul pus pe mese, peste fundele întinse pe un birou vechi și peste o riglă care se sprijinea de scaunul de la geam. După ce dădu în cele din urmă roată încăperii și veni din nou în fața lui, îl întrebă:

– Ai vrea să plec?

– Nu.

Anabelle își mușcă vârful degetului arătător.

– N-aș prea putea s-o ajut pe mama de acasă și știu că doctorul Loxton o îngrijește foarte bine. Daphne mă poate ține la curent cu progresele pe care le face, așa că... aș vrea să rămân.

– Da? Îndrăznea să creadă că el era motivul. Sau măcar *un* motiv.

– Camera asta e așa spațioasă și luminoasă și am aici tot ce îmi e necesar. Dacă aș lucra la magazin, clienții și alte proiecte mi-ar distrage atenția. Mi-ar lua un an să termin ce am de făcut. Dacă rămân, o să pot termina rochiile mai repede și să discut cu Rose și Olivia oricând am nevoie.

– Atunci așa rămâne. Vei sta aici, spuse el repede, înainte ca ea să se răzgândească. Îl zgândărea puțin gândul că Anabelle stătea din motive de comoditate și nu pentru că i-ar fi dor de el, dar măcar nu pleca. Îți poți vizita mama și sora oricând dorești.

Ea radia toată.

– Mulțumesc, Owen.

– Însă *nu* vei merge acolo neînsoțită, punctă el cu asprime în voce.

– Dar sunt obișnuită să merg zi de zi singură la magazinul de rochii. Îți promit că nu mai încerc să le vizitez seara.

– Asta mă liniștește, îi zise el pe un ton prefăcut. Trebuie să-mi dai cuvântul că nu te vei duce nicăieri neînsoțită, nici măcar acasă. Poți să iei un valet cu tine sau, dacă suporți, chiar pe mine.

Ea deschise gura să protesteze, dar apoi se opri.

– M-ai duce pe jos până acasă?

– Aș prefera să luăm trăsura. Dar da, așa e.

– Sunt sigură că ai treburi mai importante de făcut.

– Nu chiar.

Adevărul e că abia dacă apuca să citească un ziar, dar pentru ea își făcea timp.

– Aș vrea s-o vizitez pe mama în după-amiaza asta, îi zise ea cu timiditate. Doar să văd cum se simte fără doctorie. Dar nu e nevoie să-ți schimbi programul. Aș putea să-l rog pe Roger sau pe alt va...

– Ce spui de ora patru?

Ea clipi.

– Ar fi minunat. Mulțumesc.

– Ne vedem atunci. Făcu o plecăciune scurtă și se întoarse să plece. Dacă mai zăbovea un minut singur cu ea în acea cameră, avea să închidă ușa, să-i dea jos cămașa de noapte și să-i arate că între ei era mai mult decât o relație de afaceri. Era mai mult decât angajata lui, iar relația cu el – mai mult decât o înțelegere care trebuia îndeplinită.

Însă avea nevoie de un prilej pentru a-i dovedi.

Mult mai târziu în acea seară, după ce mai toți ai casei erau în pat și visau de ore întregi, Anabelle era din nou în camera de lucru. Una din mânecile rochiei pe care o făcea pentru Rose se dovedise mai bufantă decât cealaltă și se hotărâse că singurul mod prin care putea să îndrepte situația era să descoasă mâneca

de tot și să o ia de la capăt. Evident că repararea greșelilor o supăra peste măsură.

Dar, pe când tăia cu grijă firele de-a lungul cusăturii de la umăr, se simțea ciudat de mulțumită.

Îi plăcea sentimentul de liniște al nopții – cerul de culoarea cernelii se vedea pe fereastră, tăcerea care se lăsase peste casă era ca o pătură caldă, iar singurătatea îi dădea frâu liber imaginației. Se gândise la Owen toată seara. Știa că era prostesc să viseze cu ochii deschiși la el, dar nu se putea abține. Să visezi era mai puțin periculos decât să pui ceva la cale, iar ziua fusese prea încântătoare ca să o dea uitării, așa cum ar fi făcut cu o pereche de ciorapi rupți.

Owen o dusese acasă să-și viziteze rudele, după cum îi promisese, și fusese galant de la început până la sfârșit. După ce parcurseseră drumul cu trăsura, o surprinsese când venise cu ea sus. Stătuse liniștit în salon cât timp ea sporovăise cu Daphne în camera mamei, așteptând să se trezească. Apoi, Anabelle îl adusese pe Owen în dormitor și îl prezentase. Mama tot spunea că avea vedenii dacă un duce în carne și oase – și pe deasupra arătos – se găsea la ea în dormitor. Owen râsese relaxat și îi dăduse mamei un buchet superb. Zâmbetul de pe chip îi topise inima lui Anabelle precum untul într-o tigaie caldă.

Nu se mai sărutaseră din acea dimineață, dar avuseseră câteva momente de... nechibzuință. Oricât de rușinată era să recunoască – chiar și în sinea ei –, Owen îi făcea inima să bată mai tare fără să spună o vorbă. Tot ce trebuia era să se uite fix la ea, să o cuprindă în brațe sau să îi zâmbească ironic când nu se uita nimeni.

Deși era hotărâtă ca relația lor să fie strict profesională, nu putea nega că lucrurile se cam complicaseră. Nu se amăgea cu gândul că avea să îi ceară mâna – numai ideea că un duce ar curta o croitoreasă era de tot râsul. Și totuși, nedreptatea aceasta o făcea să își dorească să țipe. Sau să facă țăndări o vază din porțelan. De ce era mai puțin vrednică de iubirea lui Owen decât o lady cu educație aleasă? Poate nu se simțea în largul ei în compania lorzilor și a doamnelor, dar avea maniere alese, ceea ce nu putea spune despre domnișoara Starling.

Anabelle își trase nasul și se șterse la ochi. Furia și tristețea mușcau din ea ca un șobolan care roade o funie. Nu trebuia să lase durerea să o macine și să transforme relația cu Owen în ceva putred și respingător. Mai degrabă să se bucure încă puțin de pacea obținută cu greu – și de un sărut ocazional.

Scosese mâneca cu probleme și se pregătea să o facă mai puțin bufantă, când auzi ceva pe holul din fața camerei de lucru. Erau pași.

Încetă să mai respire. Din fericire, era îmbrăcată. După vizita neașteptată a lui Owen din acea dimineață, trăsese concluzia că nu era bine să lucreze în cămașă de noapte. Rochia ei simplă de culoare galbenă era destul de confortabilă, și boneta obișnuită împiedica să-i cadă fire de păr în ochi când muncea. Singura concesie pe care o făcuse, dat fiind că era târziu – sau mai degrabă devreme – fusese să-și dea jos pantofii.

Acum și-i puse. Și își pișcă obrajii ca să aibă mai multă culoare.

Auzise că Owen urma să meargă la un bal în seara aceasta, dar poate se...

– Anabelle? șopti Olivia prin ușa întredeschisă a camerei copiilor. Mai lucrezi?

Se duse grăbită spre ușă, încercând să își tempereze dezamăgirea și uitându-se din mers la pendulă.

– Da, zise ea, făcându-i semn Oliviei să intre. Rose apăru pe vârfuri în spatele ei. Ambele fete aveau cămășile de noapte. Ce faceți treze la ora asta?

– N-am putut dormi, recunoscu Olivia, zâmbind viclean. Așa că m-am dus să văd ce face Rose, și era și ea trează. Rose își dădu ochii peste cap și Olivia adăugă cu repeziciune: Ei bine, avea un somn așa ușor, că parcă nici nu dormea. Am hotărât să ne furișăm până jos la bucătărie și să ne facem o gustare. Când am văzut că e lumină la tine, am zis să facem un ocol. Hai să mergem!

– Poftim? Anabelle se uită peste umăr la rochia cu o singură mânecă – o priveliște absolut jenantă. O, nu! Mă chinui să repar o...

Rose o înșfăcă pe Anabelle de antebraț și o trase cu putere după ea, înaintând pe hol. Pentru o fată tăcută și potolită, Rose era tare

puternică. Anabelle se împiedică puțin când ajunseră într-un colț întunecat, și Olivia chicoti.

– Faceți des asta? întrebă în șoaptă Anabelle în vreme ce coborau scările.

– Mai des decât știe Owen.

Olivia le conduse spre bucătărie și, când intrară în camera întunecată unde încă mirosea a tocăniță de legume, Anabelle își dădu seama că-i era într-adevăr foame.

Rose aprinse o lumânare acoperită de ceară într-un suport vechi și o puse pe masa rezistentă din bucătărie. Oalele de cupru străluceau deasupra sitei, un ceainic se bălăbănea deasupra căminului, iar șorțuri albe și curate atârnau în cuie lângă ușă. Nu se zăreau tablouri mari sau tacâmuri placate cu argint, slavă cerului. Fiecare obiect din încăpere era, din fericire, cât se poate de util. Lui Anabelle i se părea potrivit așa.

Se așeză pe o băncuță lângă masă și se uită cum Olivia și Rose scotoceau prin cămară și pe rafturi. Se întoarseră cu bucăți apetisante de brânză, struguri și afine, pe lângă felurite prăjituri delicioase rămase de la ceaiul din acea după-amiază, toate așezate de-a valma pe un platou mare. Olivia puse mâncarea în mijlocul mesei și turnă cantități generoase de vin în trei pahare.

– Asta ar trebui să ne ajute să dormim, zise ea, umplând ultimul pahar.

Entuziasmul fetelor era molipsitor. Singura persoană care ar fi putut face acea escapadă străsnică ar fi fost Daphne. Le-ar îndrăgi pe Olivia și pe Rose – și desigur că și fetele ar simți la fel; toată lumea o găsea minunată. Lui Owen i se păruse încântătoare fără să se simtă câtuși de puțin vrăjit de ea. Anabelle oftă mulțumită.

Surorile se așezară în fața ei pe băncuță, dar, pe când ea și Olivia se întinseră după o bucată de mâncare din farfurie, Rose le dădu peste mână și ridică paharul cu vin.

– De ce nu m-am gândit la asta? spuse Olivia. Trebuie să ținem un toast. Anabelle, vrei să ne faci onoarea?

Se gândi la firea bună și blândă a fetelor și la tot ce îndurașeră. Mama lor le abandonase, sinuciderea tatălui le frânsese inima, iar lumea bună nu le aprecia.

– Da. Anabelle ridică paharul. Să bem în cinstea celor care ne-au tras de păr și l-au împletit noaptea în cozi, celor care au împrumutat rochiile noastre, iar noi am făcut la fel cu ale lor, celor care ne-au citit jurnalele și ne-au ținut secretele. Pentru surori.

– Pentru surori! zise Olivia, ciocnind paharul cu Anabelle.

Rose o atinse pe Olivia pe umăr, își duse o mână la piept și arătă spre Anabelle.

– Așa e, zise Olivia. Pentru surori *și* surori de suflet.

Anabelle simțea că o înțepau ochii și, temându-se că avea s-o podidească plânsul, luă o gură de vin și zâmbi radios.

– Sunt lihnită. Mâncăm?

– Fiecare femeie pentru ea, anunță Olivia și își băgă o bucată foarte mare de brânză în gură.

Rose era un pic mai timidă, dar nu ezită să atace direct dulciurile. Anabelle îi urmă exemplul, gustând din tarte și plăcințele. În scurt timp devoraseră tot de pe platou. Rămaseră doar firimituri. Anabelle își simți pleoapele grele, dar o bucura așa mult compania fetelor, încât continuă să bea vin și să sporovăiască. Când ajunseră în cele din urmă să discute despre Owen, ceea ce își și dorea, se strădui să nu pară prea interesată.

Dar sorbea fiecare cuvințel.

– În seara asta e la balul dat de Milford, zise Olivia. Domnișoara Starling a pomenit de el când am văzut-o ieri la seara de muzică. A fost drăguță și s-a așezat lângă mine și Rose. Cred că avea o duzină de admiratori care încercau să-i intre pe sub piele. Dar i-a descurajat pe toți – pe un ton politicos, desigur. Mi-aș dori să am măcar o mică parte din frumusețea și farmecul ei.

Anabelle voia să îi spună Oliviei că domnișoara Starling nu era de fapt o prietenă bună și că se folosea de ea și de Rose ca să pună mâna pe Owen, dar se temea că Olivia ar fi îndurerată să audă așa ceva. În schimb, Anabelle se legă de celălalt comentariu al Oliviei.

– Ești la fel de frumoasă ca domnișoara Starling. Chiar mai frumoasă dacă mă întrebi pe mine.

Olivia izbucni în hohote de râs, suficient de tare cât să trezească servitorii. Rose își duse un deget la buze ca să o facă pe sora ei să tacă.

Anabelle se simți insultată de scepticismul Oliviei. Mereu avusese ochi pentru lucruri frumoase, motiv pentru care și era o creatoare de rochii așa talentată. Vedea potențialul în materiale, podoabe și oameni.

– Nu mă crezi?

– Domnișoara Starling e un diamant pur, zise Olivia. Eu sunt o bijuterie ieftină.

Rose se încruntă și scutură din cap. Măcar ea era de partea lui Anabelle.

Slobodă la gură datorită vinului, Anabelle zise:

– Domnișoara Starling e ca trena și penele grele pe care trebuie să le porți când te duci la curtea regală să o întâlnești pe regină. Tu ești rochia fascinantă de mătase făcută ca să fie învârtită în jurul sălii de bal, scăldată în lumina lumânărilor.

Olivia chiar roși.

– Mi-a plăcut partea cu învârtitul. Voi încerca să-mi amintesc descrierea ta drăguță data viitoare când mă voi mai împiedica. Acum spune-mi ce gen de rochie e Rose?

Anabelle se gândi o clipă.

– Rose este o rochie de vară ușoară și strălucitoare făcută special pentru a umbla după fluturi pe o pajiște.

Rose zâmbi, iar Olivia oftă fericită.

– Ei bine, se pare că domnișoara Starling va deveni cumnata noastră, zise Olivia. Eu, una, n-aș putea fi mai încântată.

Lui Anabelle îi bătea inima gata să îi spargă pieptul.

– De ce spui asta? Cum de ești așa sigură?

Olivia veni mai aproape de ea, de parcă era pe cale să îi spună ceva deocheat.

– Ieri mi-a zis Owen că a sosit vremea să-și facă datoria și să se însoare. Când l-am întrebat dacă i-a captat cineva interesul, s-a uitat la mine cu o privire întunecată și dezgustată și mi-a zis că probabil va face cum ar fi vrut tatăl lui și se va însura din obligație cu domnișoara Starling. Tata și domnul Starling erau destul

de buni prieteni înainte... Oricum, Owen a spus că însurătoarea cu domnișoara Starling ar fi pasul cel mai avantajos.

– Ce romantic!

Anabelle dădu pe gât paharul cu vin și înghiți ultima picătură.

Olivia chicoti, apoi tăcu. Ea și Rose se concentrau pe ceva aflat în spatele lui Anabelle.

Și apoi fata *înțelese*.

– Ce-i romantic?

Vocea profundă și catifelată a lui Owen o făcu să se înfioare.

Se întoarse și îl văzu sprijinindu-se cu nonșalanță de ușă. Avea părul răvășit, iar cămașa îi ieșea într-o parte. Anabelle nu știa să fi fost vreodată mai arătos ca acum.

– Ei bine? spuse el, uitându-se urât la ea. Sau poate se uita urât la boneta ei.

Oricum, Anabelle nu avea de gând să îi răspundă la întrebare.

Însă Olivia își găsi glasul.

– A, vorbeam și noi ca fetele. Cum a fost la bal?

– Minunat. Se așeză pe banchetă lângă Anabelle și se uită la paharul ei gol de vin. De ce stați toate trei în bucătărie la ora asta a dimineții?

Ea simți o urmă de reproș în tonul lui.

– Poate că din același motiv ca tine, zise Olivia. Să-ți pregătesc o gustare?

El ridică din sprâncene și se uită la platoul gol din mijlocul mesei.

– A mai rămas ceva?

– O, sunt sigură că mai găsesc o bucată uscată de pâine. Olivia se ridică de pe banchetă, dar Rose îi făcu semn să stea acolo și se duse ea însăși la cămară.

– Așadar, spune-mi, îl rugă ea încântată, cu ce doamne ai dansat în seara asta?

– Dacă ești așa curioasă, ar fi trebuit să vii.

– Owen!

Olivia îi aruncă lui Anabelle o privire tăioasă.

– Scuze, zise el. Dacă ești *al naibii* de curioasă.

Olivia își dădu ochii peste cap.

– Iartă-l pe fratele meu, îi zise ea lui Anabelle. Mă tem că este foarte cătrănit.

El mormăi, dar nu negă. Poate că de aceea părea chiar mai atrăgător decât de obicei. Deşi nu i se putea pune la îndoială farmecul, de data asta nu avea situaţia sub control.

Sora lui încercă să îl mai descoasă.

– Dacă îmi spui cu cine ai dansat, îţi aduc un pahar cu coniac.

Lui Anabelle nu i se părea o idee bună să îl ademenească oferindu-i şi mai multă băutură, dar trebuia să admită că era şi ea tare curioasă ce partenere de dans avusese. I se părea că se purta ca o persoană înfometată care întreba ce conţine fiecare fel de mâncare de la un festin. Ar fi groaznic, dar măcar ar şti ce ratase.

– Cu Lady Portman, cu domnişoara Morley şi cu domnişoara Starling. Pe bufetul din biroul meu e o carafă.

– De câte ori cu fiecare? insistă Olivia.

– O dată cu prima, o dată cu a doua şi de două ori cu ultima. Nu te zgârci când torni.

Olivia îşi dădu peste umăr coada castanie şi groasă şi oftă când se ridică de la masă.

– Să te porţi frumos cât sunt plecată.

Imediat ce părăsi bucătăria, Owen se întinse pe sub masă şi îi strânse mâna lui Anabelle.

– Mi-a fost dor de tine, îi şopti el pe un ton răguşit.

Ea se înroşi. Deşi îşi dorea nespus să îl creadă, se îndoia că se gândise la ea în timp ce bea şampanie şi învârtea femei superbe pe ringul de dans al balului.

– N-ai pierdut nimic. N-a fost o seară plină de peripeţii în camera de lucru.

– Nu? Se apropie de ea, iar respiraţia caldă îi gâdilă urechea. *Ar fi putut* fi incitant.

Ea îşi muşcă buza inferioară şi încercă să se tragă mai departe de el pe băncuţă. Tachinarea lui era o tortură deosebită.

– Nu acum.

Nu voia să îi dea drumul la mână. În schimb, îi trasă cerculeţe pe încheietură.

– Dar când?

– Nu ştiu.

– M-am gândit la tine toată noaptea. Spune-mi când.

Anabelle încercă să îşi dea seama unde era Rose. Uşa de la cămară era încă deschisă.

– Mai târziu.

– Bine. Vin într-o oră la camera de lucru.

Deschise gura să îi spună că nu trebuia sub nici o formă să se aventureze în capătul ei de coridor, dar tocmai atunci Rose se întoarse cu gustarea lui Owen. Anabelle îl lovi în picior – cu putere –, nu înainte ca Rose să vadă cu privirea ei ageră mâinile lor împreunate sub masă. Puse cu grijă farfuria pe masă, se aşeză şi zâmbi ca o pisicuţă care primea o farfurie cu lapte cald.

Anabelle se ridică iute de pe băncuţă.

– A fost minunat, îi zise lui Rose. Dar mi-e teamă că trebuie să mă duc la culcare. Înghiţi în sec şi se întoarse spre Owen. Cum o mai mânca mâna să îi şteargă zâmbetul viclean de pe faţă! Noapte bună... – nu-şi putea închipui cum avea să scoată acele cuvinte –, Excelenţă.

Capitolul 14

Anabelle o zbughi din bucătărie şi pe hol aproape se izbi de Olivia, care se întorcea cu coniacul lui Owen.

– Unde te duci? o strigă Olivia.

– În pat. Mulţumesc pentru o seară minunată. Anabelle era deja la jumătatea scărilor. Ne vedem mâine. Când ajunse în camera ei, închise uşa, îşi dădu pe faţă cu apă rece şi trase de câteva ori adânc aer în piept.

Owen nu ar risca să vină în camera de lucru când se crăpa de ziuă.

Sau poate că da?

Deşi era istovită, era sigură că nu avea să poată dormi, însă făcu un efort să îşi pună cămaşa de noapte, să îşi pieptene părul,

să îl împletească și să se bage în pat. Dacă venea la ea, avea să se prefacă adormită.

Jumătate de oră mai târziu, le auzi pe fete târșâindu-și picioarele sus pe scări și ducându-se în camerele lor. Mai trecu jumătate de oră. Poate nu mai venea deloc.

Poate că discuția lor de dinainte i se păruse un flirt drăguț și nu urma să-și mai aducă aminte de asta a doua zi. Ignorând junghiul de dezamăgire pe care îl simțea, își umflă perna, se puse pe o parte și închise ochii. Slavă cerului că avusese bunul-simț să se ducă la el în pat și să stea departe de ea. Nimic bun nu putea ieși din complimentele lui lingușitoare și din sărutările care îi înmuiau genunchii. Dacă se tot gândea la umerii lați ai ducelui și la ochii lui arzători, nu avea să-și îndeplinească sarcina: să se achite de datorie ca să se poată întoarce acasă.

Pentru a adormi, începu să numere cusături în minte – cele simple și plictisitoare care tot mergeau în cerc. Respirația i se încetini, vinul îi relaxă trupul și somnul o îmbia.

Bătaia ușoară în ușă o făcu aproape să tresalte.

– Belle.

Inima îi bătu prostește în piept la auzul vocii lui. Din fericire, era în camera de lucru, nu pe hol, unde puteau să îl audă surorile lui. Își acoperi capul cu perne și își aminti de plan. „Fă abstracție de bătăile în ușă. Prefă-te că dormi."

Dar următoarea bătaie veni mai zgomotoasă.

– Anabelle, știu că nu dormi.

Nu avea de unde să știe. Își afundă capul și mai mult în pernă și fredonă încetișor ca să îi acopere vocea.

Când zgomotul se transformă în bubuit, se dădu jos din pat, o zbughi spre ușă și o deschise.

– Vrei să trezești pe toată lumea?

– Doar pe tine. Zâmbetul lui copilăros reuși să o mai îmbuneze. Zeus ar trebui să arunce cu fulgere ca să se trezească surorile mele, iar personalul s-a retras de mult. Nu ți-aș pune niciodată în primejdie reputația. Blânda sinceritate a tonului său îi încălzi sufletul. Acum, zise el cu viclenie, hai la joacă.

Scutură ferm din cap.

– Nu pot.

– Vrei să intru eu?

– Nu! Închise ușa și lăsă doar o crăpătură prin care îi spuse: Trebuie să muncesc mâine, și, dat fiind că ești duce, ai și tu responsabilități. Du-te la culcare.

– Știi care e problema ta?

Cum îndrăznea să sugereze că ea avea probleme?

– Ia spune-mi!

– Muncești prea din greu. Își întinse mâna prin crăpătură și o trase în joacă de mânecă. Vino cu mine! Vreau să-ți arăt ceva. În ochi îi juca un licăr pervers, iar lumina lumânărilor strălucea în camera de lucru din spatele lui.

– Ce-ai făcut? Te rog spune-mi că nu ai mutat panourile puse pe masa mare sau că ai atins materialul de pe raft, pentru că așa l-am aranjat și...

– Ai încredere în mine! El deschise ușa cu blândețe, dar cu putere, și o trase în camera de lucru.

Numai că nu mai arăta a cameră de lucru.

Pătura moale pe care i-o pusese în jurul umerilor în dimineața anterioară fusese întinsă în mijlocul podelei. Un candelabru mare stătea pe o stivă de atlase într-o parte, iar perne de la scaunul de la fereastră erau întinse în jurul păturii. Fără ochelari, toată camera i se părea neclară, ca într-un vis. Fereastra era deschisă, iar aerul era îndulcit de mirosul de iarbă și caprifoi. Afară, frunzele foșneau, insectele zumzăiau, și câte o pasăre ciripea normal și liniștitor.

Lui Anabelle i se tăie răsuflarea. Făcuse asta pentru ea.

– Vezi? N-am deranjat nimic! îi zise el cu mândrie.

– De ce ai făcut așa ceva?

O duse la pătură.

– Stai jos, și o să-ți arăt.

Deși era bănuitoare, făcu întocmai și își târșâi picioarele goale pe sub tivul cămășii de noapte. Owen își dădu jos sacoul; jiletca de un verde-închis nu era încheiată, așa că se vedea o cămașă albă nescoasă din pantaloni. Se așeză în spatele ei, atât de aproape, că respirația lui caldă îi mângâia gâtul.

– Am observat că eşti mereu prizonieră în camera asta muncind, zise el, punându-şi mâinile pe umerii ei. Petreci prea mult timp aplecată asupra rochiilor de bal. Şi nu ai prea mult timp să le porţi.

Anabelle îşi înăbuşi un hohot de râs. Croitoresele nu aveau rochii de bal – trebuia să ştie asta.

– Când eram la bal mai devreme, îmi doream să fii cu mine. Mi te închipuiam într-o rochie din mătase albastră, cu cosiţele castanii revărsate pe umeri şi cu ochii tăi cenuşii strălucind. Toţi bărbaţii ar fi dorit să dansezi cu ei, Belle, dar eu *aş fi* fost singurul care te ţine şi te învârte pe ringul de dans.

Ce ridicol! Deschise gura să-i spună asta, dar...

Vai de mine! Îi masa încetişor cu degetele muşchii încordaţi de sub gât şi din jurul umerilor, cu suficientă putere pentru a-i uşura tensiunea, dar fără a-i provoca durere.

Cu ochii închişi, umerii i se relaxară, şi capul îi căzu în faţă. Era ca în paradis.

El se ocupă de fiecare parte a corpului care tânjea după atenţie. Îşi dorea doar să-i mângâie gâtul şi capul, şi asta şi făcu. Apoi îşi zise că ar fi drăguţ dacă i-ar masa coloana, şi asta se întâmplă. Stăruia în locurile sensibile, cum ar fi la şale şi la ceafă.

– Desfă asta, îi şopti el, trăgând de gâtul cămăşii de noapte.

Ea făcu întocmai, de parcă era vrăjită. Aerul rece îi mângâia umerii goi, iar ea tremura, tânjind după atingerea mâinilor lui pe pielea ei.

– Doamne, Belle! Îi atinse uşor cu degetele gâtul şi umerii, iar cu gura urmă acelaşi drum umed şi cald.

Ea era tot mai vrăjită.

– Desfă-ţi coada, îi şopti el cu buzele lipite de pielea ei.

Anabelle făcu întocmai, pentru a-şi prelungi plăcerea. Funda se desfăcu uşor, şi îşi trecu mâinile prin părul împletit până când acesta se revărsă în valuri.

Owen îşi îngropă faţa în el, trăgând adânc aer în piept.

– Miroşi bine. Aş vrea să ai mereu părul aşa.

Ea chicoti.

– Şi eu care credeam că-ţi place boneta.

– Îmi place s-o dau jos.

– Aha.

Îi dădu părul pe după gât şi continuă să îi maseze spatele. Degetele lui treceau peste materialul subţire al cămăşii de noapte, peste umeri, în jos pe braţe, sus pe şolduri şi din nou în jos pe coloană, făcând-o să se înfioare. Complet satisfăcută, îşi arcui spatele şi se rugă să o atingă mereu.

– Eşti frumoasă. Mâinile lui coborâră şi mai mult, prinzând-o de fund şi frământându-l până când se temu că avea să se topească chiar acolo pe pătură.

Era aşa aproape de ea, însă nu îl vedea, simţea doar căldura trupului în spatele ei şi al mâinilor lui care păreau să se plimbe peste tot.

– Ce... bine e, zise ea cu vocea pierită.

– Gândeşte-te că e doar un aperitiv, o supă înainte de raţa la cuptor. Îi atinse şoldurile, apoi partea de sus a coapselor. Era umedă între picioare şi locul pulsa când şi când de plăcere. Îţi recomand raţa la cuptor. Vrei s-o încerci?

Ea se sprijini cu capul de umărul lui. Aici, în lumina lumânărilor, era uşor să uiţi diferenţa dintre rangurile lor. Erau doar un bărbat şi o femeie care ţineau unul la altul şi care voiau să fie împreună. Însă riscurile de a sta aici cu el erau prea mari. Nu numai că trebuia să lucreze pentru următoarele câteva săptămâni, dar putea chiar să rămână grea. Şi nu voia să îşi dea virginitatea pe mâna unui bărbat care nu s-ar gândi niciodată să se însoare cu ea. Avea mândria ei.

Oftând, Anabelle se întinse să îi mângâie gâtul în vreme ce el îşi freca nasul de al ei.

– Owen, nu pot face dragoste cu tine. E prea riscant.

– Ştiu. Lasă-mă doar să te ating şi să te fac să te simţi... minunat. O sărută sub ureche şi o făcu să tremure toată de plăcere.

Nu voia să îi spună noapte bună. Nu încă. Avea încredere că el urma să se ţină de cuvânt, aşa că se înmuie.

– Cred că mai putem încerca un fel de mâncare.

Cu un geamăt aprobator, el trase de cusătura cămăşii de noapte şi scoase la vedere partea de sus a coapselor. Nu purta nimic

sub cămașa de noapte, iar aerul răcoros îi mângâia pielea, zăbovind asupra părului umed dintre picioare. Îi mângâie ușor coapsele, apoi își bagă degetele pe sub cămașa de noapte și înaintă spre spatele ei. De parcă aveau tot timpul din lume, îi masă încetișor umerii, spatele și fundul. De această dată nu mai era nimic între ei, și acum Anabelle își dădea cu adevărat seama ce minunat era să-i simtă mâinile pe piele.

– Doamne, ești perfectă! Vreau să-ți cercetez fiecare părticică a trupului. El îi atinse ușurel cu o mână un sân. Îți place?

Respirația i se tăie.

– Da.

– Atunci așteaptă. Se trase mai aproape, până când rămase prinsă între coapsele lui, cu brațele în jurul genunchilor îndoiți. El îi atinse cu blândețe șoldurile, apropiindu-se din ce în ce mai mult de sânii ei, excitând-o, până când o făcu să creadă că avea să moară dacă nu i-i dezmierda.

În cele din urmă, își apropie mâinile de ei și îi înșfăcă, apucând cu blândețe sfârcurile întărite. În tot acest timp, îi mușca lobul urechii și umărul.

Ea scoase un mic strigăt. Această plăcere desăvârșită, această intimitate minunată era complet nouă pentru ea. Avea să regrete asta dimineață, dar îi era imposibil acum. Owen era hotărât să o satisfacă, iar ea savura momentul. Se lăsa pe mâna lui.

Sânii i se împliniseră în cele două săptămâni cât fusese aici. Datorită meselor delicioase și îndestulătoare și dat fiind că mergea mai puțin pe jos, avea din nou forme. Owen părea mulțumit de acest lucru.

În mijloc simți o presiune care cerea mai mult, dar nu știa ce. Încercă să se întoarcă și să se lipească de el, dar o opri.

– Vreau să te sărut, zise ea.

El scoase un râset încet și fierbinte.

– O, ne vom săruta. Mai târziu. Acum sprijină-te de mine.

Ea făcu întocmai, oftând adânc și bucurându-se de căldura pieptului său.

– E bine. Acum, ține ochii închiși și gândește-te ce bine este – cât de bine ne potrivim.

Îi ridică și mai mult cămașa de noapte, așa că acum i se vedeau picioarele cu totul. Își plimbă încetișor degetele de la genunchi spre interiorul coapselor, trasând cerculețe care îi făcură mușchii să se contracte. Cu cealaltă mână, o apucă ușor de sân, întărâtându-i sfârcul cu palma.

– Desfă genunchii, îi zise el răgușit.

Anabelle înghiți în sec. Nu lăsase pe nimeni să o atingă acolo. Nici măcar *ea* nu se atingea acolo. Dar deja depășise multe limite în acea seară. Ce mai conta una?

Să își deschidă inima în fața lui era ca și cum ar intra în cușca leului. Dar el nu avea să o rănească niciodată. În plus, urma să se oprească în secunda în care o să-i ceară ea asta – presupunând că ea va avea prezența de spirit să o facă.

Îi mângâie cu blândețe picioarele cu mâinile lui calde și liniștitoare. Când se apropie de cârlionții ce îi acopereau intrarea, mușchii ei se încordară.

– E-n regulă, o liniști el. Nu trebuie să-ți fie frică de mine. Sau de ce se întâmplă.

– Știu.

– Deși poate părea ciudat, e ceva foarte normal între noi doi. Împreună. Simți și tu?

Sinceritatea și vulnerabilitatea din vocea lui îi încălzeau inima. Dar se înșela în această privință. Nu erau sortiți să fie împreună – nu cu adevărat. Veneau din lumi diferite și, după ce își termina treaba, avea să se întoarcă la viața ei simplă.

Nu o mai mângâie, așteptând un răspuns.

Trebuia să fie sinceră.

– Nu știu dacă e bine să fiu cu tine. Dar îmi place. Te plac.

El râse din nou încetișor.

– Bănuiesc că trebuie să mă mulțumesc cu atât. Pentru moment.

În cameră pătrunse o pală de vânt care făcu lumânările din candelabru să pâlpâie puternic. Prin încăpere dansau umbre – era un decor perfect pentru o indiscreție de mari proporții. Casa era atât de tăcută, încât ea își putea închipui că doar ei erau acolo; atât de liniștită, încât suspinele ei duioase îi răsunau în ureche. Închise ochii și își puse în minte să se relaxeze în vreme ce Owen făcea lucruri viclene și minunate cu trupul ei.

El îi exploră cu degete abile și experimentate faldurile netede și găsi punctul sensibil unde se concentrase toată dorința ei. Anabelle pierdu noțiunea timpului în vreme ce se lăsă pradă dorinței care mocnea înlăuntrul ei, ignorată de prea multă vreme. Pentru prima oară, nu se mai gândi la sănătatea mamei, la plata chiriei sau la faptul că nu aveau suficient de mâncare. Se gândea doar la Owen și la cum o făcea să se simtă.

În brațele lui nu mai era croitoreasă, ci seducătoare.

Lucrurile minunate pe care i le șoptea la ureche erau la fel de excitante ca atingerile. Cu el se simțea frumoasă, dorită – și mai mult. Se simțea iubită.

Camera se încălzea, iar parfumul de mosc al trupului său îi învăluia pe amândoi. Anabelle își ridică șoldurile din poala lui și se împinse în mâna lui, crescând presiunea exercitată asupra miezului pe care el îl atingea cu deosebită pricepere. Își vârî un deget în ea, umplând-o, reușind să o aducă mai aproape de culmile plăcerii. Ea gemea încet, nerăbdătoare să se descarce.

– Știam că ai pasiunea asta în tine, îi șopti el. Ești tot ce am sperat vreodată.

Cuvintele lui o nedumerira. Voia să se întoarcă. Să îl încalece. Să îl sărute. Dar stătea în echilibru deasupra unei prăpastii adânci și, dacă se mișca puțin, avea să cadă. El părea să înțeleagă.

Mângâie acea zonă catifelată mai repede și mai cu putere. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul, iar mușchii stomacului se contractau, așteptând bucuroși ce avea să urmeze. Ea strigă în vreme ce se apropia de orgasm, nepregătită pentru forța lui. În cele din urmă, acesta deveni mai puternic decât ea, și se simți săgetată de valuri de plăcere. Se sprijini de mâna lui pe când pasiunea zăgăzuită își găsea eliberarea.

Nu știuse niciodată că se putea simți atât de puternică, dar totodată atât de vulnerabilă, atât de telurică, dar și diafană. Și, mult după ce avea să revină la realitate, urma să își amintească acea noapte și să îi fie recunoscătoare lui Owen că îi arătase o parte a ei despre a cărei existență nu știuse.

Owen o sărută pe Anabelle pe gât, trăgând în piept mirosul de lămâie al părului ei și savurând gustul pielii mătăsoase. Doamne, era superbă.

Și o dorea.

Nu numai în noaptea asta.

Faptul că o văzuse ajungând la orgasm fusese cea mai erotică experiență din viața lui. Nu numai că se dedase plăcerii, dar o și căutase.

Nimic nu îl putea excita mai mult.

O ținu aproape până când trupul i se relaxă și respirația i se domoli. Se întoarse cu fața la el, iar părul îi era o mare de bucle rebele. Obrajii îi erau trandafirii în lumina lumânărilor, iar cămașa de noapte îi căzuse de pe umeri. În vreme ce ea îi zâmbea timid, bărbăția lui deja tare ca piatra zvâcni.

Îl ademenise. În două săptămâni, se transformase din croitoreasa palidă, cu ochelari și rigidă în sirena capabilă să seducă orice muritor. Sau nemuritor.

Era în stare să îl seducă.

Relația lor înfloritoare sfida deopotrivă convențiile, dar și explicațiile logice. Singurul lucru pe care îl știa sigur era că nu voia ca Anabelle să plece prea curând.

Ea își vârî mâinile prin jiletca desfăcută și își lipi palmele de pieptul lui.

– A fost... minunat. Un gest necugetat și demn de regret mâine-dimineață, însă divin.

Lui Owen îi plăcea că Anabelle spunea exact ce gândea. Și că afirmase că fusese minunat. El își umflă pieptul și zâmbi larg.

– Regretele sunt interzise.

Ea îi aruncă o privire arzătoare care îi făcu pantalonii să se strângă și mai mult.

– Prea bine. Atunci bănuiesc că n-o să regret. Ea îi ridică iute cămașa deasupra capului și îl zgârie ușor cu unghiile pe piept. Cu o mișcare plină de grație îl călări, sărutându-l de parcă tocmai îi fusese deschis apetitul.

Doamne sfinte!

Era foarte tentat să o ducă la el în pat și să o țină acolo o săptămână. Însă aveau să se ivească zorii curând, și servitorii urmau

să mişune pe holuri. Promisese să o apere de orice bârfe. El domoli treptat înfocarea cu care o săruta şi îi cuprinse obrajii catifelaţi în mâini.

– O să răsară soarele într-o oră, şi ai nevoie să dormi.

Ea zâmbi timidă.

– Sunt obosită în sensul bun al cuvântului. Îmi place tare mult raţa la cuptor.

El râse încetişor şi o sărută pe frunte. Cât i-ar plăcea să doarmă cu ea ghemuită lângă el! De obicei nu îi plăcea să ia femeile în braţe, ceea ce era o obligaţie – ca purtatul de pantaloni rigizi şi protocolari la un bal sau participarea la înmormântarea unei rude puţin cunoscute. Însă în această noapte se simţea tras pe sfoară, pentru că timpul petrecut cu Anabelle fusese prea scurt.

O ajută să se ridice, apoi o luă în braţe fără nici un avertisment.

Râzând, ea se cuibări la pieptul lui şi el o duse până în dormitor. O puse pe salteaua groasă, trase cuvertura peste ea şi o mai sărută pentru ultima oară.

– Owen, am vrut să vorbesc cu tine mai devreme despre Olivia şi Rose.

– Nu sunt într-un pericol iminent, nu?

– O, nu, îl asigură ea.

– Atunci las-o pe mai târziu. Noapte bună. Să nu te trezeşti înainte de ora unsprezece, ai înţeles?

Ea căscă.

– O să dorm câteva ore, dar nu vreau să ratez micul dejun.

– Bine gândit.

Îşi trecu degetele printre ale ei, şi se uitară unul la altul preţ de câteva bătăi de inimă. Acesta era momentul în care trebuia să spună cât de încântătoare era sau cât ţinea la ea. Însă i se părea că ambele lucruri erau limpezi acum, deşi nu era cea mai exuberantă persoană din lume.

Nu cunoscuse vreodată o femeie mai frumoasă, şi, deşi nu fusese niciodată îndrăgostit, i se părea uşor să o poată iubi. Era îndrăzneaţă, credincioasă şi sinceră – dacă nu luai în seamă şantajul ocazional.

Îi stătea pe limbă să-i spună toate astea. În schimb, îşi înfăşură degetul într-una din cozile ei.

– Nu sunt sigur că o să te recunosc la micul dejun cu ochelarii pe nas şi cu boneta pe cap. Oare nu te-aş putea convinge să dai foc bonetei?

Zâmbetul ei obosit avea şi o nuanţă de dezamăgire. Se simţea ca un mojic.

– Ne vedem mâine, îi zise el. Sau, mai degrabă, astăzi, ceva mai târziu.

– Noapte bună, Owen.

Ieşi pe uşa alăturată camerei de lucru şi aranjă totul înainte să stingă lumânările şi să se strecoare înapoi în camera lui.

După ce se dezbrăcă, se întinse pe pat şi închise ochii, dar expresia rănită de pe chipul lui Belle nu îi dădea pace.

Făcuse ce trebuia. Nu-i aşa?

Inducerea ei în eroare ar fi fost cel mai groaznic lucru, iar relaţia lor nu putea fi nimic mai mult decât nişte momente trecătoare de plăcere şi tovărăşie. Una peste alta, era un aranjament mult mai bun decât o căsnicie. Nu s-ar plictisi niciodată unul de celălalt şi nu ar ajunge să-şi vorbească urât. Pur şi simplu s-ar bucura de timpul petrecut împreună, atât cât dura.

Nu reuşi să adoarmă. Tot număra în minte afurisitele alea de rochii, neliniştindu-se când ajungea la cincisprezece – câte îi spusese Olivia că mai avea Belle de făcut.

Timpul rămas cu Belle nu se măsura în ani, luni sau săptămâni.

Se măsura în rochii.

Capitolul 15

A înfrumuseţa: (1) A adăuga alte cusături sau materiale decorative unei rochii. (2) A exagera uşor adevărul pentru a nu răni mândria cuiva.

Anabelle nu ajunsese la micul dejun. Deşi se trezise la timp, ignorase senzaţia de foame. Nu era pregătită să se vadă cu Owen,

cu surorile lui sau cu Dennison. Își strânse părul și și-l prinse într-un coc, apoi își puse boneta.

Gândindu-se la noaptea pe care o petrecuse cu Owen, roși toată. Prima ei noapte de plăcere decursese cu atâta naturalețe și fusese la fel de frumoasă și de minunată precum sperase. Dacă ar putea să se bucure de asta încă puțin fără să se gândească la realitate...

Dar ea și Owen trecuseră dincolo de o limită. Cum ar fi trebuit să se poarte acum cu el? Când erau și ceilalți de față, trebuia să pretindă că între ei nu se întâmplase nimic semnificativ. I se părea greșit să păstreze relația lor secretă, ca și când ar fi ținut o pasăre cântătoare într-o colivie.

Totuși, nu era naivă. Atât ea, cât și Owen trebuiau să joace niște roluri – de croitoreasă și, respectiv, de duce. Și ar face bine să-și amintească asta. Adăugă în mintea ei și lucrul ăsta la lista de lucruri pe care să nu le facă niciodată: „Indiferent cât de tentant este să visezi, nu trebuie să uiți niciodată care îți sunt limitele".

Gândul puse stăpânire pe ființa ei, și se întrebă cum aveau să se comporte unul cu celălalt în intimitate. Nu avea nici un pic de experiență care să o îndrume. Ar fi putut flirta cu el *dacă* ar fi fost genul de femeie care să facă asta. Ce păcat că nu-și dezvoltase această aptitudine! Ar fi putut sta de vorbă, dar se îndoia că el ar fi fost interesat să știe că sacourile de satin gri sau portocalii cu nasturi în stil milităresc erau la modă. De asemenea, nu putea să facă o remarcă inteligentă despre ultimele discuții din parlament. Trebuia să fie *ceva* despre care să poată discuta, în afară de bonetele servitorilor și facturile doctorilor. Dar ce anume?

Nu se aștepta la flori sau la orice fel de declarație, dar ar fi fost drăguț să recunoască prietenia dintre ei. Ceva care să o facă să simtă că este mai mult decât o distracție de-o noapte cauzată de băutură.

Anabelle oftă și bâgă ață în ac. În lumina aspră a dimineții, camera de lucru nu semăna deloc cu refugiul romantic de noaptea trecută. Mormane de material acopereau fiecare suprafață din

cameră, ceea ce îi amintea de multitudinea de rochii pe care trebuia să le facă pentru a-și respecta înțelegerea. Ar fi crezut că noaptea trecută fusese un vis dacă unul din atlasele de pe raftul pentru cărți nu ar fi fost acoperit de câteva pete de ceară rece. Verificase – doar ca să fie sigură.

O bătaie în ușă făcu să-i sară inima din piept.

– Intră, strigă ea, simțindu-și ceafa arzând.

– Bună ziua, draga mea, spuse doamna Pottsbury. Dennison mi-a zis că ai primit un mesaj azi-dimineață, dar că nu te trezișeși încă.

Minunat. Dacă servitorul nu crezuse până atunci că Anabelle era o oportunistă leneșă, între timp devenise, mai mult ca sigur, convins de asta.

– Cum nu ai coborât la micul dejun, m-am temut că ești bolnavă. Știi, pari un pic îmbujorată.

– Sunt bine, spuse Anabelle, conștientă că se înroșea cu fiecare minut care se scurgea. Îmi cer scuze că v-am îngrijorat. Fiindcă am dormit mai mult, am vrut să mă apuc cât mai repede de lucru.

– Pari să nu fii în apele tale.

Servitoarea o privi pe Anabelle cu un ochi critic, de parcă ar fi avut o boală înspăimântătoare.

– Oricum, i-am spus lui Dennison că îți voi aduce mesajul și voi vedea personal ce faci.

Anabelle luă scrisoarea ce părea să fie de la Daphne și se încruntă. Dacă Daphne plătise un mesager în loc să folosească poșta, atunci avea sigur ceva important să-i spună. Degetele îi tremurau în timp ce deschidea scrisoarea.

– Ești sigură că te simți bine, draga mea? întrebă cu scepticism menajera.

– Da. Mulțumesc că mi-ați adus asta.

– Bine atunci. Ai grijă să cobori la prânz și să nu răcești!

Zornăindu-și cheile, doamna Pottsbury ieși grăbită din odaia copiilor.

În momentul în care aceasta plecă, Anabelle se rugă repede ca starea mamei ei să nu se fi înrăutățit. Inspirând adânc, citi biletul.

Draga mea Belle,

Nu puteam aştepta următoarea ta vizită ca să îţi povestesc evenimentele din această dimineaţă. M-am trezit, ca de obicei, în fotoliul meu şi, când m-am uitat spre patul mamei, nu era în pat, ci stătea în picioare lângă el. M-am îngrozit la început, văzând-o acolo, clătinându-se pe picioarele ei nesigure – eram convinsă că va cădea şi se va răni – şi am certat-o pentru că încercase să se ducă undeva fără mine.

Totuşi, mi-am dat apoi seama că era pentru prima dată de săptămâni bune când se dădea jos din pat – şi încă de una singură. Când am întrebat-o ce a apucat-o de-a încercat să meargă singură, mi-a spus sfios că îi era foame şi nu voia să mă trezească. Îi era foame! Îi revine pofta de mâncare – ăsta sigur e un miracol. Şi, mai mult de atât, este dornică să îşi reia activităţile zilnice.

Mereu mă necăjeşti că sunt prea binedispusă şi prea optimistă. Cred că vei fi totuşi de acord că îmbunătăţirea stării mamei este motiv de mare sărbătoare. Pentru asta, trebuie să le mulţumim ducelui nostru generos, precum şi doctorului Loxton. Sper că într-o zi voi putea să-l iert pe domnul Conwell, dar mă tem că mai e mult până atunci. Între timp, mă voi concentra pe însănătoşirea mamei.

Ştiu că vei vrea să treci pe aici şi să vezi cu ochii tăi transformarea, dar poţi să mă crezi pe cuvânt – starea ei s-a îmbunătăţit de acum două zile, când era foarte bolnavă.

Mama a supravieţuit, şi nici una dintre noi nu a murit de foame numai datorită eforturilor şi sacrificiilor tale. Sper că eşti bine şi abia aştept să te văd, ca să ne putem bucura împreună.

Sora ta iubitoare,

Daph

Anabelle reciti scrisoarea, ca să se asigure că a înţeles corect. Mama ei se dăduse jos din pat.

Îşi revenea.

Scrisoarea îi alunecă din mâini; lacrimi fierbinţi i se prelinseră pe obraji. Inima îi era atât de plină de bucurie, încât se temea

că avea să-i explodeze. Uitându-se pe fereastră la norii cenuşii, întunecaţi, se gândi că nu văzuse niciodată o zi mohorâtă atât de frumoasă. Cine avea nevoie de strălucirea unui soare minunat sau de ciripitul permanent al păsărilor vesele? Erau multe de spus despre calmul plăcut care însoţea o zi mohorâtă.

– Anabelle?

Se întoarse de la fereastră şi văzu că Olivia şi Rose stăteau în spatele ei, cu o expresie de îngrijorare pe chip. Probabil arăta groaznic. Lacrimile îi curgeau pe obraji şi, deşi voia să le asigure că era bine, simţea că nu putea rosti nici un cuvânt.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Olivia.

Anabelle clătină din cap, luă scrisoarea de la Daphne şi i-o dădu Oliviei.

Rose privi peste umărul ei, şi, când ambele fete terminară de citit, zâmbiră.

– Starea mamei tale se îmbunătăţeşte? întrebă Olivia. Plângi de fericire?

Simţindu-se prostesc, dar nepăsându-i, Anabelle încuviinţă din cap.

Rose îşi împreună mâinile sub bărbie, iar ochii îi străluceau. Olivia ţopăia fericită.

– Asta-i minunat!

Fetele i se alăturară lui Anabelle la fereastră, o îmbrăţişară şi începură şi ele să plângă. Nu ar fi ajuns o batistă pentru toate trei. Plânseră până când rămaseră fără lacrimi.

Anabelle scoase un sughiţ răsunător, iar asta le făcu pe toate trei să chicotească.

– Cred că una din voi – sau chiar amândouă – ar trebui să probeze o rochie, ca eu să mă pot preface în continuare că lucrez şi să evit să fiu dată afară.

– Da, spuse Olivia. O concediere chiar ţi-ar strica ziua, şi este păcat după un început atât de minunat.

Anabelle le îmbrăţişă pe rând cu înflăcărare, apoi luă iarăşi acul.

Dacă noaptea trecută fusese magică, dimineaţa aceasta fusese de-a dreptul spectaculoasă.

Aştepta cu multă nerăbdare să vadă ce urma să-i aducă după-amiaza.

Imediat după ceai, Anabelle se întâlni cu Owen în hol pentru că el îi promisese să o ducă în oraş să îşi vadă mama. Stătea lângă o masă suflată cu aur, răsfoind nişte însemnări şi nişte cărţi de vizită lăsate pe o tăviţă de argint, şi simţi că i se taie răsuflarea văzându-l. Părul negru îi atârna peste sprâncene, iar trăsăturile lui erau aspre, dar frumoase. Deşi nu se mişcă, emana o energie care i se strecură pe sub piele.

Olivia îi spusese lui Owen despre schimbarea minunată a stării mamei lui Anabelle şi insistase ca el să o însoţească acasă, în vizită. Deşi nu ar fi trebuit să îşi ia încă o după-amiază liberă şi să-i ocupe timpul lui Owen, îşi spusese în sinea ei că vizita urma să fie scurtă. Avea să se folosească de călătoria cu trăsura ca să-şi dea seama de regulile relaţiei lor puţin probabile, dar totuşi reale. La gândul că trebuia să deschidă subiectul, inima începu să-i bată mai tare, dar trebuia să facă asta. Şi încă dorea să discute şi despre surorile lui. Replicile pe care le exersase în camera de lucru i se păreau foarte diplomatice. Păcat că nu îşi amintea nici măcar o vorbă.

Când ea se apropie, el se întoarse, afişând un zâmbet galeş.

– Eşti gata?

Credea că da. Dar, când el stătea atât de aproape, i se părea imposibil să pară relaxată şi naturală. Dennison îşi dădu ochii peste cap în vreme ce-i întindea pălăria lui Owen.

– Da.

Se simţi un pic dezamăgită pentru că nu putea să-l ia de braţ când ieşiră afară, dar asta era o prostie. După câteva minute, se aflau deja în trăsura lui luxoasă şi puteau vorbi liber.

Owen stătea pe bancheta din faţa ei.

– Mă bucur să aud că mama ta îşi revine. I-am cerut doctorului Loxton să ne întâlnim acasă la tine, ca să îşi poată spune şi el părerea avizată. M-am gândit că asta te-ar linişti şi mai tare.

– Mulţumesc.

Era, cu siguranţă, un gest drăguţ şi atent, dar el era politicos şi distant – cel puţin în comparaţie cu noaptea trecută. Bucuria ei de până atunci păli.

– Azi-noapte... spuse el.

– Da?

– Mi-ai spus că voiai să vorbim despre Olivia şi Rose.

– Da.

Îşi înghiţi dezamăgirea şi-şi îndreptă ochelarii.

– Surorile tale sunt curioase cu privire la viaţa ta. Vor să le împărtăşeşti mai multe.

El afişă o expresie asemănătoare cu cea a unui boxer care tocmai a primit o lovitură la cap.

– Poftim?

– Vor să ştie mai multe despre tine. Ce faci în timpul zilei, părerile tale despre nenumărate subiecte, planurile tale de căsătorie...

– Pentru Dumnezeu, Belle.

Ea ridică din umeri.

– Ele cred că, dacă te însori, te vei schimba în bine.

– Asta are legătură cu...

– Nu! Încerc doar să te ajut. Tu ai vrut să-ţi înţelegi surorile mai bine. Şi ele vor acelaşi lucru. Doar că voi trei trebuie să staţi de vorbă.

– Mă îndoiesc sincer că Rose şi Olivia sunt interesate de activităţile mele zilnice. De ce le-ar păsa de problemele legate de arendaşi, de taxe şi de oi?

– Poate că nu le pasă. Nu pot să-ţi răspund eu, dar nu cred că ar trebui să le subapreciezi.

Îşi trecu o mână prin păr.

– Viaţa mea personală nu este problema lor. Nu trebuie să cunoască detaliile dezgustătoare.

Tresări. Noaptea trecută nu i se păruse dezgustătoare.

– Ţi-e ruşine.

I se citea regretul pe chip.

– Nu de tine, Belle. Dar de unele lucruri pe care le-am făcut, da. Nu am fost întotdeauna un exemplu pozitiv.

– Nu sugerez să discuți genul acela de detalii cu surorile tale. Rose și Olivia sunt interesate să știe despre tânăra cu care te-ai putea însura într-o zi – cea care ar putea fi cumnata lor.

El își atinse ușor bărbia și o privi câteva clipe. Se auzea numai huruitul roților trăsurii pe străzile cu piatră cubică.

– Vreau doar să știu ce pun la cale Olivia și Rose. Îmi ascund ceva, probabil pentru că se tem că le voi încuia în camera lor pentru următoarele două luni – o idee foarte bună, de altfel. Nu înțeleg ce rost ar avea să le vorbesc despre afurisitele mele de partenere de dans.

– Ei bine, zise ea sec, atunci când stai de vorbă cu cineva, împărtășești unele lucruri, iar apoi este rândul celuilalt să facă asta. Dacă vrei să știi mai multe despre Rose și Olivia, va trebui să dezvălui mai multe despre tine. Apoi vor face și ele același lucru. Dar, când vor vorbi cu tine, va trebui să le asculți fără să le judeci.

– Știam eu.

Se aplecă în față, cu coatele pe genunchi.

– Au vorbit cu tine, nu? Sunt implicate în ceva care le-ar putea face rău? Zi-mi măcar atât.

– Nu.

Deși povestea de dragoste care înflorea între ea și grăjdarul-șef putea fi destul de problematică în mai multe feluri, nu credea că Rose risca să fie rănită. Cel puțin acum nu avea nici o șansă să fie cu el, deci...

– Dacă aș fi crezut că vreuna dintre ele este în pericol, ți-aș fi spus.

El încuviință din cap, dar avea expresia cinică a unui frate mai mare îngrijorat de nenumăratele ghinioane care se abătuseră asupra surorilor sale.

Aproape ajunseră la destinație.

– Mai e ceva. Se gândise dacă să-i spună sau nu lui Owen despre contele Winthrope. Nu ar fi putut dezvălui niciodată secretul contelui. Dar, dacă Owen reușea să își dea seama fără ajutorul ei, atunci nu s-ar chema că și-a încălcat lista de lucruri pe care nu le-ar face niciodată.

– Cred că știu ce s-a întâmplat cu Rose în noaptea în care a dispărut de la petrecere.

O privi cu atenție.

– Știi ce a schimbat-o pe sora mea?

– Nu sunt sigură. Mai trebuie să aflu niște lucruri. Dar, între timp, ea trebuie să se simtă în siguranță. Trebuie să știe că îi ești alături indiferent ce s-ar întâmpla.

Owen își ridică bărbia ca și când ar fi fost ușor insultat.

– Știe deja asta.

Trăsura opri în fața casei. Anabelle se întinse și îi puse mâna pe genunchi.

– Dar poate că ei și Oliviei le-ar plăcea să audă asta din când în când.

Buzele lui formau o linie dreaptă, fermă.

– Nu văd încă trăsura lui Loxton, dar sunt sigur că va ajunge curând, spuse el în cele din urmă. Îl trimit eu sus.

– Tu nu urci?

– Nu. Vă dau ție, mamei și surorii tale un pic de intimitate. Transmite-le, te rog, salutările mele.

– Desigur.

În ciuda dispoziției afectuoase, atitudinea lui distantă o făcu pe Anabelle să tresară.

Șovăitoare și nesigură, își luă poșeta, își atinse ușor cu palma boneta și se îndreptă spre ușă, unde o aștepta un valet.

Owen întinse mâna și o apucă de braț, oprind-o.

– Ești schimbată astăzi.

Vocea lui părea la limită între rănită și acuzatoare.

Ea se schimbase? Scutură din cap, încercând să dezlege păienjenișul de idei din cap. Sprijinindu-se de bancheta de catifea, ridică dintr-o sprânceană și zâmbi.

– Bănuiesc că m-am schimbat. Port mult mai multe veșminte astăzi. Cămașa de noapte nu mi se părea potrivită pentru o plimbare cu trăsura. Încerc, de asemenea, să mă adaptez regulilor sociale.

– Așa-i mai bine.

Zâmbi, iar inima ei trădătoare începu să bată.

– N-am vrut să sugerez că ar trebui să te plimbi într-o cămaşă de noapte transparentă. Nu aş avea nimic împotrivă, înţelegi tu, dar apreciez nevoia de a purta haine, în diferite împrejurări. Deşi, după noaptea trecută, a fost un şoc pentru mine să te văd cu bonetă, ochelari şi rochie ternă.

– Ai grijă, Excelenţă, s-ar putea să-mi sucеşti minţile.

El se strâmbă.

– Nu-mi spune aşa.

– De ce nu? Noaptea trecută nu a schimbat cine suntem. Tu eşti tot duce. Eu sunt o croitoreasă săracă.

– *Nu* asta eşti!

Anabelle se aplecă în faţă şi vorbi cu grijă, dorindu-şi ca el să o înţeleagă.

– Ba da. Eu lucrez şi am un venit jalnic făcând rochii minunate pentru doamne înstărite şi privilegiate. Sunt croitoreasă.

El clătină din cap ca şi când ar fi fost dezgustat şi se uită pe geam.

Ea încercă o altă abordare:

– Nici tu nu mai eşti cel de noaptea trecută. Astăzi eşti foarte stăpân pe tine – un duce din vârful cizmelor tale lustruite şi până la faldurile lavalierei tale apretate. Ăsta eşti tu. Un membru al elitei. Un aristocrat hotărât.

– Mă rog la Dumnezeu să fiu mai mult de atât, spuse el cu un râs sec.

Deschise uşa cu putere, coborî din trăsură şi o ajută şi pe ea să coboare, lăsând-o să se întrebe ce anume spusese greşit.

Owen o urmări pe Anabelle intrând şi urcând scările către camera ei. Mai aşteptă un minut, apoi intră şi el, bătu la uşa proprietăresei şi o auzi apropiindu-se.

– Cine este? întrebă ea prin uşa zgâriată şi decolorată.

– Ducele de Huntford.

– Sigur, iar eu sunt Maria Antoaneta, spuse ea după o clipă de tăcere.

Pentru numele lui...

– Doamnă Bowman, îmi cer scuze că am venit neanunţat. Domnişoara Honeycote este sus în vizită la mama şi sora ei. Putem vorbi?

Deschise puţin uşa.

– Am auzit că aţi însoţit-o pe Anabelle să-şi viziteze mama. Privirea ei îl scrută din cap până-n picioare, de parcă ar fi fost un tâlhar de pe stradă. Bine atunci. Intraţi!

Apartamentul proprietăresei era plin de mobilă şi aproape fiecare suprafaţă era acoperită de bibelouri şi de obiecte decorative. Imediat ce intră, se simţi sufocat.

Arătă spre portretul unui bărbat sever care se afla deasupra şemineului.

– Când soţul meu a decedat, Dumnezeu să-l odihnească, m-am hotărât să închiriez camerele de sus. A trebuit, desigur, să eliberez camerele acelea, dar nu m-am putut hotărî să vând lucrurile pe care le-am strâns pe parcursul vieţii noastre minunate împreună. Aşa că este un pic cam înghesuit.

Owen se îndoia că scăpase de vreun lucru de la domnia lui George I.

Femeia îi făcu semn către o canapea de un verde şters, unde el se aşeză între o pisică şi un obiect vechi din argint care semăna jumătate cu un sfeşnic, jumătate cu o tavă. Pisica dormea. Cel puţin aşa spera el.

– Să vă fac un ceai, Excelenţă?

– Nu, mulţumesc. N-am să vă răpesc mult timp. După cum ştiţi, domnişoara Honeycote lucrează pentru mine.

Doamna Bowman ridică dintr-o sprânceană albă şi rară.

– Am auzit.

El se foi pe canapea, iar coada pisicii se mişcă.

– De fapt, face rochii pentru ambele mele surori.

– Înţeleg.

Doamna Bowman îşi mişcă degetele sale marcate de artrită cu o graţie neaşteptată şi-l cercetă la fel de atent ca orice regină.

Ar face bine să treacă la subiect.

– Aş dori să plătesc chiria familiei Honeycote în avans pentru anul următor.

Îi dădu o punguță cu monede.

– Am inclus și o sumă pentru dumneavoastră – tot ce vă rog este să nu spuneți nimic familiei Honeycote.

– Nu vreți să știe că le plătiți chiria?

– Nu încă.

– Și de ce nu, Excelență?

Anabelle era prea mândră ca să accepte un cadou sincer. Insistase să rămână ca să termine rochiile surorilor lui după ce el renunțase la înțelegerea lor.

– Aș prefera să fiu discret.

Deși ochii femeii erau tulburi din cauza vârstei, îl priveau fix. Zornăi punguța cu monede în palma ei deschisă.

– Domnișoara Honeycote este o tânără delicată care a fost învățată să se poarte ca o doamnă – știți, bunicul ei era viconte.

– *Poftim?*

Inima îi bătu cu putere. De ce i-ar ascunde așa ceva?

– Nu a fost deloc fericit când fiul lui s-a căsătorit cu o fată de rând și a refuzat să-i întrețină. Tatăl lui Anabelle a reușit să se descurce cumva, dar, după moartea lui, familia ei a întâmpinat greutăți.

Lui Owen îi era greu să accepte asta. Belle era nepoata unui viconte, deși ea insista că nu era nimic altceva decât o croitoreasă.

– Anabelle este o fată delicată, repetă doamna Bowman, care ar face orice pentru mama și sora ei. Sunt sigură că sunt oameni care ar profita de aceste împrejurări cumplite.

Pisica de lângă Owen întinse leneș o lăbuță și își înfipse gheruțele asemănătoare lamelor de ras în piciorul lui; el o smulse, apoi își îndreptă atenția spre proprietăreasă.

– Ați înțeles greșit. Ea lucrează pentru mine – este croitoreasă. Eu doar încerc să-i ajut familia.

– Și v-ați făcut un obicei din a plăti chiria familiilor servitorilor dumneavoastră? Le cunoașteți măcar familiile sau unde locuiesc?

El se gândi un pic la asta.

– Nu. Dar poate ar trebui. Se ridică și se îndreptă spre ușă. Nu intenționez să o rănesc pe domnișoara Honeycote.

Femeia cu părul cenușiu zâmbi trist.

– Cei ca dumneata nu fac niciodată asta.

Capitolul 16

În decursul următoarelor patru săptămâni, mama lui Anabelle continuă să-și revină. Deși era încă slăbită și obosită, nu-și mai petrecea majoritatea timpului în pat. În timpul vizitelor frecvente ale sale acasă, Anabelle se bucura de culoarea trandafirie pe care o aveau obrajii mamei ei. Și a fost chiar mai bine atunci când a redevenit femeia pe care Anabelle și-o amintea – femeia care se îngrijora și vorbea mult și care uneori se amesteca în treburile altora.

În timpul unei vizite recente, o auzise pe mama ei vorbind cu o vecină pe un ton șoptit despre planurile ei de a o scoate pe Daphne în calea unui viconte tânăr și elegant – dovadă că mama ei se însănătoșea. Anabelle ar fi fost încântată de-a dreptul dacă nu ar fi fost un pic agitată din cauza tendinței mamei sale de a face pe peițitoarea. Cel puțin își concentra toate eforturile asupra lui Daphne și nu asupra lui Anabelle, pe care o considera o cauză pierdută.

Doctorul Loxton, care acum venea să o vadă pe mama doar o dată pe săptămână, trase concluzia că suferise cel mai probabil de crup, starea ei înrăutățindu-se din cauza dozelor aproape fatale de narcotice prescrise de Conwell. Owen înștiințase autoritățile și mersese atât de departe încât îl căutase el însuși pe Conwell, dar se pare că ticălosul părăsise deja Londra. Anabelle era atât de furioasă, încât visa adesea că îl supunea pe acesta la varii forme de umilire în public. Își imagina că publica un anunț mare în ziar în care declara că nu era decât un escroc și că îl punea să vândă gazeta la colțul străzii. Sau poate ar fi trebuit să mănânce tot ziarul. Sau să se plimbe pe Bond Street purtând *numai* ziarul.

Putea să se amuze astfel o zi întreagă.

Dar prefera să ticluiască tot felul de mijloace de tortură pentru Conwell decât să se gândească la Owen. El o evitase din noaptea întâlnirii lor în camera de lucru. Rareori era acasă, şi, atunci când era, se ascundea în biroul său, lucrând. Nu o însoţise atunci când le vizitase iarăşi pe mama şi pe sora ei, lăsând asta în sarcina unui valet. Iar în rarele situaţii când Anabelle îl vedea pe Owen – la micul dejun sau în trecere –, o saluta ca şi când ar fi fost o prietenă a surorilor sale sau poate o verişoară îndepărtată.

Fiecare remarcă sau comentariu politicos despre vreme provoca o mică rană, ucigând-o încet şi dureros. Ar fi fost mult mai uman dacă i-ar fi spus în faţă că nu ar fi trebuit niciodată să se lase pradă dorinţei sale fierbinţi de a o ţine în braţe, de a o săruta... şi mai mult de atât.

Doar privirile pline de dorinţă pe care i le arunca uneori îi dădeau speranţă. Săptămâna trecută, ea se dusese într-o dimineaţă în camera Oliviei să-i arate cum să folosească un fier încins pentru a-şi încreţi câteva şuviţe care îi încadrau faţa. Anabelle simţise un fior pe şira spinării, urmat de furnicături în tot corpul. Se întorsese spre uşă şi-l văzuse pe Owen stând acolo, privind-o fix, plin de dorinţă sinceră. Privirea lui printre pleoapele grele o făcuse să scape fierul, iar inima îi tresărise. Nici el nu era aşa de indiferent precum părea.

Fără îndoială credea că relaţia lor era o greşeală, dar totuşi o dorea. Era oarecum liniştitor.

Cel puţin făcea efortul să discute mai mult cu Rose şi cu Olivia. Cu câteva zile în urmă merseseră la picnic toţi trei, iar Anabelle nu le văzuse niciodată pe fete atât de fericite. Se întorseseră îmbujorate, dornice să-i împărtăşească din detaliile ieşirii lor. Owen le spusese că voia să organizeze un bal pentru Rose la sfârşitul verii. La început, Rose refuzase, dar, când află că urma să se ţină la moşia lor de la ţară, căzuse de acord.

Anabelle bănuia că ea era mult mai încântată de ideea de a-l revedea pe craiul ei, grăjdarul-şef, decât de balul dat în cinstea sa.

Dar Owen îşi dădu în cele din urmă seama că Rose ar trebui să aibă aceleaşi şanse ca Olivia şi ca restul tinerelor de rangul lor. Chiar dacă era timidă, nu trebuia să ajungă în rândul celor

proscrişi. Faptul că Owen îi era alături avea să conteze pentru restul lumii bune – cel puţin asta spera el.

Şase rochii. Atâtea mai avea Anabelle de făcut. În ultima lună lucrase de dimineaţa până seara ca să termine costumele de călărie, rochiile de zi, cele pentru călătorii şi de seară. Rose şi Olivia erau atât de încântate de veşmintele lor, încât pe Anabelle nu o deranja să piardă nopţile lucrând. Aştepta mai ales să facă rochiile pe care Rose şi Olivia aveau să le poarte la balul de la conacul Huntford şi se hotărî să le lase la urmă. Ele urmau a fi piesele de rezistenţă din garderoba fetelor.

Iar apoi avea să se ducă acasă. Nu-şi dăduse încă seama cum urma să se descurce odată ce termina lucrul, dar cel puţin mama ei era bine. Aveau o şansă pentru un nou început.

Anabelle oftă şi încercă să-şi stăvilească lacrimile care în ultima vreme tot ameninţau să se reverse. Exact ca o ceaşcă plină până la refuz – cea mai mică mişcare ar fi făcut-o să dea pe dinafară. Dar era hotărâtă să profite din plin de acea zi.

Dimineaţa de iulie era caldă şi umedă, o zi din aceea care-ţi făcea smocurile mici de păr de pe ceafă să se onduleze şi să ţi se lipească de piele. Deschisese larg fereastra camerei de lucru şi lăsase uşa deschisă ca să lase să circule aerul, de parcă ar fi fost la fel de uşor şi să alunge suferinţa inimii.

Următorul ei proiect avea să fie o rochie de zi pentru Olivia, făcută din muselină fină. După ce îndreptă materialul, Anabelle măsură cu multă atenţie lungimea de care avea nevoie şi luă foarfeca.

Însă zgomotele de paşi de pe coridor o făcură să le pună jos şi să iasă să vadă ce se întâmpla. Nu apucă să facă doi paşi, că Olivia apăru în uşă, cu Rose lângă ea.

– Anabelle, avem veşti bune!

Olivia flutură un bilet şi făcu o piruetă în cameră.

Anabelle se înveseli doar văzându-le pe fete. Îşi puse un deget pe bărbie.

– Lăsaţi-mă să ghicesc, le tachină ea. Aţi fost invitate să vă alăturaţi Companiei Regale de Balet.

– Vai, cât mi-aș dori! Dar este aproape la fel de impresionant. Am fost invitate la o petrecere la moșia lui Lord Harsby, iar Owen a spus că putem să mergem.

– Minunat! Anabelle spera că păruse sinceră. Știa că zilele ei alături de Owen și de fete se apropiau de sfârșit, dar părea să se întâmple mai brusc decât își imaginase.

– Când plecați?

– Peste două săptămâni. Asta a fost cea mai bună vară. Olivia numără motivele pe degete. Întâi te-am întâlnit pe tine. Pe urmă, Owen a început să se poarte cu noi ca și când am fi femei în toată firea. Apoi am primit invitații la petrecere, și mai urmează și balul în cinstea lui Rose.

Ochii lui Rose străluceau de fericire, dar nu era la fel de exuberantă precum Olivia – nimeni nu era. Frumușica roșcată se duse la Olivia și-i șopti la ureche:

– Da, spuse Olivia. Speram că vei veni și tu cu noi.

Dumnezeule mare! Ideea era îngrozitoare.

– Sunt sigură că invitația lui Lord Harsby nu îmi era adresată și mie.

Olivia studie invitația de parcă ar fi omis numele lui Anabelle, iar apoi se încruntă.

– Adevărat. Dar eu și Rose ne-am simți mult mai bine la petrecere dacă ai fi și tu acolo și ne-am gândit că...

– Nimeni n-ar observa dacă ți-ai aduce și croitoreasa?

Rose rămase cu gura căscată. Anabelle își încrucișă brațele, vrând să spună ceva, dar nu scoase o vorbă.

– Ești mai mult decât o croitoreasă, Anabelle, spuse Olivia.

– Ciudat.

Tot asta îi spusese și Owen cândva. Dar acum părea să fi uitat.

– E drăguț din partea ta, dar mă îndoiesc că Lord Harsby și soția lui vor fi de acord.

– De asta ne-am gândit că ni te vei alătura. Ca însoțitoare.

Anabelle clipi.

– Adică să nu vă scap din ochi?

Olivia se emoționă.

– Știu că nu ești cu mult mai mare decât mine și decât Rose, dar ești foarte deșteaptă. Și ai muncit atât de mult. Nu ar fi bine să iei o pauză de la viața de oraș? Noi trei ne-am simți minunat.

– I-ați spus asta fratelui vostru?

– Nu încă. Dar suntem sigure că putem să-l convingem. Voiam doar să ne asigurăm că nu te deranjează să fii însoțitoarea noastră. Ar fi numai pentru distracție, desigur. Și ai putea să mergi la toate petrecerile.

Anabelle se strădui să nu se înfioare. O săptămână în care să facă schimb de glumițe nevinovate cu ceilalți masculi, în timp ce un grup de domnișoare frumoase flirtează cu Owen părea îngrozitor. Totuși, Rose și Olivia păreau de-a dreptul încântate de ideea de a o avea alături, iar asta îi încălzea inima. Owen nu ar fi fost de acord nici în ruptul capului să o lase să fie însoțitoarea lor. Mai întâi, era mult prea protector cu surorile sale ca să le lase în grija ei. Apoi, părea că nici măcar nu suporta să fie în aceeași încăpere cu ea. De ce ar vrea să stea în compania ei dacă nu ar fi absolut necesar?

Convinsă că el avea să se opună, se înduplecă.

– Dacă fratele vostru este de acord, eu nu am nici o obiecție.

Rose bătu din palme, iar Olivia chicoti.

– Ura! Vom merge imediat să vorbim cu el, apoi ne vom întoarce să-ți dăm vestea cea bună.

O îmbrățișară amândouă repede, apoi fugiră din cameră.

Foșnetul materialului îl făcu pe Owen să-și ridice privirea de la scrisoarea pe care i-o scria administratorului său. Inima lui naivă începu să bată mai repede la gândul că Belle venise să îl vadă.

Nu era ea, dar se bucură să le vadă pe Rose și pe Olivia arătând atât de proaspete și de fericite.

Până când își dădu seama că voiau ceva. Adunându-și toate puterile, puse pana jos și aproape închise ochii văzând brațele goale ale Oliviei. Arăta prea multă piele deasupra decolteului.

– Nu ar trebui să porți un șal?

– Dumnezeule, nu. E cald aici.

– De dragul modestiei. Și tu, Rose, zise el.

Olivia pufni.

– Anabelle a făcut rochiile acestea.

Își notă în minte să-și țină prietenii departe de surorile sale.

– Nouă ne plac rochiile. Sunt mai drăguțe decât tot ce am avut vreodată.

– Oare domnișoara Honeycote e conștientă că nu trebuie să se zgârcească deloc cu materialul? Îmi permit să plătesc pentru rochii întregi.

Olivia râse și se trânti într-un scaun din fața biroului.

– Asta poartă toate tinerele.

– Nu mă interesează ce poartă toate tinerele – doar ce poartă surorile mele.

Rose se așeză pe un scaun lângă Olivia, zâmbind nevinovat.

Owen fu străbătut de un fior.

– Bănuiesc că voi două ați venit să-mi cereți ceva.

– Da, recunoscu Olivia. Vrem ca Anabelle să meargă la petrecerea lui Lord Harsby cu noi – ca însoțitoare a noastră.

El se gândi la asta o clipă.

– Nu.

Luă tocul ca să le dea de înțeles că discuția se terminase. Indiferent cât de tentantă era această idee, nu ar fi și nimerită. Cu o zi în urmă, când trecuse pe lângă Anabelle pe hol, avusese nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu o lipească de perete și să-i asalteze buzele cu ale sale. Trebuia să o evite, din respect pentru ea.

Olivia oftă.

– Bine, atunci. Bănuiesc că tu vei avea plăcerea să ne însoțești la toate distracțiile.

Oroarea plana pe umerii lui asemenea unui vultur.

– Ce fel de distracții?

Ea flutură o mână în aer.

– Ah, cele obișnuite – șarade, whist, cumpărături, cules de flori...

– *Cules de flori*?

– Desigur. Le adunăm de pe câmp. Poți să duci tu coșul.

Drăcușorul din el zâmbi îngâmfat.

Știa ce încerca Olivia să facă și simți un imbold de mândrie. Ajunsese departe.

Dar nu se compara cu el.

– Voi fi încântat să petrec atât de mult timp în compania surorilor mele.

Rose o bătu pe Olivia pe umăr și se aplecă să-i spună ceva.

Olivia încuviință din cap.

– Nu numai în compania noastră. Lady Harsby și mama ei vor participa la toate aceste distracții.

Bună mișcare. Lady Harsby era o scorpie plictisitoare, iar mama ei avea obiceiul să vorbească folosind propoziții lungi și complicate care păreau să nu se sfârșească niciodată. Și totuși, nu avea să cedeze.

– Nu vom duce lipsă de subiecte de discuție.

Olivia se lăsă pe spate și își încrucișă picioarele.

– Ești conștient că sora domnișoarei Harsby are două fiice aflate la vârsta măritișului? Cred că le-ai auzit cântând din voce și la pian împreună. Poate că ai putea să cânți împreună cu...

La naiba!

– Bine!

Olivia își frământa degetele.

– Ce înseamnă asta, mai exact?

– Înseamnă că voi vorbi cu domnișoara Honeycote să vină cu voi ca însoțitoare.

– Vai, dar noi...

Rose puse o mână pe brațul Oliviei, făcând-o să tacă.

– Ar fi minunat! Mulțumim.

Owen se uită urât la ele, întrebându-se dacă merita să le mai pună și alte întrebări. Cheile menajerei răsunară în timp ce femeia trecea pe coridor.

– Doamnă Pottsbury, strigă el.

Aceasta se îndreptă legănându-se spre ușa biroului său, degetele ei de la picioare imposibil de mici atingând pragul.

– Da, Excelență?

– Spune-i domnișoarei Honeycote că doresc să o văd imediat.

Femeia plecă repede, iar surorile lui se uitară una la alta.

– Minunat, spuse Olivia. Te lăsăm să vorbeşti cu Anabelle. Încearcă să o rogi frumos.

Owen protestă. Îl considera o bestie sau ce?

Fetele se pregătiră să plece, dar Olivia se opri în uşă, privindu-l.

– Camera asta începe să fie aşa cum trebuie. Tot timpul cât am stat de vorbă, nu m-am gândit la el nici măcar o dată.

Owen înghiţi în sec. Trecuse mult timp de când vorbiseră ultima dată despre tatăl lor. Simţea că vina atârna greu pe umerii lui.

– Să nu-l uitaţi! Tatăl nostru a fost un om slab, dar bun. Şi v-a iubit mai mult decât orice.

Olivia strânse puternic din buze, de parcă ar fi încercat să-şi reţină lacrimile.

– Nu-ţi face griji! Mi-l amintesc bine. Voiam doar să spun că imaginea lui, aici, în locul ăsta, păleşte.

Privirea ei arătă către locul din spatele biroului unde un covor nou acoperea podeaua pătată cu sânge.

– Mă bucur.

Owen se ridică de pe scaun, se duse în capătul celălalt al biroului şi-şi cuprinse surorile cu braţele.

– Să ţineţi minte picnicurile de la râu cu el şi poneii pe care vi-i cumpărase. Puteţi să uitaţi restul.

– Dar mama? şopti Olivia.

Durerea din glasul ei îl făcu să se umple de mânie – nu fierbinte, ci rece ca gheaţa. Din punctul lui de vedere, mama lor putea să putrezească în iad. Dar imaginea aceea nu putea să le liniştească pe surorile sale.

– Mama a făcut alegeri pe care nu le înţeleg. Mă îndoiesc că o voi ierta vreodată pentru că v-a părăsit. Dar voi puteţi să alegeţi cum să v-o amintiţi.

Le strânse de umeri, apoi le îndepărtă puţin ca să se poată uita în ochii lor căprui.

– Atât să ştiţi. Poate că mama v-a abandonat. Şi tata a făcut asta în felul său. Dar eu nu o voi face niciodată. Voi fi alături de voi şi la mult timp după ce vă veţi căsători. Chiar şi după ce veţi avea copii şi strănepoţi. Suntem o familie.

Ambele surori se aruncară în braţele sale. Le mângâie cu stângăcie. Dacă ar fi ştiut că avea să le facă să plângă, ar fi schimbat subiectul, discutând despre bonete, tapet sau poezie, pentru numele lui Dumnezeu.

Belle sosi în biroul său exact în timpul scenei sentimentale. Owen se uită la ea peste capul fetelor şi ridică din umeri, neajutorat. Anabelle ştia ce să facă, slavă Domnului.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, palidă.

Olivia se întoarse şi vorbi pe nas:

– Suntem doar fericite.

Îşi suflă tare nasul în batista pe care o luase din buzunarul lui.

Anabelle îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– E un moment nepotrivit?

– A nu, răspunse Olivia în locul lui. Eu şi Rose tocmai ne pregăteam să plecăm.

Se ridică pe vârfuri şi-i dădu un pupic pe obraz. Rose făcu acelaşi lucru pe obrazul celălalt. Poate că în sfârşit făcuse ceva bun pentru surorile sale. Se luară de mână şi-i zâmbiră complice lui Anabelle când ieşiră pe uşă.

– Ai vrut să mă vezi?

– Da. Mai multe şuviţe i se desfăcuseră din coc şi se ondulau în jurul feţei – faţa aceea care îi acapara mintea atunci când mergea la culcare în fiecare seară şi de nenumărate ori în timpul zilei. Aproape că ar fi putut să ignore boneta. Aproape.

– Mi-ar prinde bine un pic de aer proaspăt, spuse el, trecându-şi palmele peste jacheta udată de lacrimi. Şi ceva de băut. Să mergem în grădină.

Deşi încercă să o conducă afară din cameră, ea rămase pe loc, cu picioarele înţepenite în podea.

– E un ordin sau o rugăminte?

– Nu ştiu. Contează? Vreau să vorbesc ceva cu tine.

Ea ridică bărbia, semănând perfect cu nepoata unui viconte.

– Cum doriţi, Excelenţă.

Comportamentul ei dificil era rezultatul faptului că nega tot ceea ce împărtăşiseră ei doi, şi asta îl răni mai mult decât voia

să recunoască. Dar nu putea să o învinovățească pentru că îl ura. El fusese cel care păstrase distanța, iar asta fusese spre binele ei.

Îl urmă prin bibliotecă, pe terasă, apoi în grădina micuță cu vegetație luxuriantă.

Îi făcu semn către o bancă din umbra unei bolți de frunze și se așeză lângă ea – la o distanță respectabilă.

Nu mai fusese în grădină de luni bune. Nu apreciase bobocii plini de culoare și nici nu inspirase aroma dulce a verii. Acum îi era dor să colinde pășunile călare, iar vântul cald să-i biciuiască hainele.

Deși stăteau în centrul orașului, putea să-și imagineze că el și Anabelle erau pe un câmp înconjurați de flori sălbatice, iarbă și soare. Doar ei doi pe o distanță de kilometri întregi.

Dacă ar fi fost adevărat, ar fi cules o floare galbenă, strălucitoare și i-ar fi prins-o în păr. Apoi, după ce i-ar fi dat jos fiecare articol de îmbrăcăminte, ar fi întins-o pe iarba moale și i-ar fi provocat valuri de plăcere înainte să o facă a lui. Să fie toată a lui.

– Despre ce voiai să vorbim? întrebă ea, stând la fel de dreaptă și de fermă precum bățul unei undițe.

Cum ar fi putut să nu observe calmul și bunele ei maniere? Trebuia să-și fi dat seama că nu era o croitoreasă obișnuită. Dacă împrejurările ar fi fost altele, și-ar fi putut face debutul în societate cu mult timp în urmă. Fiind o fire plăcută, mulți domni, inclusiv unii dintre prietenii lui depravați, s-ar fi dat peste cap să-i intre în grațiile și să-i câștige inima.

Alungă dezgustat acest gând.

– Vrei să mergi la petrecerea de la conacul lui Lord Harsby?

– Poftim?

– Presupun că surorile mele ți-au spus deja propunerea lor.

Ea își mușcă interiorul obrazului.

– Mi-au spus.

– Vrei să vii? A fost ideea fetelor, dar recunosc că și mie îmi place.

– Da? întrebă ea, privindu-l cu coada ochiului.

– Le faci pe surorile mele fericite.

– Deși par, poate nu sunt cea mai potrivită însoțitoare, spuse ea, împingându-și ochelarii la loc pe rădăcina nasului.

El ar fi vrut să spună că, fiind nepoata vicontelui, era mai mult decât calificată să facă asta. Dar, din moment ce bănuia că ea nu voia ca el să știe despre descendența ei, spuse doar:

– Te vei descurca.

– Ai uitat circumstanțele în care ne-am întâlnit? Și lucrurile scandaloase pe care le-am făcut apoi?

Sângele începu să-i clocotească atunci când ea menționă întâlnirile lor pasionale. O privi drept în ochi.

– N-am uitat.

Ea roși.

– Și nu ești îngrijorat că aș putea să-ți corup surorile?

– Poate că ar trebui să fiu, o tachină el, dar nu sunt.

– Ce ar crede ceilalți dacă v-aș însoți la petrecere?

– Că surorile mele au o însoțitoare mult mai tânără și mai drăguță decât majoritatea.

Obrajii ei se îmbujorară. Furioasă, se ridică și începu să se plimbe în fața băncii.

– Oamenii vor pune întrebări despre identitatea mea. Ce ai vrea să le spun?

– Adevărul.

Își aruncă mâinile în aer agitată, dar foarte frumoasă.

– Că sunt o servitoare cu care ți-ai permis foarte multe și pe care ai făcut-o de curând însoțitoarea surorilor tale?

– Ai uitat să menționezi și șantajistă.

– Nu va merge, Owen.

Încurajat de faptul că îi rostise numele, se ridică și îi cuprinse mâinile cu ale lui. Corpul lui reacționă imediat la atingerea pielii ei, și trebui să se gândească foarte bine la ceea ce voia să spună.

– Mama ta se însănătoșește. Ea și sora ta se vor descurca fără tine câteva săptămâni. Ți-ar face bine să ieși puțin din oraș.

– Trebuie să termin rochiile.

Desigur că voia să termine cu rochiile. Și cu el.

– Câte ți-au mai rămas?

– Șase.

Nu mai era mult timp, dar poate petrecerea avea să-i întârzie plecarea. Ridică din umeri cu o prefăcută nepăsare.

– Termină-le când ne întoarcem.

– Nu pot. Ultimele două sunt pentru petrecerea dată în cinstea lui Rose. Mai e cam o lună.

Se îndepărta de el, şi era vina lui. Fusese mult mai uşor să o evite decât să recunoască profunzimea sentimentelor sale. Îşi trecu degetele printre ale ei şi îi strânse mâinile. De parcă ar fi fost atât de uşor să nu se dea bătut.

– E ceva ce aş putea să spun ca să te conving să vii?

– Da. Ochii ei îi căutau privirea, şi ştiu ce avea de făcut.

– Belle, zise el uşor, vreau să vii cu noi. Nu numai pentru că încerc să le evit pe Lady Harsby şi pe fiica ei, sau pentru că le faci fericite pe surorile mele, sau pentru că aerul de la ţară ţi-ar face bine. Vreau să vii pentru că, dacă nu, mi-ar fi dor de tine.

Rostise adevărul, dar asta îl făcu să se simtă oarecum stânjenit. Vorbise ca un băieţel îndrăgostit.

Anabelle zâmbi, schimbându-se la faţă.

– Atunci am să merg.

Era mult mai frumoasă decât o mie de domnişoare Starling, mult mai atrăgătoare decât un cor de sirene. Şi, cel mai important, îl provoca să fie un om mai bun. Poate avea să găsească o cale de a-şi îndeplini datoriile şi de a se asigura de acceptul surorilor sale fără să pună în pericol viitorul cu Belle. Şansele nu erau în favoarea sa, dar se agăţa de speranţă ca un jucător de cărţi care a pariat totul pe o mână proastă.

Ea se îndreptă spre casă, iar el răsuflă uşurat.

– Dar va trebui să iau cu mine materialele şi accesoriile pentru rochii, spuse ea, întorcându-se cu faţa spre el. Voi lucra acolo la ele.

– Bine, spuse el.

Putea să se împace cu asta.

Poate că era naiv, dar era un naiv mai fericit decât fusese de săptămâni bune.

Capitolul 17

Facing[1]: *(1) Un material cusut pe dedesubtul unei haine. (2) A înfrunta, a face faţă direct unei situaţii, mai ales după ce ai evitat-o prea mult timp.*

În zilele rămase până la petrecerea dată de Lord Harsby, Anabelle ar fi putut la fel de bine să aibă un ac legat de mână. Lucra de dimineaţa până seara; chiar şi în somn, rochiile se învârteau în mintea ei asemenea fantomelor fără trup care dansau cadrilul pe un ring de dans dintr-o altă lume. Astfel, reuşi să termine cât de cât toate cele şase rochii care îi mai rămăseseră. Nu erau complet gata – arătau doar un pic mai bine decât nişte cârpe, având nevoie să fie tăiate, tivite şi aranjate. Dar avea să-i fie destul de uşor să se ocupe de asta la petrecere, mai ales în acele ore când toţi aveau să se odihnească sau să se pregătească pentru cină.

Rochiile de bal o încântau în mod special. Mătasea pe care o alesese era minunată. Rochia lui Rose era, desigur, albă, dar urma să fie tivită cu satin verde care să se potrivească perfect cu tenul ei deschis la culoare. Rochia Oliviei era de mătase de un roz pal decorată cu satin alb. Fiecare arăta minunat separat; iar împreună aveau să fie uimitoare.

Înainte de apus, în seara anterioară zilei în care aveau să plece, Anabelle împachetă cu grijă fiecare rochie, împreună cu dantela, fundele, puful de lebădă, penele şi crepul de care avea nevoie. Rochiile şi materialele necesare pentru croitorie ocupau un cufăr mare pe care i-l dăduse Olivia.

Lucrurile ei încăpură în micul geamantan de piele pe care i-l trimisese Daphne de acasă, umplut aproape cu toate hainele mohorâte şi rezistente pe care Anabelle le avea. Contrastul dintre conţinutul cufărului şi geamantanul ei era izbitor. Şi oarecum deprimant.

[1] Termen care înseamnă şi „căptuşeală", dar şi „a înfrunta, a face faţă". În limba română nu există un cuvânt similar. (n.tr.)

Rochiile ei jalnice nu aveau s-o afecteze numai pe ea, ci şi pe Rose şi pe Olivia. Bineînţeles că însoţitoarele trebuiau să stea deoparte, dar nu se cădea ca Anabelle să sosească la o petrecere distinsă purtând haine aproape ferfeniţite.

Din moment ce nu avea nici timp şi nici materiale ca să-şi facă rochii noi, se hotărî să le adapteze pe cele vechi. Scotocind printr-o grămadă de haine vechi de-ale fetelor, luă mai multe haine pe care le îndesă în geamantan. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-şi înlocuiască vechea bonetă, dar, dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica, ezita să scape de cea veche. Totuşi, îndesă şi o bonetă veche în geantă, pentru eventualitatea în care se răzgândea.

Terminând de împachetat, Anabelle se aşeză pe marginea patului. Nu dormise toată noaptea, iar soarele începuse deja să răsară. Nu mai avea rost să se întindă; stabiliseră să plece la moşia lui Lord Harsby din Norfolk imediat după micul dejun.

Owen le informase că urma să le ia două zile să ajungă acolo. La sfârşitul primei zile, aveau să poposească la un han pentru a petrece noaptea acolo, urmând a ajunge la moşia lui Lord Harsby în după-amiaza celei de-a doua zile.

Anabelle nu fusese niciodată într-o călătorie atât de lungă cu trăsura, aşa că îşi imaginase că avea să fie o mare aventură. După două ore în care se hurducară pe drumuri de ţară pline de gropi şi transpiră într-o trăsură plină, nu putea pricepe ce o făcuse să-şi imagineze asta. Ea, Olivia şi Rose stăteau în trăsură vorbind, citind şi trăgând când şi când un pui de somn. Owen călărea alături de ele. Anabelle nu învăţase niciodată să călărească şi îl invidia. Din când în când, îl întrezărea pe armăsarul lui negru care părea fioros. Owen era deja bronzat, iar vântul îi ciufulea părul, dându-i un farmec neaşteptat aspectului său destul de aspru. Cu umerii laţi şi aerul impunător, părea incredibil de chipeş.

Dacă l-ar fi putut urmări după pofta inimii, timpul ar fi trecut mult mai repede.

Totuşi, avu grijă să nu se uite prea mult. Rose era mereu atentă şi vicleană şi avea probabil o bănuială că între Anabelle şi Owen exista o legătură romantică. Sau existase.

Anabelle trase perdeaua, pentru a nu-l mai putea vedea pe Owen.

– Încerc să ţin soarele departe, să nu ne prăjească, spuse ea atunci când Olivia ridică întrebător dintr-o sprânceană.

– O idee bună. Eu şi Rose suntem tare fericite că ai fost de acord să vii cu noi.

Rose încuviinţă din cap cu putere.

– Şi eu, spuse Anabelle, vorbind serios.

Totuşi, cu cât se îndepărtau mai mult de Londra, cu atât devenea mai agitată. Spera să se poată comporta cum se cuvenea de faţă cu Lord Harsby, soţia acestuia şi oaspeţii lor. Deşi părinţii ei o învăţaseră manierele unei adevărate doamne, nu fusese niciodată nevoită să se folosească de ele în preajma conţilor şi a conteselor.

– Ştii cine mai vine?

– Domnul Averill, avocatul şi prietenul fratelui nostru, spuse Olivia cu un zâmbet timid. Sunt sigură că ăsta este motivul pentru care Owen a acceptat invitaţia lui Lord Harsby.

– Cum este domnul Averill? întrebă Anabelle.

Obrajii Oliviei se împurpurară.

– Colecţionează obiecte exotice din ţări străine. Este foarte umblat.

Dumnezeule, părea că Olivia era destul de îndrăgostită de el.

– Umblat este adesea un eufemism pentru bătrân, o tachină Anabelle. Am dreptate să presupun că domnul Averill este un domn în vârstă care are o colecţie prăfuită de artefacte?

– Nu, se opuse Olivia, iar penele i se încurcară. Este mai tânăr decât Owen şi în formă. L-am auzit pe fratele meu spunând că, atunci când e vorba despre box, domnul Averill nu are egal.

Anabelle îi făcu cu ochiul lui Rose pe furiş.

– Este pugilist atunci. Probabil că în urma meciurilor de box a rămas cu multe cicatrici şi cu un nas deformat.

– Absolut deloc! ţipă Olivia. Are trăsături clasice – precum statuia lui Adonis. Este unul dintre cei mai frumoşi oameni pe care i-am întâlnit.

– Interesant, spuse Anabelle zâmbind.

Olivia își acoperi fața cu mâinile.

– Cât de umilitor! Rose știe deja că îmi place de el. Dar nu trebuie să-ți faci griji pentru virtutea mea. James se gândește la mine doar ca sora mai mică a lui Owen. Ultima dată când l-am văzut, pe 25 septembrie, într-o vineri, mi-a spus să-mi termin de mâncat legumele.

Anabelle ridică din sprâncene.

– James, așa-l cheamă? Și chiar ți-a zis asta?

– Da, aveam rubarbă în farfurie, și mi-a spus că unele domnișoare pe care le cunoaște el jură că asta le ajută să rămână slabe. Olivia oftă melancolic. Îl știu de când purtam codițe. Probabil de asta crede că încă sunt la școală.

– Domnul Averill nu va mai putea să te ignore. Și cu siguranță nu se va gândi să-ți țină prelegeri despre beneficiile rubarbei. Ești mult prea drăguță, iar cu noile tale veșminte arăți cu siguranță ca o femeie adevărată.

Olivia roși și mai tare.

– Sper că și el mă va vedea așa.

Anabelle schimbă o privire cu Rose și-și puse în gând să judece singură firea domnului Averill. Olivia putea să fie tare încăpățânată, și, deși Anabelle voia să fie fericită, trebuia să-și îndeplinească datoria de însoțitoare.

– Cine altcineva mai vine la petrecere?

– Mărturisesc că nu m-a interesat prea tare lista de invitați în afară de James. Dar stai să văd... Lady Danshire, o marchiză văduvă de doi ani de zile, va veni cu cei doi fii ai săi. E nerăbdătoare să îl vadă însurat pe cel mare, dar frații, Lord Danshire și domnul Sandleigh, sunt mult mai interesați să facă farse. Isprăvi puerile, cum ar fi să fure caii unul de la altul și să-și pună furnici în cizme. Mi se par foarte distractivi; Owen spune că trebuie să înceteze să se comporte de parcă ar fi încă la Eton.

Fața Oliviei se lumină.

– Ah, uitasem că le cunoști deja pe domnișoara Starling și pe mama ei. Și ele vor fi acolo. Domnișoara Starling este o cunoștință apropiată a mamei lui Lord Harsby.

Anabelle afișă un zâmbet larg.

– Nu știam care era legătura.

– Ce întâmplare, nu? spuse Olivia. Domnișoara Starling a zis că Owen i-ar putea cere mâna în timpul petrecerii. Se pare că, în ultimele săptămâni, a tot dat de înțeles că intenționează să facă asta.

Brusc, trăsura păru foarte mică și incredibil de fierbinte. De ce ar ruga-o Owen să meargă la petrecere dacă el intenționează să o ceară de soție pe domnișoara Starling? Încercă să-și mențină calmul, dar vestea că domnișoara Starling avea să se afle printre invitați, alături de faptul că trăsura o legăna îi făceau stomacul să se revolte. Dacă ar fi știut că și domnișoara care urma să fie introdusă în societate avea să fie prezentă, nu ar fi fost de acord să vină. Bineînțeles că viitoarea ducesă a lui Owen trebuia să fie cineva de genul domnișoarei Starling, dar Anabelle nu voia să fie nevoită să asiste la momentele în care Owen avea s-o curteze.

Din fericire, Olivia nu observă disconfortul provocat lui Anabelle. Nu îndrăzni să se uite la Rose, care era mult prea receptivă.

Era prea târziu deja ca să mai întoarcă trăsura. Anabelle va trebui să îndure două săptămâni de tortură. Poate aveau să-i prindă bine; dacă asista la tot spectacolul făcut de Owen și de domnișoara Starling, tot flirtând și aruncându-se unul în brațele celuilalt, avea să se vindece de tot ce simțea pentru el.

Ori asta, ori urma să aibă inima sfâșiată.

– Anabelle?

Olivia se uita la ea, nedumerită.

Căută să-și aducă aminte despre ce vorbeau, dar nu reuși.

– Iartă-mă. Ce spuneai?

– Te-am întrebat dacă știi să cânți la pian. La ce te gândeai?

– Că ar trebui să încerc să arăt un pic mai prezentabil. Nu vreau să vă fac de râs.

Poate că și mândria ei avea ceva de-a face cu asta. Nu voia ca domnișoara Starling să creadă că fusese adusă acolo din milă, deși așa era.

– Nu ne-ai face niciodată de râs, spuse Olivia repede, în timp ce Rose o privea cu gura deschisă de uimire. Ai o frumusețe

atemporală care nu trebuie să cedeze în fața convențiilor. Și, mai important decât atât, toți vor observa firea ta blândă.

Anabelle încercă să depășească valul de vină pe care îl simți în capul pieptului. Amenințase să distrugă reputația Oliviei pentru câteva monede de aur și nu merita ca Olivia să aibă o părere atât de bună despre ea.

– Ești prea bună, îi spuse ea Oliviei. Totuși, majoritatea oamenilor nu pot vedea dincolo de aspectul meu ponosit. Nu vreau să semăn cu o domnișoară care își face apariția pentru prima dată în societate sau cu o domnișoară stilată, dar mi-ar plăcea să mă gătesc. Mă ajutați?

Rose își frecă palmele, iar Olivia zâmbi.

– Desigur. Te vom ajuta. De fapt, când oprim la han, diseară, avem o mică surpriză pentru tine.

Când trăsura încetini și opri, Anabelle ridică perdeaua și văzu de departe The Elephant and Castle. Hanul era înconjurat de iederă care se ridica pe pereții de piatră, până la acoperișul de paie de unde ieșeau trei coșuri. Grădinile din împrejurimi erau inundate de flori colorate, iar soarele care apunea lumina peste un lac din depărtare, având un efect fermecător. La cât de dornică era Anabelle să scape din trăsură, și o colibă ar fi arătat la fel de tentant.

Îl privi pe Owen cum descălecă și-i dădu frâiele unui băiat de la grajduri. Îi aruncă flăcăului o monedă și intră pe ușa din față a hanului.

– Va fi minunat să ne întindem în sfârșit, spuse Olivia. Îi dădu un ghiont surorii sale. Trezește-te, Rose, am ajuns.

Cele trei femei se întinseră, ieșiră din trăsură și traseră aer în piept, inspirând mirosul de cai, iarbă și mâncare. Olivia îi șopti ceva valetului, care se uită la bagajul prins în spatele trăsurii și încuviință din cap.

– Probabil că Owen comandă cina și ne face rost de camere, spuse Olivia. Să ne mai plimbăm puțin prin grădină.

Se plimbară urmărind hanul fremătând de servitori, oaspeți și fermieri care veneau la bar să bea o bere după o zi lungă la câmp. După câteva minute, Owen li se alătură lângă niște tufișuri mari

de trandafiri, masculinitatea lui ostentativă fiind în contrast puternic cu rozul petalelor și cu vegetația luxuriantă. Privirea lui se opri la fiecare din surorile sale, apoi asupra lui Anabelle.

– Vom lua cina într-o cameră separată la ora opt, spuse el, aparent mulțumit că hainele lor arătau bine. Asta înseamnă că aveți aproape o oră să vă instalați în camerele voastre.

– Camere? întrebă Olivia. Am presupus că noi trei vom împărți o cameră.

Owen clătină din cap.

– N-au mai rămas camere mari. Am luat una pentru tine și Rose și alta pentru domnișoara Honeycote.

Anabelle își așeză ochelarii.

– Nu era necesar să faci asta. Pot să dorm pe podea în camera lor.

Pentru o clipă, expresia de pe chipul lui Owen îi trădă amărăciunea.

– Ai prefera să dormi pe jos decât într-un pat?

– Nu sunt o prințesă. Pot să supraviețuiesc o noapte pe podea.

Deși, după ce își petrecuse toată ziua în trăsură, un pat suna minunat.

El mormăi ceva.

– Am plătit pentru două camere în afară de camera mea. Pe mine nu mă afectează dacă alegeți să folosiți doar una.

– Ne vom hotărî imediat ce vom vedea camerele, spuse Olivia, luând-o pe Anabelle de braț. Mergem? Aș vrea să mă împrospătez puțin înainte de cină.

Owen le însoți prin încăperea micuță de la intrare și în sus pe scara îngustă. Prima cameră avea un pat mare și o fereastră care dădea spre o curte mică. Mirosea un pic a mucegai, dar lenjeriile erau curate, iar pe noptiera micuță nu era nici un fir de praf. Genții lui Rose și ale Oliviei fuseseră puse la perete; Anabelle își ducea singură geamantanul.

Olivia se duse la fereastră și ridică nerăbdătoare cadrul mobil.

– Asta e minunată.

Owen ridică din umeri.

– Și camera de alături este tot a voastră.

Luă mâna lui Anabelle și îi puse o cheie în palma deschisă.

– Eu sunt la capătul culoarului pe stânga dacă aveți nevoie de mine. Altfel, mă voi întoarce la ora opt să vă însoțesc la cină.

Rose îi zâmbi dulce în timp ce el ieșea din cameră, închizând ușa în urma lui.

– Credeam că nu mai pleacă odată! spuse Olivia, întinzându-se după una dintre genți.

Ea și Rose se așezară pe marginea patului, cu geanta mare între ele.

– Ce se întâmplă? întrebă Anabelle ușor alarmată. Vă rog să-mi spuneți că nu aveți un animal acolo.

Rose clătină din cap și se întoarse spre Olivia, care vorbi:

– Eu și Rose credem că ești minunată așa cum ești. Dar am observat că faci mai multe pentru ceilalți decât pentru tine.

Anabelle deschise gura, dând să protesteze. Știa că nu era deloc o sfântă, dar Olivia ridică mâna.

– Muncești foarte mult, iar asta nu îți mai lasă timp să coși pentru tine. De aceea ne-am gândit că ai putea să iei tu rochiile astea. Nu sunt la fel de minunate precum creațiile tale, dar sunt făcute dintr-un material bun, și le-ai putea modifica astfel încât să îți vină.

Olivia ridică o rochie de un verde marin din geantă și o ținu de mânecile mici și bufante. Talia era mai jos decât era acum la modă, dar era minunat lucrată, iar materialul strălucea în lumina apusului. Nuanța de verde-albăstrui făcu inima lui Anabelle să bată mai repede.

– Nu aș putea, spuse Anabelle.

Chiar și dacă s-ar fi hotărât să accepte un cadou atât de extravagant, când ar purta o asemenea rochie? În vreme ce avea să cutreiere străzile murdare ale Londrei, îndreptându-se spre magazinul de rochii?

– De ce nu? S-ar putea, bineînțeles, să nu-ți placă. Eu și Rose am ales mai multe rochii care credem că ți-ar veni. Nu sunt la modă acum, dar tu ai putea să faci minuni cu ele. Am vrut să ți le dăm de ceva timp, dar ne-am temut că te vei simți jignită. Când ne-ai spus în trăsură azi-dimineață că ți-ai dori să te îmbraci mai modern, noi am fost de-a dreptul încântate.

Scoase o altă rochie, de data aceasta din mătase roz, și o așeză sub bărbia lui Anabelle.

– Am avut dreptate, Rose. Culoarea aceasta este perfectă pentru tenul ei.

Ea dădu ușor rochia la o parte.

– Nu vreau să par nerecunoscătoare, dar nu ar fi corect să accept rochiile.

– Prostii! Oricum adunau praf și sunt mult prea mici pentru Rose și pentru mine.

– De unde le aveți?

Olivia și Rose schimbară o privire ascunsă.

– Au fost ale mamei noastre, spuse Olivia. Ea a plecat brusc, și majoritatea hainelor ei au rămas în dulap. Rochiile sunt vechi de trei, patru ani, dar mama a avut mereu un minunat simț al modei.

Felul în care vorbea Olivia, de parcă mama lor ar fi fost moartă, era cutremurător. Și ideea ca o croitoreasă amărâtă să poarte rochiile făcute pentru o ducesă era ridicolă. Îngrozitoare.

– Rochiile sunt minunate, dar prea delicate pentru mine. Vă mulțumesc mult că v-ați gândit la mine. Sunt impresionată că ați vrut să faceți asta pentru mine.

Ca să le dea de înțeles că discuția se terminase, lăsă geanta jos și se strecură printre cele două surori, îndreptându-se către lavabou. Înclină ușor urciorul, și apa rece curse în lavoar. Deși nu știa sigur ce făceau însoțitoarele, trebuia să înceapă să se poarte ca atare.

– Vreți să vă spălați înainte de cină?

Rose ridică dintr-o sprânceană, iar Olivia scoase repede o altă rochie din geantă, de parcă nu ar fi auzit întrebarea lui Anabelle.

– Nu sunt toate atât de lipsite de simț practic, spuse ea. Rochia aceasta pentru plimbare este modestă, nu crezi?

Plină de îndoială, Anabelle se întoarse să se uite la rochie. Muselina de un galben-deschis, plină de accesorii, era drăguță, deloc ostentativă, iar linia joasă a decolteului putea să fie ajustată, punându-i un guler sau asortându-i un șal. Era de zece ori mai drăguță decât cea mai bună rochie a ei. Dar rochiile nu le aparțineau lui Rose și Oliviei, ca să le poată dărui.

– Şi dacă... adică mama voastră ar putea...

– Mama nu se mai întoarce, dacă de asta îţi faci griji, spuse Olivia. Şi, crede-ne, dacă ar face asta, nu ar catadicsi să poarte rochii vechi de câteva sezoane.

Anabelle înghiţi în sec. Mai avea o reţinere.

– Şi ducele?

– Owen?

– S-ar putea să nu-i prea placă faptul că voi daţi lucrurile mamei voastre.

Rose îşi muşcă buza, iar Olivia pufni.

– Nu-i pasă absolut deloc. Pentru el, mama nu mai există din clipa în care ne-a părăsit.

Anabelle înghiţi iar.

– Îmi pare rău.

Olivia îi cuprinse umerii cu braţul.

– Eu şi Rose am fi foarte fericite să te vedem că porţi aceste rochii. Dar este alegerea ta.

Anabelle se gândi un pic.

– Poate aş putea să folosesc totuşi câteva.

– Minunat, zise Olivia, iar Rose bătu din palme. Acum, că am hotărât asta, vreau să mă spăl puţin de praful adunat de pe drum.

Încercă să se strecoare pe lângă pat, îndreptându-se spre lavabou, şi se lovi cu şoldul de tăblia patului.

– Dumnezeule, camera asta este îngrozitor de mică.

– Gata, mut eu genţile în camera cealaltă.

Olivia clătină din cap.

– Mai târziu. Să ne uităm şi la restul de rochii înainte de cină.

Fetele se spălară cu rândul, şi erau gata şi înfometate când Owen veni să le ia. Când coborâră, hangiul le strecură pe lângă bar, într-o zonă separată pentru cină. Încăperea plăcută era atât de întunecată, încât era greu să vezi tablourile cu peisaje pictate în ulei atârnate pe pereţi. Un sfeşnic din centrul unei mese rustice, pătrate, pregătite pentru patru persoane, pâlpâia ademenitor. Owen trase câte un scaun pentru fiecare din surorile sale şi se uită urât la Anabelle când aceasta se aşeză singură. Ea îl ignoră. Pentru numele lui Dumnezeu, îşi trăsese dintotdeauna singură scaunul.

Odată aşezaţi, soţia hangiului le aduse o musaca de cartofi apetisantă şi pâine cu unt. Owen mormăi în sinea lui că nu se găsea niciun pic de carne de vită în musaca, dar Anabelle savură fiecare îmbucătură din crusta crocantă de cartofi. După un pahar sau două de bere, toţi erau sătui şi mulţumiţi.

Rose căscă, iar Olivia făcu acelaşi lucru.

– Nu ştiu cum poate fi atât de obositor să stai toată ziua, dar vă jur că mai e puţin şi îmi cade capul în farfurie. Tu nu eşti obosită, Anabelle?

– Un pic, răspunse ea, forţându-se să caşte, prea agitată pentru a putea dormi.

Owen îi aruncă o privire sceptică.

– Vă conduc în camerele voastre. Camera. Nu contează.

– Tu nu te culci? întrebă Olivia.

– Ba da... la un moment dat. Cred că voi căuta un joc de cărţi. Şi ceva de băut mai tare decât berea.

Le conduse sus şi le ură noapte bună, avertizându-le să-şi încuie uşa imediat ce el pleca.

– Nu trebuie să-ţi faci griji pentru noi, îl tachină Olivia. Acum avem o însoţitoare.

Îi aruncă o privire plină de amărăciune, apoi închise uşa.

Rose şi Olivia se pregătiră de culcare. Îşi puseră cămăşile de noapte şi îşi periară părul. Anabelle încercă să se facă utilă împăturindu-le hainele de drum.

– Du-te şi odihneşte-te în cealaltă cameră, o îndemnă Olivia pe Anabelle când începu să-şi împletească părul ei des, şaten în coadă. Eu şi Rose ne descurcăm.

– Aş vrea să fiu lângă voi în caz că aveţi vreuna nevoie de mine.

– Dar *vei fi* aproape. Şi, în cazul nefericit în care eu şi Rose vom fi atacate de vreun locatar grosolan, voi bate în peretele comun.

Rose îşi duse mâna la gura deschisă.

Anabelle râse.

– Dacă eşti atât de sigură.

– Sunt. Îţi sugerez să încerci să dormi bine. La cum îl cunosc pe fratele meu, ne va trezi să plecăm exact la ivirea zorilor.

– Prea bine, zise Anabelle.

Dar dormise destul de mult în trăsură și avea obiceiul să lucreze noaptea. Nu o interesa deloc să se bage la culcare.

– Pot să iau una dintre rochiile pe care mi le-ați arătat mai devreme?

– Desigur, zise Olivia, arătând spre geantă. Ia-le pe toate. Eu și Rose abia așteptăm să te vedem în ele.

– Mulțumesc. Sunteți niște prietene mai bune decât merit.

– Prostii! Eu și Rose suntem ciudate, dar tu nu ne-ai judecat niciodată. Suntem foarte recunoscătoare oricărei... împrejurări care te-a adus în viața noastră.

Anabelle își reprimă un fior. Probabil că Rose și Olivia bănuiau că nu li se spusese întreaga poveste. Dar erau dornice să aibă încredere în ea și să-i dea o șansă.

– Somn ușor, spuse ea. Nu vreți să vă treziți cu cearcăne tocmai când urmează să îl vedeți pe domnul Averill, mâine-seară.

– Ferească Dumnezeu! țipă Olivia, iar Rose își trase pătura peste cap.

Anabelle își luă geamantanul.

– Să încuiați ușa după ce plec eu și ciocăniți dacă aveți nevoie de mine.

Se opri un pic în hol, așteptă să audă ușa încuindu-se și mai făcu câțiva pași pe coridorul întunecat. Camera era și mai mică decât a fetelor. Un pat îngust era înghesuit în colț, pentru a permite accesul înăuntru. Anabelle se duse la noptieră, care era doar o ladă de fapt, și aprinse lumânarea de pe ea. Un lavoar mic era singura mobilă din cameră, iar singura fereastră era mică și rotundă, ca un hublou. Prinsă doar cu o balama sus și deschisă, lăsa să intre un aer răcoros.

Ideea de a-și transforma o rochie pentru ea o umplea de agitație și de bucurie.

Își scoase mulțimea de ace din păr și se masă până când furnicăturile dispărură. Prea entuziasmată ca să se mai pieptene, își trecu doar degetele prin păr.

După ce puse rochia galbenă a ducesei pe pat, își dădu jos rochia practică – și urâtă, trebuia să recunoască – pe care o purtase în timpul zilei. Materialul ușor și moale îi alunecă peste cap, căzând în cascade până la picioare.

Putea să-și dea seama, chiar și fără oglindă.

Era perfectă.

Capitolul 18

Owen pierdu câteva lire jucând douăzeci și unu în barul plin de fum în favoarea unui fierar care fie avusese noroc chior, fie doar o mână cam alunecoasă. Nu-i păsa foarte mult. Voia doar să stea pe altceva decât o șa, să bea ceva și să se gândească la orice altceva în afară de Anabelle.

Îl evitase toată ziua. Nu că ar fi avut șanse prea mari să stea de vorbă, dar nu ar fi murit dacă i-ar fi aruncat câte un zâmbet din când în când.

Când hangiul cu privirea încețoșată anunță în cele din urmă că urma să închidă barul, Owen urcă scările înjurând, căci se gândea la patul care-l aștepta sus. Era atât de scurt, încât, când se întinse în el după-amiază, picioarele îi atârnaseră la capăt. Îi era deja dor de patul lui cu baldachin de acasă, care era destul de încăpător pentru el și Belle.

Se opri la jumătatea scării și clipi.

Ce naiba era cu el? *Nu* ar trebui să și-o imagineze pe Anabelle la el în pat.

Trebuia să-și găsească o soție. Poate că, dacă și-ar fi acceptat destinul și și-ar fi făcut datoria, Olivia și Rose ar fi avut un model de comportament feminin.

Domnișoara Starling părea alegerea logică. Familiile lor fuseseră mereu apropiate. Când era la școală, Owen patinase cu ea pe lacul înghețat de la moșia de la țară a tatălui ei. Olivia părea să o placă pe domnișoara Starling, iar căsătoria cu ea nu ar face decât să îmbunătățească statutul lor social. Din moment ce era considerată de toată lumea cea mai frumoasă femeie necăsătorită, iar titlul lui Owen îl făcea să fie cel mai căutat domn, jumătate din elita societății presupunea deja că erau căsătoriți. Problema era

că, de fiecare dată când se gândea la ea în casa lui, în patul lui, se simțea pustiu și, mai rău, indiferent.

Mergând pe coridor, se opri puțin în fața ușii camerei surorilor sale. Olivia avea tendința să uite unele lucruri, cum ar fi să stingă lumânările și să încuie ușile. Ca să se liniștească, încercă mânerul. Ușa nu se clinti.

Mulțumit, merse mai departe pe hol și descoperi o lumină palidă venind pe sub ușa celei de-a doua camere pentru care plătise. Era ciudat la ora asta din noapte.

Verifică mânerul, și acesta se roti. Orice tâlhar ar fi putut să intre și să-i jefuiască – sau mai rău. Și de ce era lumânarea încă aprinsă? Deschise ușa larg și se pregăti să-i țină un discurs persoanei pe care o găsea trează, dar, înainte să mai poată rosti vreun cuvânt, capul îi explodă de durere. Căzu, auzi clinchetul sticlei în jurul lui și apoi...

Un întuneric amețitor.

– Owen?

Mâinile reci îi dădeau părul de pe față. Îi plăcea. Dacă s-ar fi concentrat pe atingerea aceea blândă a degetelor pe pielea sa, aproape că ar fi putut să ignore durerea care radia dintr-un loc de la ceafă. Aproape.

– Owen? Mă auzi? Îmi pare rău! Am crezut că e un hoț.

Belle.

Șovăitor, deschise ochii. Lumina intensifică durerea, așa că îi închise din nou.

– Pentru numele lui... Ce mi-ai făcut?

Ea suspină de rușine.

– Te-am lovit cu un urcior. Poți să te dai un pic mai încoace? Dar să ai grijă cu bucățile ascuțite. Vreau să închid ușa înainte să apară cineva.

Făcu precum îi ceru, și Anabelle închise repede ușa. Rămaseră nemișcați și tăcuți câteva clipe, așteptând parcă să vadă dacă venea careva să investigheze sursa zgomotului făcut de Owen când lovise podeaua. Se părea că nimeni dintre cei rămași treji la ora aceea nu era destul de preocupat încât să se dea jos din pat.

Owen își pipăi ceafa, simți un cucui și suspină.

– Spune-mi, te rog, că nu ți-ai dat seama că eram eu.

– Sigur că nu, șopti ea. Nu mi-am imaginat că ai da buzna în camera mea la ora două dimineața.

– Nu mă cunoști foarte bine.

Ea scoase un plescăit.

– Rana ta nu poate fi atât de gravă dacă faci tot felul de aluzii pe un ton atât de vesel.

– Scuză-mă! Doare îngrozitor.

Deschise ochii puțin și încercă să o privească. Părul ei semăna cu un noian de valuri castanii în jurul capului, iar dincolo de ochelari se încrunta de îngrijorare. Purta o rochie albă, fără mâneci – o cămașă de noapte, dacă nu se înșela. O cămașă de noapte, dintre toate lucrurile. Dacă nu cumva avea halucinații, asta era tot ce purta. Înghiți în sec, întrebându-se dacă lovitura la cap nu era cumva mai gravă decât crezuse inițial.

– Crezi că poți să te ridici?

– Bineînțeles, mârâi el.

Și chiar putu. Se ridică. Doar că durerea era atât de intensă, încât se întinse imediat. Capul lui ateriză în poala lui Anabelle. Ceea ce era... drăguț.

– Dumnezeule mare, spuse ea. Cred că trebuie să te odihnești un pic.

Întinzându-și picioarele și punându-și capul într-o poziție mai comodă, ea oftă.

– Cu siguranță.

Îi aruncă o privire ușor dojenitoare.

– Aș fi putut să te omor.

– Mă îndoiesc de asta.

– Cine te-a pus să te strecori în camera mea?

– Nu m-am strecurat. Îi era greu să poarte o conversație când sânii ei se întrezăreau prin cămașa de noapte. Verificam dacă ai încuiat ușa. Credeam că ai adormit cu sfeșnicul aprins.

Se felicită pentru cât de coerent vorbise.

– Ai fi putut să ciocăni.

– Ai fi putut să încui ușa.

Anabelle se încruntă.

– Am crezut că am făcut asta, dar probabil am fost distrasă de un... proiect. Trebuie să mă uit la ceafa ta. Nu cred că sângerezi, dar poate mai ai vreun ciob din urcior rămas înfipt.

Descrierea ei sugestivă îi făcu stomacul să se strângă.

– Bine. Dar să fii blândă.

– Promit, spuse ea chicotind.

Își întoarse capul într-o parte și își ținu răsuflarea în timp ce ea se uită cu atenție. Când găsi cucuiul, el tresări de durere.

– Îmi pare rău, spuse ea. Este mai mare decât un ou de prepeliță, dar mai mic decât unul de găină. Nu sângerezi, dar zona e caldă. Ce pot să fac ca să te simți mai bine?

El zâmbi larg gândindu-se la toate lucrurile pe care le-ar fi putut face, iar Belle se înroși toată, de la lobul urechilor ei drăgălașe până la scobitura de la baza gâtului.

– Dacă nu te superi, aș vrea să stau nemișcat câteva minute.

– Sigur.

Deși părea dornică să-i facă pe plac, mușchii picioarelor i se încordară ca și cum ipostaza în care se aflau i se părea ciudată.

Poate chiar era – pentru ea. El însă se bucura de fiecare clipă.

Pe măsură ce inhala aromele de bumbac curat și săpun de citrice și se cuibărea în poala ei moale, se hotărî că ar putea să fie fericit stând așa vreme îndelungată. Dacă nu se mișca, putea uita de durere. Iar încăperea era binecuvântat de liniștită, cu excepția sunetelor unor insecte care zumzăiau afară.

– Nu ți-au amorțit încă picioarele? întrebă el după câteva minute.

Ezită să răspundă.

– Nu.

– Mincinoaso!

Owen se ridică încet și înjură.

– Poate ar trebui să te întinzi în pat.

El nu spuse nimic.

Dând la o parte o cuvertură galbenă, înfoie o pernă și îl ajută să-și pună capul pe ea. Din unghiul comod în care stătea, se uita amuzat cum ea strângea în grabă cioburile de pe podea

și le punea pe lavoar. Eficiența întruchipată, înmuie o cârpă în lavoar, o stoarse și se întoarse lângă el. Salteaua se lăsă în jos când se așeză.

– Lasă-mă să-ți pun asta la ceafă.

Își țuguie buzele în timp ce se aplecă și-i studie cu grijă cucuiul. Se comporta exact ca o infirmieră sau ca o dădacă drăguță. Singura diferență consta în faptul că ea era tânără, frumoasă... și sumar îmbrăcată. O împrejurare care nu ar putea decât să-i grăbească vindecarea.

Umerii și brațele ei erau atât de ispititoare, încât trebui să se împotrivească impulsului de a se ridica pentru a-i săruta pielea catifelată. Cămașa, prea largă pentru constituția ei subțire, se desfăcea în dreptul sânilor și al brațelor. Folosind autocontrolul pe care nu știuse că îl avea, reuși să nu se uite fix. Ultimul lucru pe care îl voia era să o trimită în fugă după halat.

Riscă puțin și trase cu ochiul. Vederea sânilor ei rotunzi și catifelați făcu să i se usuce gura.

– Cum te simți?

– Cred că mă ajută compresa.

Ea zâmbi și, cu mâna ei liberă, își ridică bretelele subțiri ale cămășii de noapte.

– Îmi pare rău că te-am lovit.

– Ai făcut ce trebuia. Ei bine, ar fi fost gestul potrivit dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de mine. Mă bucur că te-ai apărat.

– După moartea tatălui meu, eu și Daphne am învățat să facem ce trebuie.

– Cum a murit?

Era o întrebare brutal de directă, dar el urâse dintotdeauna când rudele lui încercau să ascundă ce aflaseră.

Belle nu păru jignită, doar extrem de tristă.

– Suferea de o boală foarte gravă. L-am pierdut puțin câte puțin în decursul a câteva luni. Și el, și noi știam că era pe moarte. Nu puteam să facem nimic pentru a-l ajuta sau a-i ușura suferința.

– Îmi pare rău!

– Când mama s-a îmbolnăvit, nu puteam să las să i se întâmple și ei același lucru.

– Nu aveai alți membri ai familiei la care ai fi putut să apelezi?

De ce naiba nu-i ajutase bunicul ei, un viconte, potrivit proprietăresei casei în care stătea Anabelle?

Ea rămase nemișcată.

– Nu. Crede-mă! Șantajul era ultima mea opțiune.

– Ai fi făcut-o?

– Ce să fac?

– Ai fi tipărit zvonul despre Olivia în ziarul *The Tattler*? Dacă nu te-aș fi prins sau nu ți-aș fi dat patruzeci de lire, ai fi distrus-o?

Anabelle înghiți în sec.

– Asta era înainte să o cunosc – sau să te știu pe tine.

– Deci ai fi făcut-o.

Îl luă iar durerea de cap.

– Nu pot să-ți spun sincer ce aș fi făcut. Nu aș fi avut nimic de câștigat atunci, deci poate că nu. Știu doar că eram disperată. Își puse palma pe obrazul lui și îi întoarse capul, astfel încât acum se uitau unul în ochii celuilalt. Și îmi pare sincer rău! Mă rog să nu afle niciodată de ticăloșia mea.

– Și eu. Gândindu-se că atmosfera era prea sumbră, se hotărî să schimbe subiectul. Ai învățat să folosești arme? În afară de urcior, vreau să spun?

Anabelle își duse un deget la bărbie.

– Mă descurc foarte bine cu umbrela de soare, dar, dacă ar fi să aleg arma preferată, aș alege... sfeșnicul.

El clipi.

– Ar trebui să mă consider norocos.

– Poate chiar ar trebui, încuviință ea.

Rămaseră într-o liniște plăcută câteva minute până când ea căscă și se uită cu jind la pernă.

Deși Owen nu își dorea să plece, trebuia s-o lase să doarmă. Se ridică și-și mișcă picioarele pe podea, mulțumit să vadă că încăperea nu se mai învârtea.

– Ce făceai trează atât de târziu?

Ea roși.

– Lucram la o rochie.

– Cea galbenă de pe pat?

– Da.

– N-ar trebui să lucrezi atât de târziu, oricât ai fi de dornică să termini mai repede cu înțelegerea noastră.

– Asta nu este pentru Rose sau Olivia, recunoscu ea timid. Este pentru mine.

El clipi surprins.

– Este minunat, spuse el, vorbind serios. Era atât de obișnuit să o vadă pe Anabelle purtând culori închise, încât îi era greu să și-o imagineze îmbrăcată în ceva de un galben aprins.

– Pot s-o văd?

Ea își mușcă ușor obrazul pe interior în timp ce se îndreptă încet spre piciorul patului și luă rochia, punând-o sub bărbie.

Lui i se păru cunoscută. Drăguță. Și totuși, avea ceva... sinistru. Probabil că era beat *și* cam năuc.

– Tu ai făcut-o?

– Nu. Olivia și Rose mi-au dat-o.

Îi aruncă o privire prudentă, de parcă ar fi fost un leu care se pregătea să-și atace prada.

– Surorile mele n-au mai fost atât de mici de când aveau doisprezece ani. De unde o au?

– De fapt, spuse ea cu vocea tremurându-i, rochia asta a fost... a mamei tale.

Își aminti. Mama lui trecea ușor prin camera copiilor în timpul lecțiilor lui, ca un fluture luminos, interesându-se ce progrese făcea. Profesorul lui de latină păruse de-a dreptul mulțumit când băiatul îi spusese cât de bine se descurca. Mama zisese că i se părea o pierdere de timp să înveți o limbă moartă, închisese cartea cu poeziile lui Ovidiu și plecase.

Își amintea bine rochia.

Și nu voia ca Anabelle să o poarte.

Marginea saltelei se lăsă sub greutatea lui Owen. Își puse mâinile pe genunchi, luptându-se cu ideea că Anabelle îi furase rochia mamei lui. Se încruntă, sprâncenele-i închise la culoare ieșind și mai mult în evidență pe fața lui palidă. Deși

rănit, emana încă putere şi vitalitate, iar camera părea şi mai mică acum, cu el acolo.

– De ce ar crede surorile mele că este adecvat să-ţi dea ţie rochia mamei noastre? o întrebă el, uitându-se urât.

Până acum, fusese prea preocupată de faptul că-l rănise pentru a se mai gândi la cât de dezbrăcată era ea. Dar starea lui meditativă o făcu să-şi dea jos rochia şi să-şi încrucişeze braţele pe piept. Se temuse că avea să reacţioneze aşa. Nu ar fi trebuit să accepte niciodată cadoul surorilor lui.

– Nu da vina pe surorile tale. Eu le-am spus că aş vrea să mă îmbrac cu mult mai mult bun-gust.

Era umilitor să admită asta.

El ridică dintr-o sprânceană, apoi clipi de parcă mişcarea uşoară îi reactivase durerea.

– Înţeleg. Vrei să faci o impresie bună la petrecere.

Ea ridică din umeri.

– Cred că da.

– Ca să le atragi atenţia altor domni buni de însurătoare de acolo?

Era ultimul gând care i-ar fi putut trece prin minte.

– Poate.

Un muşchi al maxilarului se contractă, iar el se îndreptă de spate.

– Vei avea mulţi admiratori.

– De fapt, motivaţia mea principală era să evit să le fac de râs pe surorile tale, spuse ea, oftând. Ca însoţitoare a lor, aspectul meu se reflectă şi asupra lor.

Sperase, desigur, că şi Owen avea să o remarce, dar se opri înainte să-i spună.

El păru să se gândească la spusele ei.

– Oricare ar fi motivele tale, cred că este timpul să încetezi să-ţi ascunzi frumuseţea. Dar nu ar trebui să porţi rochia mamei mele.

Anabelle se aşeză în cel mai îndepărtat colţ al patului.

– Bine. Le voi spune surorilor tale că nu le pot accepta.

– Sunt mai multe?

– Mi-au adus un cufăr plin. Majoritatea erau prea elegante pentru mine, dar m-am gândit că aş putea să folosesc totuşi câteva.

– Aş prefera să nu faci asta.

– Da, ai spus asta destul de clar.

Se simţea pustiită, de parcă toată speranţa o părăsise brusc. Nu ştia de ce, din moment ce Owen nu făcuse decât să îi confirme ceea ce ea ştia în sufletul ei. Nu aparţinea acestei lumi.

Bărbatul se întoarse încet spre ea, întinse mâna şi o puse peste a ei.

– Nu cred că înţelegi.

Îşi îndepărtă brusc mâna.

– Ba da. Furia şi disperarea se luptau pentru întâietate prin vârtejul de emoţii amestecate. Sunt destul de bună ca să te distrezi puţin. Dar nu suficient de bună ca să port rochiile pe care mama ta nu le mai îmbracă.

– Nu, spuse el ferm. Nu e deloc asta. Eşti prea bună ca să porţi rochiile acelea, Belle. Tu eşti exact cum nu era ea. Loială, caldă, sinceră.

Ah. Ochii i se umeziră.

– Sunt doar rochii, Owen. Bucăţi de material cusute cu aţă. Faptul că le port nu mă va schimba.

– Promiţi?

Zâmbi, deşi nu voia să facă asta.

– Promit.

– Atunci nu îţi voi interzice să le porţi spuse el, trăgând adânc aer în piept. Dar tot nu-mi place ideea.

– Şi dacă le-aş purta doar în timpul petrecerii? Nimic altceva din ceea ce am nu e adecvat.

– Mi se pare rezonabil. Făcu o pauză, apoi înclină capul. Bănuiesc că nu mi-ai permite să-ţi cumpăr rochii noi, nu?

– Nu.

– La naiba! Îşi lovi gânditor bărbia. Aş putea să te fac să te lipseşti de toate rochiile? Arăţi minunat în cămaşa de noapte.

Vorbele lui blânde o copleşiră, alinându-i rănile. Îl privi în ochi şi nu văzu ducele arogant, ci pe el. Focul ardea între ei, şi, asemenea unui om naiv, păşi în mijlocul lui.

– Mi-a fost dor de tine, spuse ea.

– Şi mie mi-a fost dor de tine.

Aplecându-se, îi scoase ochelarii cu grijă şi îi puse pe noptieră. Dintr-o singură mişcare, îi cuprinse obrazul cu palma, îi trase faţa către el şi o sărută blând. Dorinţa îi inundă tot corpul, dându-i furnicături în creştetul capului, făcând sfârcurile să i se întărească şi degetele de la picioare să se chircească. Îl sărută înapoi, bucurându-se de atingerea buzelor lui. Oricare ar fi fost diferenţele dintre ei – şi erau multe –, legătura lor era cât se poate de reală şi de potrivită.

Anabelle se dădu uşor înapoi.

– Eşti sigur că te simţi bine?

– Din ce în ce mai bine cu fiecare secundă ce trece.

Zâmbi şi se aplecă pentru un alt sărut fierbinte. Cu fiecare atingere a limbii lui, cu fiecare mângâiere, o vrăjea tot mai mult. Voia să rămână aşa, învăluită în lumea lor personală şi simplă, pentru totdeauna.

Dar de data asta era hotărâtă nu numai să primească plăcere, ci să şi ofere.

– Scoate-ţi haina, îi spuse ea, dându-i la o parte câteva şuviţe de pe faţă. Afişând un zâmbet care îţi tăia răsuflarea, colţul gurii i se încreţi în timp ce îşi dădea jos jacheta şi i-o oferea. Mulţumesc. O aruncă repede peste umăr. Apoi îi desfăcu lavaliera şi o aruncă şi pe ea. Întinde-te.

El făcu precum îi ceru ea, în ochi citindu-i-se conştientizarea a ceea ce urma. Când îşi puse mâinile sub cap, muşchii braţelor i se contractară, iar gura i se uscă pe dată.

– Şi acum... ce urmează? întrebă el, provocând-o.

– Voi încerca să-ţi scot cizmele.

Deşi îi era greu, reuşi să facă asta fără să mai spună ceva.

– Trebuie să recunosc, că, în mod ciudat, asta mă stârneşte, spuse el.

– Este bine, rosti ea, simţindu-se asemenea unei femei seducătoare. Abia am început. Stinse lumânarea şi se întinse lângă el pe saltea. Dorinţa din ochii lui era atât de puternică, încât putea să o observe şi fără ochelari. O simţea. Şi îi simţea şi gustul.

Trebuia să-i spună ce simţea pentru el, trebuia să ştie dacă şi el simţea acelaşi lucru.

– Owen, când te-am întâlnit prima dată, am crezut că eşti arogant şi încăpăţânat. Dar acum văd o altă latură a ta şi... m-am ataşat de tine. Profund. Ador felul în care mă simt când sunt cu tine.

Gata. O spusese. Iar acum îşi ţinea răsuflarea.

El înjură încet. Nu era reacţia pe care ea o aşteptase.

– Eşti minunată, zise el luându-i o şuviţă şi răsucind-o pe degete. Dar, în ciuda legăturii noastre, nu ştiu ce ne rezervă viitorul. Tu meriţi să te căsătoreşti, ceea ce eu nu pot să-ţi promit.

Anabelle ştia deja asta, dar i se părea dureros să-l audă spunând-o cu voce tare. Se aplecă deasupra lui, punându-i o mână pe piept.

– Nu caut să mă căsătoresc. Vreau doar să simt că între noi este ceva real.

– Este, Belle.

Îi înclină capul şi o sărută până o făcu să se simtă năucită de dorinţă.

– Să nu te îndoieşti! Ţin foarte mult la tine.

După cum decurgea conversaţia, nu putea fi vorba despre ceva mirific. Dar, pentru el, bănuia că era minunat. Desena cercuri mici cu arătătorul pe pieptul lui.

– Când nu sunt cu tine, mă întreb dacă nu este doar un crâmpei din imaginaţia mea. Dacă nu este doar o plăsmuire.

– Dar există. Am să-ţi arăt că tot ce este între noi este real şi-ţi voi înlătura toate incertitudinile.

O întoarse astfel încât acum ea stătea sub el şi o sărută cu putere, susţinându-şi afirmaţiile cu fiecare mişcare tumultuoasă a limbii. Şi era convingător.

De parcă ar fi desfăcut funda unui cadou pe care-l aşteptase de mult, îi trase bretelele cămăşii de noapte de pe un umăr, apoi

și de pe celălalt. Își lăsă capul în jos ca să-i dezmierde sânii și să-i sărute abdomenul, lăsându-i cămașa din ce în ce mai jos, până când rămase complet goală. O privi plin de admirație și de mândrie, iar corpul ei reacționă, cutremurându-se.

Dornică să-l vadă dezbrăcat, Anabelle îi dădu jos cămașa. Pieptul și abdomenul lui erau atât de sculpturale, încât ar fi putut fi făcute din marmură. Dar, spre deosebire de piatră, pielea lui era caldă și mirosea ușor a coniac, a fum de țigări de foi, a scrobeală de la cămașă și a *el*. Îi mângâie gâtul, umerii lați și conturul mușchilor de sub piele. Când îi atinse sfârcurile, o sărută și mai profund. Anabelle icni de plăcere.

Dornică să știe cum era să-i simtă trupul gol lipit de al ei, se trase mai aproape de el. Deși erau atât de diferiți, se potriveau perfect. Îi simțea brațele puternice în jurul ei, iar smocul de păr de pe piept gâdila pielea sensibilă a sânilor ei, necăjindu-i sfârcurile.

– Acum crezi? întrebă el.

– Poftim?

Capul i se învârtea de dorință.

– Crezi în noi? O mușcă ușor de gât. Crezi în asta?

– Cred că mă faci să mă simt foarte bine.

El tăcu o clipă.

– S-ar putea să fii mult mai cinică decât mine.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Nimic. Închide ochii și savurează totul. Mai avem câteva ore până la răsărit – și nu vreau să pierd nici un minut.

Ținându-se de cuvânt, Owen știu să se folosească de timpul pe care îl aveau la dispoziție. Nu făcu dragoste cu ea, dar o învăță lucruri noi despre corpul ei – ce era bine, ce era minunat și ce era absolut divin. Vorbi cu ea despre surorile lui și despre numărul impresionant de mătuși și o întrebă despre familia și copilăria ei. Era cât pe ce să-i spună despre bunicul ei, vicontele, dar nu reuși. Încercă în loc de asta să-i explice că era absolut pasionată de croitorie, că nu era numai o meserie pentru ea. Își împărtășiră cele mai prostești frici – de păianjeni în cazul ei și de traduceri din latină în cazul lui.

Se ghemui sub brațul lui. Aproape imediat, somnul începu să o învăluie. Încercă să i se împotrivească vitejește, știind că astfel nu va mai putea să se bucure de compania lui Owen. Dar era prea satisfăcută și stătea prea comod ca să nu închidă ochii câteva minute. Adormi în brațele lui.

Ceva mai târziu, razele aurii ale soarelui, reflectate de fereastra ca un hublou, îi încălziră obrazul, sărutând-o blând și trezind-o. Era singură.

Capitolul 19

Fleece[1]: *(1) Blana care acoperă corpul oilor și care se folosește pentru a căptuși diferite lucruri. (2) A înșela, a stoarce bani de la oameni prin mijloace neonorabile, cum ar fi șantajul.*

Capul lui Owen zvâcnea de durere la fiecare trap al armăsarului său. Trăsura în care se aflau femeile mergea hodorogit lângă el, scoțând un zgomot care îl făcură să scrâșnească din dinți. Durerea de cap era comparabilă cu cea de pe urma celei mai groaznice mahmureli pe care o avusese vreodată. Ba nu, de două ori mai groaznică.

Și totuși, noaptea pe care o petrecuse cu Anabelle și tot ceea ce se întâmplase după lovitura la cap îl făcură să zâmbească asemenea unui prostovan alcoolic. Ceea ce bănuia că și era.

Părăsise camera lui Anabelle imediat ce auzise păsărelele ciripind la fereastra ei. După ce o învelise cu o pătură pe care ea păruse hotărâtă să o dea deoparte, își luase hainele și cizmele de pe podea unde le aruncase ea – Dumnezeule cât îi plăcuse asta –, își pusese cămașa pe el și se strecurase pe hol spre camera lui.

[1] Termen care înseamnă și „lână", dar și „a jecmăni". În limba română nu există un cuvânt similar. (n.tr.)

La micul dejun ea stătu liniştită, dar pielea îi era îmbujorată şi părea... fericită. Iar lucrul cel mai bun care se întâmplase era că îşi schimbase boneta ei obişnuită cu una simplă care se lega sub bărbie. Câteva şuviţe îi atingeau uşor ceafa delicată. Deşi rochia gri fără nici o formă pe care o purta îi ascundea cea mai mare parte din farmec, el îşi amintea foarte bine formele ei dulci şi picioarele lungi. Nici toate materialele urâte din Londra puse laolaltă nu puteau să-l facă să uite asta.

Owen insistase ca surorile sale şi Anabelle să se scoale devreme, deşi fetele bombăniseră. După ce petrecură cinci ore pe drum, erau aproape de moşia lui Lord Harsby şi aveau să ajungă la timp pentru cină.

Perdeaua trăsurii fusese trasă în cea mai mare parte a timpului, motiv pentru care el se tot întrebase ce făceau femeile şi mai ales Belle. Probabil dormeau.

De fiecare dată când îşi amintea de noaptea trecută – cum cucerise fiecare centimetru din corpul ei cu gura, mâinile ei explorând fiecare parte a corpului său, gemetele uşoare pe care le scosese când terminase –, sângele începea să-i clocotească în vene.

Avusese nevoie de toată voinţa pe care nici măcar nu o conştientizase până atunci pentru a nu se lăsa pradă tentaţiei de-a face dragoste cu ea.

Era foarte dificil să fii un om de onoare.

În ultimele cinci ore analizase problema sub toate aspectele. Oricât de mult ţinea la Anabelle, nu avea cum să treacă peste diferenţele de rang dintre ei.

Avea nevoie de o ducesă. Deşi Belle era nepoata unui viconte, nu fusese crescută ca una. Nu fusese niciodată la curte, la Almack sau la operă.

Nici o femeie nu îl provocase aşa cum o făcuse ea şi nici nu îl făcuse să se simtă atât de complet, dar odată cu titlul său, avea şi responsabilităţi. Viitoarea lui soţie trebuia să aibă educaţia, statutul social şi experienţa adecvate pentru o ducesă.

Anabelle nu fusese niciodată la bal – cum putea să se aştepte să organizeze ea unul?

Fusese pregătit încă de mic să fie duce. Încă dinainte să înveţe să socotească, înţelesese importanţa titlului pe care urma să îl deţină într-o zi. Şi toţi membrii familiei sale, cercul lui de cunoştinţe şi societatea londoneză înţelegeau asta. Era deja stabilit că urma să ocupe un loc în Camera Lorzilor şi că avea să conducă moşiile Huntford. Şi, cel mai important, urma să asigure bunăstarea multor oameni, inclusiv a celor din familie şi a arendaşilor.

Onoarea şi datoria erau pe primul loc.

Acum trei ani, căsătoria cu Anabelle nu ar fi fost imposibilă. Dar atunci mama lui avusese o aventură şi îşi părăsise familia, pătând numele de Huntford. Iar tatăl lui se sinucisese – deşi nimeni din afara celor din casă nu putea să confirme asta, toţi cei din crema societăţii bănuiau acest lucru –, întinând şi mai mult numele familiei.

Dacă s-ar decide să se însoare cu o croitoreasă, ar fi lovitura finală.

Şi nu putea să le facă asta surorilor lui. Nu putea să facă asta titlului său.

Un nor singuratic acoperi soarele, aruncând umbre lungi lângă el, iar Owen strânse şi mai tare frâiele în pumni. Aveau să se bucure de clipe frumoase preţ de câteva săptămâni, de întâlniri clandestine. Apoi aveau să-şi ia rămas-bun, iar el urma a se preface că ea nu fusese cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată. Intenţiona să se asigure că ea şi familia ei nu aveau să ducă niciodată lipsă de nimic, dacă mândria ei încăpăţânată îi permitea. Şi, în timp, Anabelle avea să întâlnească un bărbat de ispravă, să se căsătorească, să aibă copii şi să-l dea uitării pe Owen.

Dar el nu avea s-o uite niciodată.

De dragul surorilor sale urma să se însoare cu o femeie de descendenţă impecabilă şi cu cea mai bună reputaţie – probabil o floare delicată de seră care nu ştia nimic despre luptele vieţii şi care urma să accepte fiecare prostie spusă de el ca fiind adevărul absolut. O asemenea perspectivă îl întristă.

Conacul lui Harsby îi apăru în sfârşit în faţa ochilor. Soarele după-amiezii târzii strălucea la ferestre de parcă structura de piatră ar fi clipit, conştientă de o glumă secretă. O fântână mare din

centrul aleii circulare arunca stropi câțiva metri în aer, creând un văl transparent în fața casei impunătoare din cărămidă roșie. O dumbravă de arțari decora peluza care înconjura conacul și care era în forma unui imens T.

Deși era impresionant, avea doar un sfert din măreția conacului Huntford. Oare ce va crede Belle despre casa aceasta – sau despre casa lui, dacă avea s-o vadă vreodată? Alungă acest gând. Erau șanse mari să nu vadă niciodată moșia lui iubită. După-amiaza aurie își pierdu din strălucire.

Trăsura trase pe aleea pietruită, iar calul lui încetini. Owen abia aștepta să descalece, să le ajute pe femei să coboare din trăsură... și să o vadă pe Belle.

Băiatul de la grajduri alergă pe peluză să-i iasă în întâmpinare, iar Owen sări de pe cal, recunoscător să-i dea lui frâiele. Se îndreptă cu pași mari spre trăsură, îi făcu semn valetului să plece și deschise el însuși ușa.

Olivia era gata să sară înainte să coboare el scările. Probabil i se păruse insuportabil să stea aproape o zi întreagă în trăsură.

– Slavă Domnului că am ajuns, țipă ea. Mă simțeam de parcă eram într-o criptă.

Owen ridică dintr-o sprânceană. Trăsurile nu erau niciodată mai mari sau mai luxoase de atât.

– Nici hainele tale nu arată mai bine.

Își supse obrajii.

– Ești absolut fermecător, frățioare.

Apoi ieși Rose, ochii ei albaștri strălucind, plini de tulburare.

Owen o ajută să coboare.

– Nu trebuie să-ți faci griji cu privire la clipa în care vei întâlni pe toată lumea. Olivia, domnișoara Honeycote sau eu vom fi cu tine tot timpul.

Păru să răsufle ușurată. Să meargă la această petrecere reprezenta un pas înainte. Se prezentase în fața reginei cu câteva luni în urmă, la insistențele lui. Dar mai trebuia să fie văzută de patroanele de la Almack și să meargă la bal. Părăsea rareori casa – și, când făcea asta, era ca să se ocupe de mici treburi sau să o vadă pe Olivia. Totuși, lui Rose îi plăcu să îi viziteze

pe arendașii care locuiau în apropierea conacului Huntford, ducându-le de mâncare celor bolnavi și cadouri copiilor. În timp ce evita în mod normal îndatoririle sociale, aici, la petrecere, nu va avea cum să scape de ele.

Trecu lângă Olivia și o luă de braț. Ambele se uitară răbdător la trăsură. De parcă ar fi știut un secret de care el nu avea habar. Cât de neastâmpărate erau!

El se uită înăuntru.

– Vii, domnișoară Honeycote? Soarele ce bătea dinspre partea din spate a trăsurii îl orbi pentru moment, dar Anabelle ieși în cele din urmă.

Cel puțin crezu că era Anabelle.

Arăta complet diferit de femeia pe care o văzuse când opriseră pentru scurt timp să ia prânzul. Rochia gri, fără nici o formă, dispăruse. În locul ei, era o rochie de culoarea narciselor, care promitea și ea zile calde și strălucitoare. Era rochia la care lucrase noaptea trecută. Rochia mamei sale, doar că diferită. Avea funde verzi cusute în jurul mânecilor și al gâtului care se potriveau cu tivul verde de la bonetă. Adăugase dantelă de la bust în sus, acoperind foarte mult din pielea moale și dulce pe care o sărutase el cu o noapte în urmă. Dat fiind că aveau să fie și alți bărbați la petrecere, era de acord cu schimbarea aceasta.

Din păcate, avea nevoie de ceva mai mult decât un pic de dantelă ca să-i facă pe bărbați să nu o observe.

Rochia îi încadra bine sânii și gâtul lung, numai bun de sărutat. Mai mult decât atât, nu mai semăna cu o servitoare. Putea trece cu ușurință drept o guvernantă sau o însoțitoare. Chiar și drept o lady.

Își linse buzele nervoasă, așteptând reacția lui.

Owen voia să-i spună cât era de frumoasă, că se înșelase cu privire la rochia aia amărâtă și că trebuia să ia toate rochiile și să le poarte, dând uitării problemele cu mama lui.

Mai mult decât atât, tânjea să o ia în brațe și să o sărute până când o lăsa fără suflare.

Fu cât pe ce să facă asta, dar își aminti că surorile sale stăteau fix în spatele lui.

– Arăţi foarte bine.

Spera că privirea lui exprima tot ceea ce nu putea rosti cu voce tare.

– Mulţumesc, Excelenţă.

Îi trecu prin cap că probabil se schimbase de rochie pe drum. Gândul că ea se dezbrăcase în trăsură îi făcu tot corpul să tremure.

– Nu arată absolut minunat? ţipă Olivia.

– Cred că tocmai am spus ceva de genul ăsta, replică el sec.

Olivia bombăni.

– Bărbaţii pot fi atât de enervanţi, nu, Anabelle?

Ea zâmbi timid.

– Câteodată. Nu vreau să sugerez că ducele ar fi enervant, adăugă ea repede.

– Nu insinuez nimic, spuse Olivia. Fac o afirmaţie. Chiar cred că...

Nu mai fu nevoit să audă nimic despre convingerile surorii sale pentru că Lord Harsby deschise uşa de la intrare a conacului.

– Huntford! Mă bucur că aţi ajuns. Soţia mea este nerăbdătoare să le vadă pe surorile tale – are planuri mari.

Harsby avea constituţia îndesată a unui sportiv nesăţios care se bucurase de prea multe cine opulente. Se uită fără tragere de inimă la treptele de piatră care duceau la aleea pietruită, îşi puse pumnii în şolduri şi rămase în faţa uşii.

Owen îi făcu cu mâna. Cuferele lor nu fuseseră nici măcar descărcate, iar Harsby sugera deja că soţia sa intenţiona să facă pe peţitoarea pentru Olivia şi Rose. Anabelle ar face bine să se ridice la statutul de însoţitoare – Owen avea nevoie de tot ajutorul de care putea să beneficieze.

– Abia aştept să o văd pe Lady Harsby. Le însoţi pe toate cele trei femei pe scările albe, strălucitoare care duceau spre casă. Cred că le cunoşti pe surorile mele, Olivia şi Rose.

Fetele făcură o plecăciune drăguţă.

– Iar aceasta este însoţitoarea lor, domnişoara Honeycote.

Harsby se plecă, privind-o pe Anabelle.

– Honeycote, spuse acesta gânditor. Numele îmi e cunoscut.

– Este un nume de familie obişnuit, replică ea blând. Sunt sute de familii Honeycote răspândite în toată Anglia, dar eu am trăit cel mai mult la Londra. Este o plăcere să vizitez o moşie atât de mare – casa dumneavoastră este impresionantă.

Owen remarcă iscusinţa lui Anabelle. Evitase politicos întrebarea nerostită a lui Lord Harsby despre istoria familiei ei şi făcuse şi un compliment. Terminase discuţia cu un zâmbet sfios, iar Harsby era pe jumătate fermecat.

– Intraţi, vă rog. Lady Harsby va dori să vă vadă pe toţi cu ochii ei înainte să vă instalaţi. Nu va dura mult, dar m-ar spânzura dacă v-aş lăsa să vă duceţi în camerele voastre fără să vă salute ea mai întâi.

– Neville, ţipă el, închizând uşa din faţă în urma lor.

Vocea lui răsună de-a lungul tavanelor înalte şi a podelelor de marmură. Chiar şi candelabrul de deasupra lor tremura.

Un majordom apăru din spatele unei uşi de sub o scară spiralată.

– Spune-i lui Lady Harsby că au sosit şi mai mulţi oaspeţi.

– Aici sunt! se auzi o voce melodioasă, iar gazda întră în hol, bocănind cu pantofii ei cu toc.

Lady Harsby era o femeie strălucitoare, plinuţă. Bijuteriile străluceau pe degetele ei, la gât şi la urechi. Rochia îi era plină de funde de aur, iar părul – argintiu.

– Aţi ajuns, în sfârşit! Neville, spune-le lacheilor să le aducă lucrurile.

Urmară prezentările, apoi discutară mult, ceea ce îi provocă o durere puternică de cap lui Owen.

– Draga mea, oaspeţii noştri vor să se odihnească înainte de cină, spuse Lord Harsby, de parcă ar fi simţit efectul soţiei sale asupra celorlalţi. Să-i conducem către camerele lor?

– Da, da, desigur. Asta va face toată lumea, se va odihni. Îi vom vedea pe toţi la cină.

– Domnişoara Starling a sosit deja? întrebă Olivia.

Owen uitase că domnişoara care nu mai fusese la astfel de petreceri înainte urma să fie prezentă. Cu un pic de noroc, avea să-l convingă pe Averill să se ocupe de ea pe parcursul vizitei lor.

– A, da. Ea şi mama ei au sosit de dimineaţă. Marchiza şi cei doi fii arătoşi ai ei – le aruncă Oliviei şi lui Rose o privire deloc subtilă – au venit la scurt timp după aceea. Domnul Averill a sosit azi-noapte, la fel şi contele, soţia şi fiica lui.

– Contele? întrebă Olivia.

– Winthrope, spuse Lord Harsby. Dacă nu îl cunoşti, îi vei întâlni la cină. Un băiat bun. Se pricepe la cai. Şi la alte câteva lucruri.

Îl lovi uşor pe Owen cu cotul, în caz că ar fi existat vreo îndoială privind aceste lucruri. Owen nu îl cunoştea bine pe Winthrope, dar contele avea o reputaţie de afemeiat şi beţiv.

Probabil că şi Rose ştia ceva despre el, pentru că păli şi începu să se clatine. El trecu repede lângă ea. Anabelle o susţinu din partea cealaltă. Pe Owen nu-l interesa ce anume îl distra pe conte atâta timp cât nu avea nimic de-a face cu surorile sale. Cu soţia şi cu fiica lui după el, avea să fie nevoit să se comporte civilizat.

Lord Harsby îl lovi uşor pe Owen pe spate.

– Vrei să mergi în biroul meu pentru un pahar de coniac?

Oricât de tentant ar fi sunat invitaţia, nu voia să o abandoneze pe Rose.

– Mulţumesc, dar vreau să mă sigur că surorile mele se instalează confortabil.

– Noi vom fi bine, spuse Olivia. Nu, Rose?

Ea încuviinţă din cap, încurajându-l cu privirea.

– Da, interveni şi Anabelle. Voi fi eu cu ele.

Simţindu-se în plus, Owen capitulă.

– Prea bine. Un pahar de coniac este o idee excelentă.

Poate avea să-l ajute să se relaxeze. Încă de când păşise în casa marchizei, simţise că avea să regrete că îşi adusese surorile şi pe Anabelle la petrecere, din motive pe care nu şi le putea explica.

Anabelle încerca să facă faţă veştii că şi contele Winthrope era acolo. Deşi inima îi bătea cu putere, reuşi să se stăpânească în timp ce Lady Harsby le conducea pe ea, pe Olivia şi pe Rose în camerele lor. Stăteau în aripa de vest a conacului, ca domnişoara Starling şi mama ei, le informă Lady Harsby. Pregătise trei

camere separate. Fiecare din ele părea micuţă, dar plăcută, şi ducea spre o sufragerie comună.

– Când am auzit că veniţi cu o însoţitoare, mi-am dat seama că apartamentul acesta este minunat, spuse Lady Harsby. Aveţi propriile camere, dar puteţi să sporovăiţi după pofta inimii aici, în sufragerie.

– Cât de drăguţ, zise Olivia cu sinceritate, iar Anabelle zâmbi în sinea ei.

Lady Harsby nu trebuia să se fi deranjat să le dea camere separate; probabil că Rose avea să se cuibărească în pat, lângă Olivia, aşa cum făcea în majoritatea nopţilor.

– Asta-i bună! Nu-i nici un efort. Gazda lor zâmbi. O voi ruga pe servitoare să vă aducă nişte băuturi uşoare. Cina va fi servită la ora opt. O să vreţi să vă odihniţi acum, ca să arătaţi nemaipomenit pentru domni, diseară.

Chicotind copilăreşte şi fluturând din degetele pline de bijuterii, Lady Harsby plecă. Anabelle o ajută pe Rose, care era peste poate de palidă, să se aşeze. Devenise vizibil supărată când auzise că Lord Winthrope era prezent, retrăind probabil ziua in care intrase în camera mamei ei şi o găsise distrându-se cu contele şi cu amanta sa. Dar Anabelle ştia asta doar pentru că îl şantajase pe conte – iar Rose habar nu avea că ea ştia.

Situaţia era încurcată.

La fel şi emoţiile lui Anabelle. Căldura din privirea lui Owen când ea ieşi din trăsură îi făcuse stomacul să se strângă. Privirea din ochii lui îi dăduse de înţeles că îi plăcuse noua ei rochie. Şi că s-ar bucura nespus să i-o scoată el însuşi.

În momentul în care pusese pe ea rochia modificată – ceea ce fusese un gest eroic în trăsura care se mişca neîncetat –, se simţise copleşită de încredere. În mod ridicol, păruse că rochia absorbise din seninătatea ducesei şi i-o transmisese lui Anabelle.

Dacă nimeni de la petrecere nu ar fi întâlnit-o vreodată, s-ar fi simţit confortabil dându-se drept însoţitoarea fetelor şi poate chiar ar fi conversat cu ceilalţi musafiri la nevoie. Dar domnişoara Starling şi mama ei o cunoşteau pe Anabelle. Şi ştiau că nu era însoţitoare.

– Uite, spuse Olivia, intrând într-una dintre camere. Genţile noastre sunt deja aici. Iar de la ferestre putem să vedem kilometri de păduri verzi. Cât de minunat este să fim departe de oraş. Se grăbi înapoi în sufragerie şi îşi puse mâinile în şolduri. Voi două nu vreţi să vedeţi?

Rose scutură din cap şi îşi agită mâinile. Anabelle stătea lângă ea, iar Olivia se grăbi să treacă în partea cealaltă.

– Ce s-a întâmplat?

Deşi Anabelle ştia de ce era Rose supărată, nu putea spune.

– Păreai bine în trăsură. A fost ceva ce a spus Lady Harsby?

Olivia flutură o mână în aer.

– Nu te agita din cauza eforturilor contesei de a face pe peţitoarea. Presupun că ai observat că încearcă să ne găsească perechea cu Lord Danshire şi cu fratele lui mai mic. Dacă îşi va risipi energia îndreptând un domn spre mine, de ce nu ar putea să fie cel potrivit?

Rose zâmbi uşor, iar Anabelle încercă să o determine pe Olivia să revină la problema surorii ei.

– Doreşti să eviţi un anume oaspete pe care l-a menţionat?

Rose îşi înălţă dintr-odată capul.

– Nu înţeleg, spuse Olivia. Ştiai cine va fi aici, în afară de... Lord Winthrope?

După câteva clipe, Rose încuviinţă uşor din cap.

– Winthrope este un moşneag nevinovat, spuse Olivia relaxată. Abia îl cunoaştem. L-am mai întâlnit la un bal, dar nu cred că l-ai mai văzut de când...

Şi îşi dădu seama.

– Ah...

Anabelle luă mâna tremurândă a lui Rose.

– Te-ar ajuta dacă ţi-aş promite să te însoţesc de fiecare dată când vei ieşi din cameră? Olivia, eu şi fratele tău putem să ne asigurăm că eşti scutită de prezenţa contelui cât mai mult posibil.

Rose trase o batistă din buzunarul şorţuleţului ei, îşi şterse nasul şi încuviinţă din cap.

– Gata, spuse Olivia. Asta a fost uşor. Acum hai să admirăm priveliştea!

Rose şi Anabelle i se alăturară; Olivia avusese dreptate – priveliştea camerei de la al doilea etaj era minunată. Dacă nu ar fi fost mulţimea de copaci, ar fi văzut tot drumul până la Canalul Mânecii.

O bătaie în uşa sufrageriei le făcu să se îndepărteze de la fereastră. Anabelle lăsă să intre o servitoare cu o tavă cu gustări şi ceai.

– Unde aţi dori să le pun, doamnă?

Anabelle clipi.

– Doamnă?

Probabil că rochia ei nouă îi ridicase statutul în ochii servitorilor.

– Pe masa de lângă divan, te rog.

– Au trecut ore bune de la prânz. Olivia turnă ceai în ceştile drăgălaşe şi le dădu şi lui Anabelle şi surorii ei. Eu vreau să mănânc un biscuit, doi şi să închid ochii puţin. Vă sugerez şi vouă, doamnelor, să faceţi la fel.

– Eu mai am câteva lucruri de făcut, spuse Anabelle.

Se uită la ceasul de pe biroul din colţul camerei şi văzu că rămăseseră trei ore până la cină.

Trei ore să despacheteze totul, să înceapă să împodobească una dintre rochiile pe care le făcea pentru Olivia, să le ajute pe fete să se îmbrace pentru cină, să le coafeze şi să se dichisească şi ea.

Şi, cel mai important lucru, trebuia să-şi dea seama cum avea să îndure să o privească pe domnişoara Starling flirtând cu Owen şi să se stăpânească să nu-i scoată ochii. Trebuia să se gândească serios la asta.

Capitolul 20

Owen îşi frecă bărbia proaspăt rasă şi se uită înspre uşa de la salonul lui Harsby.

James Averill înclină paharul şi bău. Prietenul lui era ca un cameleon, se simţea în largul lui flecărind într-un salon opulent,

luptându-se într-un ring de box jegos sau săpând într-un sit arheologic exotic.

– Relaxează-te, Huntford. O să vină curând surorile tale. Şi însoţitoarea lor. Mărturisesc că sunt nerăbdător s-o cunosc şi eu. Nu cred că te-am văzut vreodată atât de...

Îi zâmbi arogant, acelaşi nenorocit de surâs care le determina pe debutante să îşi facă vânt cu evantaiul.

– Ai grijă, Averill.

– ... Zăpăcit.

O descriere potrivită – şi nu era cel mai nereuşit cuvânt pe care îl putea folosi prietenul lui.

– Rose părea tulburată când am ajuns. Vreau să văd dacă şi-a revenit.

– Ei bine, zise James, ridicând paharul spre uşă, poţi răsufla uşurat.

Rose şi Olivia intrară în încăpere, reuşind să întoarcă toate privirile în rochiile de culoare verde şi, respectiv, roz-deschis. Aveau părul strâns într-un coc şi bucle în jurul feţei, aşa cum purtau frumuseţile din sezon.

– Surorile tale arată cu adevărat...

Owen mormăi, dar nu îl lăsă pe Averill să îşi termine ideea. Se duse cu paşi mari spre surorile lui şi spre Belle şi făcu o plecăciune adâncă.

– Scuzaţi-mă, domniţelor, începu el cu o politeţe nefirească, le-aţi văzut cumva pe surorile mele şi pe însoţitoarea lor?

Olivia zâmbi larg.

– Le poţi descrie pe tinerele domniţe?

– Arată aproape la fel ca voi, numai că nu sunt aşa bine îmbrăcate. Şi sunt obişnuit să le văd cu părul împletit – se întoarse spre Anabelle şi înghiţi în sec – şi cu bonete pe cap.

În seara asta buclele castanii ale lui Anabelle, cu nuanţe de culoarea mierii, erau legate cu o fundă verde drăguţă. Rochia ei galbenă – aceeaşi pe care o purtase în după-amiaza aceasta – era cea mai simplă din încăpere, şi totuşi ieşea în evidenţă ca o floare sălbatică într-o grădină destul de banală altminteri.

Îşi luă privirea de la ea şi o întrebă pe Rose:

– Te simţi mai bine?

Ea încuviinţă cu mult curaj.

– Prea bine. Ia-mă de braţ. Ne vom învârti prin încăpere şi o să te prezint tuturor.

Deşi Rose avea o expresie senină şi păşea cu eleganţă, îl apucă de antebraţ, de parcă el stătea între ea şi o arenă plină cu lei. Pe de altă parte, Olivia părea dornică să îi cunoască pe ceilalţi invitaţi. Se uită prin încăpere, fixând cu privirea fiecare musafir de parcă era un fluture nestatornic. Căuta pe cineva. Când trase adânc aer în piept şi flutură din gene, Owen îşi dădu seama că găsise persoana. Se uită peste umăr şi îl văzu pe derbedeu. Era Averill.

Oliviei îi plăcea de *el*? Oricum era mai bine decât să fie îndrăgostită de un servitor, dar de ce *Averill*? Era cel mai bun prieten al lui Owen, pentru numele lui Dumnezeu. Greşit. *Fusese*.

Averill făcu o plecăciune ca la carte.

– Bună seara, domniţelor.

Olivia se făcu roşie ca racul.

– Ce plăcere să te văd aici, James.

Pe când erau flăcăi, şi Olivia o copilă care abia învăţase să meargă, „James" sunase foarte fermecător pe buzele ei. Acum, Owen scrâşnea din dinţi ca o vioară stridentă.

Puse cu fermitate mâna Oliviei pe braţul lui liber şi se uită urât la Averill. Îl săgetă cu privirea.

– Le voi face cunoştinţă surorilor mele şi domnişoarei Honeycote cu toţi cei prezenţi.

– Excelent. Sunt onorat să fiu primul. Se aplecă deasupra mâinii Oliviei, apoi a lui Rose. Nu mai sunteţi deloc împieliţatele care duceau broaşte în buzunarele tunicilor.

Olivia se făcu albă ca varul la faţă.

– Păi, cred că a fost Rose. Îi plac mai mult animalele. Nu că mie mi-ar repugna. Doar cele care ţopăie sau se târăsc. Şi gândacii. Orice are mai mult de patru picioare, dacă stau bine să mă gândesc.

– N-ai deloc milă de caracatiţe? Ochii nenorociţi ai lui Averill sclipeau. Spre sora lui.

Owen îşi drese glasul. Mai bine termina cu prezentările.

– Averill, ea este domnișoara Honeycote. Însoțitoarea surorilor mele.

Olivia se încruntă.

– Anabelle e mai mult decât o însoțitoare. Este o prietenă foarte bună.

– E o plăcere să vă cunosc, domnule Averill.

– Vă asigur că plăcerea e întru totul a mea. Mi se pare nedrept că Huntford are la fiecare braț câte o femeie frumoasă, în timp ce ale mele sunt goale. Pot să vă însoțesc prin încăpere, domnișoară Honeycote?

Owen își încleștă pumnii, dorindu-și să nu fie într-un salon cu oameni manierați unde încăierările nu ar fi fost văzute cu ochi buni.

– N-are nevoie de un însoțitor.

– Ba eu cred că da. Asta dacă nu ți-a crescut un al treilea braț între timp.

Anabelle își ridică ochelarii pe nasul cârn și îl săgetă pe Owen cu privirea.

– Vă mulțumesc, domnule Averill. Voi profita bucuroasă de oferta generoasă.

Abia ținându-și cumpătul, Owen o porni prin încăpere, oprindu-se întâi să o salute pe Lady Danshire, o văduvă în vârstă cu o preferință pentru purpuriu, și pe fiii ei iresponsabili, Danshire și Sandleigh. Amândoi aveau ochii injectați și lavalierele mototolite – ba mai și duhneau a coniac. După ce schimbară câteva amabilități, Owen le duse pe surorile sale către doamna Starling și fiica ei.

Olivia și Rose se simțeau în largul lor în prezența domnișoarei Starling, dar el nu. Cât durase scurta lor conversație, doamna Starling reuși să pomenească de nu mai puțin de cinci calități diferite pe care le avea fiica ei. Domnișoara Starling nu spuse prea multe, dar se uită la Owen cu o privire deopotrivă sfioasă și nerăbdătoare. Îi venea să încalece un cal și să o ia la goană în direcția opusă.

Se mulțumi să se ducă în cealaltă parte a încăperii, unde stăteau așezați pe scaune, în fața unui cămin stins, contele de Winthrope,

soția lui și fiica acestora. Rose îi strânse brațul mai cu putere când se apropiară de conte. Ciudat. Lui Owen nu i se părea nimic de speriat la bărbatul acela. Câteva fire unsuroase îi acopereau capul strălucitor, și era slab, asta dacă nu puneai la socoteală burtoiul care arăta de parcă ascunsese o pisică în jiletcă.

Bătrânul conte stătea și zâmbea larg, arătându-și dinții pătați de tutun.

– Huntford, mă bucur să vă văd pe tine și pe surorile tale minunate.

– Winthrope. Owen înclină amabil din cap. Arătați amândouă foarte bine, Lady Winthrope și Lady Margaret.

Contesa își făcu vânt cu evantaiul, iar fiica ei se făcu roșie ca racul.

Contele tuși, flegma gâlgâindu-i în gâtlej.

– Margaret are șaptesprezece ani – presupun că e de-o seamă cu surorile tale.

Olivia încuviință scurt din cap.

– Eu am nouăsprezece, iar sora mea șaptesprezece.

Winthrope își trecu alene mâna prin firele de păr care îi acopereau capul.

– Rose. Un nume sfios pentru o tânără domnișoară sfioasă. Sper că nu te superi, dar ai aceiași ochi ca mama ta.

Mâna lui Rose tremura pe brațul lui Owen. El se uită urât la conte, cu un amestec de nedumerire și avertisment. Ar fi trebuit să știe că nu era indicat să pomenească despre mama lor, nici măcar în cel mai nevinovat mod, și totuși Owen nu putea detecta nici cea mai vagă notă de răutate. Era greu de explicat, dar avea să se asigure că Rose nu avea să rămână niciodată singură cu Winthrope – sau cu oricine altcineva. Timiditatea ei constituia un dezavantaj evident chiar și în cele mai nevinovate împrejurări.

Când intră majordomul în cele din urmă, anunțând că cina era servită, Owen fu ușurat să-și conducă surorile în sufragerie. Averill intră un minut mai târziu, cu Belle la braț. Ea asculta atentă în vreme ce el flecărea despre nu știu ce fosilă nenorocită; Owen încercă să nu spargă piciorul paharului în pumn.

Averill stătea lângă Anabelle, prins între Lady Danshire şi Lady Harsby. Deşi nici una nu avea fiice de vârsta măritişului, se părea că aveau multe prietene şi rude apropiate care nu duceau lipsă.

Tot flecăreau, găsind mereu subiecte de conversaţie, în ciuda numeroaselor feluri servite la mese. Însă Owen se gândea doar la cum o ţinuse şi o sărutase pe Anabelle cu o noapte în urmă. Orele petrecute în odaia ei comodă de la han compensau durerea de cap, oboseala şi patul minuscul. Nu se mai simţise de mult atât de fericit.

Trebuia să găsească o cale să fie din nou împreună cu ea. Cât de curând.

Anabelle se tot agitase cu aranjarea oaspeţilor la cină. Rose avea să se simtă bine între ea şi Olivia, dar trebuia să urmeze protocolul, şi, dat fiind că Anabelle era ultima după rang, trebuia să stea cât mai departe de capul mesei.

Din fericire, domnul Averill nu era printre cei mai importanţi oaspeţi, aşa că îşi putu schimba locul, astfel că domnişoara Starling se afla acum mai aproape de Owen, iar Anabelle rămase lângă Rose.

Anabelle nu mai luase niciodată parte la o asemenea cină. Mânca din necesitate, ca să îşi hrănească trupul. Însă masa aceasta era un eveniment în sine care presupunea un număr ameţitor de feluri şi o paradă de servitori – trei nu făceau altceva decât să umple paharele de vin pe jumătate goale. Deşi mama o învăţase toate cutumele sociale şi manierele, acestea erau teribil de încâlcite, iar Anabelle abia îşi amintea ce tacâm se folosea pentru fiecare fel.

Ceilalţi musafiri o priviră cam nedumeriţi. Domnul Averill o luase la întrebări, dar reuşi să le evite cu iscusinţă; domnişoara Starling se uita urât la ea, de parcă dăduse supă pe corset. Owen o privea de parcă voia să o sărute.

Trebuia să discute cu el despre asta.

După ce fusese invizibilă atâta amar de vreme, atenţia exagerată a străinilor de la masă o făcea să-şi dorească să se ascundă.

Deşi reuşi să rămână pe scaun, mâncă foarte puţin. Şi bău mai mult vin decât ar fi trebuit.

La desert, sufrageria era scăldată în mirosul mâncărurilor rafinate şi foarte încălzită de la nenumăratele lumânări şi de la atâţia musafiri. Când observă că şerveţelul îi alunecase din poală, se aplecă să îl ridice. Însă, când se îndreptă de spate, văzu puncte luminoase în faţa ochilor. Încăperea se învârtea ca o barcă agitată de valuri.

Apucă marginea mesei ca să se echilibreze şi clipi, văzând ca prin ceaţă că Rose îi făcea semne Oliviei. Se încruntă îngrijorată.

– Anabelle, ai nevoie de aer proaspăt? Eu şi Rose putem să ne plimbăm prin grădină cu tine.

Ce însoţitoare avea nevoie de ajutor din partea protejatelor ei?

– Eu, off...

Domnul Averill se ridică şi o trase uşor de cot.

– Lady Olivia şi Lady Rose, vă rog să rămâneţi să vă terminaţi prăjiturile. O voi însoţi eu pe domnişoara Honeycote pe terasă.

– Nu trebuie să vă deranjaţi, zise Anabelle şi se întinse după paharul cu apă, dar fu cât pe ce să îl verse.

Domnul Averill îl prinse, apoi i-l dădu de parcă era o copilă. Toate discuţiile de la masă păreau a fi încetat şi toată lumea se uita să vadă dacă avea să cadă cu faţa în perele din farfurie.

Owen se ridică şi înconjură masa pentru a se duce în spatele ei.

– Averill, stai jos. Mă ocup eu de asta.

Anabelle se supără pentru că îi zisese „asta" – de parcă era o greşeală ruşinoasă care trebuia să fie băgată sub preş şi acoperită cu un palmier în ghiveci. Însă nu îşi permitea să fie supărăcioasă – trebuia să iasă din sufragerie. Şi asta repede.

Averill se aşeză cu un zâmbet amuzat pe chip.

Owen o ajută să se ridice şi o conduse spre salon. În vreme ce o conducea grăbit pe lângă musafiri, zise:

– Vă rugăm să ne scuzaţi. Era mai puţin o rugăminte stăruitoare, şi mai degrabă un ordin. Respiră în continuare, îi şopti el, ţinând palma cu fermitate pe spatele ei.

Când ajunseră în cele din urmă pe terasă, aerul răcoros îi învălui fața, gâtul și pieptul. Zumzetul liniștitor și scăzut al insectelor îi calmă nervii întinși.

Se sprijini cu brațele de gardul din fier forjat care încadra terasa cu dale de piatră ce ducea spre grădini. Pământul de sub picioarele ei părea binecuvântat de nemișcat.

– E mult mai bine.

– Ar trebui să stai puțin jos, zise Owen și îi arătă o băncuță din piatră.

– Te deranjează să mergem totuși? Mă simt de parcă am stat jos toată ziua. O plimbare mi-ar limpezi gândurile.

– Cum dorești.

Croiala hainei lăsa să se vadă umerii lui lați, iar negrul îi făcea ochii să pară mai verzi. Călărise aproape două zile, iar pielea îi era aurie acum și putea trece drept un pirat atrăgător – dacă hainele nu ar fi fost opera lui Weston.

Ea luă brațul care i se oferise, și o porniră pe poteca pietruită, străjuiți de tufișurile atât de înalte, că păreau ziduri de frunze. Multitudinea de stele și semiluna – mult mai strălucitoare aici decât în oraș – răspândeau peste tot o lumină prielnică.

– Te simți mai bine?

Pe față i se citea îngrijorarea.

– Mă simt doar rușinată. Îmi pare rău că am făcut atâta tam-tam.

El zâmbi și ridică din umeri.

– A adăugat o notă de entuziasm unei cine altminteri destul de plictisitoare.

Inima îi bubui în piept când auzi asta. În timpul cinei, domnișoara Starling păruse captivată de fiecare cuvânt pe care îl rostea el. Anabelle era fericită în sinea ei că lui Owen nu i se păruse așa interesantă.

– Nu-mi place s-o las pe Rose de una singură, zise ea.

– Olivia și Averill sunt cu ea. Ești oficial liberă de contract. O luă de mână și își împreună degetele cu ale ei, făcându-i măruntaiele să se agite. Înainte să se piardă complet cu firea, trebuia să discute cu el despre Rose.

– Ai observat că Rose se simte foarte nelalocul ei în prezența lui Lord Winthrope?

Sprâncenele lui negre se uniră.

– S-a tulburat când a aflat că era acolo. De ce să se simtă prost în prezența lui? Nu e vreun model de virtute, dar Rose nici nu-l cunoaște prea bine.

Anabelle se strădui să-și stăpânească tremurul. Contele era probabil vinovat de schimbarea bruscă în comportamentul lui Rose de acum doi ani. Era limpede că, stând așa aproape de el, își amintea tot felul de lucruri dureroase din trecut. Orice proces de vindecare putea fi compromis. Își dorea să îi poată spune lui Owen ce știa. I s-ar părea și lui totul limpede... schimbarea dispoziției lui Rose, plecarea mamei lui, sinuciderea tatălui.

Dar nu putea.

Contele o plătise să îi păstreze secretul. Onoarea o împiedica să spună adevărul.

Sub un gard acoperit cu viță-de-vie, Owen o trase spre el.

– Știi cât de minunat arăți în seara asta?

Anabelle înghiți în sec. Deși nu purta rochia de mătase a domnișoarei Starling, bijuteriile scumpe și nu vedea perfect, îl avea pe Owen doar pentru ea. Pentru moment.

– Îți mulțumesc.

– Belle, vreau să petrec mai mult timp cu tine.

Ea se împotrivi dorinței de a i se arunca în brațe.

– Asta ce vrea să însemne mai exact?

El îi ridică mâna și își lipi buzele de dosul palmei ei, reușind să îi risipească și ultimele rețineri cu respirația sa caldă și umedă.

– Țin la tine. Nu vreau să flirtezi cu Averill. Sau cu oricine altcineva.

– Dar nu flirtam cu domnul...

– Știu. El se întinse și o sărută pe gât. Vreau mai mult... din tine.

Când el își plimbă limba pe pavilionul urechii ei și o apucă de fund, ea închise ochii. Mâinile lui se întindeau peste rochia ei și în jos pe brațe, de parcă voia să îi revendice fiecare părticică din

corp. Dorința fierbinte și puternică o răscoli, lăsând-o cu o amețeală plăcută.

– Vino cu mine, îi zise el.

O rugăminte și o promisiune.

– Unde?

– O să te duc într-un loc unde să fim singuri – fără să putem fi descoperiți.

Deși fusese pe cale să capituleze, ultimele lui cuvinte o dezmeticiră. Făcu un pas mic înapoi.

– Și dacă *suntem* descoperiți?

– Nu voi lăsa să se întâmple una ca asta, zise el, întinzându-se după un lujer care atârna în dreptul cefei ei.

Ea îi puse o palmă pe piept cu fermitate și își îndreptă brațul, punând mai multă distanță între ei.

– Și dacă s-ar întâmpla una ca asta? Deodată își dorea foarte mult să știe răspunsul. Voia să fie cu ea, nu își dorea s-o vadă cu alt bărbat – asta înțelegea. Dar nu o curta fățiș. Dacă erau descoperiți într-o situație compromițătoare, reputația ei avea să fie ruinată pe vecie. Asta dacă el nu dorea să...

Încruntându-se, o apucă de mâini și i le prinse într-ale lui.

– Știu ce riști. Vom fi foarte atenți. Nimeni nu va bănui că e ceva între noi. Ai încredere în mine!

Când se uita în ochii lui frumoși, îi era ușor să ignore semnalele de alarmă din minte. Gura lui se strâmbă într-un zâmbet pervers, își apăsă șoldurile de ale ei și îi permise să-i simtă dorința. Era deja umedă între picioare și știa că Owen putea ostoi dorința dacă se cobora acolo. Putea să o atingă până când se zvârcolea de dorință, să o chinuiască până când avea să vadă o lumină albă și caldă. Chiar ar fi reușit să o facă să creadă că era singura femeie la care avea să țină vreodată.

– Nu pot fi cu tine. Era la fel de sigură de asta cum era și de faptul că cizmulițele ei nu se potriveau cu o rochie înfoiată de bal. Era un adevăr absolut și categoric.

– Poftim? De ce nu?

„Pentru că te iubesc prea mult ca să mă mulțumesc cu firimituri." Un suspin mai că îi aduse lacrimi în ochi, și își dori să nu fie așa lașă.

– Mi-e greu să-ți explic.

El îi cuprinse fața în mâini cu o blândețe care o făcu să i se înmoaie genunchii.

– Încearcă, iubirea mea.

Cuvântul de alint, spus pe un ton atât de firesc, îi făcu inima să se strângă. *Nu* îi putea spune adevărul – că dorea mai mult de la el decât o serie de întâlniri pasagere. Avea și ea mândrie. Odată ce revenea la viața ei obișnuită, era singurul lucru care îi rămânea.

Era o prostie din partea ei să se aștepte să aibă mai mult decât o idilă secretă cu Owen, dar inima ei prostuță nu părea să priceapă în ce situație disperată se afla. Așa că se agăță de motivele evidente, cele logice pentru el.

– Nu pot risca să ne vadă cineva. Mi-aș pierde slujba la magazinul de haine. Mi-aș face de rușine mama și sora.

Owen răsuflă zgomotos și își trecu mâinile prin păr.

– Orice lucru cu adevărat valoros implică niște riscuri. Belle... – vocea i se sparse când îi rosti numele –, între noi e ceva deosebit. Ca o eclipsă de soare, totul din lumile noastre este aliniat, căci ne-am întâlnit sub podul acela blestemat din Hyde Park. Iar acum, că suntem împreună, nu vreau să te las să-mi scapi.

– Și mie mi-e greu, recunoscu ea. Gâtul i se strânse de parcă avea un știreang în jurul lui. Dar m-am hotărât. Risc prea mult. Cinstea, traiul, renumele familiei mele...

„ Inima."

El se uită fix la ea preț de câteva secunde îngrozitoare, timp în care părea că se împotrivește deciziei ei, iar Anabelle recunoscu clipa aceea îngrozitoare când el cedă. Umerii i se lăsară, iar atmosfera dintre ei deveni tensionată și tristă.

– A fost foarte egoist din partea mea să-ți cer să îți asumi un asemenea risc. Îmi pare rău! Se uită în jos și își încrucișă brațele. Dar te doresc, Anabelle. Așa va fi mereu. Și totuși, îți respect dorința, așa că nu voi mai insista și n-o să-ți mai fac avansuri. Îți promit!

Ea voia să strige că nu vorbise serios, că s-ar mulțumi cu orice bucățică din el pe care era dispus să i-o ofere.

– Cred că așa e cel mai bine.

– În regulă, zise el pe un ton posomorât.

Anabelle detesta stângăcia ce se instală deodată între ei. Mai bine ne-am întoarce spre casă. Dacă mai stau un minut cu tine, s-ar putea să-mi încalc promisiunea exact în noaptea în care am făcut-o.

Merseră unul lângă altul spre terasă, fără să se atingă. Așa era cel mai bine, într-adevăr. Dar, gândindu-se că era posibil să nu mai vorbească niciodată între patru ochi, Anabelle își dădu seama că trebuia să îi spună ce însemnase pentru ea, trebuia să-și ia rămas-bun.

La balustrada din fier forjat se opri și se uită la el. Întunericul îi îndulcea trăsăturile și îi masca intensitatea obișnuită, ceea ce o făcu să rostească mai cu ușurință:

– Mulțumesc mult că mi-ai dat o șansă și că ai avut încredere în mine să am grijă de surorile tale. Prietenia lor este mai mult decât merit. Și îți sunt recunoscătoare că ai văzut în mine mai mult decât o simplă croitoreasă.

El înșfăcă balustrada și se uită în jos la ea cu un zâmbet trist.

– Îți mulțumesc că m-ai ajutat să-mi înțeleg surorile și că le-ai făcut fericite. Dacă mi-ai fi spus cu o lună în urmă că Rose va merge de bunăvoie la o petrecere, n-aș fi crezut nici în ruptul capului. Și îți sunt recunoscător că ai văzut în mine mai mult decât un duce.

Nasul o înțepa de parcă îi venea să plângă.

– Cu plăcere.

Rămaseră în tăcere în vreme ce Anabelle încerca din răsputeri să își revină.

– Ar trebui să intrăm.

Owen încuviință din cap și traversară încetișor terasa, intrând în salonul puternic luminat. Anabelle se duse spre surorile lui Owen.

– Vai, slavă cerului! strigă Olivia. Cum te simți, Anabelle?

– Bine, mulțumesc. Scuze dacă v-ați făcut griji.

– Nu fi prostuță, draga mea, cloncăni Lady Harsby. Leșinul face parte din viață. Eu, una, am leșinat de două ori în ultimele două săptămâni.

Domnișoara Starling, care se dusese sfioasă spre Owen de când intrase, bombăni în barbă:

– Poate ar trebui să încerce un corset mai mare.

– Ce drăguț din partea ducelui că te-a salvat, îi zise Lady Harsby lui Anabelle, însă din tonul ei se deducea că acea sarcină i se părea sub demnitatea lui.

– Într-adevăr, îi răspunse ea. Vă mulțumesc, Excelență.

– Mă bucur că v-am putut fi de ajutor, domnișoară Honeycote. Vorbea cu o asemenea răceală, încât nimeni nu ar fi bănuit că, în urmă cu câteva minute, îi dezmierda urechea. Doamnelor, vă rog să mă scuzați, dar mă voi alătura domnilor.

– Sunt în sala de biliard, zise Lady Harsby. Sper că soțul meu nu pune prea mult patos. Știți, nu prea se pricepe. Dar, sinceră să fiu, nu știu la ce e foarte bun, adăugă ea și izbucni într-un hohot de râs în vreme ce el îi mulțumea și părăsea încăperea.

Olivia căscă zgomotos și i se adresă lui Lady Harsby:

– Mă scuzați, dar eu și Rose suntem ostenite după această cină minunată. Ar fi groaznic de nepoliticos dacă ne-am duce devreme la culcare?

– Sigur că nu, dragele mele. Lady Harsby le zâmbi tensionat. O să ne distrăm pe cinste mâine, nu, domnișoarelor?

Femeile încuviințară în cor, dar cu jumătate de gură.

Recunoscătoare că avea o scuză să plece înainte să înceapă ghicitorile, Anabelle le însoți pe Olivia și Rose în apartamentul lor minunat. Imediat ce Anabelle închise ușa după ele, Olivia o întrebă:

– Ce s-a întâmplat la cină? Sigur te simți mai bine?

Anabelle se cufundă într-un fotoliu, simțindu-se groaznic.

– Pur și simplu mi-era foarte cald. Dar odată ieșită din salon, mi-am revenit imediat. Zâmbi ca să le liniștească. Olivia, nu mi-am dat seama că ești așa ostenită. Să-ți fac patul?

– Doamne, nu! Am mințit că sunt obosită ca să termin cartea. Am ajuns aproape de sfârșit. Și mi-am dat seama că Rose voia puțină liniște și singurătate.

Rose încuviință cu putere din cap. Anabelle ridică din sprâncene înspre Olivia.

– Sigur domnii s-ar fi întors de la șarade. Nu voiai să mai stai și să discuți cu domnul Averill?

Olivia își încrucișă mâinile la piept de parcă era în extaz.

– Ba *sigur* că voiam. Dar domnișoara Starling mi-a zis să fac pe sfioasa și să mă abțin să îi tot ies în cale – un lucru care domnilor li se pare foarte sâcâitor.

Ciudat. Domnișoara Starling nu păruse să-și urmeze propriul sfat când era pe urmele lui Owen.

– Ce noroc pe mine că-mi dă sfaturi, continuă Olivia. Când am vorbit după cină, am recunoscut că îmi place de James, și a părut surprinsă. Avea impresia că țin la altcineva.

Lui Anabelle i se ridică părul la ceafă. Conversația se apropiase periculos de mult de biletul ei prin care cerea bani. Owen nu avea să pomenească nimănui despre tentativa ei de șantaj, cu atât mai puțin domnișoarei Starling. Sau poate da? Dacă ar ști, domnișoara Starling ar profita, cu siguranță, pentru a le da de veste Oliviei și lui Rose de ticăloșia ei, și amândouă ar fi distruse. Ar detesta-o pe Anabelle. Și ea nu le-ar învinovăți.

I se puse un nod în gât. Dacă planul ei era dat în vileag, avea să-și piardă două bune prietene cât ai zice pește.

– Mai bine te ajut să te dezbraci de rochie ca să poți citi relaxată.

– O idee nemaipomenită, zise Olivia, ridicându-și brațul ca Anabelle să-i poată desface șireturile. Ai auzit toate complimentele pe care le-am primit? Le-au plăcut la nebunie rochiile noastre. Am vrut să spun că tu ești creatoarea, dar nu eram sigură că doreai să știe toată lumea că tu le-ai făcut. Până la urmă, ai fost ridicată la rang de însoțitoare.

– Nu vreau să ascund ce fac sau cine sunt. Sunt deopotrivă cusătoreasă și croitoreasă, însoțitoare și prietenă. Mândră de toate aceste roluri.

Rose se duse grăbită spre Anabelle și o îmbrățișă cu putere.

– A fost o zi foarte grea pentru toate, nu? zise Anabelle trăgându-și nasul. Să termin cu Olivia, apoi te ajut și pe tine.

O jumătate de oră mai târziu, Olivia și Rose erau așezate confortabil într-unul dintre dormitoare. De pe canapeaua din sufrageria alăturată, Anabelle o auzea pe Olivia citind cu voce tare, cu entuziasmul ei obișnuit. Fetele o invitară să li se alăture, dar Anabelle avea multe de făcut înainte să adoarmă.

Trebuia să aleagă și să modifice altă rochie veche a ducesei pe care să o poarte a doua zi. După ce purtase astăzi rochia galbenă drăguță, detesta gândul de a reveni la cele închise la culoare și aspre.

Însă mai important era să facă repede cele șase rochii pe care le avea de terminat pentru Olivia și Rose. Doar atunci putea să părăsească reședința lui Owen, să adune rămășițele din viața ei și să meargă mai departe.

Aștepta acea zi cu nerăbdare.

Capitolul 21

Nap[1]: *(1) Partea ridicată a unui material, ca, de pildă, a catifelei. (2) Pui de somn: lucrul de care ai nevoie după o noapte lungă în urma unei activități ilegale sau infame.*

În următoarele patru zile de la petrecere, Owen îi respectă dorința lui Anabelle și nu o mai căută.

Iar ăsta era, probabil, lucrul cel mai greu și mai altruist pe care *nu* îl făcuse niciodată.

Cu fiecare zi ce trecea era mai încrezătoare, mai frumoasă. Juca rolul însoțitoarei la perfecție, ținându-le atent sub supraveghere

[1] Termen care înseamnă și „puf", dar și „a trage un pui de somn". În limba română nu există un cuvânt similar. (n.tr.)

pe Rose și pe Olivia în timp ce abătea atenția de la ea însăși. La picnicul din acea după-amiază, sporovăise cu femeile mai în vârstă, adusese băuturi și evantaie și încercase să se facă una cu tufele. Dar Owen o remarcase.

Și nu fusese singurul.

– E tare ciudat, nu-i așa? începu domnișoara Starling.

Se ținea de mâneca hainei lui în vreme ce mergeau pe o cărare care o lua pe marginea lacului și apoi șerpuia printr-o serie de temple în miniatură. Făcea pași îngrozitor de mici. Dacă Owen calculase bine, dacă aveau să înainteze în același ritm, urma să se întoarcă la picnic în toamna lui 1820.

– Domnișoara Honeycote stă cu noi la masă de parcă este o doamnă nobilă și bine-crescută. Dar e departe de a fi o doamnă, Huntford. Acum două luni îmi tivea rochia.

Owen numără până la trei, se opri brusc și se uită la ea.

– Sună de parcă mi-ai pune la îndoială alegerea de a o face însoțitoare pentru surorile mele.

Domnișoara Starling își dădu pe spate câteva șuvițe din părul blond. Owen își zise că era frumoasă, trebuia să recunoască asta, dar într-un fel rece și calculat.

– Doar îți sugerez că ar trebui să afli mai multe despre această misterioasă domnișoară Honeycote. Siguranța surorilor tale e în mâinile ei. Știi ceva de trecutul sau despre familia ei?

El se uită urât la ea și rămase tăcut preț de câteva secunde.

– Destule.

Domnișoara Starling sărea coarda.

– Atunci sunt sigură că știi cel mai bine, zise și își țuguie buzele. Am sentimentul că ascunde ceva.

– Nu facem toți asta? o provocă el.

Ochii ei albaștri se făcură mai mari.

– Eu, una, n-am nimic de ascuns. Dacă vrei să știi ceva despre mine, trebuie doar să mă întrebi.

Se uită la el nerăbdătoare, dar lui nu îi veni nici o întrebare arzătoare în minte. Nu legată de ea.

– Poate te-ar interesa niște bârfe pe care le-am auzit, continuă ea pe un ton calm.

Un fior de groază îi trecu pe șira spinării. Bârfele o făcuseră pe mama lui să plece și pe tatăl lui să se sinucidă, la care se mai adăugase și un bilet prin care i se cereau bani. O întrebă pe cel mai dezinteresat ton de care era în stare:

– Bârfe?

– Legate de Olivia și de Rose.

Se opri din nou brusc și ridică dintr-o sprânceană.

Spre cinstea ei, domnișoara Starling nu se intimidă.

– Ieri, pe când surorile tale erau acolo în barcă alături de Lord Danshire, zise și arătă spre lac, fratele lui a zis că surorilor tale, deși încântătoare, le lipsește grația și purtarea unei contese.

Owen mormăi. I-ar face mare plăcere să-l arunce în lac pe Danshire, alături de fratele său idiot.

De parcă îi citise gândurile, domnișoara Starling îi atinse brațul și zise:

– Dacă te enervezi, nu vei face decât să înrăutățești lucrurile. Nu-i poți forța pe acei domni să le accepte pe surorile tale.

Nu putea? Îi vedea cu ochii minții pe acei cretini pășind pe malul lacului cu hainele lor scumpe înverzite de la alge și cu cizmele lor de preț pline de mâl...

– Bănuiesc că nu.

– Însă nici nu le poți cumpăra bunăvoința. Bănuiesc că ai cheltuit o mică avere pe serviciile exclusiviste de croitorie ale domnișoarei Honeycote. Și cu ce s-au ales surorile tale? Garderoba de invidiat pe care o au e inutilă din cauza prieteniei ciudate cu croitoreasa. Cu cât vor petrece mai mult timp cu ea, cu atât lumea va cleveti mai abitir.

Owen clocotea de furie.

– Surorile mele sunt fericite.

Domnișoara Starling țâțâi.

– Sărmanele nu știu ce e bine pentru ele. Acum văd că surorile tale sunt cu adevărat acceptate de lumea bună. Adică în împrejurările potrivite. Influența mi-e limitată deocamdată, dar...

Owen știa ce voia să spună. Putea să le ajute pe surorile lui – *le-ar ajuta* – dacă devenea soția lui. De obicei nu suporta oamenii care încercau să îl manipuleze, dar domnișoara Starling

era o femeie vicleană chitită să devină ducesă de Huntford. I-ar fi admirat hotărârea neclintită – dacă n-ar fi fost el însuşi scopul ambiţiilor ei.

Era vremea să se însoare. Bănuia că trebuia să fie măcar un pic entuziasmat, dar nu reuşea. Dacă se putea însura cu cineva ca Anabelle... Dar asta nu era, din păcate, posibil.

Mai bine ar lua de soţie pe cineva care să-i poată ajuta surorile. Domnişoara Starling avea calităţile necesare, şi jumătate din lumea bună părea să îi considere deja logodiţi. Avea să-i ceară probabil mâna.

Dar nu încă.

Nu aici, în prezenţa lui Anabelle. Nu putea să îi facă una ca asta. Nici lui.

– Huntford?

Domnişoara Starling bătu din picior şi îl trase spre ruinele false de pe malul abrupt al lacului. Coloanele năruite pitoresc şi pajiştea impecabilă care înconjura toată construcţia stranie îi lăsau un gust amar. Ce sens avea să se ridice o clădire care părea veche? Şi ce rost avea să o pună pe o pajişte perfect îngrijită? Oare o ruină adevărată n-ar fi avut buruieni prin jur, pentru numele lui Dumnezeu?

Puţine lucruri din lumea lui erau autentice şi adevărate.

– Ar trebui să ne întoarcem la picnic, zise el.

– Voiam doar să mai văd împrejurimile un pic. Îşi puse palma cu îndrăzneală pe pieptul lui. Eşti îngrijorat că reputaţia mea va fi pătată dacă stăm câteva minute printre ruine?

– Desigur că mă preocupă reputaţia ta. Şi aş vrea să mă asigur că surorile mele sunt bine.

Îi oferi braţul, dar ea şi-l îndoi pe al ei.

– Îmi răspunzi la o întrebare? îl întrebă ea.

– Dacă pot.

– Sunt nesăbuită dacă-mi descurajez alţi peţitori? Îmi pierd vremea cu tine?

– Ai pus, de fapt, două întrebări.

Ochii ei albaştri se îngustară până când ajunseră două fante.

– Merit nişte răspunsuri.

Owen se uită de-a lungul apei lacului care strălucea înspre punctele de culoare care se mişcau în spate şi în faţă de-a lungul pajiştii. Punctul albastru-deschis nemişcat de la marginea grupului era Anabelle, care îi încuraja surorile în vreme ce acestea jucau crichet. Încercase să o convingă să joace şi ea, dar îl refuzase, spunându-i că nu s-ar cuveni. Pentru o însoţitoare.

– Aştept, Huntford.

El înghiţi în sec şi făcu efortul de-a se uita la ea.

– Răspunsurile sunt nu şi... nu, zise el, chinuindu-se să îngaime cuvintele, pentru că simţea un nod în gâtlej.

După cina din acea seară, toţi musafirii se strânseră în salon ca să asculte muzică. Câteva tinere domnişoare – şi unele nu prea tinere – au fost rugate să interpreteze la pian şi să cânte. Anabelle zâmbea forţat şi aplauda politicos după fiecare număr. Păru însă încântată când îşi dădu seama că Rose se pricepea destul de bine să cânte la pian. Când se pusese pe bancheta de la pian în faţa tuturor şi o acompaniase pe Olivia la câteva balade mai sprintene, inima lui Anabelle începuse să bată mai tare de admiraţie şi de mirare.

Owen, care stătea între domnişoara Starling şi mama ei, arătase foarte nefericit în timpul primelor piese, dar, când le auzi pe surorile sale, se aplecă vrăjit în faţă – şi păru suficient de mândru cât să-şi desfacă un nasture de la jiletcă.

Anabelle îi zâmbi, neputând să îşi ţină bucuria în frâu.

Îi zâmbi şi el.

Simţea furnicături în tot trupul.

În timp ce ea şi Owen stăteau rigizi într-un salon ticsit cu doamne şi domni de viţă nobilă, ea îşi închipui cum plutesc sufletele lor prin încăpere, într-o armonie perfectă cu muzica, contopindu-se la un nivel mai înalt. Se simţea aproape de el în acel moment, de parcă s-ar fi îmbrăţişat, şi pielea lui s-ar fi atins de a ei. Intensitatea fiorilor ce-o străbăteau era înspăimântătoare, făcând-o să roşească din vârful capului până în scobitura gâtului. Cât de mult îi ducea dorul...

Owen înghiți în sec, iar ochii lui verzi luară culoarea unei mări agitate. O dorea și el.

Ce nesăbuită fusese crezând că distanța față de Owen avea să îl îndepărteze din inima ei. Chiar dacă nu stăteau de vorbă, atâta vreme cât era în aceeași casă cu ea, era conștientă de fiecare mișcare a lui sau chiar de fiecare gând.

Era un chin să fie așa aproape de el, dar totuși să nu fie *cu* el.

Cu toate astea în minte, stătuse trează până târziu în ultimele câteva nopți. Trebuia să termine de împodobit rochiile înainte de terminarea petrecerii. Mai avea doar două – rochiile pentru balul de debut al lui Rose. Aveau să fie creațiile cele mai uluitoare ale lui Anabelle, mai spectaculoase decât visaseră vreodată Olivia și Rose.

Când Anabelle și fetele se retraseră în cele din urmă în odăile lor în acea seară, le ajută să se pregătească de culcare. Olivia era cea mai entuziasmată după momentul lor de mai devreme.

– Se uita James la mine când cântam?

– Bineînțeles că da, o asigură Anabelle, sperând că era adevărat. Se uitase numai la Owen. Toată lumea a fost impresionată de voi două.

– Nu-mi pasă de toată lumea, zise Olivia cu insolență. Doar de James. L-ai auzit vorbind despre călătoria în Egipt? Știe atât de multe despre țara aia, iar eu aproape nimic – doar că acolo sunt piramidele alea prăfuite unde se țin morții. Trebuie să-mi cumpăr o carte și să aflu mai multe, ca să pot purta conversații inteligente pe subiectul ăsta.

Rose dădu aprobator din cap, iar Olivia turui despre domnul Averill, analizându-i fiecare aplecare a capului, fiecare comentariu rostit cu nonșalanță. Se băgă în cele din urmă în pat căscând. Rose stătea întinsă de-a lungul cuverturii, lângă ea, citind o carte de poezii.

Anabelle le atârnă rochiile într-un mic șifonier, apoi se duse la fereastră și dădu în lături draperiile grele. Atingând cu vârful degetului sticla răcoroasă, trasă la întâmplare drumul picăturilor de ploaie care se prelingeau pe partea cealaltă.

– Plouă de ore întregi, zise Olivia. Mâine o să mergem prin noroaie până-n sat.

Anabelle lăsă draperia să cadă și își petrecu un braț pe după un stâlp al patului.

– Îmi place răpăitul calm al ploii noaptea.

– Ar trebui să te culci devreme, îi zise Olivia. Iartă-mă că-ți spun asta, dar arăți destul de obosită.

În ciuda sfârșelii care îi făcea membrele grele și greu de coordonat, Anabelle avea treabă.

– Nu voi sta prea mult, minți ea.

– A, muncești la rochiile de bal, nu? strigă Olivia. Crezi c-am putea să tragem cu ochiul?

Anabelle râse.

– Nu, nu se poate. Nu le veți mai vedea până când fiecare podoabă nu e la locul ei și fiecare ață nu a fost aranjată.

– Ești peste măsură de crudă!

– Da. Ai grijă ce zici, sau o să acopăr corsajul rochiei cu o duzină de pene de struț. Își duse un deget la bărbie, de parcă se gândea la ceva. Nu crezi că domnul Averill e alergic, nu?

Rose râse – un sunet minunat. Olivia aruncă în direcția lui Anabelle o pernă decorativă, pe care aceasta o evită cu ușurință. După toate bătăile cu perne avute cu Daph, Anabelle avea antrenament.

– Mai aveți nevoie de ceva până plec? întrebă Anabelle.

Olivia își trase cuvertura până la bărbie, puse capul pe pernă și zâmbi.

– Nu, mulțumesc. Vreau să închid ochii și să visez un anumit avocat arătos.

Rose, care își făcea o coadă groasă din părul castaniu strălucitor, își dădu ochii peste cap și scutură din cap.

Anabelle chicoti, le ură noapte bună și se duse spre dormitorul ei. Îi scrise un bilet scurt lui Daphne, având grijă să nu-și dezvăluie tristețea. În schimb, întrebă de mama lor și îi scrise cât de fericită era să se întoarcă în curând acasă.

După ce termină scrisoarea, închise ușa care dădea spre apartament. Voia să mai pună cristale pe mânecile rochiei Oliviei, și ar

fi crezut-o în stare să umble de colo-colo pe lângă uşă ca să tragă cu ochiul.

Anabelle de-abia aştepta să vadă expresia de pe chipul Oliviei şi al lui Rose când avea să le arate rochiile terminate.

Urma să fie o zi plină de bucurie... şi de tristeţe, pentru că aveau să-şi ia rămas-bun.

După aceea, poate urmau să-şi mai scrie ocazional sau să discute în magazinul de rochii al doamnei Smallwood, dar nu aveau să o poată vizita şi nici să socializeze. Deşi diferenţa de rang nu reprezenta un impediment, avea să sufere prea mult la vederea Oliviei şi a lui Rose.

I-ar aminti de Owen şi de viaţa pe care ar fi putut-o avea dacă ar fi fost mai mult ca domnişoara Starling. Dacă mama ei nu ar fi provenit dintr-o familie obişnuită – sau dacă bunicii lui Anabelle din partea tatălui ar fi putut trece peste originile umile ale nurorii lor –, Anabelle poate ar fi fost crescută ca o adevărată lady. Şi-ar fi petrecut verile în tihnă la reşedinţa de vară a bunicului ei şi s-ar fi afişat într-o rochie albă minunată când împlinea şaisprezece ani. Dar cel mai bine ar fi fost că ar fi putut să coasă din plăcere – nu pentru că trebuia să pună de-ale gurii pe masă, pentru familie.

Ce gânduri stupide şi fără noimă. Şi i se învălmăşiră în minte, chinuind-o, până la primele ore ale dimineţii.

Capitolul 22

Rose Sherbourne ascultă respiraţia egală şi liniştită a surorii sale. Probabil că deja îl visa pe James. Rose o invidia într-un fel. Olivia, care îşi epuiza toată energia în timpul zilei, adormea mereu la scurt timp după ce punea capul pe pernă. Rose se întorcea pe toate părţile, chinuită de îndoieli.

Dar măcar fiecare noapte o aducea mai aproape de revederea lui Charles. Aveau să ajungă într-o săptămână la conacul Huntford. Aveau să fie din nou împreună. Inima îi sălta în piept.

Până atunci putea să îi dea o mână de ajutor Oliviei. Având grijă să nu mişte salteaua, se dădu jos din pat şi îşi puse halatul. Merse tiptil prin dormitor şi intră în salon, unde nu găsi pe nimeni. Poate că Anabelle o ascultase pe Olivia şi se dusese să se culce devreme. Nu, de sub uşă strălucea o lumină slabă. Probabil lucra la rochiile de bal.

Rose ridică mâna să bată la uşa lui Anabelle, dar ezită. Trebuia doar să se ducă la biblioteca lui Lord Harsby. Bărbatul le spusese fetelor că puteau lua toate volumele prăfuite pe care le voiau. Împrumutaseră deja mai multe cărţi din colecţia lui, iar Rose ştia cu precizie unde erau jurnalele de călătorie. I-ar fi uşor să înapoieze volumul de poezie împrumutat şi să aleagă pentru Olivia o carte sau două despre Egiptul Antic.

Petrecerea însemna o săptămână de noutăţi pentru Rose, şi, în ciuda sentimentului îngrozitor că avea să se întâmple ceva rău când auzise de contele de Winthrope, nu se petrecuse nimic. Contele fusese extrem de civilizat toată săptămâna, demonstrând cât îşi iubeşte soţia şi fiica, Margaret.

Trecuse atâta vreme de la acea noapte îngrozitoare când Rose intrase în odaia mamei. Câteodată se întreba dacă îşi imaginase acea scenă sordidă cu mintea ei bogată de adolescentă.

Dar, o dată la câteva luni, se trezea în toiul nopţii strângând cearşaful în pumn. Când avea coşmaruri, retrăia fiecare detaliu îngrozitor: pielea albă şi lăsată de pe piept a contelui care strălucea de sudoare; capul amantei sale în poală; mama ei care stătea întinsă în timp ce contele îi frământa sânii. Imaginea era cu atât mai şocantă cu cât Rose o considerase pe mama ei o doamnă desăvârşită. Nu o mai văzuse niciodată cu părul despletit. Atmosfera era încărcată de mirosurile lor trupeşti. Şi bineînţeles că nu auziseră când Rose bătuse uşor la uşă – dormitorul răsuna de gemete şi de răgete primitive, cum numai animalele sălbatice puteau să scoată.

Însă cea mai sinistră parte a visului era când mama ei întorcea capul, deschidea ochii cu pleoape grele şi o săgeta pe Rose cu privirea. Pe faţa mamei apăreau panica, negarea şi ura de sine într-o succesiune rapidă. Ştia cu siguranţă că nu avea cum să îşi

explice comportamentul. Înainte să încerce, Rose deja fugea. Părăsise casa și moșia, și tot fugea, de parcă asta ar fi putut să șteargă scena aceea îngrozitoare din mintea ei și poate să o distrugă cu desăvârșire.

Pe mama ei și-o amintea cel mai bine. Avuseseră parte și de momente mai fericite – plimbări în parc, înghețată la Gunter și patinat pe râu. Dar acele amintiri erau lipsite de culoare și vagi, de parcă le vedea printr-un văl. Nu, cea mai puternică amintire pe care o avea Rose legată de mama ei era din acea noapte îngrozitoare.

Ultima oară când o văzuse.

Rose scuturâ din cap ca să își limpezească gândurile și trase adânc aer în piept. Nu mai era de mult o fetișcană naivă, ci o femeie, și sosise vremea să facă față adevărului. Viața era uneori urâtă și neplăcută. Dar nu trebuia să zăbovească asupra acelor clipe.

În schimb, se gândi cât de încântată avea să fie Olivia să găsească lângă pat a doua zi o carte despre ceva ce-i plăcea tare mult lui James – Egiptul Antic.

Rose își luă încetișor papucii, strânse cartea de poezie la piept și se îndreptă spre bibliotecă. Pe coridor era întuneric; un sfeșnic abia pâlpâia pe o măsuță în capul scărilor. Luă sfeșnicul și coborî tiptil, încântată că toți din casă păreau să doarmă.

Ar fi fost... penibil să dea nas în nas cu cineva când era singură. Ar fi salutat-o politicos, ea ar fi murmurat ceva neinteligibil, ar fi zâmbit și ar fi înclinat din cap.

Când se rupsese brusc de lume, cu peste doi ani în urmă, îi îngrijorase peste măsură pe Olivia și pe Owen, și regreta că își făcuseră griji din pricina ei. Dar ceva înlăuntrul ei se frânsese în acea noapte.

Își amintea vag că fusese o fată fericită și împlinită. Uneori, în vreun vis, era purtată într-un loc în care râdea cu Olivia și cu Owen, îl îmbrățișa pe tatăl ei și cânta la pian pentru mama. Dar amintirile erau încețoșate și distorsionate – de parcă se uita la reflexia ei într-un lac tulbure și agitat.

Încă nu știa cum să intre din nou în viața reală. Uneori, când se simțea calmă și liniștită, nu avea nici o îndoială că era doar

o chestiune de timp până avea să umple golurile și să fie din nou persoana de dinainte. Alteori i se părea că nu avea să repare niciodată ce fusese stricat, mai ales că nici tata și nici mama nu mai erau acolo ca să o ajute.

Intră în camera de la etajul al doilea, trăgând în piept mirosul de praf caracteristic tuturor bibliotecilor respectabile. Colecția lui Lord Harsby era impresionantă, iar încăperea era frumos decorată – covoarele groase parcă te îmbiau să calci desculț, iar fotoliile somptuoase te ademeneau să le încerci pernuțele moi.

Ghidurile de călătorie stăteau aliniate riguros, ca niște soldați, pe un raft de jos, gata să fie luate. Îi fu ușor să găsească câteva despre faraoni și mumii. Le puse sub braț și se duse spre biblioteca mare unde erau volumele cu poezie. Înapoie cartea pe care o citise și luă o alta – una de Donne[1], îmbrăcată în piele elegantă.

Ilustrațiile complexe și durerea sufletească o captivară, și, până să își dea seama, se așezase într-un fotoliu, își dăduse jos papucii și își pusese picioarele sub ea. Când și când, ploaia torențială se lovea de ferestre din cauza vântului puternic și fulgerele luminau totul. Dacă erai atent, puteai să zărești comorile din acea cameră. Minutarul pendulei se roti o dată sau poate de două ori. Rose savură calmul și liniștea care lipseau cu desăvârșire pe timp de zi.

Însă, în cele din urmă, ochii îi clipeau în semn de protest. Îi închise – doar o clipă. Se odihnea un pic, apoi avea să termine pagina și să se furișeze înapoi în pat.

Dar fotoliul era așa confortabil, iar somnul atât de seducător...

Fu trezită însă de o gâdilătură pe ceafă. Își trecu mâna de-a lungul gâtului, dar senzația persista. O ignoră.

Dar, când tunetul făcu ferestrele să zăngănească, deschise ochii și se ridică în capul oaselor.

Lord Winthrope se apleca deasupra ei, respirația lui caldă și îngrozitoare atingându-i chipul.

Un țipăt i se ridică în gât și rămase acolo. Se lipi de spătarul fotoliului și își strânse halatul. Cartea de poezie îi căzu din poală și răsună când se izbi de podea.

[1] John Donne (1572–1631) a fost un poet englez, cel mai important reprezentant al școlii metafizice, renumit predicator al secolului al XVII-lea. (n.tr.)

– Eşti ca mama ta. Vorbele parcă îi şfichiuiau pielea. Izbitor de frumoasă şi distantă. Dar, sub exteriorul arogant, se află o femeie pusă pe... lucruri necuviincioase.

O apucă de gât, exercitând presiune asupra traheii. Avea înspăimântător de puţin aer.

Tremurând, scutură din cap. Nu o cunoştea. Nu era *deloc* ca mama ei.

– O, dar aşa e. Şi ea a opus rezistenţă la început. Odată ce am introdus-o în tainele plăcerilor mai sofisticate – se frecă între picioare –, nu se mai sătura. Ne-ai văzut în noaptea aceea, nu-i aşa?

Ea se uita în gol, refuzând să-i dea vreun indiciu asupra adevărului. Însă inima îi bătea nebuneşte în piept. Iar el ştia.

– Maică-ta şi-a făcut griji că o să-i spui lui taică-tău despre noi. Ce idee ridicolă! Pufni şi arătă spre volumul de poezie de pe covor, aflat la picioarele ei. Citeşti despre sex, când, de fapt, ar trebui să încerci pe pielea ta. Nu eşti curioasă să ştii de ce fac oamenii atâta tam-tam pe marginea acestui subiect?

Scârba şi presiunea exercitată asupra gâtului o făcură să se înece.

– Ai multe de învăţat, fată dragă.

Vena de pe gât îi pulsa nebuneşte sub palmele lui lipicioase. Ardea de nerăbdare să-i tragă un picior, dar nu putea risca să îl enerveze cât timp se afla în poziţia aceea vulnerabilă. Lovea în braţul fotoliului cu pumnul, sperând cu disperare că un servitor rătăcit avea să audă şi să vină să vadă ce se întâmpla, dar pe holul din faţa bibliotecii era întuneric şi nu se auzea nici o mişcare.

Se umplu pe dată de frustrare. O fată normală ar fi ţipat şi ar fi trezit pe toată lumea.

Blestemată să-i fie vocea care o părăsise. Şi blestemată să fie slăbiciunea nenorocită care o împiedica să şi-o revendice.

Lord Winthrope rânjea cu o poftă nedisimulată şi o ţintuia în fotoliu, lipind-o de spătar. Se apropie mai mult, iar romul din respiraţia lui îi înţepă ochii.

Nu avea să fie o victimă a acestei greşeli groteşti numite om. Îşi luă inima în dinţi, deschise gura, trase cât mai adânc aer în piept şi...

Nimic.

Încercă iar. Inspiră din nou şi se strădui să scoată un scâncet, un ţipăt, un murmur de protest. Orice care să dea de ştire cuiva de situaţia disperată în care se găsea.

Însă, cu traheea blocată, singurul sunet pe care reuşea să-l scoată era un icnet slab – de-a dreptul inutil. Vai, de ce nu o rugase pe Anabelle să o însoţească? Lacrimile îi înţepau ochii.

Winthrope ridică o sprânceană şi îi zâmbi arogant.

– Cred că ţi-e foarte greu să fii mută. Tot felul de gânduri îţi trec prin căpşorul ăla drăguţ, dar nu poţi decât să gesticulezi primitiv, ca o maimuţă. Aş putea să-mi fac de cap cu tine. De parcă voia să demonstreze că vorbea serios, îşi vârî o mână sub halatul ei şi înşfăcă o bucată de pijama. Ea auzi cum materialul se sfâşia şi simţi un curent de aer rece pe umeri şi pe braţ.

„Opreşte-te!" Îl implora din priviri, dar el nu se uita în ochii ei. Privirea lui pofticioasă era fixată asupra pielii expuse şi în jos.

– Cred că o să-ţi ofer prima lecţie. Se numeşte „Cum să-ţi satisfaci bărbatul". Dacă îi spui cuiva de întâlnirea noastră şi te foloseşti de gesturile tale ciudate şi de privirea ta demnă de milă, o să creadă că eşti nebună. Chiar dacă te-ar înţelege frate-tău şi soră-ta, ceea ce mă îndoiesc, nu m-ar crede în veci capabil de un asemenea comportament reprobabil. Râse cu cruzime. Nu ştiu adevărul nici măcar pe jumătate!

Cu o mână pe gât, îi apucă sânii, strângând dureros de tare. Ea încercă să îl azvârle de pe ea, dar zvârcolirile ei îl incitau şi mai mult. Îşi împinse şoldurile spre ea, iar erecţia o împunse în burtă. Lui Rose îi veni să vomite.

Dacă Charles ar fi fost aici, i-ar fi frânt gâtul contelui. Dar nu era, aşa că trebuia să reziste. Nu putea să îl lase să o violeze. Nu fără să lupte.

El se năpusti asupra ei, trecându-şi limba peste dinţi ca un lup lacom.

Ea se întinse orbeşte înspre masa de lângă fotoliu. Dărâmă un mic ornament, care căzu pe covor fără să facă nici cel mai mic zgomot. Contele o strânse şi mai tare de gât, şi Rose începu

să vadă câteva puncte luminoase ca semnalele de avertizare de pe prora unei nave.

Se întinse din nou înspre masă și de această dată apucă baza sfeșnicului pe care îl adusese cu ea. Era destul de greu, iar marginile de metal erau ascuțite. Era singura ei șansă de scăpare așa că, dacă nu acționa rapid, întunericul avea să o învăluie. Înșfăcă micul mâner de fier și îl lovi cu toată puterea în cap pe conte.

Capitolul 23

Needle[1]: *(1) Un instrument ascuțit și subțire folosit pentru trecerea ației prin material. (2) A sâcâi sau a tachina, ca în exemplul: Moștenitoarea insensibilă o tachina pe croitoreasă pentru că avea haine demodate.*

– Trezește-te!

Tonul Oliviei îi făcu lui Anabelle părul de pe ceafă să se ridice.

Deschise ochii și bâjbâi după ochelarii de pe noptieră. După ce și-i puse pe nas, se uită la ceas. Era abia șapte dimineața – foarte devreme pentru Olivia.

– S-a întâmplat ceva?

– N-o găsesc pe Rose.

Anabelle dădu la o parte cuvertura și se întinse după halat.

– A dormit cu tine în cameră noaptea trecută?

– Nu cred. Nu era acolo când m-am trezit, așa că am verificat celălalt dormitor.

Anabelle o urmă pe Olivia, care intră în respectiva odaie și arătă spre patul făcut.

– N-a dormit nimeni aici. Anabelle, am o presimțire groaznică.

[1] Termen care înseamnă și „ac", dar și „a necăji, a ațâța". În limba română nu există un cuvânt similar. (n.tr.)

Și ea, dar zâmbi liniștitor, spera ea, o luă de umeri pe Olivia și o strânse puțin.

– Sunt sigură că nu s-a dus departe. Poate s-a trezit înfometată și a coborât să ia micul dejun. Sau să ia o gură de aer proaspăt.

– Nu cred. Olivia o trase pe Anabelle de mână în dormitorul ei. Uite, halatul și papucii au dispărut.

– Poate s-a schimbat în cealaltă odaie. Dar teoria se nărui când verificară rapid șifonierul. Fiecare dintre cele două duzini de rochii pe care Rose le adusese pentru petrecere erau atârnate acolo, la fel ca noaptea trecută. Unde naiba putea să se ducă în cămașă de noapte? Din câte știi, Rose se perindă în somn prin casă?

– Niciodată. Olivia își mușcă buza de jos. Trebuie să-l trezim pe Owen. El va ști ce-i de făcut. O porni spre ușă, dar Anabelle o apucă de încheietură.

– Nu încă. Hai să ne schimbăm repejor și să verificăm câteva încăperi. Dacă n-o găsim în următorul sfert de oră, îi dăm de știre fratelui tău.

Își trase fiecare câte o rochie de dimineață și se încălțară amândouă la repezeală, apoi o zbughiră din apartament fără să se sinchisească să-și mai fixeze cozile în sus. Coborâră pe scările de serviciu până în camera unde se servea micul dejun, aproape doborând la pământ o servitoare de la etaj care ducea o carafă cu apă.

– Te-ai întâlnit cu Lady Rose în dimineața asta?

– Nu, coniță, zise servitoarea. Dar câțiva dintre cei ce se trezesc devreme sunt deja la micul dejun.

– Mulțumesc. Anabelle așteptă ca servitoarea să plece și apoi îi șopti Oliviei: Vezi? Poate că Rose a împrumutat o rochie de-a ta și a coborât la masă.

Ochii Oliviei se luminară de speranță. Însă, când ajunseră în sala unde se servea micul dejun, singurul de acolo era domnul Averill, care stătea citind ziarul, cu o ceașcă aburindă de cafea în față. Olivia se înroși toată.

– Bună dimineața, James, făcu ea. Rose a fost cumva pe aici?

Bărbatul se ridică și, deși i se mărira puțin ochii când văzu că se îmbrăcaseră neglijent, făcu o plecăciune politicoasă.

– N-am avut plăcerea de a fi în compania ei. Dar sper să mă pot bucura de prezența voastră.

Olivia făcu un pas spre el.

– Ar fi...

– Îmi pare rău, dar suntem doar în trecere, zise Anabelle, împingând-o pe Olivia în hol.

– Cu siguranță am părut nepoliticoase, zise Olivia îngrijorată. Dacă Rose ne joacă vreun renghi, n-o să fiu deloc amuzată.

– Nu cred c-ar face una ca asta.

Pe Olivia o cuprinseră remuşcările.

– Nici eu. Hai să-l găsim pe Owen.

Lui Anabelle i se strânse stomacul.

– Bănuiesc că ar fi cazul.

În vreme ce se grăbeau să ajungă sus, Anabelle se uită prin toate uşile deschise şi pe la toate colțurile, sperând să vadă cu coada ochiului o şuviță din părul arămiu al lui Rose sau cămaşa albă de noapte. De fiecare dată era dezamăgită.

Odată ajunse la uşa dormitorului lui Owen, Olivia bătu şi se întoarse spre Anabelle.

– Lasă-mă pe mine să vorbesc.

Ea încuviință, recunoscătoare că nu îi revenea ei această sarcină.

Owen deschise puțin uşa şi se uită atent la ele. Avea ochii cârpiți de somn şi părul mai dezordonat ca de obicei.

– Olivia? Belle... adică domnişoară Honeycote?

Prea îngrijorată de veştile pe care trebuia să i le dea pentru a observa scăparea, Olivia zise:

– Rose a dispărut.

– Poftim? Fir-ar să fie! Aşteptați aici.

Trânti uşa. Se auziră zgomote şi înjurături în barbă de cealaltă parte a uşii până o deschise din nou. Cu cămaşa nebăgată în pantaloni şi fără lavalieră, o apucă grăbit pe hol, punând întrebări neîncetat. Olivia răspunse la ele cât de bine se pricepu; însă nici unul dintre răspunsuri nu îl mulțumi.

Când ajunseră pe palierul de la etajul întâi, se uită direct la Anabelle, în ochii verzi citindu-i-se frica pentru ceea ce i s-ar fi putut întâmpla lui Rose.

– Cum de ai permis una ca asta? Am avut încredere în tine să fii cu ochii pe ea. Şi acum îmi spui că a dispărut?

Ea închise ochii şi îşi reținu un suspin. Îşi pusese şi ea aceleaşi întrebări de când se trezise în această dimineață.

Owen îşi frecă tâmplele. Trebuia să se gândească.

Rose păruse a se simți foarte bine seara trecută. Chiar fericită. Nu îi stătea deloc în fire să dispară şi să nu spună nimănui unde se ducea. Olivia era cea impulsivă, cu o fire deschisă şi cu idei radicale în legătură cu servitorii, nu-i aşa?

Puse o mână pe umărul Oliviei.

– Când ai văzut-o ultima oară?

– Citea lângă mine în pat seara trecută. Era îmbrăcată de culcare.

– Despre ce vorbeați?

Olivia se trăgea de capătul cosiței lungi şi castanii.

– Nu-mi amintesc.

– Despre Egipt. Anabelle făcu un pas în față. Ziceam că ar fi bine să aflăm mai multe despre Egiptul Antic.

Buzele Oliviei formară un „O".

– Aşa e. Despre asta discutam.

– Să mergem la bibliotecă! Părea un loc sigur, dar dacă Rose se întinsese după o carte şi un raft se prăbuşise peste ea sau îi căzuse ceva în cap? Owen mergea repede, iar Olivia şi Anabelle făcură un efort să țină pasul cu el.

Coti, apoi împinse uşa grea cu lambriuri de la bibliotecă, fiindu-i pe jumătate teamă că Rose era acolo şi pe jumătate că nu avea să fie. La prima vedere, totul părea în regulă. Şirurile lungi de cărți erau neatinse, nici o piesă de mobilier răsturnată. Însă, în loc să se simtă uşurat, se lupta cu un val de panică. Unde naiba putea să fie sora lui?

– Uită-te la asta! Anabelle se aplecă lângă un raft în stânga ferestrei imense din cameră. El veni şi se puse pe vine lângă ea.

Aici își pune Lord Harsby volumele despre civilizațiile antice. Arată înspre câteva goluri din șirul aranjat de cărți.

– A fost aici, zise Owen. Se uită la fața sumbră a lui Anabelle și își dădu seama că suferă probabil la fel de mult ca el. O s-o găsim. Am fost un mitocan mai devreme. Nu-i vina ta.

Ea încuviință din cap, dar îndoiala îi înceţoșa privirea. Avea el să o facă să înțeleagă, mai târziu. După ce o găsea pe Rose.

Olivia cercetă cotoarele cărților dintr-un raft de pe peretele opus, scoase un volum dintr-un set și îl răsfoi.

– Asta este cartea de poezie pe care o citea noaptea trecută. Sunt sigură.

Owen se plimbă prin încăpere ca să cerceteze cartea și...

Scârț.

Covorul era moale sub picioarele lui, însă talpa pantofului prinsese ceva. Se opri, se puse pe vine în fața fotoliului și găsi o bucățică de sticlă – mai multe, odată ce se uită mai cu atenție – strălucind în lumina soarelui.

Apoi culorile covorului îi atraseră atenția. Deși firele erau mai degrabă albe și albastre, în dreptul fotoliului se zăreau niște pete rubinii. Înghiți nodul greu ce i se pusese în gât.

„Doamne, te rog, nu!"

Owen căută și alte cioburi și se rugă să nu mai găsească urme de sânge. Și nu mai găsi.

Dar sub scaun era o pereche de papuci de damă. Când îi ridică, Olivia icni. Nu mai trebuia să întrebe dacă erau ai lui Rose.

– Am găsit câteva cioburi pe covor. Nu spuse nimic despre petele de sânge. Am nevoie de ajutorul lui James.

– L-am văzut cu puțină vreme în urmă în sala unde se servește micul dejun, zise Olivia. Să mă duc după el?

– Te rog, dar nu mai spune nimănui deocamdată.

James era singurul de aici în care avea încredere deplină. Cineva din casă știa ce se întâmplase cu Rose noaptea trecută. Și, dacă acea persoană îi făcuse rău, avea să plătească gestul cu viața.

Olivia ieși repede din cameră, lăsându-l singur cu Anabelle.

– Îmi pare așa rău, îi zise ea.

Voia să o ia în brațe și să îi spună că totul avea să fie bine. Dar nu era convins.

– Să mai căutăm prin încăpere altceva ce ne-ar fi putut scăpa.

Anabelle încuviință din cap, se duse la fereastră și dădu la o parte draperiile grele.

– Geamurile sunt intacte și fereastra e închisă. Nu cred că a dispărut cineva pe aici.

Ceva argintiu sclipea la picioarele ei, abia vizibil sub perdele. Owen veni într-acolo și ridică un sfeșnic de la podea. Învelișul din sticlă era spart, și cioburi ascuțite ieșeau de la bază.

– Vai de mine, icni Anabelle. De ce ar vrea cineva să-i facă rău lui Rose?

– Nu știu. Dar era fix lucrul de care se temuse Owen de când sora lui se retrăsese în carapace. Tăcerea nu doar atrăgea atenția asupra ei, ci o făcea și o pradă ușoară.

– Owen, îi zise Anabelle încetișor, e ceva ce am...

Olivia și James intrară într-un suflet în odaie; orice fusese Anabelle pe cale să-i spună îi încremeni pe buze.

După ce discută cu James, Owen hotărî că era bine să se despartă și să caute prin toate zonele din casă destinate publicului, cu ochii în patru după ceva suspect. Olivia și James aveau să se ducă în aripa de vest, iar Anabelle și el în cea de est, urmând a se înapoia la bibliotecă într-o jumătate de oră. Dacă nu o găseau pe Rose până atunci, aveau să își anunțe gazda și să ceară ajutorul musafirilor, cu care să formeze echipe de căutare.

James și Olivia plecară. Dornic să înceapă și el căutarea, Owen se întoarse spre Anabelle. Ea era în genunchi pe covor, lângă petele rubinii.

– E sânge, nu?

El încuviință, iar ea se făcu albă ca varul la față. Groaza pe care i-o vedea o oglindea pe a lui.

Se îndreptară unul spre altul cu forța valurilor care se izbesc la mal. O luă în brațe, savurând senzația capului ei pe pieptul lui și perfecțiunea apropierii lor. Deși îi era cu siguranță la fel de teamă ca lui, își ridică privirea și se uită direct în ochii lui.

– O s-o găsim, zise ea.

Asta credea și el. Dar spera să nu ajungă prea târziu.

– Să mergem!

Anabelle îl apucă pe Owen de încheietură pe când el se pregătea să plece.

– Știu ceva.

El o privi, vizibil nedumerit.

– În legătură cu Rose.

– Ce anume?

Ea tresări la auzul tonului său poruncitor.

– Nu-i așa simplu. Promisese să păstreze secretul lui Lord Winthrope și acceptase bani în schimb. Dacă dezvăluia secretul era ca și cum ar fi furat, dar, dacă informația îi ajuta să o găsească pe Rose, alegerea era simplă. Trebuia să spună ce știa. Era un lucru îngrozitor pe care să i-l zici cuiva, și trebuia să procedeze cu tact. Dar nu avea timp. Ca pentru a-i aminti acest lucru, Owen se plimba de colo-colo pe covorul pătat de sânge.

Ea continuă și își drese glasul.

– În urmă cu doi ani și jumătate, la ultima petrecere dată de părinții tăi, cred că Rose a văzut ceva ce a făcut-o să fugă. Ăsta ar fi motivul schimbării drastice de comportament.

Owen o înșfăcă de braț, o puse pe canapea și se așeză lângă ea.

– Spune-mi!

– Într-o zi la doamna Smallwood am auzit-o pe amanta lui Lord Winthrope vorbind despre aventura lor.

– Asta ce are a face cu Rose?

Anabelle înghiți în sec. Nu avea cum să îndulcească adevărul.

– Contele avea o idilă și cu mama ta.

Owen mârâi.

– Nu e nici un secret că mama nu i-a fost credincioasă tatei. Nu am vrut să aflu niciodată cine sunt amanții – sunt sigur că au fost mulți. Nu-mi pasă cu cine s-a îmbârligat, deși, acum, că știu, Winthrope a decăzut în ochii mei. Se presupunea că era prieten cu tata.

– Îmi pare rău, zise Anabelle. Potrivit spuselor amantei contelui, cineva a intrat peste ei în timpul petrecerii și i-a prins în pat împreună.

Privirea lui Owen se limpezi când înțelese.

– Crezi că a fost Rose?

– Da. Deși nu pot fi sigură.

– Te porți ca și cum ai avea mai multe să-mi spui.

– Da. Simțea cum un val de căldură îi cuprindea gâtul și își dorea să-l poată scuti de asta. În acea zi, când Rose a intrat în dormitor, contele și amanta nu erau singuri. Mai era și mama ta cu ei.

Owen se uită drept înainte, iar pe față nu i se citi nici o emoție.

– Rose era doar o fetiță.

Lui Anabelle i se rupea inima de durere.

– Știu.

Se ridică și începu să se plimbe nervos străduindu-se să asimileze dezvăluirea pe care ea tocmai i-o făcuse.

– S-a îngrozit atât de tare, că a fugit.

– Așa cred.

– Tace ca să se apere, într-un fel. Owen își frecă fruntea, trecând în revistă faptele. Astfel, nu trebuie să vorbească despre acea zi... nu trebuie să spună ce a văzut.

– De aia era așa agitată când a aflat că Lord Winthrope e invitat aici, zise Anabelle. Încerca să uite trecutul, dar, de fiecare dată când îl vedea pe conte, nu avea cum să fugă de adevăr.

El se întoarse spre ea și o arătă acuzator cu degetul.

– Știai, și ai ținut totul secret față de mine.

Anabelle simțea furnicături în nas.

– Trebuia. Am făcut... o promisiune.

– Cui, mai exact?

Forța întrebării o făcu să se dea înapoi.

– Lui Lord Winthrope.

Owen clipi și scutură din cap. Când vorbi, nu mai era furios. În schimb, vocea îi era plină de neîncredere și de durere.

– Ai stors bani de la conte. Ai mințit.

– Da.

Rostise cuvântul scurt cu un firicel de voce. Şi totuşi, acest cuvânt ameninţa să distrugă încrederea precară pe care o clădiseră.

– De ce? Ai fi putut să-mi spui adevărul.

– Dacă ţi-aş fi spus că am mai luat bani de la oameni ca să le păstrez secretele...

El pufni.

– De câte ori s-a mai întâmplat, Anabelle?

– De trei ori. Nu înţelegi? Ştiam că vei pune mai multe întrebări. Oricât de stupid ţi s-ar părea, aveam un soi de cod al onoarei care mă împiedica să spun...

– Ce prostii îndrugi! Vorbea încet şi pe un ton plat, iar ochii îi aruncau văpăi de furie. Ai avut de ales. Mândria ta nenorocită era mai importantă pentru tine decât sora mea, mai importantă decât *noi*.

– Nu-i adevărat, zise ea cu voce gâtuită. O ador pe Rose. Şi... ţin enorm la tine. Dar am făcut o promisiune. Suna fals chiar şi pentru ea. Şi ţi-am spus acum.

– Mi-ai spus. Oftă dezgustat şi se uită la petele stacojii de pe covor. Dar ai aşteptat prea mult.

Înainte să îi poată răspunde, se întoarse şi plecă într-un suflet din încăpere. Anabelle se ţinea după el. Trebuia să poată face ceva, să repare răul făcut.

– Averill! strigă Owen.

Domnul Averill şi Olivia veniră în fugă pe coridor, cu respiraţia întretăiată.

– Aţi găsit ceva? întrebă el.

– Nu, izbucni Owen. Dar trebuie să vorbesc cu Winthrope. L-ai văzut?

– În sala pentru micul dejun. E acolo cu Lord Harsby.

– Olivia şi Anabelle, voi rămâneţi aici. Dacă îşi dădu careva seama că folosise numele ei de botez, atunci nu schiţară nici un gest. Vino cu mine, îi spuse domnului Averill.

Anabelle se uita neputincioasă cum bărbaţii se îndreptau glonţ spre sala cu pricina. Olivia îşi puse mâinile în şold.

– De ce ne-a poruncit să rămânem aici? N-am de gând să stau cu mâinile în sân în vreme ce sora mea e dispărută.

O zbughi pe coridor, iar Anabelle o urmă. Când se apropiară de sala pentru micul dejun, Olivia se întoarse spre Anabelle şi îşi duse un deget spre buze. Rămaseră pe hol, ascultând cu atenţie.

– Bună dimineaţa, duce, zise Lord Harsby.

– Într-adevăr, e o dimineaţă reuşită, adăugă fericit contele.

– Nu, replică Owen. Nu e deloc.

– Te rog spune-mi ce s-a întâmplat, îl rugă contele îngrijorat.

– Unde-i sora mea?

– Doamne, Dumnezeule, omule, vociferă Lord Winthrope. N-am nici cea mai vagă idee. Despre care soră e vorba?

Un zăngănit de argintărie care cădea şi porţelanuri care se spărgeau le făcură pe Olivia şi pe Anabelle să tresară; se uitară cu coada ochiului prin deschizătura uşii şi văzură că Owen, care era cu spatele la ele, se întinsese peste masă, îl înşfăcase pe conte de reverele hainei şi îl trântise pe masa unde se servea micul dejun. Haina îi era pătată de ouă şi de gem, iar faţa îi era de un purpuriu îngrozitor.

Contele se zvârcolea în zadar în strânsoarea lui Owen.

– Cum îndrăzneşti? Dă-mi drumul imediat!

Lord Harsby era în picioare, cu mâinile ridicate.

– Huntford, oricare ar fi problema, hai să o discutăm liniştiţi, ca între gentlemeni?

Owen ignoră ambele rugăminţi şi decise să-l zguduie pe Lord Winthrope, făcând să zăngănească mai multe farfurii şi să se spargă câteva pahare.

– Ce s-a întâmplat în bibliotecă noaptea trecută?

Contele îşi linse buzele. Fruntea lui era plină de sudoare.

– Nimic, vorbesc serios. A fost o mică neînţelegere. Dar nu s-a întâmplat nimic rău, te asigur.

– Îţi sugerez să-mi spui ce s-a întâmplat, zise Owen, până nu scot totul de la tine cu candelabrul ăla.

– Bine, bine, icni contele. Îţi spun. M-am dus în bibliotecă ieri-seară târziu şi am găsit-o acolo pe sora ta, Lady Rose, care stătea şi citea. Am încercat să fac un pic de conversaţie, să fiu politicos, dar nu e ca şi cum ar putea să spună ceva...

Owen îi întoarse reverele hainei bărbatului mai în vârstă până când tuşea şi icnea după aer.

– Ai grijă, Winthrope! Ce s-a întâmplat după aia?

– Nimic. Era limpede că nu voia să-i ţin companie, aşa că am lăsat-o în bibliotecă.

– De unde ai tăietura aia urâtă de deasupra urechii?

– A, aia. Contele râse nervos. O am de ieri de la grajduri. M-am aplecat să verific şaua şi, când m-am ridicat, m-am lovit la cap. Tare neîndemânatic am fost.

– Mincinos afurisit ce eşti! Owen abia îşi putea ţine furia în frâu. Faţa îi era la câţiva centimetri de a contelui, şi fiecare muşchi al trupului zvâcnea de parcă era gata oricând de atac. A avut loc o altercaţie în bibliotecă.

– Winthrope, e adevărat?

Lord Harsby ocoli masa ca să ajungă lângă Owen. Se uită la Anabelle şi la Olivia, dar nu le făcu semn să plece.

Contele închise o clipă ochii. Când îi deschise, oftă şi zise:

– Da, da. Aşa e. Dar *eu* am fost cel rănit. Ea mi-a dat cu un sfeşnic în cap. Lovitura m-a făcut să leşin. Când mi-am revenit, ea dispăruse. Am bănuit că s-a întors în camera ei.

– Sora mea nu e violentă. O să aflu ce ai făcut ca s-o provoci şi apoi o să ne duelăm.

Fără nici un avertisment, Owen îi dădu drumul bărbatului. Ajunse cu faţa într-o farfurie cu peşte afumat.

Merita ceva mult mai îngrozitor.

Nu că Anabelle fusese mult mai brează. Dacă i-ar fi spus lui Owen adevărul mai înainte, l-ar fi confruntat pe Winthrope, şi contele s-ar fi ţinut departe de Rose.

Înainte, Owen o ignorase. Acum îi dăduse un motiv să o urască. Simpla idee îi făcea stomacul să se strângă şi mâinile să îi tremure. Trebuia să îl ajute să o găsească pe Rose şi să se roage să nu fie rănită.

După aceea, Anabelle avea să-şi împacheteze lucrurile şi să-şi ia pentru totdeauna rămas-bun de la Owen şi de la surorile lui. Deja le provocase prea multă suferinţă.

Capitolul 24

Lord Harsby îl apucă pe Owen de umăr.

– Personalul meu îţi stă la dispoziţie. Doar spune-mi de ce ai nevoie, şi dorinţa-ţi va fi îndeplinită.

Owen îşi şterse palmele de haină. După ce îl sugrumase pe Winthrope, simţea nevoie să îşi cureţe mâinile. Se întoarse spre conte, care se zvârcolea pe masă, şi zise:

– Să-l însoţească cineva până în cameră şi să se asigure că rămâne acolo.

– Permiteţi-mi, zise Averill pe un ton sec.

Să încerce Winthrope să i se împotrivească! Averill de-abia aştepta o scuză să îi tragă un pumn în faţă depravatului ăluia nenorocit.

– Toţi cei care pot să ajute la căutarea lui Rose ar trebui să se strângă în salon în zece minute, zise Owen.

– Desigur, îl aprobă Harsby.

Îi aruncă o privire dezgustată lui Winthrope şi se duse într-un suflet pe coridor, să discute cu majordomul lui.

Owen făcu repede un calcul în minte. Dacă echipele de căutare plecau în curând, aveau la dispoziţie douăsprezece ore de lumină. Doamne, spera să o găsească pe Rose înainte de căderea nopţii. Când se gândi că Winthrope o atacase şi că ea fusese probabil extrem de îngrozită, i se sui sângele la cap.

Blestemat să fie Winthrope, dar şi maică-sa, care era la fel de vinovată cum era şi contele cel depravat.

– Owen, putem să te ajutăm.

Se întoarse, surprins să o vadă pe Olivia în spatele lui. Anabelle era lângă ea, palidă, dar sfidătoare, parcă dorind să îl provoace să o trimită la ea în odaie.

Nu avea cum să facă una ca asta.

Vai, ce furios era pe ea. După tot ce fusese între ei, ţinuse un secret. Un lucru perfid care îi otrăvise familia încetul cu încetul. Nu avea să o ierte niciodată pentru aşa ceva, oricât de chinuită de remuşcări era ea.

Dar înțelegea că voia să facă ceva, să contribuie în vreun fel. Ar fi luat-o razna dacă ar fi trebuit să stea nepăsător în timp ce o persoană la care ținea era în primejdie. Mai ales că avea nevoie de cât mai mulți ochi, urechi și mâini.

– Bine, zise el. Ajutați-mă să strâng oaspeții și servitorii în salon.

Lui Anabelle i se lăsară umerii în semn de ușurare.

– Suntem sigure că Rose încă mai poartă cămașă de noapte și halat. Din moment ce avea papucii în bibliotecă, probabil e desculță. O să aduc o pătură și o pereche de pantofi pe care să le avem în timpul căutării.

Owen încuviință din cap. Căldură, pantofi – bărbații nu se gândeau la astfel de lucruri. Cel puțin nu el.

– Poate se ascunde undeva prin casă, zise Olivia cu scepticism.

Doamne, așa spera și el.

– O să pun câțiva oameni să verifice fiecare cameră și să scotocească fiecare colțișor.

Dar instinctul îi spunea că Rose fugise – că voia să fie cât mai departe posibil de contele lubric.

Pe când mergea grăbit către salon, în minte i se contură un plan. Femeile să cerceteze fiecare încăpere din casă, grădinile și împrejurimile, iar câte doi bărbați să o ia călare în direcții diferite. Moșia lui Harsby era întinsă, așa că suprafețele de cercetat erau foarte extinse.

Fără papuci și haine potrivite, Rose nu avea cum să fi ajuns prea departe. Însă nici nu avea cum să fie foarte protejată de intemperii. Strânse pumnii și merse mai repede. „Rose, rezistă. Vin la tine."

Anabelle se așeză lângă Olivia în salon, ascultând cu atenție instrucțiunile pe care le dădea Owen oaspeților îngrijorați. Femeile mai în vârstă puneau întrebări și șușoteau, în timp ce domnișoara Starling și Margaret, fiica lui Lord Winthrope, ridicau cu trufie din sprâncene. Bineînțeles că Margaret nu avea habar că tatăl ei era implicat în dispariția lui Rose. Dacă ar fi știut, măcar s-ar fi prefăcut îngrijorată. Bărbații aveau mine grave, dar păreau destul

de entuziasmați că se ivise prilejul să facă pe eroii dacă erau ei cei care o găseau pe Rose. Sau poate erau recunoscători că aveau o scuză să evite vânătoarea de potârnichi a treia zi la rând.

Anabelle nu mai putea îndura atâta vorbărie. Încercă să reziste îmboldului de a o zbughi din casă și de a o căuta disperată pe Rose după fiecare tufiș, copac sau sculptură. Și Olivia dădea din picior de parcă ardea de nerăbdare să înceapă să *facă* ceva concret. Din fericire, nu era genul care să se isterizeze. Panica nu ar fi ajutat la nimic.

Anabelle avea un maldăr în poală – învelise o pereche de cizme de ale lui Rose într-o pătură ușoară pe care o legase cu sfoară. După ce primiră cu toții ordine, Anabelle se ridică. Celelalte femei formară grupuri și își împărțiră etajele și aripile casei, dar ea rămase cu Olivia.

– Sunt suficiente femei care să cerceteze casa. Eu vreau să caut afară.

– Și eu. Olivia își legase coada în jurul capului și o fixase cu ace. Anabelle îi pusese un șal ușor în jurul umerilor. Din nefericire, nu am învățat niciodată să călăresc. Va trebui să o iau la pas.

– Ai putea să călărești cu mine, se oferi Olivia.

– Nu. Răspunsul tranșant al lui Owen, care nu admitea nici o replică, le sperie.

– Bine, zise Olivia înțepată. Eu și Anabelle vom merge împreună pe jos.

Cu toate acestea, Owen le bloca drumul când se hotărâră să plece.

– Tu – Owen arătă spre Olivia – o să-ți iei iapa și vei călări cu James. O să-i arăți cărările pe unde te-ai mai plimbat pe jos sau călare cu Rose. Tu – înclină capul spre Anabelle – vei merge cu mine călare. Vino!

Plecă grăbit din cameră, așteptându-se ca ea să îl urmeze. Ce altă opțiune avea? Își puse maldărul subraț și se duse într-un suflet după el.

Ieșiră din casă printr-o ușă laterală și o luară spre grajduri. Cerul cenușiu era așa jos, încât copacii păreau să-l țină în loc. Doi câini țopăiră fericiți spre Owen, mirosindu-i călcâiele și făcând zarvă ca să fie mângâiați pe cap. El merse mai departe,

nepăsându-i nici de câini, nici de picăturile de ploaie care le cădeau pe cap și pe chip.

Owen îi strigă băiatului de la grajduri, care scotea un cal negru masiv, deja înșeuat.

Acum, că Anabelle vedea animalul de aproape, se îndoia că își putea ține echilibrul pe el. Ezitarea ei nu avea nimic de-a face cu faptul că urma să fie cu spatele lipit de pieptul lui Owen.

– Vii?

Își ridică privirea, surprinsă să-l vadă deja pe cal, întinzând nerăbdător mâna.

Înghiți în sec și se apropie mai mult de cal, care țopăia și nu prea coopera. Se întinse cu sfială spre Owen, iar el o ridică dintr-o mișcare și o puse în șa în fața lui.

– Ai mai călărit până acum?

– Nu.

– Ține-te bine.

Își petrecu un braț puternic pe după mijloc, strigă și îi dădu pinteni calului să o ia din loc; Anabelle se ținu cu ambele mâini de șa.

– O să mergem în partea de nord a moșiei. Putem să ne deplasăm rapid de-a lungul pajiștilor. Dacă Rose e acolo, va fi ușor de văzut. Odată ce ajungem în pădure, va trebui să încetinim și să căutăm mai atent.

Anabelle încuviință din cap. La început, lui Anabelle îi clănțăneau dinții în gură, dar, odată ce se relaxă, trupul i se legăna în ritm cu mișcările calului. Poate că nu avea să cadă și să fie strivită. Ploaia se prefăcu într-o ceață slabă, iar vântul îi sufla ușor pe la urechi. Din moment ce călărea cu ambele picioare pe o parte a calului, își sprijinea un umăr de pieptul lui Owen – un munte cald și puternic de mușchi. Miji ochii spre apus, uitându-se la orizont după Rose, iar Owen spre est, unde soarele se chinuia să iasă dintre norii încăpățânați.

După o jumătate de oră, se apropiară de marginea pădurii. Owen încetini calul și îl conduse de-a lungul pâlcului de copaci, întâi într-o direcție, apoi în cealaltă. Anabelle își dădu jos ochelarii și își șterse micile picături de apă de pe lentile cu mâneca rochiei.

– Fir-ar să fie!

Anabelle își simți inima cât un purice și își puse ochelarii pe nas.

– Ce s-a întâmplat?

– Pădurile astea sunt așa dese și întinse, că o să avem nevoie de o duzină de oameni să le cerceteze cum trebuie.

Owen avea dreptate. Copacii erau așa deși, încât lumina soarelui abia pătrundea prin coroanele lor.

– Dacă o poate găsi cineva pe Rose, tu ești acela.

El mormăi, deloc convins.

– N-o cunosc aproape deloc. N-am avut o discuție ca lumea de ani buni.

– Nu-i corect. O știi mai bine decât îți dai seama. Se uită la el, deși era dezarmant să îl privească în ochii lui verzi și profunzi. De ce ai vrut să începi căutările în direcția asta?

El ridică din umeri.

– Mi s-a părut logic. Dacă Winthrope a spus adevărul, Rose a fugit mâncând pământul din bibliotecă și din casă. Cea mai apropiată ieșire ar fi fost ușile duble din salon care dau spre terasă. Dacă a ieșit din casă și a mers drept, atunci a luat-o pe aici. Dar sunt hectare întregi de pădure. Frunzișul e așa des, că nu văd la mai mult de câțiva metri în față.

Anabelle nu îl putea lăsa pradă disperării. Îi puse o palmă pe piept, iar el o țintui cu privirea.

– Rose a fost în primejdie, zise ea. Unde s-ar simți în siguranță?

– Îi place la nebunie natura – i-ar fi adus alinare să se înconjoare de plante și de animale. Dar, dacă ar fi desculță, ar căuta o potecă sau ceva de genul ăsta. Am văzut câteva locuri la marginea pădurii unde lăstărișul părea călcat. Crengile sunt prea joase ca să mergem călare prin pădure, așa că o să descălecăm și o luăm pe jos, cu ochii în patru după indicii.

Coborî cu pricepere, o luă de mijloc și o ajută să descalece și pe ea. Anabelle simți furnicături prin tot corpul ca reacție la atingerea lui.

– Este o potecă, zise el, arătând înspre pădure. Putem începe de acolo.

După ce legă calul de un copac, Owen o luă în față.

Deși lucrau în echipă, Anabelle își dădu seama că făceau asta doar de dragul lui Rose. O prăpastie imensă se căscase între ei și nu avea nici o speranță că s-ar putea închide. El se purta cu indiferență, de parcă nu era nimic între ei – ca și cum nu fusese în vizită la familia ei, nu avuseseră nopți pline de plăcere și nu își împărtășiseră secrete.

Poate că Owen o iertase pentru că luase bani prin mijloace necinstite, dar nu avea s-o ierte niciodată că îl mințise. Mai ales că o pusese pe Rose în primejdie.

Anabelle se îndoia că avea să se poată ea însăși ierta.

Se afundară și mai mult în pădure. Pete de lumină dansau pe pâlcurile de iarbă, iar aerul era umed și proaspăt. Deși ploaia încetase, cizmele lui Anabelle se afundară în pământul moale. Nu se abătea de la poteca primitivă, după cum o instruise Owen, și căuta indicii că Rose trecuse mai devreme pe acolo. Îi strigară numele prin pădurea altminteri liniștită, dar ecoul se întoarse neauzit de nimeni, cu excepția câtorva păsări înspăimântate. Uneori Owen se abătea de la potecă pentru a cerceta, dar se întorcea posomorât, strângând din buze de supărare.

După câteva ore de mers pe potecă, Owen scutură din cap.

– Nu mergem unde trebuie. Să ne întoarcem la marginea pădurii și să o pornim pe alta. Se uită cu coada ochiului la Anabelle. Ți se pare ritmul prea istovitor?

– Nicidecum. Vreau doar ca Rose să fie în siguranță.

O fixă cu privirea suficient de multă vreme cât s-o facă să se îmbujoreze.

– La fel și eu. Hai să mergem, domnișoară Honeycote.

Anabelle înghiți în sec. Așadar, era din nou domnișoara Honeycote, deși singurele ființe care puteau auzi erau veveriţele. Nu era surprinzător, dar tot suferea din pricina asta.

Se întoarseră la marginea pădurii, și Owen scotoci într-o pungă legată de calul său. Scoase o ploscă, îi dădu jos capacul și i-o întinse.

– Bea niște apă.

Ea sorbi, savurând fiecare înghițitură de apă răcoroasă și proaspătă. Owen îi mai dădu niște nuci și pâine – nu prea mult, dar suficient cât să îi mai treacă puțin foamea.

Owen alese altă potecă, și o urmară șerpuind într-o vale unde curgea un pârâu peste pietre pline cu mușchi. Aici, unde copacii erau mai răsfirați, raze mai mari de soare străpungeau frunzișul. În vreme ce Anabelle se uită în sus să admire priveliștea, soarele strălucitor o orbi pentru scurtă vreme. Ridică un braț să își pună pavăză la ochi și se clătină pe călcâie, dar nu își putu recăpăta echilibrul.

Buf!

Căzu cu putere în fund. Suficient de umilitor. Însă alunecă în jos pe dealul mocirlos, izbindu-se de Owen, făcându-l și pe el să cadă.

Se rostogoliră câțiva metri până când el apucă trunchiul unui puiet și le opri căderea.

Cel puțin pentru moment.

Puietul ieși din pământ – cu tot cu rădăcini –, și alunecară din nou, până la malul pârâului, unde se opriră.

Doamne sfinte! Se ridică ajutată de Owen, dar fără prea multă grație.

O apucă de bărbie, murdărind-o de noroi pe față. Nu că o deranja.

– Te-ai rănit?

Deși n-avea nimic, îngrijorarea din ochii lui făcu să i se pună un nod în gât. Scutură din cap.

Owen expiră profund și se uită la hainele sale.

– Iisuse! Haina și pantalonii – colorate în albastru și galben în această dimineață – erau acum cafenii. Mâinile și un obraz erau, de asemenea, mânjite de noroi. Și Anabelle era la fel de murdară. Încă mai avea, din fericire, ochelarii pe nas, dar noua ei rochie galbenă era acoperită de noroi, iar capătul cozii arăta de parcă o târâse pe un imaș.

Owen o ajută să se ridice, apoi se aplecă deasupra pârâului și își curăță cât de bine putu mâinile în firicelul de apă. Făcu și ea la fel, dar nu reușiră decât să întindă mizeria. Owen părea fioros,

ca un războinic gata de luptă; Anabelle era sigură că arăta ca un copil al străzii.

Owen își puse mâinile în șolduri și cercetă zona din jurul lor.

– Rose nu-i aici. Să urcăm dealul din nou și să o luăm pe altă potecă.

Se întoarse să plece, dar Anabelle nu se clinti. Acel loc, cu șipotul voios al pârâului la picioare și cu păsările fluturând din aripi deasupra capului, părea genul care ar atrage-o pe Rose.

– Așteaptă!

Se uită la ea, ridicând dintr-o sprânceană.

– Ce s-a întâmplat?

– Ar trebui să mai înaintăm o vreme pe poteca asta.

– Se oprește la pârâu, domnișoară Honeycote, îi zise el cu răceală.

– Așa e. Dar poate că Rose l-a trecut. Cred că i-ar plăcea aici.

Owen se uită la ea ca un duce, însă bucata de noroi din păr îl făcu să arate puțin ridicol.

– Cel mult o jumătate de oră, zise el. Apoi ne întoarcem.

Anabelle era prima acum, sărind cu ușurință peste pârâu în zona unde era mai îngust. Mergea repejor, căci era cumva sigură că se aflau pe drumul cel bun.

Urcară anevoios un deal, având grijă să evite noroiul de data aceasta. În scurt timp, ea începu să gâfâie și Owen să își piardă speranța.

– Soarele deja coboară de pe cer. Nu mai putem irosi timpul, îi zise el.

– Te rog, hai să mai mergem câteva minute. Nu își putea explica de ce simțea nevoia să continue pe acel drum. Știa doar că asta trebuiau să facă. Încercând să-i distragă atenția lui Owen cât mergeau, îi zise: Domnul Averill și Olivia – sau alte echipe de căutare – poate au găsit-o deja pe Rose. Chiar în acest moment ar putea fi în siguranță în patul ei, sorbind ceai dintr-o ceașcă fierbinte.

El nu îi răspunse, însă expresia posomorâtă îi confirmă că nu credea că Rose era în casă, lucru pe care nu îl simțea nici ea.

Oare era o prostie că se ghida după intuiție? Dacă se dovedea că umblaseră după potcoave de cai morți, Owen urma să aibă încă un motiv să o disprețuiască.

– Cred că ai dreptate, zise ea lăsându-se păgubașă. Să ne întoarcem.

– Stai! O luă repede în fața ei și se lăsă pe vine lângă un buștean căzut. Vino să vezi asta, îi strigă peste umăr.

Anabelle ajunse într-un suflet la el.

– Ce e?

Owen ținea în mână o bucată de țesătură albă, sfâșiată la margini. Era prinsă de buștean. Să fie din cămașa de noapte a lui Rose?

– Da, zise ea, aproape venindu-i să plângă de ușurare că găsiseră un mic indiciu. Pare a fi tivul. Sigur s-a odihnit aici și, când a plecat, i s-a prins cămașa de noapte de scoarță. Nu poate fi prea departe.

Owen se ridică și cercetă cu însuflețire pădurea. Dat fiind că erau pe o porțiune mai înaltă, vedeau mare parte din zona înconjurătoare. Anabelle se uita la pământul acoperit cu frunze, căutând bucăți de material alb, dar îngheță când Owen o atinse pe braț. Arătă spre un petic de cer ce se ivea dintre coroanele copacilor, unde înserarea prefăcuse albastrul-deschis într-un cenușiu purpuriu.

Miji ochii și își ținu ochelarii un pic mai departe de față până când văzu norișori albi.

– Fum?

– Dacă găsim sursa, s-ar putea să dăm și de Rose.

Owen o zbughi în fața lui Anabelle, zdrobind pământul sub tălpi. În vreme ce își ștergea fruntea jilavă cu o mânecă și lua mai multe guri de aer, Anabelle îi strigă:

– Vezi ceva?

El încuviință din cap și îi arătă un deal în depărtare. Într-un luminiș era o cabană micuță cu un acoperiș de paie, iar din coșul de piatră ieșea un vălătuc de fum.

– Probabil e cabana unui tăietor de lemne. Poate că Rose s-a ascuns acolo.

Anabelle spera din tot sufletul să fie așa.

– Așteaptă-mă aici, îi porunci el. Mă duc să văd.

Capitolul 25

Plasă: (1) Un material țesut, cu găuri și străveziu. (2) Un obiect folosit pentru a prinde bărbați neștiutori în capcana măritișului.

Owen nu se așteptase ca Anabelle să îi dea ascultare. Ar fi fost dezamăgit dacă o făcea. Măcar nu acționase deocamdată.

Cel care stătea în cabană putea fi tăietor de lemne sau braconier. Dacă se isca vreo ceartă, nu voia ca Anabelle să fie prinsă la mijloc.

Când ajunse în luminiș, se apropie de cabană dintr-o parte și se uită pe o fereastră prea murdară ca să poată vedea ceva înăuntru. Ușa din față era singura cale de a intra, așa că trecu de colț și bătu.

Nici un răspuns.

Izbi ușa cu umărul, dar bucățile solide din lemn nu se mișcară. Bătu mai tare și strigă:

– Rose? Sunt eu, Owen.

De cealaltă parte a ușii auzi o râcâitură care putea fi de la un zăvor tras. Se împinse din nou în ușă. De data aceasta se deschise puțin.

– Rose?

În întunericul ce împresura căsuța se întrezărea o siluetă. Rose veni împleticindu-se spre el, cu ochii mari de spaimă și cu o tigaie din fier în mână.

Slavă cerului!

Dacă Winthrope o rănise cumva, să-l ajute Dumnezeu!

Owen întinse brațele și îi spuse liniștitor:

– Sunt doar eu. Ești bine?

Tigaia căzu cu zgomot și chipul fetei se schimonosi, în vreme ce ea plângea încetișor.

Owen o luă în brațe și o așeză pe un pat de scânduri, în fața focului. Deși era istovită, părea în regulă. Îi luă una din mâinile mici și își trecu degetele printre ale ei.

Anabelle dădu buzna în cabană.

– Slavă cerului! Îngenunche în fața lor și îi atinse obrajii lui Rose. Să-ți văd fața. Ești rănită?

Rose scutură din cap și o îmbrățișă strâns pe Anabelle. Deși simțea că el trebuia să fie îmbrățișat primul, trecu peste acest lucru, căci era mult prea ușurat ca să îi pese.

– Am fost îngrijorați de moarte, îi zise Anabelle.

Ea își coborî privirea, cuprinsă de remușcări.

– Știm de Winthrope, zise el.

Rose își ridică repede capul și păli.

– Cred că o să aștept afară, zise Anabelle, dar Rose o apucă de încheietură.

Anabelle se uită la Owen de parcă aștepta să-i spună ce să facă.

– Poți sta dacă dorești, domnișoară Honeycote. Se întoarse spre Rose. Winthrope ne-a spus varianta lui pentru ce s-a întâmplat în bibliotecă noaptea trecută, dar am reușit să citim printre rânduri. Te-ai apărat?

Rose încuviință din cap.

– Te-a...?

Ea scutură din cap, înăbușindu-și un suspin.

Lui Owen îi clocotea sângele în vene, iar capul îi zvâcnea.

– Oricum va plăti. Nu va trebui să-ți mai faci griji în legătură cu el. Oftă, gândindu-se cum să abordeze următorul subiect, și se hotărî să fie direct. Știu că a avut o aventură cu mama noastră.

Rose făcu ochii mari.

– Am aflat recent, dar totul se leagă. Ai intrat peste ei – la petrecerea de la noi de acasă din urmă cu trei ani?

Chipul lui Rose se schimonosi într-o mască a durerii.

O îmbrățișă și îi lipi capul de pieptul lui.

– Ce mi-aș dori să te fi putut scuti de așa ceva! Și mi-aș fi dorit să nu-l fi găsit pe tata după... Nu avea rost să scoată acea amintire la lumină. Acum sunt aici. Ești în siguranță cu mine.

O legăna în brațe. Când încetă să mai tremure, Anabelle se uită preocupată la picioarele fetei, pline de zgârieturi și de tăieturi.

– Trebuie să-ți spălăm și să-ți bandajăm rănile.

Rose arătă spre oala care atârna deasupra focului.

– A, te pregăteai să faci asta, se dumiri Anabelle. Cu siguranță ești lihnită. E ceva de mâncare aici?

Owen cotrobăi prin cămară și găsi câteva căni și niște frunze de ceai, dar nimic altceva. Fir-ar să fie!

Întunericul se lăsa cu repeziciune, iar celelalte echipe de căutare, inclusiv Averill și Olivia, încă încercau să dea de urma lui Rose. Trebuia să o ducă înapoi acasă și să oprească operațiunea, dar nu avea decât un cal, și nu le putea lua pe Rose și Anabelle deodată.

Anabelle reuși să îi lege piciorul lui Rose cu o bucată albă de material și se dădu puțin în spate. Admirându-și iscusința, zise:

– Nici nu vreau să mă gândesc cât de înnebunită e Olivia.

Owen mormăi că da, era, într-adevăr, disperată și îngenunche lângă Rose.

– Trebuie să le dau ei și celorlalți de veste că ești în siguranță. Trebuie să mănânci ceva, și un doctor trebuie să se ocupe de tăieturile de la picioare.

Anabelle o strânse pe Rose de mână.

– Voi doi ar trebui să vă întoarceți acasă. Eu o să mă descurc aici peste noapte. Poate veni cineva să mă ia dimineața.

Rose scuturâ cu vehemență din cap.

– Rose, nu fi prostuță! Sunt femeie în toată firea și pot să-mi petrec o noapte într-o cabană în pădure. Ai trecut prin clipe groaznice, iar Olivia e, cu siguranță, moartă de îngrijorare. Oricât ar asigura-o Owen că ești teafără, nu o să se liniștească până când nu te vede cu propriii ochi.

Deși era recunoscător pentru vorbele convingătoare ale lui Anabelle, Owen îi văzuse sclipirea îngrozită din ochi când spusese că avea să-și petreacă noaptea singură.

– Ar trebui să plecăm curând, înainte să se întunece prea mult ca să mai găsim drumul de întoarcere prin pădure, îi zise el lui Rose. Apoi se întoarse spre Anabelle. În cutia de pe raft e niște ceai, și în cufărul din colț se află o pătură, un felinar și niște chibrituri. Mă întorc de îndată ce se crapă de ziuă.

– Nu-i nevoie să te grăbești înapoi, îl asigură ea.

Căsuța tihnită avea să o apere de intemperii, însă așternutul din paie și podeaua prăfuită și găurită erau total diferite de dormitorul ei confortabil din casa Harsby.

Deși încă șovăia, Rose o îmbrățișă pe Anabelle de rămas-bun și îl lăsă pe Owen să o ia în brațe. Mai era suficientă lumină și, cu puțin noroc, el și Rose puteau să iasă din pădure înainte de căderea nopții.

Înainte să plece, se uită peste umăr la Anabelle. Noroiul de pe rochie se uscase și era de un cafeniu-deschis. Părul îi era soios și plin de mâl și de bucăți de frunze. Își ridică bărbia și zâmbi firav.

Nu văzuse în viața lui o femeie mai frumoasă.

Păcat că nu putea avea încredere în ea.

După ce plecară Owen și Rose, Anabelle nu avu altceva de făcut decât să se gândească. Nu avea rochii de cusut, nimic de trebăluit și nici vreo carte de citit. Era descurajant să fie singură cu gândurile sale – mai ales când nu era mândră de faptele ei.

Doamne, ce ființă groaznică era!

Slavă cerului că o găsiseră pe Rose teafără, dar dacă nu s-ar fi întâmplat asta? Dacă se împiedica, se lovea cu capul de o piatră și murea în pădure? Sau o găseau țiganii și o răpeau?

Își înăbuși un fior și se asigură că zăvorul era bine tras la ușă.

Poate ar trebui să încerce să își spele rochia în găleata de apă pe care o umpluse de la pârâu. Nu, nu avea timp să se usuce. În schimb, se dezbrăcă până la cămășuță și își curăță pielea, apoi se concentră asupra părului. Nu era la fel de plăcut ca o baie fierbinte în care să lâncezească, dar cel puțin scăpase de noroi. Cel mai bun lucru pe care îl putea face era să doarmă.

După ce învârti bușteni pe foc, scoase pătura din cufăr. Nu se compara cu cea de catifea de pe patul în care dormise în ultima

săptămână, dar mirosea a curat. Deodată, i se făcu dor de casă, se înfășură cu pătura și se așeză pe patul de scânduri. Închise ochii și se gândi cât de fericiți aveau să fie mama și Daph de întoarcerea ei acasă.

Îi era dor să discute cu Daph până în zori și să-i citească mamei, care cu siguranță se recuperase suficient de mult cât să se plimbe prin parc și să stea de vorbă. Cât de mult tânjea Anabelle să o audă râzând din nou!

Își dorea de atâta vreme ca mama ei să se însănătoșească. Dar acum, că era mai bine, Anabelle trebuia să facă față altei realități crude. Familia ei nu avea să-și mai permită să locuiască în apartamentul închiriat. Asta dacă nu se întorcea la viața ei plină de fărădelegi.

Și, după ce își cunoscuse ultimele victime – Owen, Olivia și Rose –, nu mai putea recurge la șantaj. Nu mai era aceeași persoană ca înainte.

Focul pâlpâia de ore întregi, lăsând tăciuni strălucitori care o îndemnau la somn, când...

Zbang. Cineva bătea la ușa căsuței. Se ridică iute.

– Anabelle?

Era Owen. Se uită dezorientată în jurul căsuței, unde încă era întuneric. Oare se rătăcise cu Rose și se întorseseră?

Își luă ochelarii, sări în picioare, dădu zăvorul la o parte și deschise ușa.

Luna îi scălda fața cu lumina ei și îi scotea în evidență umerii lați pe fundalul cerului de culoarea cernelii. Respirația i se opri în gât lui Anabelle.

Era singur.

– Ce faci aici așa repede?

– Pot să intru?

Se uită în jos la cămășuța ei și ezită. Însă convențiile sociale care se aplicau în cadrul întâlnirilor din toiul nopții în casa unui tăietor de lemne erau cel puțin confuze.

– Desigur. Crezusem că planul era să te întorci dimineață.

El puse un sac legat la gură pe podea, scormoni focul și mai vârî un buștean în el. Flăcările dansau din nou, luminându-i conturul aspru al feței.

– Nu mă împăcasem cu ideea de-a te lăsa aici singură.

Inima îi bătu mai tare în piept când îl auzi recunoscând una ca asta. Cu siguranță s-ar fi întors și pentru un cățeluș aflat la ananghie, dar tot era ceva. Însă, când se gândi la consecințe, își duse o mână la piept.

– Vai de mine!

Într-o secundă, veni lângă ea și o apucă de cot.

– Ce e?

– Reputația mea – deși nu e mare lucru, e tot ce am. Și va fi distrusă odată ce află ceilalți oaspeți că noi...

– Am petrecut noaptea împreună? Nimeni nu știe. O conduse la patul de vreascuri, și se așezară amândoi pe pătură. Toate echipele de căutare se întorseseră către casă la scurt timp după lăsarea serii. Când Olivia m-a văzut venind călare cu Rose, a izbucnit în lacrimi. Toată lumea a fost încântată să o vadă pe Rose, dar era îngrijorată în privința ta. Le-am spus că ai dat dovadă de curaj și te-ai oferit să stai la cabană până dimineață.

Simți că obrajii îi iau foc.

– Le-ai zis tu asta?

– *Ești* foarte curajoasă. Bănuiesc că ai făcut multe fapte de curaj la viața ta.

Da, dacă se punea la socoteală momentul când se deghizase în băiat și dusese în toiul nopții bilete prin care cerea bani.

– Poate că da. Dar nu sunt mândră de tot ce am făcut.

– Știam că te vei descurca de una singură. Dar tot nu mi-a plăcut ideea să te las de capul tău. Dacă n-ai nimic împotrivă, o să stau cu tine restul nopții și o să mă întorc acasă înainte de ivirea zorilor, ca să nu bănuiască nimeni nimic. Mâine-dimineață vin cu Averill și cu Olivia ca să te aducem înapoi acasă.

Nu îi plăcea deloc să fie în mijlocul unei agitații așa mari, dar asta îi era răsplata dacă nu putea să facă un lucru atât de simplu: să călărească.

– Mulțumesc.

– Aproape am uitat. Se întinse după sacul din pânză pe care îl lăsase jos mai devreme, scoase un pachet mic învelit în pânză şi i-l dădu.

Mirosul de pâine proaspătă plutea în jurul ei. Nu-şi dăduse seama cât de lihnită era. Stomacul îi chiorăi când rupse o bucată crocantă de pâine şi o mâncă.

– Mmm, e minunată.

– Am mai adus brânză şi fructe de pădure. Păcat că nu am ceva mai substanţial să-ţi ofer.

– E perfect. Ia şi tu, îl îndemnă ea, dându-i o bucată de pâine.

Terminară tot ce adusese Owen şi băură apă din plosca lui.

Anabelle se săturase. Se sprijini în palme şi se uită la foc. Trebuia să-i spună câteva lucruri lui Owen, şi asta era ultima ocazie de-a discuta cu el între patru ochi.

– Aproape am terminat ultimele două rochii – cele pentru primul bal al lui Rose – şi mă voi întoarce curând acasă.

– Asta-i bine, zise el pe un ton lipsit de inflexiuni.

Acceptarea lui imediată îi provocă un junghi de durere.

– Da. Sunt peste măsură de ataşată de surorile tale, după cum ştii, dar le va fi mai bine fără mine. Sunt vinovată pentru ce a păţit Rose noaptea trecută. Deşi îi mulţumesc Domnului că e teafără, nu pot să nu mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla.

– Nu face asta. S-a terminat. Împinse lent buşteanul pe foc. Ele te plac în ciuda a tot ce s-a întâmplat.

– Nu m-ar mai plăcea dacă ar şti totul.

– Nu intenţionez să le spun *totul*.

– Îţi sunt recunoscătoare. Dar, chiar dacă nu aş fi vinovată de şantaj şi de tăinuirea secretelor, nu sunt genul de prietenă de care au nevoie. Nu fac parte din lumea voastră şi cu siguranţă nu înţeleg toate regulile. Rose şi Olivia sunt surorile unui duce. Nu au nevoie de o croitoreasă drept prietenă. Au nevoie de cineva cu o educaţie cum se cuvine şi cu calităţi care să o recomande. Mâncarea pe care tocmai o mâncase nu îi picase prea bine. Cineva ca domnişoara Starling.

– Poate că da. Dar ar avea nevoie şi de o prietenă ca tine.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– O prietenă care le-a pus în primejdie reputaţia? Şi le-a lăsat fără apărare în faţa unui conte diabolic?

Îi luă mâna şi îşi trecu degetele printre ale ei. Braţul o furnică plăcut.

– Au nevoie de o prietenă credincioasă şi curajoasă. Care le iubeşte aşa cum sunt.

Simţi o căldură în piept.

– Îmi pare rău că nu ţi-am spus mai devreme despre Lord Winthrope. Trebuia să o fac în clipa când mi-am dat seama de legătura dintre el şi schimbarea drastică suferită de Rose. Ai tot dreptul să fii furios pe mine.

– Am fost foarte dur cu tine – mai dur decât trebuia – pentru că eram îngrijorat în privinţa lui Rose. Îi mângâie mâna cu degetul mare. Ştiu că o să-ţi fie dor de surorile mele. Crezi că-mi vei duce şi mie dorul?

Anabelle clipi. Bineînţeles că o să îi simtă lipsa. Aveau să-i lipsească zâmbetul lui viclean, trăsăturile blânde şi forţa lui. Dar cel mai mult urma să-i fie dor de sentimentul de împlinire şi de bunăstare pe care-l avea când era în preajma lui.

– Puţin.

Schiţă un zâmbet.

– N-am venit aici să încerc să te seduc.

Asta părea credibil – la ce zi avuseseră, cu siguranţă arăta groaznic.

– Dacă vrei să stai aici şi să dormi până dimineaţă, o să stau de pază în cealaltă parte a încăperii.

Ea ridică din umeri a nepăsare de parcă inima nu îi bătea nebuneşte în piept.

– Sunt pur şi simplu curioasă... *Ce* vrei?

El se apropie mai mult, şi Anabelle simţi pe gât respiraţia lui caldă şi umedă.

– Vreau să fac dragoste cu tine. Cum am visat... de o sută de ori.

Hotărârea nu era aşa grea cum ar fi trebuit să fie. Ameţită de dorinţă, îşi trecu degetele prin părul lui şi îl sărută pe buze.

– Asta vreau şi eu.

Capitolul 26

Dorința arzătoare de-a o avea pe Anabelle îl făcea pe Owen să se cutremure. Iar acum o ținea în brațe și o săruta... și în cele din urmă avea să facă dragoste cu ea.

Nevoia lui de ea depășea planul fizic. Dumnezeu îi era martor că *exista* și dorința fizică. Dar îi ducea dorul în cele mai ciudate momente. Când mersese cu domnișoara Starling în urmă cu câteva zile, o rățușcă îi tăiase calea bălăbănindu-se, și i se păruse tragic că Anabelle nu fusese acolo să o vadă și ea. De asemenea, când mai călărea pe câmp, își dorea să prindă cumva apusul și să i-l aducă acasă. Un *apus*, pentru numele lui Dumnezeu. Nu observase niciodată asemenea lucruri neînsemnate; acum, totul era plin de poezie, pentru că era un nebun îndrăgostit.

Întrerupse sărutul dintre ei fără tragere de inimă, îi scoase ochelarii și îi puse în buzunarul de la haină.

– Ești sigură în legătură cu asta, Anabelle? Trebuia să o întrebe, dar se rugă fierbinte să nu se răzgândească. Vreau să fii a mea. Pentru totdeauna.

Cu lacrimi în ochi, îl luă pe după gât.

– A ta sunt. Dar doar acum.

El fu străbătut de un fior.

– Ce vrea să însemne asta?

– Știu cât de importante sunt Olivia și Rose pentru tine. Știu că ai o datorie față de ele și față de titlul tău nobiliar. Nu mă voi amesteca, pentru că, dacă aș face-o, m-ai disprețui pentru totdeauna.

– N-aș putea să fac niciodată una ca asta. De ce vorbea Anabelle acum despre surorile lui și despre datorie? Asta are legătură cu *noi*.

– Poftim?

Îi lăsă o dâră de sărutări calde și umede pe o parte a gâtului, ceea ce îl făcea să nu gândească prea limpede.

– Vreau să fim împreună, izbuti el să zică. Pentru totdeauna.

– Și eu vreau asta, dar nu sunt dispusă să fac compromisuri.

– Nici eu.

Zâmbind seducător, ea își vârî mâinile sub cămașa lui și îi zgârie încetișor pieptul cu unghiile. Plăcerea crescu, iar el gemu.

– Hai să ne gândim doar la noaptea asta, ce zici?

Într-un ungher al minții era nemulțumit de răspunsul ei, dar mintea lui – plină de dorință – nu putea să pună lucrurile în ordine. Tot ce știa era că avea să moară dacă nu putea să o aibă acum.

Își dădu jos haina și își scoase cizmele și pantalonii. Spre marea lui plăcere, Anabelle se dezbrăcă de cămășuță.

Nu încercă să se acopere în vreme ce stătea lângă foc. Pielea îi strălucea, iar limbile de foc doar îi puneau în evidență liniile pline și curbate ale sânilor și ale fundului. Owen nu mai văzuse niciodată o asemenea priveliște minunată.

– Ești superbă.

Cu un zâmbet timid, ea își mângâie coada și scoase un fir de iarbă din ea.

– Nu-i chiar așa. Dar îți mulțumesc că ai zis asta.

– Vino aici!

Ea îngenunche lângă el pe patul de vreascuri. Desfăcu funda de la capătul cozii și își trecu degetele printre cosițe până când părul i se revărsă pe spate. El începu să-i maseze creștetul, apoi tot capul, gâtul și spatele.

– E mai bine? o întrebă el.

– Da.

– Foarte bine.

Îi dădu cosițele strălucitoare la o parte și îi luă un sfârc în gură, sugând până când ea gemu ușor. Se întinseră amândoi pe patul improvizat, iar el o acoperi cu trupul său, încântat să se cuibărească între coapsele ei.

Deși nu era pricepută în tainele amorului, îi răspunsese la fiecare atingere a limbii și îi explorase trupul la fel de dezinhibată ca el. Îi atinse spatele și coborî până ajunse în dreptul șoldurilor, ridicându-i temperatura corpului cu fiecare atingere. Însă, când se întinse să îl atingă, o opri.

– N-ar trebui să te ating? îl întrebă ea nedumerită și puțin rănită.

Owen înghiți în sec și numără până la trei în minte înainte să răspundă:

– Îmi place că vrei să mă atingi. Mai mult decât îți dai seama. Dar, dacă o faci, totul se va termina repede. Mult prea repede.

– Păi, nu putem s-o luăm de la capăt?

Era incredibil de frumoasă cum stătea sub el, cu părul răspândit în jurul ei. Și întrebarea ei nevinovată îl întărâtă și mai mult – dacă era posibil.

– Da, zise el, sărutând-o pe nas. Da, putem.

Fața ei se lumină de parcă primise un cadou scump și îl luă cu poftă în mână.

– Ești atât de cald și de fin. Atingerea ei nepriceputa era mai excitantă decât își imaginase. Arată-mi cum să te satisfac.

– Deja faci acest lucru.

– Cum ți se pare asta? Își trecu degetul mare peste vârful mădularului, iar el gemu. Te doare?

– E bine. Nu mai putea aștepta. Îi depărtă picioarele, se lipi de ea și o potopi cu sărutări. Ea se mișcă ușor, caldă și udă de dorința ei și a lui.

– Ești a mea, Anabelle.

– Da.

Spunând aceasta, intră în ea. Era incredibil de strâmtă, și trebuia să se miște încet, altfel risca să termine mult prea repede. Însă, oricât de bine se simțea, nu suporta gândul că ar putea să o rănească.

– Ești în regulă?

Ochii ei arzători străluceau a viclenie, și își încolăci strâns picioarele în jurul taliei lui.

– Știu că trebuie să doară, dar îmi place să te simt în mine.

Owen gemu. Toate gândurile îi fură înlocuite de o dorință fierbinte și desăvârșită. Intra și ieșea ritmic și o făcu a lui cu mâinile, gura și trupul. A lui.

Ea se mișca în același ritm cu el, sincronizându-se perfect.

Owen începu să audă un bubuit în urechi – încet, constant, de neoprit. Îl străbătu, trecându-i prin vene și bubuindu-i în vintre, până își dădu drumul. Își vărsă sămânța în ea, singura femeie

pe care o iubise și pe care avea să o iubească vreodată, în vreme ce îi șoptea numele și o strângea tare la piept.

Nu intenționa să îi mai dea drumul niciodată.

Lui Anabelle îi plăcea să se simtă așa aproape de Owen, atât de legată de el. Îi plăcea la nebunie degajarea cu care o pătrunsese și greutatea lui, căci acum se lăsase moale pe ea. Prima ei experiență amoroasă o lăsase fără suflare și profund uimită.

Și doar puțin dezamăgită. Se gândise că avea să simtă plăcerea zdrobitoare pe care i-o oferise și în trecut, dar în noaptea asta fusese diferit. Tot minunat, dar diferit.

Se dădu încetișor jos de pe ea și îi trase cu grijă pătura până la bărbie.

– Ești minunată!

Ea răsufla mai ușurată. Era bine de știut că nu stricase totul.

– Așadar, ți-a plăcut.

– Foarte mult. Își trecu palma în sus și în jos pe brațul ei gol, făcând-o să tremure.

– Și acum și tu vei avea parte de plăcere.

Își chirci degetele de la picioare, în așteptare.

– Mai e?

El își vârî o mână sub pătură și apoi în sus pe piciorul ei.

– Mult mai mult.

Trase aer în piept și se delectă cu atingerea lui. Pe când îi mângâia coapsele și o săruta pe gât, pofta îi creștea pe dinăuntru, pulsând în centrul ei. Își dădu capul pe spate, și mâna lui Owen se duse mai sus, până când găsi centrul dorinței și al plăcerii. Murmurându-i numele, mângâie mugurele până când se zvârcoli, torturată de plăcere. Când presiunea care creștea deveni de nesuportat, strigă și își ridică șoldurile. În ochii lui se citea înțelegerea. Owen își vârî un deget în ea și zise:

– Frumoasa mea Belle. Ea se frânse atunci, lăsându-se pradă spasmelor minunate care îi străbăteau trupul și înăbușeau focul care o mistuia pe dinăuntru. Când respirația îi reveni în cele din urmă la normal, Owen o potopi cu sărutări pe față. Îmi pare rău

că prima ta experiență nu a fost pe cât de plăcută ar fi trebuit. Cu tine nu mă pot controla.

Ea zâmbi.

– Mă acuzi de hoție?

– Ceva de genul ăsta. Dar îți promit că de această dată – îi întoarse șoldurile spre ale lui – nu vei fi dezamăgită.

– Nu sunt...

Dorise să spună ceva, dar cuvintele îi înghețaseră pe buze. Owen o pătrunse iar, umplându-i trupul, inima și sufletul.

– Noi doi suntem făcuți unul pentru altul, Belle, îi șopti el aproape de gât. N-o să las nimic – și pe nimeni – să ne despartă.

Cuvintele lui se revărsară asupra ei ca o ploaie răcoroasă, lăsând-o plină de energie, renăscută și profund excitată. De fiecare dată când se izbea de carnea ei sensibilă și umflată, mușchii interni se contractau în jurul lui, trăgându-l mai adânc, umplând-o mai mult, până când crezu că avea să moară de plăcere. Se înfigea în ea din ce în ce mai repede, până când sunetele din cabană și din jurul ei se estompară, și Anabelle nu mai auzea decât respirația lor, bătăile inimii ei și zgomotul ușor al trupurilor lor care se contopeau – perfect. Orgasmul ei se acumula treptat și, când în cele din urmă explodă, îl trase și pe Owen cu ea, amândoi urcând rapid ca două comete înainte să se întoarcă ușor spre pământ.

Odată ce dorința i se potoli, se simți somnoroasă și se cuibări sub brațul lui cald.

– Mi-aș dori să putem sta așa pentru totdeauna.

În vreme ce pe ea o fura somnul, el îi șopti la ureche:

– Așa va fi.

Visele lui Anabelle erau prea plăcute ca să lase realitatea să pătrundă, dar se pare că uitase să închidă draperiile de la dormitor. O rază enervantă de soare o trezi din somn în ciuda faptului că avea ochii închiși. Se gândi să evite lumina acoperindu-și capul, așa că se întinse după pernă.

Numai că nu era acolo. Ce ciudat.

Deschise anevoie ochii și văzu cabana.

Părea destul de diferită în lumina dimineții nefiltrată de perdele, dar puțin strălucitoare din cauza murdăriei care acoperea fereastra. Cele câteva obiecte din cameră – cufărul, rafturile, patul improvizat pe care era întinsă – erau uzate, iar un strat subțire de praf acoperea majoritatea suprafețelor.

Owen nu mai era. Bineînțeles că fusese nevoit să plece, dar ea se tot agăța de promisiunea lui – că aveau să fie împreună pentru totdeauna. Speranța îi înflori în piept ca o plantă tânără, verde și vulnerabilă.

Amintirea nopții precedente îi trecu prin fața ochilor și o inundă cu emoție – panică, bucurie, singurătate, pasiune. Se simțea de parcă trăise o viață de om într-o singură zi, nesigură în legătură cu ceea ce avea să-i aducă această zi. Se ridică în capul oaselor și își dădu seama că era goală și că trebuia să rezolve repede situația până nu venea cavaleria să o salveze.

Însă, înainte să se apuce să caute hainele, avea nevoie de ochelari. Se gândea că avantajul de a sta într-o căsuță cu o singură încăpere era că nu existau șanse prea mari să piardă ceva. Și totuși, ochelarii nu erau pe raft, pe cufăr sau pe policioara rustică. Nici măcar nu căzuseră printre paiele patului. Ultima oară îi purtase...

A, da. Înainte ca Owen să îi dea jos și să-i pună în buzunar. Un gest galant atunci, dar care acum îi crea dificultăți.

Își puse cămășuța și decise să riște să iasă puțin afară ca să mai curețe din noroiul uscat de pe rochia galbenă. Deși detesta să pună pe ea rochia murdară, nu trebuia să fie prinsă îmbrăcată doar cu cămășuța când Owen se întorcea la căsuță cu domnul Averill și cu Olivia. Erau prea drăguți ca să îi reproșeze aspectul neîngrijit. Înainte să se prezinte în fața lui Lord și a lui Lady Harsby, dar și a musafirilor, avea să se furișeze până în dormitorul ei, să facă o baie și să se schimbe.

Fredonând o melodie, își prinse părul cu panglica agățată de gât și apoi deretică prin căsuță. La scurt timp cineva de afară o strigă pe nume.

Era Olivia.

Dornică să o îmbrățișeze și să se bucure împreună că Rose fusese găsită, Anabelle se duse valvârtej la ușa cabanei, o deschise larg și...

Îngheță. Olivia și domnul Averill stăteau în fața ei, zâmbind cu căldură. Owen era în spatele lor, cu ochii plini de tandrețe și de secretele pe care le împărțeau. Asta era minunat.

Dar nu era singur.

Lângă el era domnișoara Starling, care îl luase posesiv de braț.

– Ce mă bucur să te văd! strigă Olivia. Sărmana de tine! Ai avut o noapte îngrozitoare?

– N-a fost groaznică. Se uită apoi la Owen și roși. Adică am avut... destul confort. Voia să se bage în cufăr și să fie pusă la bordul unei nave de transport cu destinația Africa.

– Ce liniștitor, zise Owen cu un zâmbet viclean.

Domnișoara Starling se cutremură uitându-se în odaie peste umărul lui Anabelle.

– Nu înțeleg cum se poate simți cineva comod în cabana asta groaznică. Huntford, nici măcar nu poți spune că-i o baracă.

Owen o ignoră pe domnișoara Starling, care se ținea scai de mâneca lui.

– Domnișoară Honeycote, vă mulțumesc din nou că m-ați ajutat să o găsesc pe Rose și că v-ați oferit să rămâneți aici noaptea trecută. Ați dat dovadă de curaj și altruism.

Deși cuvintele lui Owen fuseseră rostite de dragul celorlalți, Anabelle se înroși chiar mai mult.

– Sunt încântată că am putut fi de ajutor.

– Dar unde-ți sunt ochelarii? interveni Olivia.

Doamne sfinte! Probabil era roșie ca sfecla la față.

– Păi... cred că i-am rătăcit.

– Permite-mi să te ajut să cercetezi cabana, zise Owen pe un ton calm. După ce își trase brațul din ghearele domnișoarei Starling, intră. Se dădea în spectacol scotocind pe rafturi, dar în final scoase discret ochelarii din buzunar și se întoarse, ținându-i în fața lui Anabelle. Iată-i!

– Mulțumesc. Ce prostuță sunt!

– Deloc. Se uită la ea cu o asemenea căldură și intensitate, încât ea avu impresia că se topește. Nu se întâmplă asta, dar nu reuși să respire preț de câteva secunde.

Domnișoara Starling își drese glasul, și, când Anabelle se uită la ea, îi văzu privirea vicleană din ochii albaștri mijiți.

– Domnișoară Honeycote, cu siguranță ai fost cumplit de singură noaptea trecută, din moment ce n-ai avut nimic de cusut la tine.

Înghițind în sec, Anabelle se uită o clipă la Owen. Avea buzele lipite, și îi aruncă o privire care voia să spună *să nu recunoască nimic*.

– Da, bănuiesc.

Domnișoara Starling nu era genul care să intimideze – dacă nu luai în considerație părul perfect, tenul fără cusur și silueta plină.

– Să știi că ești foarte norocoasă, continuă ea pe un ton glacial. Dacă era vreun bărbat prin pădure pe aici, poate ar fi vrut să profite de o inocentă ca tine. În ciuda rochiei murdare și a aspectului șleampăt.

Anabelle clipi mirată. Olivia icni, iar domnul Averill își încrucișă brațele la piept.

– Domnișoară Starling, zise Owen tăios, e suficient.

– Într-adevăr, zise ea, prefăcându-se a-și cerceta dosul mănușii după o ață sau un fir de praf. Evident că nu era nimic. Cred că-mi dau seama cum stă treaba. Și când te gândești că am sărit peste micul dejun pentru asta.

Owen turnă ultima picătură de apă din găleată în cămin, iar tăciunii rămași șuierară.

– Să mergem!

Cu toții o luară pe drumul care șerpuia prin pădure, apoi pe pajiște, unde păștea caii priponiți. Anabelle încălecă pe calul lui Owen, la fel cum venise cu o zi în urmă, dar nu simțea deloc bucuria din ziua precedentă. Era sigură că ochii domnișoarei Starling o sfredeleau. Și, deși domnișoara răsfățată era o scorpie, insinuările ei erau reale.

Dacă Anabelle ar fi avut lista cu ea, ar fi adăugat: „Să nu te amăgești niciodată cu gândul că dragostea e o scuză pentru a încălca regulile". Căci era limpede că încălcase regulile, și acum domnișoara Starling voia să o facă să plătească.

În sfârșit se întrezărea conacul, și se îndreptară cu toții direct spre grajduri. Anabelle evită să se uite la Owen când o ajută să descalece. Olivia era adâncită într-o discuție cu domnul Averill, iar Owen se întoarse să dea instrucțiuni grăjdarului.

– Iertați-mă, dar cred că o să merg pe jos până la conac și mă voi spăla, zise Anabelle fără a se adresa cuiva în mod special.

Dornică să scape de privirea cercetătoare a domnișoarei Starling, ieși cu pași mici din grajd. Urma să facă o baie fierbinte și avea să se simtă...

– Domnișoară Honeycote! Vocea stridentă se auzi în spatele ei, și Anabelle se întoarse.

Domnișoara Starling mergea cu pași vioi, arătând teribil de elegant în vreme ce făcea asta.

– Te rog să mă aștepți – o să vin și eu cu tine.

Anabelle încercă să își mascheze groaza, dar se temea că nu avea prea mare succes.

– Desigur.

Domnișoara Starling, care începuse să țină ritmul cu ea, se uită iute peste umăr de parcă voia să se asigure că rămâneau singure. Anabelle simți fiori reci pe șira spinării.

Își spuse că domnișoara Starling nu avea de unde să știe că Owen își petrecuse noaptea la cabană cu ea.

Dar se înșela.

– Îți mărturisesc că e posibil să te fi subapreciat, domnișoară Honeycote.

Deși această discuție era imposibil de evitat, Anabelle sperase să o poată amâna până după ce își scotea frunzele prinse de tiv.

– Cum așa, domnișoară Starling?

– O, dar cred că știi prea bine. Învârti căzută pe gânduri un fir blond de păr cu arătătorul până când șuvița deveni o buclă. M-am trezit astăzi dis-de-dimineață. S-a nimerit să mă uit pe fereastra de la dormitorul meu și l-am văzut pe duce venind spre casă.

– Uimitor! Încerca să vorbească pe un ton amuzat, deși inima începea să-i bată incontrolabil.

– Purta aceleași haine ca seara trecută.

Anabelle ridică din sprâncene.

– Se pare că aveți un văz de uliu.

– Să știi. Domnișoara Starling se opri în dreptul unei tufe de trandafiri de-a lungul potecii și admiră un trandafir roz deosebit. Poate că nu m-ar fi mirat, dar, când am coborât, l-am întrebat dacă a fost la vânătoare. Mi-a spus că nu.

– Cu siguranță ați avut o discuție fascinantă. Nu sunt foarte sigură însă ce legătură are cu mine.

– Ai răbdare, domnișoară Honeycote. Continuă să meargă de parcă se plimbau de plăcere. Huntford a mai negat și că a fost la călărit. Nu-mi dădeam seama ce ascundea de mine, dar aveam o bănuială neplăcută că *tu* aveai un amestec.

– Mă simt flatată.

Domnișoara Starling o săgetă cu privirea.

– Așa că m-am hotărât să vin cu el călare, ca să te aducă. Și am văzut un lucru tare ciudat. Ochelarii tăi erau în buzunarul hainei lui. Cum crezi c-au ajuns acolo?

– N-am nici cea mai vagă idee. Era roșie ca purpura în obraji. Pentru o persoană care șantaja lumea, era o mincinoasă lamentabilă.

– Ei bine, eu știu. Și nu te pune într-o lumină foarte favorabilă. Tonul ei tăios îi făcu părul de la ceafă să se ridice. Erau la doar câțiva metri de casă; își dorea nespus să fugă spre dormitorul ei și să trântească ușa. Faptele tale sunt incalificabile – în nici un caz demne de o însoțitoare. Dacă s-ar afla de *indiscreția* comisă, cred că pupilele tale ar fi uluite și dezamăgite.

Anabelle înghiți în sec, deși i se pusese un nod în gât. Nu suporta gândul de a le răni pe Rose și pe Olivia.

– Un asemenea scandal nu le-ar ajuta intrarea în societate. Sunt și așa destul de ciudate.

– Sunt fete minunate, zise Anabelle cu înflăcărare. Și prietene mai bune decât meritați.

Domnișoara Starling ridică dintr-o sprânceană perfect arcuită.

– Indignarea ta e fermecătoare într-un stil lipsit de rafinament. Permite-mi să mă fac înțeleasă, domnișoară Honeycote. Ești doar o jucărie pentru duce. Amândouă știm că se va plictisi curând de tine și că idila voastră se va sfârși. O să te întorci la existența ta jalnică, la tivit de rochii și la purtat de haine de prost gust. Între timp, Huntford se va însura cu mine.

Lui Anabelle i se strânse pieptul de furie și... încă ceva. Foarte posibil frică. Reuși să se controleze.

– A fost minunat. Acum, vă rog să mă scuzați, dar aș vrea să mă odihnesc.

– Nu așa repede. Domnișoara Starling îi strânse brațul ca într-o menghină. După-amiaza asta îi vei spune ducelui că trebuie să pleci imediat de la petrecere și că nu mai poți fi însoțitoarea fetelor.

– Nu pot face asta. Eu...

– *Trebuie*.

Anabelle își trase cu forță brațul.

– Eu nu primesc ordine de la dumneata, domnișoară Starling.

Cu un zâmbet amuzat, aceasta îi răspunse:

– Nu? Atunci gândește-te la asta: dacă nu pleci – imediat –, le voi spune tuturor că ești amanta ducelui.

– Amantă? Dar e o minciună sfruntată.

– Sigur, domnișoară Honeycote? Râse de parcă Anabelle spusese cea mai amuzantă poantă. Nu-mi spune că te minți singură!

Anabelle se întoarse și intră valvârtej în casă, străduindu-se să nu plângă. Fericirea, care îi fusese la îndemână câteva clipe, îi era acum smulsă.

Vai, domnișoara Starling era o ființă abjectă, dar cuvintele o dureau pentru că aveau un dureros sâmbure de adevăr.

Deși părea nedrept, ultimatumul – pleacă sau îți dau aventura în vileag – era un mod just, dar ironic de a face dreptate.

Cercul se închisese.

Anabelle șantajase oamenii ca să le păstreze secretele – iar acum devenise ea însăși victima.

Capitolul 27

Raw[1]: *(1) Marginea unui material necusut sau finisat. (2) Starea sufletească a unei persoane atunci când visurile – oricât de fanteziste – i se năruie.*

– Nu poți pleca.

Owen încerca să înțeleagă cum se transformase Anabelle din noaptea trecută, când o simțise caldă și deschisă în brațele lui, în femeia pe care o vedea acum în fața ochilor. Stătea rigidă în biroul din biblioteca lui Harsby, unde Owen se retrăsese ca să scape de discuțiile nesfârșite din salon și să-și limpezească gândurile. Pielea îi era trandafirie, iar câteva bucle umede îi atârnau în jurul feței, de parcă tocmai se îmbăiase. Purta o rochie albastră care îi transforma în argintiu ochii cenușii.

Își ținea valizele în mână, pentru numele lui Dumnezeu.

Anabelle nu era genul de femeie care să se joace, însă el nu putea să accepte alternativa – se pregătea să se suie într-o trăsură și să plece de aici, lăsându-l într-un nor de praf.

– Știu că pare brusc, dar mi s-a făcut cumplit de dor de casă. Sunt îngrijorată de mama și de Daphne.

– Înțeleg. Mințea. Altminteri de ce ar evita să se uite în ochii lui? Dacă are legătură cu noaptea trecută, vreau să știi...

– N-are legătură cu noaptea trecută.

Altă minciună. Se ridică, trecu de ea ca să închidă ușa de la bibliotecă și o privi.

– N-am vrut să te trezesc înainte să plec. Dar am vorbit serios. Voi găsi o cale să fim împreună.

– N-ar trebui să fie așa complicat. Nu ne este sortit să fim împreună.

[1] Termen care înseamnă și „nefinisat, neprelucrat", dar și „sângerând". În limba română nu există un cuvânt similar. (n.tr.)

– Ba da. O luă în brațe, își sprijini bărbia de creștetul capului ei și îi inspiră parfumul dulce al părului. Te iubesc, Belle.

Nu își dăduse seama până atunci, dar adevărul spuselor sale aproape îl doborî. O iubea.

Ea deveni rigidă și se trase, prefăcându-i sângele lui Owen în gheață.

– Îți sunt recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru mine și pentru familia mea. Nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu noi. Acum, că mama e bine, sunt încrezătoare că le voi putea întreține pe ea și pe Daphne.

Deși nu se așteptase să-și declare iubirea la rândul ei, măcar ar fi putut să-și lase jos geamantanul din piele.

– Anabelle, nu te consider o obligație. *Am nevoie* de tine în viața mea.

– Știm amândoi că nu este adevărat. Viața ta ar fi mult mai ușoară fără mine. Dar nu din cauza asta m-am hotărât să plec.

– De ce nu-mi *spui* adevăratul motiv?

O văzu cum înghiți în sec și își dorea să îi poată săruta pielea catifelată de la scobitura gâtului până când stratul de gheață în care era învești mântată avea să se topească și să cadă.

– Nu aparțin lumii tale – niciodată n-am putut și nici nu voi putea.

Ochii ei cenușii, plini de convingere, îi dădură de înțeles că vorbea serios.

Iar asta îl sperie de moarte.

– Nu *poți* pleca. N-ai terminat rochiile fetelor. Ce s-a întâmplat cu codul tău de onoare? O întrebare meschină, dar era dispus să profite de orice ocazie ca să nu o lase să plece.

– O să mă asigur că rochiile lor de bal vor ajunge la conacul de la țară la timp pentru debutul lui Rose. Își ridică bărbia și zise: Așa trebuie să procedez. Trebuie să mă crezi.

– Pe naiba! N-o să te las să călătorești singură. Dacă te întorci la Londra, vin și eu cu tine.

– Am vorbit deja cu Lady Danshire. Pleacă în oraș imediat după prânz și am aranjat să călătoresc cu ea.

Situația scăpa iute de sub control. Owen se folosi de toate subterfugiile.

– Se pare că te-ai gândit la toate. Le-ai spus Oliviei și lui Rose?

Ea își plecă privirea.

– Nu, trag un pui de somn.

– Știi, te adoră. Vor fi cumplit de triste.

Și el la fel.

– Nu suport gândul că le voi răni. Dar, într-un fel, am făcut-o deja. O să le fie mult mai bine fără mine.

Se îndreptă și se întoarse să plece. Dacă ar fi fost un gentleman, i-ar fi deschis ușa de la bibliotecă, dar nu avea de gând să-i ușureze fuga. Anabelle puse jos o geantă și se întinse după clanță.

– Așteaptă. Se duse și îi cuprinse fața în mâini. Am nevoie de tine, Belle. Te rog, nu pleca!

Ea deschise gura să răspundă, dar, înainte să poată spune ceva, o sărută. Cu înflăcărare.

O sprijini cu spatele de ușa cu lambriuri și își lipi trupul de al ei, atingând-o peste tot unde știa că îi plăcea. Valiza pe care o ținea căzu cu zgomot la podea. Măcar nu era complet insensibilă.

Punând în acel sărut tot ce simțea pentru ea – blândețe, pasiune și dragoste –, încerca să o convingă să rămână. În vreme ce îi savura gustul, devenea din ce în ce mai convins că nu putea trăi fără ea. Lăsându-i puțin timp să respire sau să gândească, o sărută și o mângâie până când deveni atât de excitat, încât tot ce voia să facă era să o întindă pe blestemata aia de podea din bibliotecă, să îi ridice fustele și să o satisfacă până țipa de fericire. Până când uita de plecare.

Cumva, se abținu totuși. Își ținu dorința în frâu și își trecu ușor buzele peste ale ei.

– Te iubesc, îi șopti el cu respirația întretăiată.

Ochii ei se umplură de lacrimi, dar își trase nasul și clipi ca să le rețină.

– Cu bine, Owen, zise ea punându-și o palmă pe pieptul lui.

El privi cu neîncredere și groază cum își ridică valizele.

Și îl părăsi.

Două zile mai târziu, Anabelle ajunse acasă atât de îndurerată, încât era complet amorțită. Se simțea de parcă fusese golită și lăsată fără vreo urmă de sentiment. Lady Danshire ridică din sprâncene când trăsura ei se opri în partea din oraș neîngrijită și plină de funingine unde locuia Anabelle. Lui Anabelle nu îi păsa deloc. Pur și simplu îi mulțumi marchizei și își luă rămas-bun.

Urcă treptele înguste târșâindu-și picioarele – scârțâitul celei de-a doua trepte i se părea atât de dureros de cunoscut, că parcă nu fusese niciodată plecată de acasă.

Schiță un zâmbet de dragul mamei și al lui Daph înainte să intre în apartament. Când o văzură, săriră de pe canapeaua uzată și strigară:

– Vai, ai venit acasă! Daph o îmbrățișă cu putere. Ești mai drăguță ca oricând, Anabelle! Nu-i așa, mamă?

Mama ei, care arăta cu zece ani mai tânără decât ultima oară când o văzuse, o dădu în joacă pe Daphne la o parte și o strânse și ea în brațe pe Anabelle. Simțind puterea și energia îmbrățișării mamei, Anabelle începu să plângă.

Cele trei femei vărsară multe lacrimi înainte ca mama să își șteargă ochii și să spună că avea să iasă să cumpere câteva lucruri pentru o cină festivă.

– Nu-i nevoie, zise Anabelle, căci nu prea era în dispoziția de a sărbători.

– Prostii! E o zi specială, și n-am mai făcut plăcintă cu carne de ani de zile.

Miam! Plăcinta cu carne a mamei avea gust de fericire, familie și dragoste.

– Sună divin, recunoscu Anabelle. Mulțumesc.

Daph își împreună mâinile sub bărbia ștrengărească:

– Mamă, poți să mai faci și pateurile alea umplute cu agrișe și presărate cu zahăr?

– O să vedem. Cu ochii strălucind, mama își luă șalul și poșeta, își sărută fiecare fiică pe frunte și porni la cumpărături.

– Nu-mi vine să cred cât de sănătoasă și de plină de viață e, zise Anabelle, afundându-se în canapea.

Daphne încuviință din cap și i se alătură.

– Nici mie nu-mi vine să cred ce mult s-a schimbat. Se simte grozav, mulțumită ducelui tău.

Lui Anabelle îi veni greu să respire când auzi de Owen.

– Nu-i ducele meu. Nu neg că a fost foarte darnic în ceea ce ne privește, dar îmi displace să fiu îndatorată cuiva. Intenționez să-l plătesc.

Daphne se uită cu viclenie la ea.

– Nu credeam că ne-a ajutat dintr-un simț al datoriei sau din milă. Cred că ține la tine.

Anabelle oftă. Nu avea rost să ascundă adevărul de Daphne.

– Cred că *a avut* sentimente față de mine. Și eu la fel în privința lui.

Un zâmbet larg lumină fața drăguță a surorii sale.

– Știam eu! Asta-i minunat. Numai că s-a întâmplat ceva, altfel nu ai fi aici.

Anabelle se întinse după portretul în miniatură al mamei și al tatălui de pe masa de lângă ea și își trecu iubitoare un deget peste rama lipsită de strălucire.

– Mi-am dat seama că nu aveam nici un viitor. Trebuie să se însoare, și e limpede că eu nu sunt deloc potrivită.

Daphne își strânse pumnii în poală.

– Nu-i drept! Ești mult mai rafinată, mai plină de grație și mai bună decât majoritatea doamnelor din înalta societate. Mă mir că ducele nu și-a dat seama de asta.

Dintr-un anumit motiv, Anabelle se simți obligată să îl apere.

– Nu a părut să-l deranjeze că am origine modestă, dar...

– Modestă? Ești strănepoata unui viconte!

– Care n-ar ști cine sunt dacă am da nas în nas pe stradă.

Daphne sări în picioare de pe canapea și merse de colo-colo prin fața ei.

– Nu văd de ce ar conta. Dacă tu și cu ducele țineți unul la altul, ar trebui să fiți împreună.

– El *a vrut* să fim împreună. Mi-a spus că mă iubește. Anabelle își înăbuși un suspin. Pur și simplu nu m-a iubit suficient cât să... vrea să se însoare cu mine.

– Of, Belle!

Daph o îmbrățișă până când se sătură și ea de propriile suspine penibile. Anabelle îi dădu o batistă fină și zise:

– Dacă e într-atât de orb încât nu vede ce comoară ești, atunci nu te merită. Dar știu că și-așa doare la fel de mult. Îmi pare rău!

În vreme ce Anabelle sughița și se ștergea pe față, se întreba cum de sora ei devenise atât de înțeleaptă.

– Mă simt așa prost. Am sperat că, dacă îl iubesc suficient, diferența de rang nu va conta. Dar nu a spus nimănui că avem o relație – nici măcar surorilor sale. Îi era rușine cu mine.

Puse portretul înrămat al părinților săi la locul lui. Îl admirase mereu pe tatăl ei pentru convingerile sale, dar niciodată mai mult ca acum.

Daphne își mijii ochii într-un mod amenințător.

– Vai, ce mojic! Dacă vreodată ne întâlnim în oraș, o să...

– Nu. S-a terminat totul între noi, și aș vrea să-l uit cât pot de repede.

Dar în inima ei Anabelle știa că nu avea să poată face asta niciodată.

Două săptămâni mai târziu, Anabelle era din nou instalată în camera confortabilă din spatele magazinului de rochii al doamnei Smallwood, lucrând printre materialele, aparițiile și mirosurile pe care le adora. Proprietara magazinului fusese bucuroasă să o primească pe Anabelle înapoi, în ciuda măririi substanțiale de salariu pe care o ceruse. Se părea că asocierea anterioară cu un duce avea anumite beneficii.

Mama și Daphne își căutau și ele ceva de lucru, sperând ca venitul suplimentar să le permită să își păstreze apartamentul modest. Însă Anabelle se îndoia că ar putea reuși. Deși Daph putea fi o guvernantă minunată, nu avea nici un fel de referințe sau experiență. Mama insista că putea să spele rufe sau să cârpească, dar Anabelle era îngrijorată ca nu cumva să se extenueze.

Cel mai probabil, mama și Daphne s-ar putea muta la țară bazându-se pe bunătatea verilor îndepărtați din partea mamei, în timp ce Anabelle s-ar putea muta la un internat de unde le-ar mai trimite niște bani.

Deși gândul de a se despărți de mama și de Daph îi provoca suferință, nu se putea întoarce la șantaj. Nu mai era aceeași persoană care fusese în urmă cu câteva luni.

Clopoțelul de la ușa din față a magazinului sunase toată dimineața, dar lui Anabelle îi plăcea toată acea agitație. Atâta timp cât era ocupată, nu avea vreme să se gândească la Owen și la noaptea minunată pe care o petrecuseră împreună. Sau la cât de pustiită se simțea fără el.

Doamna Smallwood își vârî capul prin perdea.

– Domnișoară Honeycote, e nevoie de tine în față.

– Desigur. Anabelle puse jos acul și ața și se întinse instinctiv ca să își potrivească boneta. Era mai mică decât cea care îi displăcea lui Owen, dar era convinsă că nici aceasta nu l-ar fi încântat. Indiferent de mărime sau formă, era tot o bonetă de servitoare.

Încercând să nu se mai gândească la el, merse precum un fulg dincolo de perdea, până la încăperea din față. Pe acolo forfoteau doamne de toate vârstele, dând măsuri celorlalte croitorese, alegând ornamente și dantele, admirând pozele din revistele de modă. Doamna Smallwood se întorsese să ajute o mamă și o fiică să aleagă un sacou scurt, așa că Anabelle căuta din priviri un client care avea nevoie de ajutor.

– Aici erai! Vocea cunoscută o făcu să icnească.

– Lady Olivia, reuși ea să îngaime. Ce minunat să te văd!

– Doar Olivia, ai uitat? O luă pe Anabelle de braț și se duse tacticoasă până la tejgheaua din spatele magazinului.

– Am trimis rochiile la conacul Huntford. Le-ai primit? Sper că v-au plăcut.

– Sunt perfecte. Tu cum ești? Ți-am simțit foarte tare lipsa.

– Și mie mi-a fost dor de tine, recunoscu Anabelle. Și de Rose. Cum e?

– Nu prea bine. De asta sunt aici.

Lui Anabelle i se strânse stomacul.

– Nu prea bine? Ce s-a întâmplat?

– Ei bine, după petrecere, ne-am dus direct la conacul Huntford. Rose s-a tot furișat din conac ca să stea... la grajduri.

– Tot se mai vede cu Charles, grăjdarul-șef?

– Exact. Owen știe că ascunde ceva și amenință să anuleze balul dacă nu îi mărturisim.

– Îmi pare foarte rău! Știu cât de mult ați așteptat tu și Rose acest bal.

– Voiam să-l văd pe James – sau, mai exact, să-l fac să *mă* vadă în rochie de bal –, dar, dacă se anulează balul, nu va fi mare tragedie. Lui Rose nu pare să-i pese nici cât negru sub unghie de bal.

– Atunci mă tem că nu înțeleg problema.

– Rose nu mai vrea să mănânce dacă Owen nu anulează duelul cu Lord Winthrope.

Lui Anabelle îi amorțiră degetele.

– Fratele tău chiar vrea să-l provoace pe conte la duel?

– Nu va lăsa nepedepsită jignirea adusă lui Rose. Dacă era după el, ar fi reglat conturile la petrecere, dar Lady Harsby a interzis orice vărsare de sânge.

Lui Anabelle i se întoarse stomacul pe dos.

– Când urmează să aibă loc duelul?

– După balul lui Rose. Așadar, într-o săptămână, după ce ne vom fi întors cu toții în oraș. Anabelle, e o nenorocire! Nu vreau să se dueleze Owen cu Lord Winthrope – contele e un bun trăgător, dacă e să-i dăm crezare lui Lady Harsby. Dar Rose trebuie să mănânce.

– Da, trebuie. Anabelle bătea darabana pe tejgheaua din lemn. L-ai rugat pe Charles să discute cu ea, să o convingă că trebuie să aibă grijă de sănătate?

Olivia scutură din cap.

– I-a spus lui Rose că trebuie să nu se mai vadă. Deși ține foarte mult la ea, crede că e prea bună pentru el. Însă Rose e mai pornită ca oricând să fie cu el. Vocea ei deveni din ce în ce mai stridentă cu fiecare propoziție. Iar Owen s-a purtat ca un bădăran de când... ei bine, de când ai plecat.

Anabelle îi strânse mâna.

– Îmi pare rău că am plecat așa în pripă. Am fost lașă că nu mi-am luat rămas-bun de la tine și de la Rose.

– Ne-am supărat la început. Dar ne-am gândit că totuși ai avut motive.

– Da. Se uită la cizmele ei înainte de a o privi pe Olivia în ochii căprui. Îmi pare rău să aud de problemele cu care se confruntă familia ta. Dar nu prea știu ce pot face.

– Vino la conacul Huntford cu mine și vorbește cu Rose, cu Owen. Fă-i să înțeleagă că nu pot fi așa încăpățânați. Lacrimile îi șiroiau pe față. Nu suport să văd cum doi oameni pe care îi iubesc așa mult sunt atât de supărați unul pe altul.

– Te rog, nu plânge! Anabelle căută în spatele tejghelei și găsi o batistă, pe care i-o dădu Oliviei. O să-și rezolve neînțelegerile, sunt sigură de asta.

Olivia își șterse obrajii.

– Crezi că aș fi aici, cerându-ți ajutorul, dacă eram încredințată că sunt în stare? Știu că e un deranj foarte mare și că ai propria familie pentru care să-ți faci griji, dar...

– Nu e nici un deranj. Doar că am o slujbă, iar doamna Smallwood are nevoie de mine. Era adevărat și mult mai ușor să îi explice Oliviei în acest mod decât să-i spună motivul real pentru care nu putea da ochii cu Owen.

– Vrei să-mi spui că nu poți veni la conacul Huntford pentru câteva zile din cauza slujbei tale?

– Da. Vezi tu, îmi întrețin mama și so...

– Doamnă Smallwood, mă scuzați puțin! Olivia se întoarse și se îndreptă cu pași mari, de-a lungul magazinului de rochii, înspre proprietară. Putem să schimbăm două vorbe?

Anabelle se grăbi să o prindă din urmă, dar Olivia reușise deja să îi atragă atenția femeii.

– Cum vă pot ajuta, Lady Olivia? o întrebă doamna Smallwood.

– Am nevoie de ajutorul domnișoarei Honeycote la conacul Huntford. E o urgență de croitorie, și ea e singura în care eu și sora mea avem încredere că ne poate ajuta.

Doamna Smallwood se uită uimită când la Olivia, când la Anabelle.

– Păi eu...

– Știu că este o angajată foarte importantă, însă, dacă ați putea să o învoiți câteva zile, familia mea v-ar rămâne veșnic recunoscătoare.

– Avem o listă lungă de comenzi ante...

– Fratele meu vă va plăti pierderile pe măsură, desigur.

Ochii proprietăresei se luminară ca artificiile de la Grădinile Vauxhall.

– Nu am nimic împotrivă.

– Dar doamnă Smallwood, reuși Anabelle să îngaime, sunt în toiul câtorva proiecte.

Femeia în vârstă ridică o mână.

– Insist să te duci să o ajuți pe Lady Olivia cu problema lor urgentă... de croitorie. Ne descurcăm câteva zile.

Își netezi șorțul cu mâinile, semn că decizia era finală.

– Slavă cerului! strigă Olivia fericită. Vino cu mine, trăsura ne așteaptă afară. Ne putem opri la apartamentul tău în drum spre ieșirea din oraș, ca să le dai de știre mamei și surorii și să îți împachetezi câteva lucruri.

Anabelle ieși din magazinul de rochii, uimită de întorsătura din acea zi. Pe când se suia în trăsură în spatele Oliviei, o întrebă:

– Rose sau fratele tău știu că ești aici?

– Nu, zise Olivia pe un ton degajat. Când Owen va afla că l-am forțat pe vizitiu să mă ducă în oraș și că am venit neînsoțită, o să fie mai furios pe mine decât pe Rose.

Cu un amestec de amuzament și panică, Anabelle își dădu seama că Olivia ar fi recurs probabil la răpire dacă era necesar. Nu prea avusese de ales în această chestiune.

Se părea că mergea la conacul Huntford.

Capitolul 28

Owen îi aruncă o căutătură urâtă lui Rose, care stătea nemișcată în fața biroului, uitându-se și ea cu asprime.

O chemase la el în birou cu două ore în urmă, când își dăduse seama că Olivia îi luase trăsura în acea dimineață – fără să sufle o vorbă nimănui. Uimirea inițială se prefăcuse cu repeziciune într-o furie explozivă, însă acum, pe când se uita pe fereastră la

cerul care se întuneca, începea să fie cuprins de temeri. Pentru numele lui Dumnezeu unde se dusese Olivia?

Tot ce știa Owen era că Charles, grăjdarul-șef în care avea încredere, o văzuse plecând cu vizitiul cu puțină vreme înainte de prânz. Olivia pretinsese că Owen știa de călătorie – o minciună sfruntată – și că avea să se întoarcă înspre seară.

Rose părea mai fragilă ca întotdeauna, cufundată în fotoliul masiv din fața lui, cu pomeții prea proeminenți.

– Dacă știi ceva, îi zise el, trebuie să-mi spui. Olivia ar putea fi la ananghie pe marginea drumului sau poate i s-a întâmplat altceva mai grav. O femeie tânără care călătorește singură nu e în siguranță – cu atât mai puțin noaptea. Desigur, poate nu e singură, ci cu un bărbat. Acea posibilitate era și mai îngrijorătoare.

Rose înghiți în sec, de parcă și ea se gândise la toate acele ipoteze, dar scutură din cap.

El își împinse scaunul de la birou și se învârti prin încăpere.

– Am fost prea îngăduitor cu amândouă. Arătă spre ea. Mereu dispăreți, refuzați să-mi spuneți cu cine vă vedeți sau ce faceți. Și Olivia mai și ia trăsura mea afurisită fără să spună unde se duce. Scuipa când vorbea, dar nu-i păsa. Nu voi mai tolera secretele voastre. Dacă tu și sora ta nu-mi spuneți ce se întâmplă, va trebui să iau măsuri drastice.

Rose se aplecă ușor în scaun, în ochi citindu-i-se panica. Foarte bine.

– Poate te încui câteva săptămâni în camera ta. Gândindu-se că probabil i-ar plăcea, adăugă: Și o să-ți interzic să citești, să pictezi, să cânți la un instrument sau chiar să o vezi pe Olivia... dacă nu mănânci.

Nu crezuse că Rose se putea uita urât la cineva. Măcar găsise o cale de-a o face să coopereze.

– Dennison! strigă el.

Majordomul apăru în pragul biroului său.

– Excelență, numele meu e Hodges. Dennison e încă în oraș.

Owen se ciupi de rădăcina nasului. Știa asta, desigur, dar în sinea lui era încântat să îl strige pe Dennison când era agitat.

– Mulțumesc că m-ai lămurit, Hodges, zise el pe un ton sec. Spune-i lui Charles că vreau să-l văd.

Majordomul încuviință din cap și plecă.

Rose se îndreptă de spate și se ținu strâns de brațele fotoliului. Interesant.

Owen voia să îl ia încă o dată la întrebări pe grăjdarul-șef, ca să afle ce obiecte ar fi putut avea Olivia asupra ei când plecase. Poate știa mai multe decât voia să spună.

– Spune-mi, este și Charles cumva implicat în asta? o întrebă Owen pe Rose.

Ea scutură din cap, cu obrajii înfierbântați. El își aminti de biletul de șantaj.

– Olivia se întâlnește în secret cu el?

Rose scutură categoric din cap.

El se aplecă, pentru a ajunge cu ochii la același nivel cu ai ei.

– Rose, o să aflu adevărul.

Ea își încrucișă brațele și își feri privirea. Doamne sfinte, ce se întâmplase cu sora lui blândă și ascultătoare?

Owen se tot plimba nervos, până când Charles li se alătură. Cu pălăria în mână, grăjdarul-șef făcu o plecăciune înspre Rose.

– Ați vrut să mă vedeți, Excelență?

– Stai jos.

Îi făcu semn lui Charles să se așeze în fotoliul de piele de lângă al lui Rose. Ea evită să se uite la el și viceversa. De parcă erau vinovați. Owen îl întrebă pe un ton plăcut:

– Avea Lady Olivia bagaje când a plecat în dimineața asta? Avea o poșetă sau un coș?

Charles se încruntă.

– Nu valize mari, domnule. Doar un mic... lucru la încheietură.

– Ceea ce înseamnă că nu plănuia să stea peste noapte. Cu ce era îmbrăcată?

– Nu înțeleg, domnule.

– Ce fel de rochie avea pe ea?

– N-aș putea să vă spun, Excelență. Poate era albastră sau verde. Sau poate galbenă.

– Charles, mă bucur că te pricepi la cai mai bine decât la moda feminină.

– Așa e, domnule.

O zarvă bruscă iscată pe hol opri conversația, iar Hodges intră grăbit în încăpere într-o manieră deloc potrivită.

– Lady Olivia s-a întors, strigă el.

Abia termină el de vorbit, că Olivia și intră pe nepusă masă.

Zâmbi larg, de parcă nu avea nici o grijă pe lume – până când îl văzu pe Charles stând lângă Rose. Își duse o mână la piept și se uită la Owen.

– Așadar, știi. Sper că nu te-ai pierdut complet cu firea, Owen. Charles este un adevărat gentleman...

– Despre *ce* vorbești?

Olivia își duse o mână la gură.

– Olivia?

– Nu contează. Sunt sigură că te întrebai unde am fost.

Owen scrâșni din dinți.

– Mă întrebam? Nu. Eram îngrijorat de moarte? Da.

– Am vrut să-ți fac o surpriză.

– N-am chef de jocuri, o avertiză.

– Uite cine e cu mine.

Se întoarse și își prezentă musafira, gesticulând exagerat.

Preț de o secundă, lui Owen i se tăie răsuflarea.

– Anabelle?

– Bună seara, Excelență.

Când o văzu, se simți de parcă îi dăduse cineva un pumn în stomac. Cele două săptămâni de când plecase i se păruseră luni întregi. Și acum era chiar aici, cu părul ei de culoarea mierii și cu ochii cenușii, privindu-l semeț.

– Ce cauți aici?

– Eu am rugat-o să vină, zise Olivia.

– De ce?

Ea ridică din umeri.

– Pentru că nu știam ce să mai fac. Vrei să-ți riști viața într-un duel cu Lord Winthrope. Rose refuză să mănânce. Mi-e o frică de moarte că o să vă pierd pe amândoi.

– Cred c-ar trebui să plec, zise Charles, ridicându-se încet din fotoliu.

Părea a se uita la Rose pentru a primi permisiunea.

Şi deodată Owen puse totul cap la cap. Doamne sfinte, tare nătăfleţ mai fusese.

– Stai aşa, zise el. Grăjdarul-şef se aşează la loc. Cred c-ar trebui să-mi spui ce se petrece între tine şi Rose.

Charles îi zâmbi slab, dar încurajator lui Rose înainte să se ridice şi să se uite drept în ochii lui Owen.

– Sire, sunt prieten cu sora dumitale. Ştiu că nu se cade ca o persoană rafinată ca ea să petreacă timp cu un servitor şi îmi pare rău că v-am mințit. Însă vă asigur că nu am tratat-o – şi niciodată nu *aş putea* – altfel decât ca pe o adevărată doamnă.

Owen clocotea de furie. Îşi încrucişă braţele în speranţa că astfel avea să se abţină să îi tragă una în falcă lui Charles. Apoi se uită la Olivia şi la Anabelle.

– Voi amândouă ştiaţi despre asta, nu?

Anabelle încuviinţă din cap şi Olivia zise:

– Ce puteam face, Owen? N-ai fi lăsat-o niciodată pe Rose să se vadă cu el.

– Ai perfectă dreptate.

– *Ştiam* eu, zise Olivia. Nu-ţi pasă decât că e servitor şi că Rose e sora unui duce. N-ai observa niciodată ce fericită e Rose când e cu el sau cât de potrivit e pentru ea.

– Ce pros...

– Încetaţi, Excelenţă! Charles ridică o mână. Asta o supără pe Lady Rose. Vă iubeşte – făcu semn din cap spre Owen – mai mult decât orice pe lume. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să bag zâzanie între voi doi. O să-mi strâng lucrurile şi voi părăsi moşia mâine-dimineaţă devreme.

– O decizie înţeleaptă, dacă-ţi preţuieşti viaţa.

Rose se uită la podeaua din faţa scaunului său, tremurând din tot corpul.

Charles îngenunche în faţa ei şi îi spuse încetişor:

– Îmi pare rău, Lady Rose. Cu bine!

Ea începu să tremure şi mai violent, arătând aşa palidă şi fragilă, încât Owen se întrebă dacă avea să-l poată ierta vreodată. Sau dacă urma să-şi revină după o asemenea lovitură.

În vreme ce grăjdarul-şef se depărta, singurul sunet din încăpere era cel făcut de cizmele lui grele şi aspre care bocăneau pe podea. Fusese un grăjdar-şef pe cinste, iar lui Owen îi plăcea de el. Ce păcat că...

– Nu. Pleca.

Rose vorbea poticnit, însă limpede ca lumina zilei.

Toată lumea îngheţă. Owen se întrebă dacă nu cumva îi juca imaginaţia feste. Căzu în genunchi şi o apucă de umeri.

– Ai vorbit. Te-am auzit.

Ea apucă atât de strâns braţele fotoliului, că monturile pumnului i se albiră îngrozitor de tare.

– Charles, aşteaptă! Owen o luă pe Rose în braţe. Totul va fi bine.

Rose vorbise.

Pe faţa lui Anabelle şiroiau lacrimile, nu doar pentru Rose, ci şi pentru Olivia şi Owen... Aşteptaseră cu toţii atâta vreme ziua asta. Deşi Rose spusese doar două cuvinte simple, reuşise să depăşească un obstacol. Poate că următoarele cuvinte aveau să-i vină mai uşor. Anabelle spera că aşa avea să se întâmple.

Nu ar fi crezut că era posibil, dar Owen părea mai arătos decât şi-l amintea. La furie, ochii lui verzi păreau profunzi şi furtunoşi ca apele unui ocean. Sprâncenele lui negre erau aşa apropiate, că îşi dorea nespus să îşi plimbe un deget ca să îi ia grijile. Dar acum, uimit de ce făcuse Rose, chipul îi era aidoma unui zeu grec binevoitor – răbdător, blând şi puternic.

Anabelle tânjea să-şi petreacă braţele pe după gâtul lui şi să împărtăşească împreună impresiile uluitoarelor întâmplări petrecute în acea noapte. Deşi nu putea, măcar avusese norocul să asiste la înfăptuirea unui miracol.

Odată ce Rose se linişti, Owen sugeră să se mute în salon, unde putea să stea jos toată lumea, iar el să afle nişte răspunsuri.

Anabelle avu în cele din urmă prilejul să aprecieze măreția conacului Huntford. Din exterior, părea un castel medieval, dar cu ferestre mai mari și cu turnuri mai puține. Însă înăuntru încăperile erau somptuos mobilate și decorate cu gust. Salonul era o combinație în nuanțe de maro și roșu-închis, ceea ce îi dădea un aer deopotrivă decadent și rafinat – ca o tartă deosebită.

Ea și Olivia intrară în încăpere și se așezară pe o canapea din brocart, iar Rose și Charles pe una în fața lor, în vreme ce Owen luă loc pe un fotoliu între ei – ca un judecător care prezidă.

Anabelle se simțea ca o intrusă în treburile familiei.

– Ar trebui să plec ca să puteți vorbi în intimitate.

– Nu, ripostă Owen, dar nu pe un ton jignitor. Progresul făcut de Rose îi atenuase furia. Vreau să știu unde a fost Olivia toată ziua. Vreau să știu de Rose și de Charles. Dar mai ales vreau să pun capăt tuturor secretelor.

Anabelle, care ținuse în suflet multă tristețe și furie, simți că era pe cale să izbucnească. Cum *îndrăznea* Owen să le acuze pe Rose și pe Olivia că țineau secrete? El era cel care se simțea prea rușinat să le spună surorilor sale despre relația lor. Cu câteva momente în urmă, îi certase pe Rose și pe Charles că se vedeau.

Și totuși, *el fusese* cel care avusese o aventură cu o servitoare.

Nu era deloc persoana care trebuia să judece. Nici ea.

Deși nu erau nici momentul și nici locul potrivite, Anabelle spuse:

– Excelență, credeți că *toți* ar trebui să ne dezvăluim secretele?

Owen trăgea de lavalieră.

– Secretele care le implică pe *surorile* mele, domnișoară Honeycote.

– Domnișoară Honeycote? Când m-ai văzut cu câteva clipe în urmă, mi-ai zis Anabelle, nu-i așa?

Privirea îngrijorată cu care se uita la ea o făcu aproape să izbucnească în râs. Era orb la propria ipocrizie?

– Iartă-mă! Am fost șocat să te revăd. Surorile îți spun Anabelle, și am început și eu să mă gândesc la tine în același fel.

– Înțeleg. Așadar, surorile tale ar trebui să spună toate secretele pe care le au, dar tu ar trebui să ți le păstrezi pe ale tale?

– Avem cu toții dreptul să păstrăm câteva secrete.

– Da, dar unde ne oprim, mai exact?

El o privi cu atenție.

– Dacă un secret îl afectează pe un alt membru al familiei, ar trebui împărtășit.

– Prea bine.

Se ridică și își drese glasul.

– Domnișoară Honeycote, zise Owen. Ce faci?

– Vreau să spun un secret.

– Anabelle, oprește-te! Owen stătea pe marginea fotoliului, iar Charles arăta de parcă voia să se furișeze afară din încăpere.

Se uită la Olivia și la Rose înainte să continue:

– Eu și fratele vostru v-am ascuns amândurora ceva. Comportamentul a fost... foarte nepotrivit. Vedeți voi, înainte să vă cunosc, am amenințat că voi publica bârfe despre voi în *The Tattler*.

– Poftim?

Nevenindu-i să creadă, Olivia își încrucișă brațele la piept.

– La naiba, Anabelle.

Owen se frecă la ceafă.

– Ăsta-i adevărul. Auzisem un zvon cum că Olivia se vede cu un servitor și... i-am cerut fratelui vostru bani ca să păstrez tăcerea.

– Dar asta înseamnă...

Olivia se strâmbă dezgustată.

– Șantaj, termină Rose pentru ea.

Anabelle se simțea groaznic.

– N-am nimic de spus în apărarea mea... decât că îmi pare rău.

Olivia părăsi încăperea într-un nor de funde albastre. Deși Anabelle își dorea să îi aline suferința, era ultima persoană pe care Olivia ar fi vrut să o vadă. Se afundă în canapea.

Rose se ridică.

– Mă duc la ea, zise încetișor. Însă, în loc să treacă pe lângă Anabelle, se opri și îi strânse mâna. Te iert.

În vreme ce se depărta, se uită la Charles cu o afecțiune evidentă.

– Lady Rose, zise el, făcând-o să se oprească. Dacă fratele tău trimite pe cineva cu o supă, mănânci? o întrebă el, în ochi citindu-i-se rugămintea. De dragul meu?

Se uită de la grăjdarul-şef cel chipeş la Owen.

– Doar dacă rămâne, zise ea.

Owen încuviinţă din cap.

– S-a făcut. Dar trebuie să vorbim de dimineaţă, Charles.

– Da, Excelenţă. Se uită fix la Owen. De abia aştept.

Rose plecă alături de grăjdarul-şef, şi deodată Anabelle şi Owen se treziră singuri.

Când veni lângă ea pe canapea, se luptă cu dorinţa de a se sprijini de el, de a-l îmbrăţişa şi de a săruta ridurile din jurul ochilor şi al gurii lui. Când se întinse după mâna ei, ea şi-o trase.

El se încruntă, şi ea se duse spre capătul opus al canapelei.

Ar fi prea uşor să uite de ceea ce se cuvenea şi de promisiunile făcute. În joc era demnitatea ei. Şi inima. Ca să rămână cu mintea limpede, trebuia să stea departe de el – şi la propriu, şi la figurat.

– Vreau să merg acasă, zise ea.

– Ce mai fac mama şi sora ta?

Tonul său familiar o enervă la culme.

– Te rog nu te preface că-ţi pasă.

El părea nedumerit.

– Bineînţeles că-mi pasă, Belle. Ai plecat pe nepusă masă de la petrecerea lui Lord Harsby. Speram că ai nevoie de timp să accepţi adevărul – că suntem sortiţi să fim împreună.

Adevărul? Nu venise la Londra după ea.

Nu spusese nimănui despre relaţia lor.

Şi *sigur* nu o ceruse de nevastă.

Convinsă că nu poate scoate o vorbă, scutură din cap.

– De ce le-ai spus Oliviei şi lui Rose despre şantaj?

– Ai zis să nu fie secrete. Plus că meritau să ştie adevărul despre mine. Despre lucrurile îngrozitoare pe care le-am făcut.

– Nu le-ai spus tot adevărul.

– Nu, nu le-am spus că m-am culcat cu fratele lor.

– Relaţia noastră a fost mai mult de atât. *Este* mai mult de atât. Oftă. Am vrut să spun că nu le-ai lămurit de ce ai scris biletul de şantaj.

– Nici nu prea contează.

Olivia ar fi fost victima dacă nu m-ai fi prins.

– Fir-ar să fie!

Ea clipi. Era a doua oară când spunea asta de faţă cu ea.

– Poftim?

– Nu te-ai fi dus niciodată la *The Tattler*.

Avea dreptate. Însă oamenii pe care îi ameninţase nu ştiau asta.

– Te rog! Trebuie să mă întorc la Londra.

Ceva asemănător fricii licări în ochii lui.

– Nu poţi călători în noaptea asta.

– Atunci dis-de-dimineaţă. Îi evită privirea, prea conştientă de puterea pe care o avea asupra ei.

– O să pun slujnica să-ţi pregătească un dormitor de oaspeţi, să-ţi pregătească o gustare drept cină şi o baie fierbinte. Putem discuta de dimineaţă despre cum vei pleca. Ştiu că nu vrei să fii aici, Anabelle. Îşi plimbă uşor degetul mare pe obrazul ei, şi ea simţi cum stomacul i se răscoleşte. Dar mă bucur că ai venit.

Capitolul 29

Stole[1]: *(1) Un şal, adesea din blană, purtat în jurul umerilor. (2) Forma de trecut a verbului „a fura", a lua ceva sau pe cineva – cum ar fi un peţitor – care aparţine de drept altuia.*

Păsările ciripeau în faţa ferestrei lui Anabelle. Părul ei, întins pe perna moale de sub cap, mirosea a mentă şi a lavandă. Trase adânc aer în piept şi îşi aminti de baia fierbinte din noaptea precedentă. Aţipise pe când briza nopţii îi mângâia obrajii.

[1] Termen care înseamnă şi „eşarfă", dar şi forma de trecut a verbului „a fura". În limba română nu există un cuvânt similar. (n.tr.)

După un somn minunat, se trezi relaxată și mulțumită.

Nu era *deloc* planul pe care îl avea în minte.

Trebuia să fie furioasă și rănită. De fapt, *era*, fir-ar să fie! Și foarte pornită să părăsească numaidecât conacul Huntford.

Bâjbâi după ochelarii de pe noptieră și și-i puse pe nas. Se întinse și merse tiptil până la fereastră – îngrozită să vadă că soarele era deja sus pe cer.

Doamne, dormise toată dimineața.

Înșfăcă o rochie de dimineață de culoarea piersicii din geantă și se îmbrăcă în grabă. După ce își prinse părul, încă umed la vârfuri de la baia de noaptea trecută, într-o coadă la ceafă, îndreptă cuvertura de pe pat și își puse în geantă cele câteva obiecte personale pe care le adusese cu ea.

Era de-a dreptul umilitor că dormise atât de mult când încerca să își facă o ieșire teatrală, dar nu mai putea schimba acest lucru. Măcar era odihnită pentru călătorie și putea să plece curând.

Tot eliminând succesiv variantele, reuși să iasă din labirintul de la etajul trei și să coboare la parter. Încăperea unde se servea micul dejun era goală, dar Anabelle nu căuta mâncare, ci încerca doar să îl găsească pe Owen și să îi ceară să-i dea un servitor care să o însoțească până acasă.

Îl găsi în salon stând cu Rose și cu Olivia. Judecând după zâmbetele largi de pe chipul lor, ai fi putut crede că scandalul de noaptea trecută nici nu se petrecuse.

– Bună dimineața, zise ea stânjenită.

Owen se uită cu un gest teatral la ceasul lui de buzunar.

– Bună ziua, Anabelle.

Rămase în pragul ușii, ținând strâns mânerul genții. Încercarea de a o fermeca nu avea să o distragă de la ceea ce-și propusese, dar era posibil ca dezamăgirea Oliviei și a lui Rose să o descurajeze. Cu siguranță o urau. Deși nu îi arătaseră decât bunătate, le pusese în primejdie și le înșelase încrederea.

– Olivia și Rose, izbuti ea să spună, îmi cer iertare din nou pentru că am scris acel bilet de șantaj. Nu am meritat prietenia voastră, dar pentru mine a însemnat totul. Olivia, m-ai învățat

să mă bucur de fiecare zi. Și, Rose, tu m-ai învățat că adevărata forță vine din interior.

– Și eu ce te-am învățat? întrebă Owen și zâmbi cu viclenie.

Doamne! Nimic din ce ar putea pomeni în fața surorilor lui. De fapt, era ceva.

– Importanța familiei.

Se ridică și veni spre ea.

– Cred că deja știai asta.

– Excelență, sunt gata de plecare, dar aș mai vrea să spun ceva.

– Să mă așez, să beau ceva?

– Cum doriți. Voiam doar să spun că ar trebui să-i respectați dorința lui Rose.

El își puse mâinile în șold.

– Ce dorință?

– În privința duelului. Ea nu vrea ca acesta să aibă loc.

Mușchii maxilarului lui Owen zvâcniră.

– Cum i-am spus și lui Rose, e o chestiune de onoare. Îl voi provoca pe conte... dar mă voi strădui să nu-l omor.

– O să ținteși spre umărul lui? întrebă Olivia. Ai putea să-l rănești puțin.

Rose făcu o grimasă.

– De fapt, mă gândeam la genunchi.

Anabelle expiră în semn de frustrare.

– Excelență, cred că nu pricepeți. Rose e îngrijorată că v-ați putea răni.

– Anabelle, *tu* ești îngrijorată din pricina mea?

Își dezveli dinții într-un surâs batjocoritor.

– Sunt îngrijorată că ați putea fi dus la Bedlam.[1]

El chicoti.

– Dacă surorile mele nu se potolesc, este foarte posibil. Însă lasă-mă să te liniștesc în privința lui Winthrope. Chiar ieri personalul lui m-a informat că a căzut la pat din cauza unei boli grave. Oi fi nemilos, dar chiar și eu îmi dau seama că nu e cinstit să provoci la duel un invalid.

– Așa că o să amâni duelul până-și revine?

[1] Spital din Londra specializat în tratarea bolnavilor mintal. (n.tr).

– *Dacă* își revine. Se zvonește că are... sifilis.

Anabelle căzu pe gânduri o clipă, iar Rose și Olivia făcură la fel.

– Ei bine, mi se pare chiar potrivit, zise Olivia într-un sfârșit. Ceea ce credeau cu toții, desigur, dar nu avuseseră îndrăzneala să zică în gura mare. Dată fiind relația ducesei cu contele, probabil că și pe ea o aștepta aceeași soartă. Nu era o exagerare. Poate las impresia că sunt teribil de crudă, continuă Olivia, dar nu sunt chiar fără inimă. Se duse agale la pianul din mijlocul încăperii și începu să apese la întâmplare clapele. Anabelle, vreau să știi că te-am iertat... pentru că aproape mi-ai terfelit reputația.

Pe Anabelle o cuprinse un val de ușurare. Îi venea greu să respire, darmite să vorbească.

– Îți mulțumesc. E... mai mult decât îndrăzneam să sper.

Olivia mai atinse clapele. Ieșiră note discordante, lucru surprinzător de la o pianistă așa desăvârșită ca ea.

– Dacă nu-ți cer prea mult, aș vrea ceva în schimb.

– Desigur, doar spune-mi.

Avea să facă orice pentru a primi iertarea celor două surori.

– Nu, nu pot. E o dovadă de prea mare egoism din partea mea.

– Nu e. Te rog, vreau să mă revanșez cumva față de tine și de Rose. *Am nevoie* să fac asta.

– Ei bine, speram să mai stai puțin până la balul lui Rose de sâmbătă.

– Dar... dar e peste șase zile.

– Știam că-ți cer prea mult. Numai că sunt atâtea de făcut, și ne-ar fi plăcut să ne ajuți. Însă nu-ți face griji. Tot te iertăm.

Anabelle știa că era manipulată. Și că o merita.

– Prea bine, zise ea, lăsând jos valiza. Rămân.

Musafirii începură să sosească de joi. Spre încântarea Oliviei, domnul Averill ajunse primul; nici nu descălecase bine, că îl și întrebase cu îndrăzneală ce părere avea despre folosirea canopelor[1] pentru mumificare. Lord și Lady Harsby, precum și Lady Danshire

[1] Vas funerar care avea modelat pe capac un cap de om sau de animal și în care se puneau măruntaiele morților. (n.tr.)

sosiră la scurt timp, urmați de mai mulți prieteni de-ai lui Owen din oraș. Vineri toate cele paisprezece mătuși își făcură apariția, fiecare mai fermecătoare și mai grațioasă decât cealaltă. Anabelle era sigură că nu va reuși niciodată să le deosebească, dar Olivia o ajută și îi schiță o hartă în care îi descrise pe larg ce gen de pălării îi plăcea fiecărei femei – se dovedi un instrument indispensabil.

Însă majoritatea invitaților la bal aveau să vină din satele și moșiile învecinate. Olivia o asigură pe Anabelle că balul avea să fie mai puțin sufocant decât cele ținute în oraș. O ușurare, deși nu avea termen de comparație.

Când fusese de acord să stea *până* la bal, nu se gândise că urma să *participe* la el. Dar Olivia putea fi foarte convingătoare.

Toată săptămâna repetaseră dansuri scoțiene vioaie și cadriluri și își tot aranjaseră părul în diferite stiluri minunate. Rose și Olivia insistară ca Anabelle să poarte una dintre vechile rochii de bal ale mamei lor. Cu o zi înainte de bal, fetele îi spuseseră că găsiseră din întâmplare rochia verde și vălurită într-un dulap vechi al mamei lor. Însă, după ce îi cercetă mătasea fără cusur și liniile la modă ale rochiei, Anabelle avu bănuiala că *cineva* făcuse rochia special pentru ea.

Nu voia să știe cine putea fi acea persoană.

Olivia și Rose insistară să se ducă la cumpărături în sat și cumpărară funde drăguțe și bonete noi. Rose vorbea tot mai mult în fiecare zi. Anabelle prețuia timpul minunat petrecut cu fetele – cu atât mai mult pentru că știa că avea să se termine totul curând. În scurt timp urma să se întoarcă la magazinul de croitorie pentru a trudi la rochiile frumoase ale doamnelor privilegiate. Iar unele aveau să poarte, fără îndoială, creațiile ei în vreme ce ar fi valsat pe ringul sălii de bal cu... Owen.

O lăsase de capul ei. Nu că se purta indiferent față de ea. Privirile fierbinți pe care i le arunca pe după buza paharului de vin sau zâmbetele viclene cu care o surprindea când se afla de partea cealaltă a tablei de șah sugerau că încă simțea ceva pentru ea. Sau mai degrabă că *încă* o dorea.

Era un sentiment destul de diferit față de dragostea aia adevărată și veșnică.

Fiecare cuvânt rece și prietenos pe care îl rostea era ca un ghimpe în sufletul ei, dar cel puțin o prețuia îndeajuns de mult cât să îi respecte dorințele. Își ținu promisiunea – și păstră distanța față de ea.

Când sosi în cele din urmă și ziua balului, melancolia lui Anabelle nu avea nici o șansă în fața entuziasmului Oliviei și al lui Rose. Copleșită și ea de încântarea lor, aranjă florile și întinse ghirlande, nedorind să se gândească la faptul că a doua zi avea să își ia rămas-bun.

După o discuție de două ore între patru ochi, Owen și Charles ieșiră din birou ca doi barbari dintr-o peșteră – obosiți, răvășiți și ușurați. Owen hotărî că Charles putea veni la bal – o concesie pentru că grăjdarul-șef reușise să o facă pe Rose să vorbească. Pe deasupra, amândoi doreau ca ea să mănânce în continuare. Iar Charles avea să își păstreze slujba, atâta timp cât urma să mai existe cineva de față la întâlnirile lui cu Rose.

Charles jură pe viața lui că el și Rose nu erau decât prieteni. Relația lor aproape de neconceput luase naștere din interesul comun pentru animale – pentru cai în mod special. Când Charles îi spusese că încercase să învețe să citească, Rose îi adusese cărți despre floră și faună. Poate că lui Rose i se aprinseseră călcâiele după el, dar Charles nu fusese conștient de acest lucru. Nu o auzise niciodată vorbind înainte de noaptea în care venise Anabelle.

Dar Rose devenea mai vorbăreață cu fiecare zi.

– Charles nu prea le are cu dansul, dar bănuiesc că n-ai nimic împotrivă dacă ne plimbăm un pic prin sala de bal în seara asta, îi zise ea lui Owen.

Charles se făcu alb la față, iar Olivia și Anabelle își ținură răsuflarea.

Owen tăcu preț de câteva secunde, iar un mușchi al obrazului îi zvâcni puțin.

– Neastâmpărato! O plimbare scurtă cu una dintre mătușile noastre la mică distanță în spatele vostru.

Rose radia toată.

– Încă ceva. Owen o ciupi de nas. Primul dans e pentru mine.

Cu ochii sclipind, Rose se aruncă în brațele lui Owen.

– Desigur, zise ea trăgându-și nasul. Dar să ai grijă să nu calci pe condurii mei cei noi!

La scurt timp după ceai, Anabelle începu să le ajute pe Rose și pe Olivia cu părul, corsetele și, în cele din urmă, cu rochiile, care erau splendide.

Rose avea una din mătase albă cu rozete trandafirii. Avea un aer atât de proaspăt și de minunat, că una dintre mătuși – care probabil avea nevoie de ochelari noi – se aplecă să miroasă florile de mătase de la umerii lui Rose. În loc să ascundă părul lui Rose de culoarea căpșunii sub o bonetă înzorzonată, Anabelle trecu prin el o fundă roz și lăsă un șir gros de bucle să i se reverse pe spate.

Olivia purta o rochie din mătase de un albastru-deschis, cu dantelă argintie și cristale – o combinație izbitoare ca lumina lunii care se oglindește într-un lac. Anabelle o tachină pe Olivia, spunându-i că, dacă ar fi avut o tolbă și săgeți, s-ar fi asemănat cu zeița Artemis, la care Olivia îi răspunse că, dacă trebuia să aibă săgeți, una a lui Cupidon ar fi tare nimerită. Anabelle bănuia că rochia superbă pe care o purta Olivia avea să fie mult mai eficientă decât săgețile.

În vreme Anabelle ondula câteva șuvițe ce îi atingeau Oliviei umerii goi, își dădu seama că masa de seară urma să fie servită în mai puțin de o jumătate de oră și că trebuia să se îmbrace și ea.

– Vino, zise Olivia, ducându-se spre dormitorul lui Anabelle. Eu și Rose o să te ajutăm.

– Nu! Nu trebuie să faceți nimic, pentru că o să vi se șifoneze rochiile, și părul vi se va ciufuli.

– Prostii! Olivia întinse rochia lui Anabelle pe pat. Nu vreau să arăt prea bine. Altfel nu mă mai recunoaște James.

Rose chicoti, iar Anabelle savură momentul. Se părea că fetele o iertaseră cu adevărat.

O senzație de amețeală plăcută o copleși când își trecu degetele peste materialul bogat al rochiei. Nu își închipuise niciodată

că avea să poarte ceva atât de minunat. Ei bine, poate că se gândise la asta o dată sau de două ori. Partea cea mai bună era că nu trebuise să și-o facă singură.

Își dădu repede jos rochia de zi, își puse o cămășuță curată și își rulă ciorapii de mătase pe care îi împrumutase de la Rose. Olivia trase ușor rochia pe capul lui Anabelle ca s-o îmbrace și, în vreme ce valurile mătăsoase de un verde palid îi fluturau pe la picioare, i se puse un nod în gât. În urmă cu câteva luni, se furișase pe străzile Londrei îmbrăcată ca un băiat, iar în noaptea asta avea să socializeze la balul unui duce, purtând o rochie desăvârșită. Clipi ca să își stăvilească lacrimile în timp ce Olivia scotocea prin cele câteva funde și ace de păr pe care le adusese Anabelle.

– Astea nu sunt bune. O să văd dacă eu și Rose avem ceva potrivit.

Olivia se întoarse să plece, dar Rose îi puse o mână pe braț.

– Am o idee. Luă un trandafir alb și delicat dintr-o vază de pe măsuța de toaletă și îl puse în părul lui Anabelle, deasupra urechii stângi. E perfect, zise ea zâmbind.

– Mă simt ca o impostoare, recunoscu Anabelle.

Olivia ridică din umeri.

– Și eu. Nu sunt eu chiar drăguță de felul meu, dar acum arăt așa, mulțumită rochiei făcute de tine.

– Chiar așa arăți, da, zise Anabelle chicotind. Hai la cină!

– La cină! ziseră în cor Olivia și Rose.

Ajunseră în salon, unde Anabelle se strădui să nu se uite fix la Owen. Era tare chipeș în sacoul lui negru, cu jiletcă și pantaloni. Lavaliera și cămașa lui de un alb imaculat contrastau puternic cu fața lui mângâiată de soare. Deși Olivia îl certă că nu avea nici o pată de culoare, Anabelle se gândi că acel aspect sobru i se potrivea ca o mănușă.

El, Lord Harsby și domnul Averill făcuseră îndatoritori două sau trei drumuri până în sufragerie – ca să le conducă pe toate mătușile. Owen se întoarse apoi pentru surorile lui, zâmbindu-i reținut lui Anabelle. Le șopti ceva Oliviei și lui Rose în vreme ce le conducea către scaune.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Anabelle, luându-l de braț pe domnul Averill.

– De ce mă întrebi?

– Am o presimțire. Poate că sunt eu mai emoționată, mărturisi ea.

– Înțeleg, dar n-ai nici un temei. Arăți minunat, domnișoară Honeycote.

Deși Anabelle gustă din numeroasele delicatese ce li se puseseră în față, nu mâncă decât puțin. Se simțea mică și agitată să stea la așa o masă mare și somptuoasă. Anabelle se întoarse spre Olivia, care era între mătușa Constance cu pene purpurii și mătușa Eustace cu turban azuriu, și arătă înspre două rânduri de tacâmuri aflate în fața ei.

– Pentru cine sunt locurile în plus? o întrebă.

Olivia se uită la Owen.

– Pentru cine sunt locurile în plus? repetă ea. Păi, să mă gândesc. Cred că erau pentru...

– Preot și soția lui, interveni Owen. Au trimis vorbă că întârzie, dar vor veni la bal.

– Aha, făcu Anabelle.

Mătușile care se înșirau pe ambele părți ale mesei încuviințară din cap, iar multitudinea de pene colorate și funde care fluturau o făcură să zâmbească, deși o și amețeau puțin. Dar tot se simțea ca o străină. Ca și cum toată lumea ținea un secret față de ea.

Dar balul avea să ia sfârșit în curând, iar apoi ea urma să-și facă bagajul și să se întoarcă la viața ei. Deși ducea un trai simplu și plin de greutăți, era totuși viața *ei*.

După desert, doamnele se revigorară și se duseră în sala de bal într-un nor de mătăsuri pastelate. Holul enorm se mândrea cu un tavan înalt și boltit ce părea desprins dintr-o catedrală. Sute de lumânări în cinci candelabre de cristal străluceau așa puternic, că te lua durerea de ochi dacă le priveai prea mult. De-a lungul unui perete erau trei rânduri de uși franceze deschise care te îmbiau să ieși pe terasă. O briză plăcută aducea mirosul grădinii de trandafiri în hol, semn că orașul și toate problemele erau la mare depărtare. Un cvartet de coarde cânta ușor în vreme ce doamnele

și domnii, îmbrăcați în straiele lor scumpe, începeau să se strângă în sala de bal.

Și așa începu seara.

Olivia și Rose se purtară exemplar, acceptând complimentele cu eleganță și făcând fiecare musafir să se simtă bine-venit, fie că era marchiză sau sătean. Dându-și seama că era cam depășită de situație, Anabelle se retrase în dreptul scaunelor aflate printre cei doisprezece palmieri în ghiveci, în colțul îndepărtat al sălii de bal. Mătușile se strânseseră ciorchine în partea unde stăteau majoritatea invitaților, așa că Anabelle se ocupa să le aducă limonadă unora și șampanie celor mai cu spirit de aventură.

Când sosi vremea pentru primul dans, se scuză și se alătură Oliviei la marginea ringului. Owen o duse pe Rose în mijlocul încăperii, mândru nevoie mare. Când orchestra începu să interpreteze primele măsuri ale unui vals, o învârti pe Rose pe toată lungimea ringului, spre încântarea celor prezenți.

Vrăjită de grația și de alura sa sportivă – și de dragostea pentru sora lui care îi strălucea în ochi –, Anabelle oftă. Cât tânjea să fie în brațele lui!

Nu era singura.

– Ești o fetișcană tare îndrăzneață, nu?

Vocea înșelător de mieroasă din spatele lui Anabelle îi ridică părul de pe ceafă. Era a domnișoarei Starling.

Anabelle se uită în dreapta ei, unde cu câteva momente în urmă stătuse Olivia, dar acum o văzu la câțiva metri depărtare, adâncită în conversație cu domnul Averill.

– Lady Olivia nu te poate apăra. Părul domnișoarei Starling era de culoarea grâului, iar ochii ei albaștri aruncau săgeți otrăvite. Era fără putință de tăgadă cea mai frumoasă femeie din încăpere. Și cea mai răzbunătoare. Credeam că m-am făcut înțeleasă că trebuie să stai departe de duce și de surorile lui. Ai uitat că, dacă încep să șușotesc, vă distrug și pe tine, *și* pe surorile lui Huntford prin simpla asociere?

– Plec dimineață și mă întorc la magazinul de rochii, zise Anabelle cu voce sigură, deși abia se mai ținea pe picioare.

– Sunt convinsă c-ai tot felul de visuri romantice cu ducele, domnișoară Honeycote, dar nu te amăgi. Poți să-ți cureți jegul de muncitoare de sub unghii și să porți o rochie scumpă, dar nu ești nimic mai mult decât o croitoreasă. Sau poate chiar o târfă.

Lui Anabelle i se scurse toată frica din ea, făcând loc furiei. În urmă cu câteva săptămâni, ar fi crezut fiecare vorbuliță scoasă de domnișoara Starling. Și ea gândise la fel. Dar acum știa cine era – croitoreasă, șantajistă, fiică, soră, prietenă... și o femeie îndrăgostită.

– Puteți avea ce părere doriți despre mine, dar vă rog ca ura dumneavoastră împotriva mea să nu strice debutul lui Rose în societate. Mă prefac că mă doare capul, mă retrag în camera mea și mâine iau prima trăsură spre Londra.

– Cât este de nobil. Doamna Starling mimă un căscat. Pleacă până nu voi spune cea mai mare bârfă din oraș: că l-ai sedus pe Huntford în vreme ce trebuia să fii însoțitoarea surorilor lui nevinovate. Pleacă! repetă, de parcă încerca să gonească o insectă enervantă.

Dar chiar atunci se termină primul dans. Owen o duse pe Rose până la Charles. Grăjdarul-șef făcu o plecăciune adâncă, cu ochii plini de uimire și de mulțumire datorată acestei recunoașteri publice.

– Bărbatul ăsta mi se pare cunoscut, mormăi domnișoara Starling.

– Charles se ocupă de grajdurile ducelui, zise Anabelle.

– Grăjdarul-șef? El și Rose trebuie să fi fost... Doamne sfinte, a înnebunit întreaga familie? Una e să te împrietenești cu servitorii... Dar în public? Ce rușine! O împunse pe Anabelle cu cotul. Tare. Pleacă *acum*. Fără îndoială Huntford va veni să mă invite la dans. Ar trebui să-l refuz, dar am o slăbiciune pentru ducii bogați.

Anabelle își ridică privirea și văzu că Owen se apropia, într-adevăr. Stomacul o dădea mereu de gol, căci îi tresăltă în vreme ce-i admira zâmbetul larg și siguranța de sine. Doar două dintre lucrurile cărora avea să le ducă dorul până când urma să reușească

să și-l scoată din inimă. După o vreme, durerea avea să devină mai suportabilă.

Dar nu prea curând.

Făcu câțiva pași înapoi, gândindu-se să se amestece în mulțime.

– Belle.

Ea îngheță pe moment, încredințată că nu auzea bine.

– Domnișoară Anabelle Honeycote.

Datorită înălțimii, își croi loc cu ușurință prin mulțime. Când trecu grăbit pe lângă domnișoara Starling, aceasta căscă gura îngrozită.

Apoi ajunse în fața lui Anabelle.

– Vino să dansezi cu mine!

Nu era o întrebare, ci o poruncă – și totuși, simțea că trebuia să refuze. Un scandal era pe cale să izbucnească. Domnișoara Starling stătea în spatele lui, aruncându-i lui Anabelle priviri otrăvite. Mulțimea icni, captivată de ce se întâmpla.

Ar fi trebuit să îl refuze politicos sau, chiar mai bine, să părăsească încăperea.

Dar ochii verzi ai lui Owen o implorau. „Vino cu mine!"

Așa că îl urmă pe ringul de dans, luându-i mâna puternică și caldă pe care i-o întinsese.

Capitolul 30

În vreme ce Anabelle mergea cu Owen spre centrul sălii de bal, se gândi că ar fi trebuit ca orchestra să cânte deja. Nu interpretase decât două melodii, pentru numele lui Dumnezeu, și gata, deja făcea pauză.

Apoi observă că singurii oameni de *pe* ring erau ea și Owen, și toată populația Angliei părea să îi înconjoare.

Pe urmă i se păru că două dintre femeile din primul rând al mulțimii semănau tare mult cu mama ei și cu Daphne. Nu aveau cum să *fie* chiar mama și sora ei, căci rochiile pe care le purtau

erau mult mai scumpe decât orice aveau ele. De fapt, erau aproape la fel de scumpe ca rochia pe care o purta *ea*...

Doamne sfinte!

– Excelență, îi șopti ea printre dinții încleștați, de ce nu am fost înștiințată că mama și sora mea vor veni la bal?

– Trebuia să fie o surpriză. Vocea lui era așa gravă și blândă, că trebuia să se abțină să nu se topească în brațele lui. Își drese glasul. Bună seara tuturor și multe mulțumiri fiindcă ați venit să o sărbătorim împreună pe scumpa mea soră, Rose.

Lumea începu să bată civilizat din palme și să chiuie.

– În ultimii ani, familia noastră a avut parte de o sumedenie de tragedii. Dar în seara asta sărbătorim debutul în societate al surorii mele, și nu aș putea fi mai mândru de femeia care a devenit.

Lumea aplaudă politicos în jurul lor.

– Sper că vom putea sărbători și altceva în seara asta, zise el, întorcându-se spre Anabelle.

Era sigură că știa ce avea să îi ofere.

Nu putea fi altceva decât slujba de croitoreasă pentru familia ducală. De când ajunseseră, cele paisprezece mătuși tot insinuaseră că garderoba lor trebuia reîmprospătată. Probabil că Owen dorea să îi ofere o slujbă pe termen lung.

Asta însemna siguranță financiară pentru familia ei.

Însemna că avea să locuiască alături de Olivia și de Rose.

Dar mai însemna și că trebuia să fie lângă Owen fără să îl aibă pentru ea, și asta era mai mult decât putea îndura.

– Anabelle, ce ai de spus? Doamne! Nu auzise câteva propoziții, dar nu conta.

– Îmi pare rău, Excelență. Nu vreau să fiu croitoreasa Domniei Tale.

Îi luă mâinile între ale lui și se puse într-un genunchi.

– Nu vreau o croitoreasă. Te vreau *pe tine*. Te rog spune-mi că vei fi soția mea.

– Soția ta?

– Da. Te iubesc, Anabelle.

Mulțimea amuți în asemenea măsură, că se auzea pâlpâitul lumânărilor deasupra lor.

– Eu...

– Femeia asta... Domnișoara Starling își făcu loc prin mulțime, și toate capetele se întoarseră spre ea. Îmi croia rochiile cu câteva luni în urmă, Huntford. *Lucra* pentru câțiva șilingi pe săptămână. Cum te poți aștepta să fie o ducesă cum se cuvine? Nu e drept să-i ceri așa ceva.

Rose păși în față.

– Cred că va fi o ducesă pe cinste.

– Și eu sunt de aceeași părere, zise și Olivia, alăturându-li-se.

Mătușa Phyllis cu boneta din mătase de culoarea lămâii își drese glasul:

– Se întâmplă să îl cunosc pe bunicul domnișoarei Honeycote.

Domnișoara Starling scoase un sunet nedemn de o lady, ce semăna izbitor de mult cu un pufnet. Își smuci capul și zise:

– Bănuiesc că e un fost angajat din personalul dumneavoastră. Poate majordom?

– Deloc. Obrajii mătușii Phyllis tremurară de indignare. Bunicul domnișoarei Honeycote este vicontele Longden. Este cam demodat, dar are sânge albastru.

Domnișoara Starling se dădu amețită în spate, de parcă tocmai primise o lovitură în bărbia ei perfectă.

– În calitate de soră și, respectiv, mamă a lui Anabelle, zise Daphne, cu brațul mamei într-al ei, suntem destul de subiective, însă credem că e *cu siguranță* făcută să fie ducesă... dacă asta își dorește.

– Tu *ce* vrei, Anabelle? o întrebă Owen, implorând-o din priviri. Vreau să te fac fericită.

– Vreau să fiu cu tine.

– Deci este un...?

Ochii o înțepau destul de tare și i se pusese un nod în gât, dar reuși să spună:

– Da. Da. Mă căsătoresc cu tine.

El scoase un strigăt puternic, o luă în brațe și o învârti sub privirile tuturor.

Orchestra începu să cânte un vals, și el pluti alături de ea pe ring, ținând-o mai aproape decât se cădea și învârtind-o cu entuziasm. Alte cupluri începură să li se alăture, și ringul se umplu de rochii din mătase și sacouri de seară făcute la comandă. Owen o trase mai aproape, mirosul lui îmbătător fiind atât de ademenitor, încât Anabelle abia se abținu să nu îi lingă gâtul.

– Am știut că nu m-ai refuza în fața atâtor oameni.

Ce om prostuț.

– Nu declarația făcută în public m-a cucerit.

– Nu?

– Nu.

– Am fost de acord să mă căsătoresc cu tine pentru că te iubesc, recunoscu ea.

El o privi, iar în ochi i se citeau căldura și pasiunea.

– Și eu te iubesc, Anabelle. La nebunie. Nu în ciuda a ceea ce ești și a originii tale, ci datorită acestor lucruri. Nu multe femei – sau bărbați – ar fi avut curajul de-a face ceea ce ai făcut tu pentru familia ta.

– Și eu te iubesc, zise ea. În ciuda titlului și a averii.

El râse zgomotos, trimițându-i fiori în tot corpul.

– Dacă nu mă iubești pentru că sunt duce, atunci de ce?

Erau o mulțime de motive. Dar ea văzu vulnerabilitatea din ochii lui și înțelese cât de mult conta pentru Owen răspunsul ei.

– Pentru că ai fost milos cu un infractor de rând. Pentru că îți iubești la nebunie surorile și mătușile. Pentru că ai văzut în mine mai mult decât o croitoreasă – mai mult decât am văzut eu însămi.

Owen părea amuzat și oarecum confuz. Anabelle se mai gândi puțin și ridică din umeri.

– Ești ca un pateu: tare și aspru în exterior, dar cald și moale în interior. Îmi plac în mod egal ambele părți.

– Doamne, mi-a fost dor de tine, îi murmură el la ureche și o conduse departe de cei care dansau, prin ușile care duceau spre terasă. Promite-mi că n-o să mă mai părăsești niciodată.

Aerul fierbinte al nopții îi învălui, iar ea îl ademeni cu îndrăzneală de-a lungul curții, unde se ascunseră după un brebenel stufos. Când nimeni nu îi mai putea vedea, se îmbrățișară. Ea se desfătă cu bărbia lui țepoasă și cu tăria pieptului său. El gemu când își plimbă mâinile peste umerii și brațele ei goale, peste sâni și fund, punând stăpânire pe fiecare părticică a trupului ei.

– Sunt aici și-am să rămân, zise ea. Chiar dacă asta înseamnă că trebuie să fac turbane cu pene pentru toate cele paisprezece mătuși ale tale.

La o săptămână după bal, Anabelle, mama și Daph se mutară într-o casă din Leicester Square, pe care Owen o închiriase pentru ele. Desigur, Anabelle avea să locuiască acolo doar până la nunta care urma să fie peste două luni, dar știind că Daph și mama aveau să fie așa aproape și fără să ducă lipsă de ceva... Ei bine, dacă exista un dar de nuntă mai potrivit, Anabelle nu și-l putea închipui.

Mama plânse când traseră în fața casei vesele din cărămidă roșie.

– E suficient de mare pentru o familie de trei ori cât a noastră! exclamă ea.

Daphne mai că leșină când văzu jardinierele.

– De abia aștept să plantez șofran și narcise.

– O idee minunată, dar cred că ar trebui să despachetăm mai întâi, o necăji Anabelle.

Petrecură o după-amiază plăcută instalându-se, adăugând o notă personală fiecărei încăperi și cunoscând personalul pe care Owen îl angajase cu generozitate. Bineînțeles că mama și Daph aveau fiecare dormitorul ei și, după ce avea să se mărite Anabelle, urmau să le rămână două camere de oaspeți. Bucătarul pregăti pentru prima cină o friptură delicioasă la cuptor, iar Daph comentă că, dacă mânca la fel în fiecare seară, nu mai avea să intre în noile rochii.

Situația lor mult îmbunătățită constituia o schimbare majoră față de întunericul, boala și foametea care le copleșiseră cu doar

câteva luni în urmă. Și totuși, Anabelle nu putea uita ceva din viața ei din trecut.

Așteptă ca mama, Daph și servitorii proaspăt angajați să adoarmă înainte să dea deoparte pătura, să meargă tiptil până în dormitorul ei și să scotocească prin cufărul vechi. După ce își dădu jos cămașa de noapte, își puse cămașa bărbătească, pantalonii, haina și pantofii. Odată ce își strânse părul sub chipiul din mână și coborî marginea cât mai jos, se duse la birou, scoase biletul și pachetul pe care le pregătise mai devreme în acea zi și le îndesă în buzunar. Frisonul cunoscut de încântare o străbătu prin tot corpul.

Misiunea din această seară era plină de pericole.

Dacă era prinsă, praful avea să se aleagă de reputația ei – și de oamenii pe care îi iubea.

Înghiți în sec, își puse ochelarii pe nas și se uită la ceas. Sosise vremea.

Încă nu știa foarte bine casa, motiv pentru care coborî cu prudență scările și ajunse la ușa din spate de lângă o bibliotecă liniștită și tihnită. Deschise sertarul unei mese de pe hol și răscoli conținutul până când avu în mână o cheie rece și grea. Poate avea noroc și broasca nu avea să scoată nici un sunet, iar ușa nu urma să scârțâie. Trase adânc aer în piept, bâgă cheia în broască și...

– E foarte târziu să te încumeți afară.

Vocea gravă și profundă îi făcu inima să-i sară din piept. Se întoarse.

– Owen! îl certă ea. Ce cauți aici?

El ieși din întunericul bibliotecii și o luă de mâini, împreunându-și degetele calde cu ale ei.

– Crezi că te lăsam să faci asta singură?

Cu o agilitate de panteră, îi ridică mâinile deasupra capului, o lipi de perete și începu să își frece nasul de gâtul ei.

Îi era greu să gândească, darmite să spună ceva coerent când cu o mână el îi atinse șoldul și apoi fundul.

– Nu... nu credeam că vei fi de acord.

– Nu-mi place să rişti, murmură el. Dar înţeleg că trebuie să faci asta. Suntem amândoi implicaţi. Suntem împreună în toate.

– Îţi mulţumesc.

– Nu-mi mulţumi încă. Mâna lui coborî mai mult, iar degetele lui o mângâiară cu viclenie prin lâna moale a pantalonilor. Pune-mă la muncă pentru asta.

Anabelle se freca de mâna lui, cu pantalonii umezi şi coapsele tremurând de dorinţă.

– Excelenţă, aţi dori să continuăm discuţia în bibliotecă? îl întrebă ea cu răsuflarea întretăiată.

– E o idee minunată. O trase spre el şi îşi vârî o mână sub cămaşa ei, înjurând când găsi pânza pe care o folosise ca să îşi strângă sânii. Ce-i asta?

– Te pun la muncă, îl tachină ea.

El râse în vreme ce o trăgea în bibliotecă.

– Doamne, ce-mi place să muncesc!

A doua zi dimineaţă, vicontesa de Bonneville îşi lua micul dejun în dormitor – cum avea obiceiul –, când majordomul ei tare arătos intră şi îi dădu un pachet mic însoţit de un bilet. Îl citi cu foarte mare interes.

Stimată Lady Bonneville,

Profit de acest prilej pentru a vă spune cu bucurie că, datorită unei schimbări de ordin personal, pot să-mi repar comportamentul îndoielnic din trecut. Veţi găsi cele treizeci de lire, plus dobândă. Îmi cer iertare pentru suferinţa pe care cu siguranţă faptele mele v-au pricinuit-o.

Vă doresc multă fericire alături de iubitul dumneavoastră. Să nu aveţi nici o grijă: secretul dumneavoastră va rămâne în siguranţă la mine.

Cu respect,

Un cetăţean plin de căinţă

Vicontesa aruncă o privire plină de admiraţie spre fundul majordomului, împături biletul şi îl vârî în valea adâncă dintre sânii ei.

Avusese mereu o slăbiciune pentru finalurile fericite.